P. C. CAST

New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı

BAHAR TANRIÇASI

PEGASUS®

Pegasus Yayınları: 286
Bestseller Roman: 109

BAHAR TANRIÇASI
P. C. CAST
Özgün Adı: GODDESS OF SPRING

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Son Okuma: Berna Sirman
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta mah. Fatin Rüştü sok.
No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4456-01-7

PEGASUS YAYINLARI © P. C. CAST, 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltdamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www. pegasusyayinlari. com / info@pegasıısyayinlari. corn

P. C. CAST

BAHAR TANRIÇASI

Tanrıça Serisi - 2

İngilizceden Çeviren:
MÜGE KOCAMAN ÖZÇELİK

PEGASUS YAYINLARI

Giriş

"Kiziniz sevimli orman perilerinin arasında bile parlıyor, Leydim," dedi Eirene. Konuşurken yüzüme bakmıyordu. Onun yerine gururlu, anaç bir şekilde Persephone'ye gülümserken, sözleri karşısında dudaklarımın gerilerek ince bir çizgi hâline geldiğini fark etmemişti.

"O bir ilkbahar kişiliği ve perilerin güzelliği bile onun pırıltısıyla yanşamaz."

Sözlerimin sesiyle, Eirene'nin keskin bakışları aniden yüzüme çevrildi. Sadık bakıcım, beni ses tonumdan anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu.

"Çocuk seni rahatsız mı ediyor, Demeter?" diye sordu nazikçe.

"Nasıl etmesin!" diye terslendim.

Eirene'nin suskunluğu, kırgınlığını ele verdi. Sessiz bir özür olarak eğilip koluna dokunabilmek için altın asamı sağ elimden sol elime geçirdim. Her an bana hizmet edebilmek için her zamanki gibi tahtımın yanında duruyordu. Ama tabii ki benim için sıradan bir bakıcı veya hizmetçiden çok daha fazlasıydı. Benim sırdaşım ve en sadık danışmanlarımdan biriydi. Aslında saygı

görmeyi hak ediyordu ve ona karşı kullandığım sert ses tonu aklımın ne kadar karışık olduğunu gösteriyordu.

Farklı ve gri renkli gözleri ona dokunmamla beraber anlayışla yumuşadı.

"Şarap ister misiniz, ulu Tanrıçam?" diye sordu.

"İkimize de," derken gülümsemedim; tarzım değil. Ama beni ve ruh hâllerimi o kadar iyi anlıyordu ki, aramızda çoğunlukla sadece bir bakış veya söze ihtiyaç duyuluyordu.

Eirene şarap almaya gittiğinde kızımı inceledim. Nysaian çayırlığı, mevsimsiz sıcaklıkta bir öğleden sonrasını geçirmek için harika bir seçimdi. Persephone ve orman perisi arkadaşları etrafımızdaki güzelliği tamamlıyordu. Hoş bir gün olsa da, çayırlığı çevreleyen ağaçlar yazlık giysilerini dökmeye başlamıştı. Eski bir meşe ağacının altında, düşmekte olan parlak renkli yaprakları yakalamak için zarafetle dönüp duran Persephone'yi seyrettim. Periler, hiç durmadan akan turuncu, kahve ve kızıl renkli yaprak şelalesini sürdürebilmek için ağacın dallarında dans ederek genç Tanrıça'ya yardım ediyorlardı.

Her zamanki gibi Eirene haklıydı. Ağaçlıkların orman perileri ince ve zarifti. Her biri nefes alan bir başyapıttı. Ölümlülerin onları neden dayanılmaz bulduğu ortadaydı. Ama Persephone'yle kıyaslandığında güzellikleri sıradan kalıyordu. Onun varlığında sıradan birer hizmetçiye dönüşüyorlardı.

Kızımın saçları, sarışın olduğum için beni her zaman büyüleyen, koyu maun rengi bir ışıltıyla parlıyordu. Benim buğday renkli buklelerim gibi kıvrılmıyordu da. Tam tersine, kalın, parlak dalgalar hâlinde belindeki yumuşak kıvrıma ulaşıyordu.

Bakışlarımı hissetmiş olacak ki, suluboya renkli bir yaprak daha yakalamadan önce neşeyle bana el salladı. Kusursuz bir

kalp şeklindeki yüzünü bana doğru eğdi. Menekşe renkli iri gözleri, kavisli kaşlar ve kalın, simsiyah kirpiklerle çevrelenmişti. Vücudu esnekti. Dudaklarımın aşağıya doğru kıvrıldığım hissettim.

"Şarabınız, Leydim." Eirene güneş ışığı rengindeki soğutulmuş şarapla dolu altın kadehi bana uzattı. Şarabımı düşünceli bir şekilde yudumlarken, Eirene'den sır çıkmayacağım bildiğim için yüksek sesle düşündüm. "Persephone tabii ki hoş ve kıvrak. Neden öyle olmasın ki? Zamanının tümünü perilerle oynayıp, çiçek toplayarak geçiriyor."

"Ayrıca harika ziyafetler yaratıyor."

Burnumla bir tanrıçaya hiç de yakışmayacak bir ses çıkardım. "Mutfakta harikalar yaratıp, ziyafetlerde saatler boyu," elimi orman perilerine doğru sallayarak, "yarı-tanrılarla zaman geçirdiğinin farkındayım."

Eirene, "Çok seviliyor," diye sabırla hatırlattı.

"Aklı havada," diyerek karşı geldim.

Kalabalıktan yükselerek, zihnimde ısrarla yankılanan yeni bir çınlamayla aniden gözlerimi kapatıp büzüldüm. *Kırların ve Meyvelerin ve Çiçeklerin sevgili, kasvetli Tanrıçası, güçlü ve adil; Karanlık Âlem'de, bir tanrıçanın tesellisinden yoksun, huzursuzca dolaşan anamızın ruhuna yardım et, lütfen...*

"İyi misin, Demeter?" Eirene'nin ilgisi, sesin rüzgârla uçuşan toz zerresi gibi dağılmasını sağlayarak, yakarışı delip geçti.

Gözlerimi açtığımda bakışlarıyla karşılaştım. "Hiç bitmez hâle geldi." Konuşurken bile zihnimde daha farklı sesler dolaşıyordu. *Ey Demeter, sana söylüyoruz, ölümden sonraki hayata geçen kız kardeşimiz bir tanrıçanın tesellisine kavuşmalı... ve ... Ey, hasat ile hayat veren merhametli Tanrıça, Ölüler Diyarı'nın Kapıları'ndan*

geçen ve orada ebediyen bir tanrıçanın huzuru olmaksızın yaşayacak olan sevgili karım için merhametini diliyorum...

Büyük bir çabayla, zihnimde kaynaşıp duran izdihamı engelledim.

"Hades hakkında bir şeyler yapılmalı." Sesim taş gibi sertti. "Ölümlüleri anlıyorum. İstekleri uygundur. Ölüler Diyarı'nda tanrıça olmadığı bir gerçek." Yerimden fırlayarak, kızgınlıkla ileri geri yürümeye başladım. "Ama ne yapabilirim? Verimli Tarlaların Tanrıçası, âlemini bırakıp Ölüler Diyarı'na inemez."

"Ama ölülerin bir tanrıçanın dokunuşuna gerçekten ihtiyacı var," diyerek onayladı Eirene.

"Bir tanrıçanın dokunuşundan çok daha fazlasına ihtiyaçları var. Işığa ve ilgiye ve... " Sözlerim Persephone'nin tüm çayırlığı dolduran parlak kahkasının sesiyle söndü. "İlkbaharın nefesine ihtiyaçları var."

Eirene'nin gözleri kocaman açıldı. "Kızınızdan bahsediyor olamazsınız!"

"Neden olmasın! Yaşam ve ışık çocuğu izliyor. O, karanlık âlemde gerçekten ihtiyaç duyulan şeyin ta kendisi."

"Ama daha çok genç."

Persephone'nin dar bir derenin üzerinden atlayıp, mevsimin son yabani çiçeklerinin üzerinde ellerini yavaşça gezdirmesini seyrederken bakışlarımın yumuşadığını hissettim. Dallar bir anda dolgunlaşıp dikleşti ve parlak çiçeklerle doldu. Hatalarına rağmen çok değerli ve hayat doluydu. Şüphesiz ki onu çok seviyordum. Bazen, ona karşı olan şiddetli bağımlılığımın, kendi âleminin tanrıçası olmasını engelleyip engellemediğini düşünüyordum. Omuzlarımı dikleştirdim. Kızıma uçmayı öğreteli çok olmuştu.

"O bir tanrıça."

"Hiç hoşuna gitmeyecek."

Çoktan sertleşmiş çenemi kasarak, "Persephone emirlerime uyacak," dedim.

Eirene sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra fikrini değiştirip şarabından büyük bir yudum aldı. İçimi çektim. "Aklından geçenleri bana anlatabileceğini biliyorsun."

"Sadece meselenin, Persephone'nin senin emirlerine uyması olmadığını düşünüyordum, daha çok..." tereddüt etti.

"Ah, hadi! Düşündüklerini söyle bana."

Eirene kesinlikle huzursuz gözüküyordu. "Demeter, Persephone'yi kendi çocuğummuş gibi sevdiğimi biliyorsun."

Sabırsızca onayladım: "Evet, evet. Tabii ki."

"Neşeli ve hayat dolu, ancak pek derin sayılmaz. Ölüler Diyarı'nın Tanrıçası olabilecek olgunluğa sahip olduğunu düşünmüyorum."

Aklımdan sert bir cevap geçti, ama bilgelik dilimi tuttu. Eirene haklıydı. Persephone hoş ve genç bir tanrıçaydı, ama hayaü çok basit ve şımarıkça zevklerle doluydu. Ve ben hatalıydım. Benim havai kızım bir tanrıçanın bile anne olarak hata yapabileceğinin kanıtıydı.

"Sana katılıyorum, kadim dostum. Ölüler Diyarı Tanrıçası olmadan önce Persephone'nin olgunlaşması lazım."

"Athena'nın yanında biraz zaman geçirmeli belki de," dedi Eirene.

"Hayır, bu ona sadece başkalarının işine burun sokmayı öğretir."

"Diana?" diye önerdi Eirene.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım olmaz. Günün birinde ben de torun sahibi olmayı isterim." Gözlerimi kıstım. "Hayır, kızım, hayatın sadece Olympos'taki zevk ve gösterişle dolu olmadığını anlayacak şekilde yetiştirilmeli. Sorumluluğun ne demek olduğunu öğrenmeli, ancak bir tanrıçanın gücünden yararlandığı ve ona benim kızım olarak davranıldığı sürece bunu öğrenemeyecek."

Aniden ne yapmam gerektiğini anladım.

"Efendimiz?"

"Persephone'nin tanrıça olmayı öğrenebileceği tek bir yer var. Öncelikle kadın olmayı öğrenebileceği bir yer."

Neyi kastettiğimi anlayınca yüzü dehşet dolu bir ifadeye bürünen Eirene geri çekildi.

"Persephone'yi oraya göndermeyeceksiniz!"

"Ah, evet. Onu göndereceğim yer tam da orası."

"Ama onu tanımayacaklar, seni bile tanımıyorlar." Eirene'nin kalın çizgili kaşları endişeyle çatıldı.

Dudaklarımın nadir gülümsemelerimden birine büründüğünü hissettim. "Kesinlikle, dostum. Kesinlikle."

Bölüm 1

Oklahoma, Günümüz

Lina sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından vurgulu ve yavaş bir tonla, "Hayır 'anlamıyor' değilim, sadece bunun olmasına nasıl izin verdiğinizi anlayamıyorum," dedi.

"Bayan Santoro, İRS dün bizimle irtibata geçene kadar herhangi bir hatadan haberimiz olmadığını size anlattım."

"Hiç denetiminiz veya kontrolünüz yok muydu? Size para ödüyorum, çünkü işimle ilgili vergileri idare etmek için bir uzmana ihtiyacım var." Resmî evrakın altına boydan boya, düzgün ve ciddi bir şekilde yazılmış, rahatsız edici siyah beyaz numaraya baktı. "Yanlışlık ve hatalar olabileceğini anlıyorum, ama bu kadar *büyük* bir şeyi nasıl gözden kaçırdığınızı anlayamıyorum."

Frank Rayburn cevap vermeden önce boğazını temizledi. Lina hep onun bir gangster özentisi gibi göründüğünü düşünmüştü. Bugün de çizgili takımı ve güvenilmez davranışlarıyla bu imajım değiştirmeye yönelik bir çabası yoktu.

"Fırınınız geçen sene çok iyi iş yaptı, Bayan Santoro. Hatta bir önceki yılın gelirini ikiye katladı. Rakamlarda büyük artışlar söz konusu olduğunda hata yapmak kolay oluyor. Sanırım şu

an suçlu aramak yerine devlete olan borcunuzu nasıl ödeyebileceğinize odaklanmamız daha uygun." Cevaplamasına izin vermeden hızla devam etti. "Pek çok öneri hazırladım." Sıralanmış maddeler ve sayılarla dolu başka bir kâğıt çıkartıp uzattı. "îlk öneri kredi almak. Şu sıralar faiz oranları gayet uygun."

Lina çenesinin kenetlendiğini hissetti. Kredi alma düşüncesinden, hem de bu kadar yüklü bir miktar için kredi alma düşüncesinden nefret ediyordu. Krediyi ödeyene kadar kendini çaresiz ve savunmasız hissedeceğini biliyordu. Tabii *eğer* ödeyebilirse. Evet, işleri iyi gidiyordu, ama bir topluluk için fırın elzem bir ihtiyaç değildi ve hayat zordu.

"Diğer önerilerin nedir?"

"Daha yeni, daha gösterişli bir yiyecek zinciri sunabilirsiniz. Belki öğle yemeğine çıkanlar için yeni bir şeyler ekleyebilirsiniz, şu... " Tereddüt ederek, kaim işaret parmağıyla havada hayali daireler çizdi. "Minik pizza şeylerinden farklı olarak."

"Pizette Fiorentine," diye sertçe yanıt verdi Lina. "Floransa orijinli mini pizzalar ve ana yemek olarak değil, peynir ve şarapla ikram edilen ikindi atıştırmalığı olarak uygundurlar."

Frank omuz silkti. "Her neyse. Söylemek istediğim, öğle yemeğine çıkanların çok fazla ilgisini çekmedikleri."

"Kızarmış tavuk büfesi gibi bir şeyi mi kastediyorsun? Veya belki ızgarayı açıp hamburger ve kızarmış patates yapabilirim?"

"Şimdi," dedi Frank, Lina'nın sesindeki alaycı tonu tamamıyla gözardı ederek. "Üçüncü öneri, personeli azaltmak."

Lina konferans masasının üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. "Devam et," dedi sahte memnuniyet içeren bir sesle.

"Dördüncü Öneri iflasınızı ilan etmek." Lina'dan hiç ses

çıkmadığı hâlde, cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. "Zor göründüğünü biliyorum, ama yaptığınız tüm o pahalı yenilemelerden sonra kullanabileceğiniz bir kaynak kalmadı gerçekten de."

"Tüm o pahalı yenilemeleri, Pani Del Goddess'ın bunları karşılayabileceğinin garantisini verdiğiniz için yaptırdım." Lina'nın elleri Frank'in boğazım sıkma arzusuyla kıpırdandı.

"Öyle de olsa, stoklarınız tükendi," diye yanıtladı Frank küçümser bir şekilde.

"Ancak iflasınızın ilam sadece bir seçenek ve tavsiye edeceğim seçenek değil."

Aslında benim önerim beş numaralı seçenek; fırını birkaç ay önce size teklif sunan büyük zincire satmak. Sadece isminizi ve adresinizi istiyorlar. Bunları verin ve borçlarınızı ödeyip, farklı bir yerde, yeni bir isimle tekrar başlayacak kadar paranız olsun."

"Ama Pani Del Goddess ismini oluşturana kadar yirmi yılımı harcadım ve çekilmeye hiç niyetim yok." Eğer Frank azıcık sezgi sahibi olsaydı, henüz kelimelere dökülmemiş olsa da, Lina'run etkileyici gözlerinde kopmakta olan fırtınayı anlayabilirdi. Ama maalesef sezgiden yoksundu.

"Peki, ben sadece seçenekleri saydım," dedi Frank ve Lina'ya sert ve babacan olduğunu düşündüğü bir bakış fırlatarak, konforlu sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarım kavuşturdu.

"Patron sensin. Bundan sonrasına karar vermek senin işin."

"Hayır, yanılıyorsun." Lina'nın sesi hâlâ yumuşak ve sakin, ancak çelik gibi sertti.

"Yani artık senin patronun değilim. Kovuldun. Tıpkı kıyafet seçiminde olduğu gibi, işinde de beceriksiz olduğunu gösterdin.

Avukatımın seninle irtibata geçip değerlendirmen için sana pek çok *seçenek* sunmasını sağlayacağım. Belki içlerinden biri seni mahkeme karşısına çıkmaktan kurtarabilir. Şimdi iyi günler, Bay Rayburn ve sevgili büyükannemin dediği gibi, *Tu sei un pezzo di merda. Fongule e tuo capra!"* Lina ayağa kalkıp eteğini düzeltti ve deri evrak çantasını kapattı. "Ah, ne kadar da kabayım. İtalyanca bilmiyorsundur. Sana büyükannemin bu bilge sözlerini tercüme edeyim: 'Sen bir pisliksin. Sana da keçine de lanet olsun!' *Arrivederci."*

Dönüp, danışmadaki bol makyajlı kıza muzipçe sırıtarak, profesyonelce döşenmiş ofisten çıktı.

Bölüm 2

BMW'sinin gazına basıp 51. Otoyol'u geçerek, Tulsa şehir merkezindeki ticaret bölgesinden, fırınının bulunduğu havalı Cherry Caddesi'ne doğru giderken, *İçgüdü,* diye hatırlattı kendi kendine. Bir dahaki sefere içgüdüsünü dinleyecek ve içgüdüsü ona tersini söylerken, kalkıp da başka bir pisliği daha işe almayacaktı. Ne halt ettiğini düşünmüştü ki?

İçini çekti. Ne düşündüğünü biliyordu. Yardıma ihtiyacı vardı. İşinin parayla ilgili kısmında hiçbir zaman başarılı olamamış, bu tarafıyla her zaman babası ilgilenmişti, ama üç yıl önce anne ve babası, büyükannesinin yanına, Florida'daki bir emekli bölgesine taşınmıştı. Babası, işinin maddi kısmının üstesinden kendi kendine gelebileceğinden öylesine emindi ki, Lina sonunda pes edip geçen yıl bir muhasebeci tuttuğunu ona söyleyememişti. O yüzden de hangi muhasebeciyi tutması gerektiği konusunda babasından yardım almak yerine, stresli bir iş yoğunluğu sırasında acemice bir hareketle Bay Kılıksız ve Karaktersiz Frank Rayburn'de karar kılmıştı.

Doğuya, birkaç blok sonra Cherry Caddesi denilen bölgeye varıp, onu güzel, inanılmaz, harika, ama şimdi tamamen beş parasız olan fırınının kapısına ulaştıracak olan 15. Cadde'ye dö-

nerken, "Gururuna yenildiğin için bunu hak ettin," diye kendi kendine mırıldandı.

Karın boşluğuna bir ağrı girdi. Borçlarını ödeyip, hem ismini, hem yerini hem de uzun zamandır yanında olan iki çalışanını kaybetmemenin bir yolu olmalıydı. Bir eliyle direksiyonu sıkıca tutup, diğer elinin parmağına saçının küçük bir tutamını doladı. İsmini satmayacaktı. Yapamazdı.

Pani Del Goddess ya da Tanrıça'nın Ekmekleri; kulağa sihirli bir kelime gibi geliyordu. Çocukluğunun en harika anılarının ayrılmaz bir parçasıydı. *Pani del goddess,* o ve sevgili büyükannesinin, uzun kış ikindilerinde eski siyah beyaz filmleri seyredip mis kokulu ballı çay içerken yarattığı şeydi.

"Carolina Francesca, tıpkı küçük bir tanrıça gibi pişiriyorsun!"

Lina, büyükannesinin eski vatanının, sevgili İtalyasının klasik tariflerini yapmaya onu teşvik eden çocukluğundaki sesinin yankısını hâlâ işitebiliyordu

"Si, bambina, tarifleri önce yazıldığı şekilde öğren, ölç ve dene, sonra biraz oraya biraz buraya *un poco* ekle. Kendi ekmeğini yapmanın yolu budur." Ve Lina öyle bir yetenek ve ateşle kendi ekmeklerini yapmaya başladı ki, fevkalade bir aşçı olarak ün yapmış büyükannesini bile etkilemeyi başardı. Büyükannesi de arkadaşlarına Lina'yı o kadar methetti ki, doğümgünleri ya da yıldönümlerinde hepsi de ondan "özel bir şey" pişirmesini istedi. Lina liseden mezun olduğunda, genellikle emekli dul bayanlardan ve ev yapımı kaliteli ekmeğin tadını seven dul beylerden oluşan pek çok sürekli müşterisi vardı.

Büyükannesi onu Floransa'daki meşhur fırıncılık okulu Apicius'a göndermeyi önerdiğinde, hayallerinin şekli, kendi fırınına sahip olma hayali oluşmaya başlamıştı. Çocukken büyü-

kannesi kulağına, damarlarında hem İtalyan hem de fırına kanının dolaştığını fısıldardı. Apicius'tan mezun olduktan sonra, çocukluğunun fısıltılarım Tulsa'da izledi. Yanında İtalya'nın küçük bir parçasını, tarzım, romantizmini ve aynı zamanda inanılmaz zenginlikteki ekmek ve hamur işi çeşitlerini getirdi. Büyükannesi ona yine yardım etti. Birlikte Tulsa'nın gösterişli bölgesi Cherry Caddesi'nin tam ortasında, yıpranmış eski bir bina buldular. Binayı satın alıp Floransa'nın parlayan bir parçası hâline getirdiler.

Lina başım sallayıp radyoyu kapattı. Pani Del Goddess'ın başarısız olmasına izin veremezdi. Bu sadece onun kalbini acıtmakla kalmaz, aynı zamanda büyükannesini de çok üzerdi. Ya müşterileri? Fırın çoğunlukla yerel kaçıkların, ünlülerin ve emeklilerin oluşturduğu eğlenceli ve elit müşteri grubunun buluşma noktasıydı. Burası bir fırından çok daha fazlasıydı. Benzeri olmayan bir sosyal merkezdi. Hem Anton ve Dolores ne yapardı? Biri on, diğeri on beş yıldır yanında çalışıyordu. Klişe bir laf olduğunu biliyordu, ama her ikisi de onun için bir çalışandan çok daha fazlası, hatta kendi çocuğu da olmadığı için, âdeta ailesiydi.

Lina tekrar iç geçirip, derin bir nefes verdi. Günün tüm sıkıntılarına rağmen dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Çam ağacı tütsüsünün kokusu BMW'sinin yarı açık camlarından içeriye doluyordu. Cherry Caddesi bölgesinin başladığım müjdeleyen Huysuz'un Bahçesi isimli küçük dükkânın önünden geçmekteydi ve dükkânın hoş, ayrıca hiç de huysuz olmayan Shaun isimli sahibi, her zamanki gibi, kocaman ocaklarda güneybatı bölgesinin çamlarını yakıp çevreye çok farklı bir kokunun yayılmasına neden oluyordu.

Antika dükkânlarına, yeni çağ kitapçılarına, sosyetik iç di-

zayn stüdyolarına ve benzersiz restoranlara gitmek için ileri geri, sürekli haraket hâlinde olan yayalara çarpmamak için arabasının vitesini düşürüp yavaşlayınca midesindeki düğümün de çözüldüğünü hissetti. Ve sonunda, caddenin tam kalbinde, şık ve küçük spa merkezi ile eski mücevher dükkânının arasındaki Pani Del Goddess göründü.

Her zamanki gibi cadde üzerinde çok az park yeri vardı ve binasının arkasındaki ayrılmış yerlerden birine park etmek için ara sokağa girdi. Tam arabasından inmişti ki zihninde çok tanıdık bir mücadele hissetti. Şiddet ve yoğunluğu değişse de, his hep aynıydı. Bugün uzaklardan birinin adını seslendiğini ve rüzgârın, sesin yankısını kulaklarından önce zihnine ulaştırdırdığını hissetmişti. Gözlerini kapattı. Bunun için gerçekten zamanı yoktu… bugün değil.

Neredeyse aynı anda böyle düşündüğü için üzüldü. Zihnini toparladı. Hayır, maddi sıkıntıların kim olduğunu değiştirmesine izin vermeyecekti. Ve bu onun bir parçası, Tanrı'nın ona bir armağanıydı.

Etrafına göz gezdirirken binanın köşesindeki gölgeler dikkatini çekti.

"Nerelerdesin, ufaklık?" diye tatlı bir şekilde seslendi. Zihnini odakladığında, gözünün önüne belli belirsiz bir görüntü geldi. Lina gülümsedi. "Hadi kedicik, pisi pisi," diye seslendi. "Orada olduğunu biliyorum. Korkmana gerek yok."

Çöp kutularının arkasından acıklı bir miyavlamayla, turuncu çizgili, sıska ve çekingen bir kedi çıktı.

"Ah, şu hâline bak. Narin bir çiçek gibisin. Buraya gel, bebeğim. Her şey düzelecek."

Küçük turuncu kedi büyülenmiş bir hâlde Lina'nın uzattığı

kollara doğru yürüdü. Lina, kedinin kirden keçeleşmiş tüylerinin, temiz ve pahalı ipek döpiyes takımını ne hâle getireceğine aldırmadan, perişan hâldeki hayvana sarıldı. Hayranlıkla kurtarıcısının gözlerinin içine bakan kedi, onu şiddetli bir mırıltıyla ödüllendirdi.

Lina hayatının her döneminde hayvanlara karşı özel bir ilgi duymuştu. Küçücük bir çocukken arka bahçede sessizce oturup bekler, sonunda tavşanlar ve sincaplar, hatta huzursuz küçük tarla fareleri bile ziyaretine gelirdi. Köpekler ve kediler ona bayılırdı. Atlar, kocaman köpek yavruları gibi onu takip ederdi. Lina'nın aşırı duygusal hayvanlar olduklarım bildiği inekler bile otladıkları alana yaklaştığında sevgiyle ona doğru eğilirdi. Hayvanlar ona her zaman bayılmışlardı, ama Lina sahip olduğu bu özelliğin boyutunu ancak genç bir kız olduğunda fark etti.

Hayvanları bir şekilde anlayabiliyordu. Dr. Doolittle veya onun gibi çılgın biri değildi; hayvanlarla konuşmasını uzun sürdüremiyordu. Kendini bir at terbiyecisi olarak görmek hoşuna gidiyordu, ama yetenekleri sadece atlarla sınırlı değildi. Ayrıca pek çok insanın sahip olmadığı özel "bir şey"e de sahipti. Bazen bu "şey" bir kedinin yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu ona. Bu "şey" fişi takıp irtibatı sağlayabileceği bir bağlantı gibi zihninde oluşuyordu.

Tuhaf olduğunu biliyordu.

Lisedeyken bir süre veteriner olmayı düşünmüştü. Hatta lise ikinci sınıftan son sınıfa geçtiği yaz -kan ve parazitlerin, sahip olduğu "şey"'le hiçbir ilgisi olmasa da, veterinerliğin değişmez birer parçası olduğunu öğrendiği yaz- bir veteriner kliniğinde gönüllü olarak çalışmıştı. Tüm bunları hatırlamak bile tüylerini tiksintiyle ürpertip, kafa derisini kaşımak istemesine sebep oldu.

Dar yoldan çıkıp sola dönerken derin bir nefes alıp, "Bir fırında asla ve asla kan veya parazitlerle uğraşmak zorunda kalmazsın," dedi turuncu küçük kediye.

Büyükannesi gibi, *"Magnifico,"* diye mırıldandı.

Yeni çıkmış ekmeğin cezbedici harika kokusu sinirlerini yatışürdı. Fırınının spesiyali, Doğu Venedik'te küçük bir bölge olan Friuli'nin tatlı ekmeği *gubana'*nın yapımında kullanılan, zeytin, biberiye ve peynir kokuları arasındaki ince farkı profesyonelce ayırt edip, tereyağı, tarçın, fındık, kuru üzüm, likör kokularını memnuniyetle içine çekti.

Lina, fırınının ön tarafındaki büyük cam vitrinin önünde durakladı. Vitrinin üzerine özenle sıralanmış, taze İtalyan hamur işi ve kurabiye çeşitleriyle dolu kristal tabaklara beğeniyle baktı. İçi gururla doldu. Her zamanki gibi her şey mükemmeldi.

Cam vitrinden içeriye baktığında, üzerleri mozaik kaplı küçük kafe masalarının yarısının dolu olduğunu gördü. *Cuma öğleden sonrası için hiç de fena değil,* diye düşündü. Kediyi diğer koluna alarak saatine baktı. Neredeyse öğleden sonra 16:00'ya geliyordu ve 17:00'de kapatıyorlardı. Kapatmadan önceki bir saati genellikle yavaş ve sakin geçirirlerdi.

Belki cevaplardan biri buydu. Belki de çalışma saatlerini uzatabilirdi. Ama o zaman daha fazla elemana ihtiyaç duymaz mıydı? Anton ve Dolores zaten tam zamanlı çalışıyordu ve kendisi de fırından nadiren ayrılıyordu. Yeni bir çalışanın masrafı, daha geç saate kadar açık olmalarından kazanacağı paradan fazla olmaz mıydı?

Lina ciddi bir baş ağrısının geldiğini hissetti.

Kendini rahatlamaya zorlayıp, iyice parlatılmış büyük pencerenin ışığında gözlerini kısarak içeriye baktı. Duvarları süs-

leyen yeni boyanmış resimleri, yeni tamamlanan pahalı düzenlemenin bir bölümü olan resimleri görebiliyordu. Verdiği paraya değmişti. Lina, Pani Del Goddess'ın duvarlarım eski Floransa'dan otantik manzaralarla süslemesi için ünlü yerel sanatçı ve ressam Kimberlei Doner'ı tutmuştu. Eski tip aydınlatma armatürleri ve kafe masalarıyla bütünleşen duvar resimleri, müşterilerine Tulsa'nın sokaklarından çıkıp, büyülü İtalya topraklarım ziyarete gittikleri hissini veren bir atmosfer yaratmıştı.

"Hadi içeri girip senin için neler yapabiliriz bir bakalım," dedi kollarının arasında hâlâ keyifle mırıldanan kediye. "Önce seninle ilgilenip, sonra maddi sorunlarımı nasıl halledebileceğime bakacağım," dedi parasal sorunların da kediler kadar kolay üstesinden gelinebileceğini umarak.

Lina'nın Pani Del Goddess'a girmesiyle, kapının üzerindeki rüzgâr çanı neşeli bir ses çıkardı. Bir süre durup bildik manzaranın tadım çıkardı. Anton, *Chicago'*dan *Ali That Jazz* şarkısını mırıldanarak kapuçino makinasını kurcalıyordu. Dolores ise Lina'nın tanımadığı orta yaşlı bir çifte, panettones[1] ve colombe[2] arasındaki farkı anlatıyordu. Lina dükkânda bulunanlar arasında bir tek bu çifti tammıyordu.

Müşteriler Lina'yı birer ikişer selamlamaya başlayınca Anton başını kaldırıp baktı. Lina'yı görünce kalın dudaklarına bir gülümseme yayıldı, ama kolları arasındaki kediyi fark edince suratım asıp dudaklarım büzdü.

"Ah, şuna da balon, işte korkusuz kahramanımız, Kedilerin Kurtarıcısı," diyerek parmaklarım Lina'ya doğru salladı.

"Benimle uğraşma Anton, yoksa sana doğum günü hediyesi olarak aldığım *Chicago* DVD'sini geri alırım," dedi Lina alaycı bir ciddiyetle.

1 İtalya'nın Milan şehrine özel bir ekmek çeşidi, (ç. n.)

2 Geleneksel bir İtalyan Paskalya keki. (yay. n.)

Anton'un asık suratı, zorla nefes alıyormuş bir ifadeye büründü ve sanki Lina onu kalbinden bıçaklamış gibi ellerini göğsünde kenetledi. "Beni yaralıyorsun!"

Orta yaşlı çiftin siparişini yazmakta olan Dolores kıkırdadı. "Bütün gün *Ali That Jazz* şarkısına ritim tuttu. *Moulin Rouge* döneminden de beterdi."

"Müzikaller benim için dönem değil, birer tutkudur," dedi Anton.

"O zaman beni gayet iyi anlıyor olmalısın. Hayvanlara yardım etmek de benim için bir tutku," dedi Lina.

Anton gözlerini devirip, umursamazca iç geçirdi. "Sanırım Sokak Kedilerini Kurtarma Hattı'nın numarasını biliyor olmam biraz rahatsız edici."

"Ara hadi," dedi Lina, ama Anton zaten numarayı çoktan çevirmeye başlamıştı. Lina, ona göz kırparak teşekkür etti.

"Hah, Lina! Bugün seni görmeyi umuyordum."

Lina gülümseyerek büyük pencereye en yakın masaya doğru ilerledi. Ama önce kendisine el sallayan koyu renk saçlı kadınla konuşmak yerine, sahibinin bacaklarının üzerindeki kızıl renkli yastıkta dimdik oturan minyatür*schnauzer'ı* selamladı.

"Dash, bugün çok yakışıklı gözüküyorsun." Kollarının arasındaki kedi huzursuzlandı, ama Lina onu dalgınca okşayarak yatıştırdı.

"Yakışıklı olacak tabii. Bakımdan yeni geldi."

Lina terbiyeli minik köpeğe sırıttı. "Bakım günü, ha? Aslında buna hepimizin ihtiyacı var, tatlım." Dash'in sahibine dönerek, "Zeytinli ekmek bugün nasıl olmuş, Tess?" diye sordu.

"Mükemmel. Her zamanki gibi sadece mükemmel." Tess'in

belirgin Tahlequah[3] aksanı ağır ve melodikti. "Ayrıca Anton'un önerdiği San Angelo Pinot Grigio'yla[4] da harika oldu."

"Böyle düşünmene sevindim. Amacımız memnun etmek."

"İşte ben de bu yüzden seninle konuşmak istiyordum. Şairler ve Yazarlar Derneği Oklahoma'da Yılın Yazarı'ru seçtiler ve haftaya bu yazarın onuruna pek çok etkinlik düzenleyeceğiz. Akşam yemeğinde de sizin muhteşem ekmeklerinizden sunmak istiyoruz."

Lina hızlıca düşündü. Tess Miller, hem Oklahoma Şairler ve Yazarlar Derneği'nin direktörü, hem de çok ünlü yerel bir *talk shoıv'un* sunucusuydu ve aynı zamanda Pani Del Goddess'ın en sadık müşterilerindendi. Dash'le çıktığı günlük yürüyüşlerde yıllardır Pani Del Goddess'ta mola verirdi. Hatta Lina küçük *schnauzer* için, yazar kasanın altındaki özel bölmede sakladığı bir köpek yastığı bile yaptırmıştı. Fırındaki işlerin genişlemeye başlaması için Tess'in yardımından daha iyisi olamazdı, şüphesiz. Bu genişlemenin ne olacağını henüz tam olarak bilmese bile.

"Ah, Tess." Lina boğazım temizledi. "İstediğiniz ekmekleri hazırlamaktan tabii ki zevk duyarım, ancak seninle genişletilmiş yeni menümüzle ilgili de konuşmak istiyorum. Belki de sizin için yemek organizasyonunun tümünü üstlenebiliriz."

"O zaman bu harika olur! Hazırlayacağın her şeyin mükemmel olacağından eminim. Pazartesi seni aramama ne dersin? Hem bana menü seçeneklerini sunarsın hem de detayları konuşuruz."

Lina kabul edip masadan ayrılırken gülümsediğini fark etti. Her müşterisiyle ayrı ayrı sohbet ederek tezgâha doğru ilerlerken gülümsemesi yüzünden hiç eksik, olmadı. Ancak tezgâha

3 ABD'nirı Oklahoma Eyaleti'ne bağlı küçük bir şehir. (ç. n.)

4 Bir beyaz şarap markası, (ç. n.)

gelip Anton ve Dolores'in yüzlerine yerleşmiş şok ifadesini görünce bocaladı.

"""""""" Yemek organizasyonu dediğini mi duydum?" diye fısıdadı Anton.

"Tüm *yemek mi?"* dedi ciyaklar gibi Dolores.

Lina, mutfak, depo ve kendi ofisini dükkânın geri kalanından ayıran krem rengi kanatlı kapılardan geçmeden önce Anton ve Dolores'e başıyla fırının arka tarafım işaret etti. İkisi de hızla Lina'nın peşinden geldi. Lina ürkmüş turuncu kediyi gardıroptan bozma taşıma kutusuna koyarken hızlıca konuşmaya başladı.

"Bugün muhasebecimle bir görüşmem vardı, biliyorsunuz. Haberler iyi değil. Borçlarım var. Büyük miktarda. IRS'ye."

Anton'un benzi attı ve yutkundu.

"Ah, Lina. Gerçekten bu kadar kötü mü?" diyen Dolores'in sesi henüz on iki yaşındaymış gibi çıkmıştı.

"Evet." Her ikisine de dikkatlice baktı. "Gerçekten kötü. Bazı değişiklikler yapmamız gerekecek." Lina yüzlerindeki dehşeti fark etti. Anton'un gözleri bir anda yaşlarla doldu. Dolores'in zaten bembeyaz olmuş yüzündeki renk iyice çekildi. "Hayır, hayır hayır! O kadar da değil! Öyle bir şey olmayacak; her ikiniz de işlerinize devam edeceksiniz. Hepimiz işimize devam edeceğiz."

"Aman Tanrım. Sanırım oturmam lazım." dedi Anton bir yandan kendini eliyle yelpazeleyerek.

"Ofisime. Hemen. Ve kesinlikle kimse bayılmasın." Ofisine geçerken, iyice tedirginleşen kediyi okşayıp, kutusuyla beraber yanına aldı. Omzunun üzerinden, "Ve ağlamak da yok. Unutmayın..."dedi.

Cümleyi onun yerine Anton tamamladı. "... Fırıncılıkta ağlamak yoktur."

Dolores coşkuyla başını sallayarak onayladı.

Lina oturmadan önce kedinin kutusunu masasının yanına koydu. Anton ve Dolores de karşısındaki pelüş döşemeli antika koltuklara yerleştiler. Hiçbiri konuşmuyordu. Anton tereddütle kediyi işaret etti.

"Sokak Kedileri'nden Patricia bugün işten geç çıkacak, istersen eve geçerken bu turuncu küçük şeyi ona bırakabilirim. Yolumun üzerinde gerçekten," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

"Ona turuncu küçük şey desen de teşekkürler, Anton. Nazik teklifini kabul ediyorum."

"Şey, aslında küçük turuncu canavar demek istemiştim, ama kibar olmaya çalıştım," dedi Anton, az önceki soluk soluğa hâlinden kurtulup kendine gelmiş gibiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dolores.

Kendinden beklendiği üzere, Dolores en kötüsü için hazırdı. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen on yıldır Lina için çalışıyordu. Lina'nın onu çalıştırmasının esas nedeni sadece hem hamur işi pişirmede hem de yaşlılarla iletişim kurmadaki yeteneği değildi, onun olgun kişiliğini de takdir ediyordu. Ayrıca daha heyecanlı bir kişiliğe sahip olan -gözlerindeki yaşlar hâlâ akmaya hazır şekilde bekleyen-, nazikçe bacak bacak üstüne atmış Anton'la da çok güzel bir denge oluşturuyorlardı. Üçü de birbirleriyle çok uyumluydular ve Lina bu uyumun devam etmesini istiyordu.

"Menümüzü büyüteceğiz," dedi Lina kararlı bir şekilde.

Dolores düşünceli bir şekilde başım salladı. "Tamam, bunu yapabiliriz."

Anton başparmağım kemirerek, "Yani, sandviç gibi bir şeyler eklemek mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şu an tam olarak bilemiyorum," dedi Lina yavaşça. "Bunun üzerine iyice düşünmek için zamanım olmadı. Tek bildiğim daha fazla kazanmamız gerektiği; bunu da daha fazla müşteriyle sağlayabiliriz. Daha büyük gruplardaki müşterilere hitap edebilmek için menümüzü genişletmek mantıklı görünüyor."

Anton ve Dolores başlarım salladılar.

"Tess Miller'ın yemek organizasyonunu üstlenmek iyi bir başlangıç," dedi Dolores.

"Yemek organizasyonu," dedi Anton ağlamaklı. "Kulağa çok... bilmiyorum, çok *banal* geliyor."

"İflas etmek kadar mı?" diye sordu Lina.

"Hayır!" kelimeler Anton'un ağzından âdeta fırladı.

"Bence de," dedi Lina.

"Peki o zaman ne sunacağız?" diye sordu Dolores.

Lina parmaklarını düzgün kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. Hiçbir fikri yoktu

"Çeşitlendirdiğimiz menümüzden seçtiklerimizi sunacağız. Böylece hem reklamımızı yapacağız, hem de deneyim kazanacağız."

"Ve bu çeşitlendirdiğimiz menüde tam olarak neler olacak?" diye sabırsızlanarak sordu Dolores.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Lina.

"Üstelik bugün yanımda küçücük bir Xanax tableti bile getirmemiştim," diyerek başparmağım kemirmeye devam etti Anton.

"Parmağını ısırmayı bırak," dedi Dolores. "Üstesinden geleceğiz." Bakışlarını Lina'ya çevirerek, "Değil mi?" diye sordu.

ru kuşları andırıyorlardı.

"Evet," dedi sesini güvenle doldurarak. "Tek yapmak istediğim..." Tereddüt etti. Yavru kuşları kocaman yuvarlak gözlerini kırpıştırarak bir sonraki cümlesini bekliyorlardı. "Hımm... beyin fırtınası," diye bitirdi sonunda.

"Beyin fırtınası? Bir yazıya başlamadan önce yaptıkları gibi mi?" diye atladı bu tanıdık fikre, Tulsa Devlet Okulu'nun daimi ve düzensiz bir gece sınıfı öğrencisi olan Anton.

"Tabii ki," diye ekledi Dolores neşeyle. "Lina'nın evinde muhtelemen sürüyle tarif kitabı vardır. Yapacağı tek şey, bunları inceleyip muhteşem yemekler için birkaç tarif seçmek."

"Sonra onları bizimle paylaşacak ve yeni eserlerimizi yapmaya başlayacağız! Harika! Sabırsızlıktan ölüyorum!" dedi coşkuyla Anton. Sonra da eğilip Dolores'in elini sıktı. "İlk başta çok karamsar olduğum için üzgünüm. Neredeyse Fırıncının Mottosu'nu bile unutuyordum."

Dolores ve Anton birbirlerine sırıttılar ve sanki Bağlılık Yemini'ni okuyacaklarmış gibi ciddiyetle ellerim kalplerine koyup birlikte konuşmaya başladılar: "Fırıncılıkta her zaman en iyisini yapmalıyız."

Lina fırıncılar cehennemini ziyaret etmeyi tercih edebileceğini düşünse de başını sallayıp gülümsedi. Dolores bir bakıma haklıydı; evinde gerçekten her biri inanılmaz ekmek ve hamur işi tarifleriyle dolu olan bir tarif kitabı koleksiyonu vardı. Ama yemek tarifi içeren çok az kitabı vardı. Aslında kendisi de pek fazla yemek yapmış değildi. Tam kapsamlı bir öğün onun için biraz makarna, biraz salata ve bir kadeh kaliteli İtalyan şarabından ibaretti. Onun için özel olan fırıncılıktı. Yemekler gerçekten de *banaldi.*

Ona göre olmadığını kendi kendine itiraf etti. Tüm bunlar hiç ona göre değildi. Kendini yuvasındaki yavrularım beslemeye

çabalayan bir serçe gibi hissederek, yavru kuşlarına gülümsemeye devam etti.

"Evet, sanırım müşterilerimizden epey uzak kaldık. Artık bir plan yaptığımıza göre siz ikiniz, kapatmadan önceki son bir saati benim için idare etmeye ne dersiniz? Ben de eve gidip beyin fırtınasına başlayayım."

"Tess menü için pazartesi seni arayacağını söyledi, değil mi?" diye sordu Dolores.

"Evet, öyle söyledi," dedi Lina sesindeki paniği saklamaya çalışarak.

"Ooo, bu çok heyecan verici. Bence bu yemekte bir sürü ünlü de olacak," diyerek bakımlı kirpiklerini kırpıştırdı Anton. "Basında da yer alacak, şüphesiz."

"Sanırım öyle olacak," diyerek hızlıca ofisinden çıktı Lina.

Müşterilerine çabucak veda edip kapıdan çıkarken Anton, Dolores'e yeni menülerine uyumlu, heyecan verici birkaç yeni giysi alması gerektiğini anlatıyordu.

Büyükannesi, Lina'ya defalarca küfür etmenin gerçek hanımefendi ve beyefendilere yakışmayan, sadece cahil insanlara uygun, bayağı bir davranış olduğunu söylemişti. Öte yandan iyi seçilmiş, iyi söylenmiş bir İtalyan küfürünün, kişinin yaratıcılığını ortaya koyduğunu düşünürdü. Lina fırınının önünde durup, IRS'e bir dizi İtalyanca küfür saydırmaya başladı, *"Va al diavolo,"* veya "Cehenneme kadar yolunuz var," cümleleriyle başlayıp, kronik bir *rompicoglioni* ya da diğer bir deyişle kronik bir baş belası olduklarım söyleyerek bitirdi. İşini hakkıyla yerine getirmek için aralara tabii ki İtalyanca olarak birkaç "pislikler" ve "belalar" da ekledi. Büyükannesinin onunla gurur duyacağından emindi.

İnsanlar ona doğru bakmaya başlayınca, kendi kendine, çenesini kapatıp yavaş ve derin nefes almasını söyledi. O akıllı ve başarılı bir iş kadınıydı. Ayrıca hem İtalyanca hem de İngilizce çok güzel küfür edebiliyordu. Ama mümkün olduğunca az İngilizce küfür etmeye gayret ediyordu; büyükannesi haklıydı, İngilizce küfürler İtalyanca olanlar kadar terbiyeli gelmiyordu kulağa (evet büyükannesi bu saptamasıyla da gurur duyacaktı).

Menüye birkaç çeşit daha eklemek ne kadar zor olabilirdi ki? Ekmek değil yemek olsalar bile. Saçından bir tutamı kıvırmaya başladığım fark edince hemen kendini engelleyip ellerini indirdi. Sorun yeni tarifler bulmak değildi. Sorun, Pani Del Goddess'ın benzersiz ve lezziz ekmekleriyle sarsılmaz bir şöhret yakalamış olmasıydı. Makarnayı biraz soslayıp, tabağın kenarına salata koymakla yetinemezdi. Pani Del Goddess ismi kusursuzluğun simgesiydi ve Lina hiçbir zaman daha azı olmayacağı konusunda kararlıydı.

Büyükannesini aramalıydı, onun sevgili *bambina'sıyla* paylaşmaktan büyük heyecan duyacağı yığınla fikri olduğundan emindi. Her zamanki gibi.

"Ama Anton'unda söyleyeceği üzere, ben bir *bebek* değilim," diye kendi kendine mırıldandı. "Aman Tanrım, kırk üç yaşındayım. Her seferinde büyükanneme koşmaktan vazgeçmem gerek."

kitapçıdan çıkan iki kadının neşeli kahkahalarıyla sona erdi. Suratım asıp, hayattaki en büyük endişesinin bir arkadaşıyla çıktığı kitap alışverişinde iyi bir kitap seçmek olmasını arzuladı.

Asık suratı yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. Kitap Mekânı, hem kurgu hem kurgu dışı geniş bir koleksiyona sahip mükemmel bir eski kitapçıydı. Lina orada rafların arasında kaybo-

lup, pek çok keyifli zaman geçirmişti. İçerideki kitap yığınları arasında yıllardır saklı kalmış, artık baskısı olmayan ve içinde İtalya, sihir ve malzemelerin mükemmel karışımı olan bir tarifi barındıran harika bir yemek kitabı bulabilirdi pekâlâ.

Arabaların arasından sıçrayarak yolun karşısına geçerken, Kitap Mekânı'nın beyin fırtınasına başlamak için harika bir yer olduğunu düşündü.

Bölüm Üç

Eski kitap yığınları göz korkutucu olsa da, aradığından on tane buldu. On tane eski, ilginç ve baskısı bitmiş İtalyan yemek kitabı. Seçim yaparken gözüne çok kalın görünmemişlerdi, ayrıca on tane kitap sayıca da fazla değildi. Ama şimdi, sehpa olarak kullandığı işlenmiş demirden heykelciğin üzerindeki camda, düzgün bir yığın hâlinde dururken âdeta çoğalmışlardı.

Kitapçıdan ayrılmadan önce seçeneklerini azaltsaydı keşke.

"Fırıncılıkta her zaman en iyisini yapmalıyız," dedi siyah beyaz kanvas sandalyenin tam ortasına kurulmuş, uzun tüylü, kocaman siyah beyaz kediye. Sandalye ve kedi arasındaki kusursuz uyum Lina'yı gülümsetti. Kedisinin umrunda olmasa da beslediği hayvanlarla uyumlu mobilyalar almaktan hoşlanıyordu. Kediden, Fırıncının Motto'suna tepki olarak sıkıntılı bir bakış ve hızlı bir kuyruk sallaması geldi.

"Yamalı Pati Santoro," dedi kediye tam ismiyle seslenerek. "Sen yakışıklı bir canavarsın, ama fırıncılıkla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

Ayaklarının altında uyuklamakta olan yaşlı İngiliz buldoğu, söylediklerine katılırcasına homurdandı.

"Kabalaşma, Edith Anne," diyerek köpeği yarım ağızla azarladı Lina. "Sen de oburluk yapmayı fırıncılıktan çok daha iyi biliyorsun."

Lina sağ kulağımn arkasını kaşırken, Edith keyifle inledi. Meşgul olmayan diğer eliyle ilk kitabı aldı. *Tarihî İtalya'nın Keşfi* isimli, kalın ciltli bir kitaptı. Rastgele bir sayfayı açıp dana etinin hazırlanmasıyla ilgili uzun ve karmaşık bir paragrafı okumaya başladı. Beti benzi atıp fenalaşınca da hızla kitabı kapattı. Dana eti İtalya'da yaygın bir yiyecekti, ama onun aklına yavru inekleri getiriyordu. Duygusal, sevimli, kocaman gözlü inekler.

"Gerekli hazırlıkları yapmadan zorlu işlere kalkışmak mümkün değildir belki de," dedi artık horlamaya başlamış olan köpeğe. "Hem fırıncılıkta, hem diğer işlerde." Kitabı, sanki dikkatli davranılmazsa patlayacak bir bombaymış gibi nazikçe masanın üzerindeki yerine koydu.

"Bu işe hazırlanmak için de bir kadeh kaliteli kırmızı İtalyan şarabı gerekiyor sanırım," dedi Yamalı Pati'ye. Kedi tamamen kısılmış gözlerinin arasından bir bakış fırlatıp esnedi.

"İkiniz de hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Kafasını sallayarak, masadan kalkıp şarap dolabına doğru yürüdü. Ona göre Monte Antico Rosso Sangiovese, her türlü zorlu iş için mükemmel bir hazırlık aracıydı; hem fırıncılıkta hem diğer işlerde.

Kendine yakut renkli bir kadeh şarap doldururken omzunun üzerinden hayvanlara, "Belki yeni menümle birlikte müşterilerime harika İtalyan şarapları sunup, ne yediklerine dikkat etmeyecekleri kadar sarhoş olmalarını sağlarım," diye seslendi, ama söylediklerinin saçmalığım anlaması için hayvanların sessiz karşılığına ihtiyacı yoktu. Öyle olsa fırın değil, bar işletirdi ve o zaman Anton da felç geçirirdi.

Lina sırtını dikleştirdi, kendine Sangiovese'yle harika giden duble çikolata kaplı fıstıklardan koyup oturma odasına döndü. Koltuğa yayılıp defterini açtı ve kitap yığınının arasından başka bir kitap seçti. *İtalya'yla Yemek Pişirmek.*

Kedi ve köpek, kafalarım kaldırıp soru soran gözlerle ona baktılar.

"Oyun başlasın," dedi Lina onlara sırıtarak.

* * *

Üç saat sonra, on kitaptan dokuzunu taramış ve hazırlayabilecekleri dört çeşit ana yemek menüsü belirlemişti: tavuk piccata[5], spagetti üstü puttanesca[6], patlıcan parmigiana[7], enginar, zeytin, domates, somon buğulama ve carpaccio'yla[8] tamamlanan nefis bir aioli[9].

Listesine bakınca minik bir başarma heyecanı hissetti. Aslında keyif alıyordu. Eski ve küflü bu kitapları taramak, yetişmesi sırasında hep bir parçası olduğu İtalyan tarih ve kültürü üzerine bir araştırmaya dönüşmüştü.

Tek bir yemek kitabı kalmıştı. Lina, ince ciltli kitabı eline aldı. Bu kitabı özellikle sona saklamıştı. Kitapçıdayken, parlak koyu mavi üzerine altın kabartmayla yazılmış kapağı ilgisini çekmişti. *İtalyan Tanrıça'nın Yemek Kitabı* olan ismi, büyük bir tahta oturmuş sert bakışlı Tanrıça'nın altın rengi resminin üzerine yazılmıştı. Tanrıça uzun bir kıyafet giymiş ve saçları başının üze-

5 Yemeğin dilimlenmiş, sotelenmiş ve yağ ve maydanozla soslandırılmış olduğunu belirten terim. (yay. n.)

6 Bir çeşit makarna sosu. (yay. n.)

7 Yemeğin pafmesan peynirle pişirildiğini belirten bir terim. (yay. n.)

8 İnce bir dilim et ya da bal'ğın üzerine sos konularak hazırlanan aperatif, (yay. n.)

9 Sarımsak ve zeytinyağından oluşan bir çeşit sos. (ç. n.)

rine, ince örgüler hâlinde dolanmıştı. Bir elinde, üzerinde olgun bir mısır başağı olan asasını, diğer elindeyse alev alev yanan bir meşale taşıyordu. Resmin altında, nefis bir altın kaplamayla, *Her Kadının İçindeki Tanrıçaya Özel Tarif ve Sihirler* yazıyordu. Yazarın adı, Filomena, kabartma baskının içindeki kapağa işlenmişti.

"Sadece tek bir tarif daha. Bir tane daha bulursam aramayı bırakacağım," dedi Lina parmaklarım kabartmanın üzerinde gezdirirken.

Parmak uçları ürperdi.

Kitabı kucağına koyup ellerini ovuşturdu. Yorgunluktan olmalıydı. Saate baktı. Henüz dokuzu biraz geçiyordu, ama uzun bir gün olmuştu.

Tekrar kapağa baktı. *Her Kadının İçindeki Tanrıçaya Özel Tarif ve Sihirler* yazısı lambanın ışığıyla titreşip parlıyordu.

Hamur işlerini âdeta bir İtalyan tanrıçası gibi yapan bir kadının, *İtalyan Tanrıça'nın Yemek Kitabı* isimli eski bir kitabın kopyasını bulması ne garip bir tesadüftü. Büyükannesi duysa *la magia dell'Italia,* yani İtalya'nın sihri derdi. Ani bir dürtüyle gözlerini kapattı. Lina, İtalya'nın sihrine inanırdı. Floransa'nın renkli mermerlerinde, Assisi'nin sardunyalarla dolu pencere çiçekliklerinde, geceleri Roma Meydanı'nın esrarengiz güzelliğinde bu sihri yaşamıştı. Büyükannesinin yurduna duyduğu sevgiye odaklanıp, kucağındaki kitaptan rastgele bir sayfa açtı.

Gözlerini açıp okumaya başladı:

Pizza alla Romana ya da Roma Usulü Pizza. Bu, Roma'dan olağanüstü bir tariftir. Yumuşak ve esnek hamuru çok uzun süre -yaklaşık sekiz saat, ne kadar uzun olursa o kadar iyi- dinlendirin sonra parmaklarınızın altında dans ettiğini hissedecek

şiddette hafif dokunuşlarla üzerine vurarak bir metre uzunluğundaki fırıncı küreğine yerleştirin.

Lina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp sırıttı. Fırıncı küreği! Ekmeği firma uzatıp fırından almak için kullanılan uzun tahta kürek. Pani Del Goddess'ta bunlardan bir sürü vardı tabii ki. Okumaya devam etti:

... hamur dans etmeyi bitirince üzerine yağ sürüp, küreği, imkânsızın gerçekleşeceği yere, fırına verin. Yavaşça, çok yavaşça küreği çekip, esnekleşen hamuru iyice gerip, inanılmaz hafif, ince, iki metre uzunluğunda -bu uzunluk her bir tanrıçanın fırın büyüklüğüne göre değişebilir- bir hamur hâline getirin.

Eh, zaten Pani Del Goddess'ta çok uzun birkaç fırın vardı. Hamuru en uzun boyutuna, iki metreye kadar uzatabilirdi! Tarifinin geri kalanına göz attı. Kitapta pek çok farklı sostan da bahsediliyordu; zeytinyağı, sarımsak, biberiye, tuz ve karabiberden yapılan hafif Pizza Bianca'dan tutun, İtalya'nın gözdelerinin, patlıcan, provolone[10] peyniri, ançuez ve zeytinin karışımı olan Pizza Pugliese'e kadar liste sürüp gidiyordu.

"Cevap bu olabilir. Bir sürü farklı tarifle uğraşmak niye? Neden spesiyal olarak Roma Usulü Pizza'yı seçip, onun değişik çeşitlerini yapmayalım? Hem o da hamur işi sayılır!"

Edith Anne, Lina'nın sözlerindeki heyecana tepki olarak uyanıp, onaylamak için boğuk bir sesle havladı. Yamalı Pati, kedisel içgüdüsünden beklendiği üzere Lina'yı dikkate bile almadı.

10 Yarım yağlı İtalyan inek peyniri, (yay. n.)

Lina, köpeğinin kafasını okşarken hamur tarifini incelemeye başladı.

... bu hamurda çok az maya kullanılıp, kabarması için uzun süre beklenildiğinden, programı yoğun Amerikalı bir tanrıça, hamuru akşam saatlerinde soğuk suyla hazırlayıp, karıştırdıktan hemen sonra buzdolabına atabilir. Ertesi sabah, gün boyu oda sıcaklığında kabarabilmesi için hamuru serin bir yere koymalıdır. Daha sonra şekillendirip, pişirebilir...

Malzeme listesine bir göz attı. Kuru maya, su, un, tuz, zeytin yağı; elinde listedeki her şey vardı tabii ki. Bu akşam hamuru hazırlayabilirdi. Yarın gün içinde kabarmasını bekler, akşam da "yavru kuşları"yla ilk denemelerini yaparlardı. Keyifli bir şekilde hazırlama talimatlarını okumaya başladı.

Başlamadan önce yeryüzünü temsil eden yeşil bir muma ihtiyacınız var. Bu tarifle onurlandırdığımız Tanrıça, hamuru yarattığımız una hayat veren, Hasadın ve Meyvelerin ve Yeryüzü Nimetleri'nin Ulu Tanrıçası Demeter'dir.

ii

Lina'nın gözleri büyüdü.

Hazırlıklara başlarken yeşil mumu yakıp düşüncelerinizi Demeter'e yoğunlaştırın. Artık başlayabilirsiniz.

Lina tarife bir göz gezdirdi. Gerçekten de mayayı yoğurun, un ve tuzu karıştırın gibi talimatların arasına uhrevi talimatlar da serpiştirilmişti.

Okuduğu her satırla beraber kaşları çatıldı.

Bu bir büyü tarifi miydi?

Başka bir satıra geçti.

Bir dua veya yakarıştan farklı olduğu kesindi. Ama her ne olursa olsun, doğaüstü talimatlar tarifin bir parçasıydı. Lina dayanamayıp gülümsedi. *La magia deli' Italia; İtalya'nın sihri.* Büyükannesinin hoşuna gidecekti.

Kendi kendine mırıldanarak yeşil bir mum bulmaya gitti.

Bölüm Dört

Lina, bankonun üzerine göz atınca memnuniyetle başım salladı. Hamuru hazırlamak için ihtiyaç duyabileceği tüm malzeme ve gereçleri toparlamıştı. Geçen yılbaşından kalan ve belli belirsiz bir çam kokusu veren küçük yeşil bir mum bile bulmuştu. Onu bulabilmek için iki kutu dolusu yılbaşı süsünün altını üstüne getirmek zorunda kalmıştı. Yemek kitabım açıp, bankonun üzerine, en sevdiği paslanmaz çelikten karıştırma kabının yanına koydu. Ve başladı:

Önce yeşil mumu yakıp düşüncelerinizi Hasadın Anası Demeter'e yoğunlaştırın.

İyi bir şef olarak, her zamanki gibi talimatları eksiksiz bir şekilde takip etti. Mumu yakıp, düşüncelerini çoktan unutulmuş Hasatların Tanrıçası'na yoğunlaştırdı. Tanrıça'yla birlikte hangi hoş, eksantrik pişirme ritüellerinin de yok olduğunu merak etti.

Okumaya devam etti:

Mayayı küçük bir kapta, ılık suda yoğurun; krema kıvamına gelene kadar, yaklaşık 10 dakika bekletin.

Deneyimli elleri karıştırıp yoğururken Lina kendini rahatlamış ve mutlu hissetti.

Mayayı bekletirken, düşüncelerinizi odaklayıp, üç kere derin nefes alın. Gücün, vücudunuzun merkezinden çıkıp, omurganız üzerinden başınıza ulaştığını ve vücudunuzu yeniden özümseyebilmesi için bir şelale gibi etrafınıza aktığını hayal edin. Canlandığınızı hissettiğinizde Demeter'in Duası'na başlayabilirsiniz.

Talimatlar ona bir zamanlar gittiği ruhani yöntemlerle rahatlama kursunu hatırlattı. Odaklanma egzersizine başlamadan önce hâlinden memnun bir gülümsemeyle, mutfak saatini on dakika sonrasına kurdu.

Kısa sürede kendini... şey... canlanmış olmasa bile en azından ayık ve bilinçli hissettiğini itiraf etmeliydi. Tarife devam etti.

Hazır olduğunuzu hissettiğinizde lütfen yüksek sesle şunları söyleyin:

"Ey, büyüyen ve hasat edilen her şeyin Tanrıçası, merhametli ve ihtişamlı Demeter, varlığının bir parçasının şu an benimle beraber olmasını diliyorum. Seni, şimdiye kadar hep bolca sunduğun bereketleri daha da zenginleştirmeye çağırıyorum. Ve senden bu mutfağa nefesinle mucize ve sihir vermeni de diliyorum."

Alarm çalınca, on dakikanın nasıl geçtiğini fark etmeyen Lina yerinden fırladı.

Duayı söylerken, geniş ağızlı bir kapta un ve tuzu karıştırın. "Gel, Demeter, senin dünyanın nimetleri olan tuz ve unla seni çağırıyorum."

Duanın ritmi tarifle uyum içerisinde bütünleşti ve Lina sonraki satırları okumak için sabırsızlandığım hissetti.

Unun ortasına çukur açın ve içine çözülmüş maya.. $1^{3/4}$ kap artı 1 çorba kaşığı su, 1 çorba kaşığı sıvı yağ ve domuz yağı koyun. Unu ve sıvıları yavaş yavaş yoğurup yumuşak bir top hâline getirirken Tanrıça'yla konuşun. "Sana sesleniyorum, ey, Haşatın Tanrıçası ve yarattığının tam ortasına gelmeni diliyorum."

Sonra, un serptiğiniz bir yerde yumuşak, düz ve esnek hâle gelene kadar, gerektiğinde un ekleyerek, yaklaşık 10-15 dakika hamuru yoğurun. Hamur şekillenmeye başlayınca Demeter'e şunları söyleyin: "Güç çekilir, güç gelir, ey, Haşatın Tanrıçası beni seninle bir yap. Beni daha büyük, daha iyi yap, bana kuvvet ve güç ver."

Unlanmış bankonun üzerinde hamuru gayretle yoğuran elleri kendine bir ritim tutturdu. Alışık olduğu yoğurma hareketini yaparken, gözleri, dudaklarından kolayca akıp giden sözlere kilitlenmişti.

"Ey, koruyucum ve kız kardeşim Demeter, sana şükranlarımı sunuyorum. Çağrım kulaklarına rahatça ulaşsın ve bilgeliğin ve kuvvetin hep benimle kalsın, tahıllar hasat için olgunlaştıkça daha da artsın."

Zihni sürüklenirken hamuru yoğurmaya devam etti. Anadan kıza geçip, nesiller boyu korunan bir tarifin mükemmelliyetiyle eski bir tanrıçanın sihirini bütünleştirmek ne kadar ilginç bir düşünceydi. Ne kadar doğal ve harika bir fikirdi. Hamur işi hazırlarken, bir tanrıçanın gücünü dilemek!

îşe yarayıp yaramayacağının, Tanrıça'nın gerçekten dinleyip dinlemediğinin önemi yoktu. Hoş, insana güç veren bir ritüeldi; ona en azından pozitif düşünceye odaklanması ve kariyerinin sahip olduğu zengin dişilik öğelerinden zevk almaya biraz zaman ayırması gerektiğini göstermişti.

Çam mumunun tatlı esansı, maya ve unun topraksı kokularına karışmıştı. Koku nefis ve baş döndürücüydü. Lina, kokunun da etkisiyle vücudundan beklenmedik bir heyecan dalgasının geçtiğini hissetti. Bir an zihni bulanıklaşıp başı döndü ve kendini, hamur ve etrafındaki diğer her şeyle beraber mutfağından alınıp, çam ağaçlarıyla dolu bir ormana bırakılmış gibi hissetti. Una bulanmış elini alnına götürdü. Başı her zamankinden daha sıcaktı, ama dokunuşu onu kendine getirdi ve baş dönmesi azaldı.

Zor bir gün olmuştu. Omuzlarını çevirdi, başım öne arkaya sallayıp yorgun ve gergin kaslarının gerilip, gevşemesini sağladı. Bu gece kesinlikle iyi uyuyacaktı.

Lina hamur tarifinin son kısmına baktı. Hamuru bir kabın içine yerleştirip üzerini kapatarak en az sekiz saat kabarmasını beklemek gibi sıradan talimatlardı. Tarifin bu kısımlarını sabırsızca geçip, dua ritüelinin son kısmını okudu.

Hamurdan küçük bir parça kopartın. Adağınızı bırakabileceğiniz özel bir yer -dışarıda- seçin. Üzerine şarap serpiştirip şunları söyleyerek Demeter'e sunun, "Ey, bereketli hasatların, kuv-

vetli, güçlü ve bilge tanrıçası, sana teşekkür, şükran ve hürmetlerimi sunuyorum. Ey, kutlu!"

**Not: Ritüeli tamamlamadan önce kendi özel istek veya şükranlarınızı da ekleyebilirsiniz. Tüm nimetler üzerinize olsun ve hiç aç kalmayın!*

Lina alaycı bir şekilde gülümsedi. Dolgun kalçaları, aslında arada bir aç kalmasının hiç de fena olmayacağım söylüyordu. Hayır, şişman sayılmazdı; sadece balıketliydi. Ve balıketli olmak şu aralar pek revaçta değildi. Öfkeyle soludu. Yeni neslin, vücutlarındaki her tür kadınsı çıkıntıyı engellemek için açlıktan ölüp, sıfır beden olma takıntısını anlayamıyordu. Yumuşak ve kıvrımlı bir vücudu vardı ve bundan memnundu.

"Tanrıçalara benziyorum," dedi kendinden emin.

Hiç tereddüt etmeden yeni yoğrulmuş hamurdan küçük bir parça kopartıp kenara koydu ve kalan hamuru şekillendirip üzerini örttü. Duasını zaten söylemişti, artık tarifin son bölümünü yapabilirdi. Hem iyi aşçılar tarifleri hiçbir zaman yarım bırakmazdı.

Zaten hep derli toplu olan mutfağım toparlayıp bulaşıkları makineye koyması uzun sürmedi. Ellerini kurulayıp kendine yeni bir kadeh şarap doldurdu ve mutfaktan çıkmadan önce küçük hamur parçasını kâğıt havluya sardı. Bir elinde şarap kadehini ve hamuru tutmaya çalışarak, holdeki dolabın kapağım açtı. Paltosunu giyerken, holün karo döşemesi üzerinde Edith'in patilerinin çıkardığı ses duyuldu. Gülümseyerek, köpeğin tasmasını aldı.

Tasmayı Edith'in boynuma geçirirken, "Ne kadar ağır uykuda olursan ol, bu kapı açılır açılmaz hemen buradasın," diyerek güldü Lina.

Buldok esneyip, Lina'ya homurdandı.

"Geç olduğunun farkındayım, ama yapmam gereken bir şey var ve en uygun yeri biliyorum."

Edith hiç şikâyet etmeden Lina'dan önce dışarı çıkarken, Lina şarabı dökmemek için dengede durmaya çalıştı.

"Sakin ol, koca kız!"

Lina hamuru paltosunun cebine koyup kapıyı kilitledi. Mart başıydı ve o gece Oklahoma'da mevsimsiz bir sıcak vardı. Hava, baharın habercisi gibi yoğun ve ağırdı. Lina, Edith'in onu bakımlı ana meydanın ortasına doğru sürüklemesine izin verdi.

Başının üzerinden bir gölge geçince Lina kafasını kaldırdı. Gökyüzünde çırpılmış tereyağı renginde yuvarlak ve parlak bir dolunay vardı. Gözlerini aya dikti. Ne garip bir sarıydı. Lina'nın İngiliz Tudor tarzı dairesinin çevresindeki her şeyi ışığıyla hafifçe parlatıp, sıradan çitleri ve kaldırım köşelerini bile tekinsiz bir hâle büründürüyordu.

"Ah, lütfen. *Yüzüklerin Efendisi* tarzı bir sahne yaşıyor olmalıyım," diye azarladı kendini Lina. "Dolores haklıydı. Aragorn için IMAX'i[u] biraz fazla ziyaret ettim."

Dairesinin bulunduğu bakımlı sitede tekinsiz şekiller falan görmeye başladığına göre hamur hazırlama heyecanı ve dua ritüeli başına vurmuş olmalıydı.

"Tüm bunları Anton'a anlatmalıyım," diye mırıldandı. "Belki sonunda Xanax'mı benimle paylaşmaya ikna olur."

Aslında şimdi kendisi dışarıda ve büyü/tarif kitabı da oturma odasında, diğer kitaplarla birlikte dururken biraz aptal gibi hissediyordu.

11 Boyut ve netlik açısından yüksek görüntü kapasitesine sahip olan bir film gösterim sistemi, (yay. n.)

"Belki de tarifin bu kısmını uygulamadan önce biraz daha şarap almalıydım," dedi kulaklarım ona doğru çevirip somurtan, ama bir yandan da en sevdikleri gezi yolunda yürümeye devam eden Edith'e. "Ya da belki de çok yorgunum ve yatmalıyım."

Sitenin en sevdiği kısmına, Arnavut kaldırımlı avlunun ortasındaki büyük mermer çeşmeye gelmek üzereydiler. Etkileyici bir fıskiyenin içinden geçen sular, yıl boyu yuvarlak hatlı çukur kaplara benzeyen üç adet basamaktan aşağıya akardı. Aslında Lina'nın daireyi satın almasında bu fıskiye etkili olmuştu. Çeşmenin etrafındaki, eski meşe ağacının gölgesiyle havuz kenarından daha serin ve tenha olan, hoş Arnavut kaldırımı taşları döşeli bu bölgeyi yazın keşfetmişti. Kışın çeşmenin suyu havuzdaki gibi ısıtılıyordu ve Lina öğleden sonraları pek çok kez burada ayağım altına almış, battaniyelere sarınmış bir hâlde suyun sesini dinleyerek kitap okumuştu.

"îşte. Mükemmel özel bölge' dedi bir açelya çalısını koklamakla meşgul olan Edith Anne'e.

"Burada bekle, uzun sürmeyecek."

Köpeğin tasmasını bıraktı. Edith, kocaman poposuyla yere oturdu, ne yapması gerektiğini düşünür gibi yaptı ve köpeksi bir iç çekişle boylu boyunca yere uzamp yarı açık gözlerinin arasından uykulu bir şekilde Lina'ya baktı. En büyük meşe ağacının yakınındaydılar. Lina, tereyağı rengi ayın ışığında, altına yayılmış açıktaki köklerine takılmamaya gayret ederek dikkatlice ağaca yaklaştı.

Kökler, hiç beklemediği kadar korkutucu, âdeta kıvrılıp duran yılanlar ve açgözlü sürüngenlerin dokunaçları gibi gözüküyorlardı.

"Aptallaşma," dedi Lina ısrarcı parfüm satıcıları için sakladığı bir ses tonuyla. Sesinin tonu görüntünün rahatsız edi-

ciliğini bir nebze azalttı ve meşe ağacı eski tanıdık hâline geri döndü.

Küçük hamur parçasını cebinden çıkardı. Avlunun etrafına göz gezdirdi. Kimse yoktu; Edith Anne bile onu seyretmeyi bırakıp yavaşça horlamaya başlamıştı. Çömelip hamuru ağacın altına, iki kalın kökün birleştiği yere koydu.

Tekrar etrafına baktı. Horlayan köpek dışında kimse olmadığından emin olunca elini şarap kadehine sokup, hamurun üzerine kırmızı şarap serpiştirdi.

Hoşuna gitmişti. Gülümsedi. Hiç garip gelmemişti. Gülümsemeye devam ederek, parmaklarını tekrar kadehe soktu ve eski ağacın her yerini neşeyle Chianti Classico yağmuruna tuttu. Bir yandan kıkırdayarak, eğri büğrü kökleri kristal kadeh boşalana kadar şarapla suladı. Sonra omuzlarını dikleştirip boğazını temizledi.

"Bu unutulmaz tarif ritüelini bitirmeden önce bir şeyler söylemek istiyorum."

Lina, sesinde yaptığı bu kasıtlı değişikliğe sırıttı, ama ayık gözükmek için çabucak kendine çekidüzen verdi. Saygısızlık yapmak gibi bir düşüncesi yoktu, ama bir tanrıçaya yapılan dua ritüelinin sonundaki kıkırdamalar yanlış anlaşılabilirdi.

Konuşmasına tekrar başladı.

"Demeter!" Kelime ağzından öyle bir güçle çıktı ki, avlunun karşısında uzanmakta olan Edith'i uyandırıp, tekrar uykuya dalmadan önce biraz kıpırdanmasına neden oldu. Yutkunup, sesini yumuşattı. "İsmim Carolina Francesca Santoro ve bu dua ritüelinden çok hoşlandığımı bilmeni isterim. Bu hamurların harika pizzalar olacağından eminim ve denemek için sabırsızlanıyorum."

Bu doğaçlama konuşması ona tarifi neden denemek istediğini hatırlattı ve bunun nasıl olup da aklından çıkmış olduğuna şaşırdı. Alnındaki çizgiler derinleşti ve omuzlan düşüverdi.

"Umarım güzel olur. Hatta güzelden de öte olmasını umuyorum. Güzel olmasına ihtiyacım var. Fırınımı kaybedemem. Bu benim sorumluluğum, pek çok kişinin bana ihtiyacı var. Demeter, eğer dinliyorsan, lütfen bana yardım gönder. Ve karşılığında ben... ben... " Kekeleyip, kızardı. "Kahretsin! Karşılığında, sana ne halt verebileceğimi bilmiyorum." Omuzlarını silkti. "Ve kullandığım İngilizce küfürler için de özür dilerim. Peki sadece yardım etmeni rica ettiğimi ve eğer imkânım olursa karşılığını ödeyeceğimi söylesem nasıl olur?"

Rahatlamış bir hâlde gözlerini kapatıp duanın son cümlelerini hatırlamaya çalıştı.

"Ey, bereketli hasatların, kuvvetli, güçlü ve bilge Tanrıçası, sana teşekkür, şükran ve hürmetlerimi sunuyorum. Ey, kutlu!"

Ey kutlu kelimeleriyle birlikte sanki -dudakları titredi- duası duyulup cevaplanmış gibi heyecan verici bir gevşeme hissetmişti. Mantıken bunun mümkün olamayacağını biliyordu, ama pozitif düşüncenin gücüne inanırdı... pozitif düşünmekle gerçekleşen istekler... *feng shui.* Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. *La magia deli' Italia* nın gücüne inanıyordu.

Derin bir nefes aldı ve gözleri bir anda şaşkınlıkla açıldı. Burnuna kışkırtıcı bir koku geldi. Bu koku da neydi? Tekrar derin bir nefes aldı. Muhteşemdi! Tetikte bekleyen bir geyik gibi, hafifçe esen rüzgârı koklaya koklaya meşe ağacının etrafım dolandı. Ve bir anda durdu. Birbirine dolaşmış ağaç köklerinin arasında mükemmel bir çiçek vardı. Gövdesi bir bahçe hortumu gibi kalın ve uzundu ve köşeleri içe doğru kıvrılarak bir çan şeklini alana kadar, neredeyse bir metre boyunda uzanıyordu.

"Ah! Ne kadar da güzelsin. Henüz nergis mevsimi de değil." Kafasını sallayıp, kendi yanlışını düzeltti. "Yani *narcissus* demek istedim." Büyükannesinin azarlamasını duyar gibiydi. *Bilinen adlarını değil, bambina, bei fiora'ların -güzel çiçeklerin- özel adlarını söyle; narcissus.*

Ama ismi ne olursa olsun, bu çiçek sadece erken açtığı için değil, başka bir çok sebepten de gerçekten farklıydı. Büyülenen Lina, çiçeğin yanma çömeldi. Çiçek, âdeta aydan bir parça gibi, o gece yeryüzüne düşmüş ve çiçek açmış gibi parlak bir krem rengindeydi. Bugüne kadar bu boyutta bir *narcissus* gördüğünü hatırlamıyordu. Yumruğunu sıksa rahatlıkla içine sokabilirdi. Ve kokusu! Eğilip çiçeğin kokusunu içine çekti. Büyükannesinin hiçbir çiçeğinin böyle koktuğunu anımsamıyordu. Neydi bu koku? Sanki tanıdık geliyordu, ama ne olduğunu çözememişti. Tekrar kokladı. Koku kalbinin çarpmasına ve kan basıncının artmasına neden oldu. Bu kokuda, ona gençlik özlemi yeren fantastik bir şeyler vardı ve birden ilk öpüşmesini anımsadı. Çok uzun yıllar önceydi ama aynı bu tatlılıkta olduğunu kolayca hatırladı. İç geçirdi. Bu çiçeğin kokusu, ay ışığı ve baharın masumiyetinin bir araya gelmesiyle oluşabilecek bir aromaydı.

Lina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve küçük bir köpek gibi burnundan soluk verdi. Kesinlikle güçlü bir şair ve romantikti. Bu, garip ve ondan -en azından artık kırk üç yaşına gelmişken- beklenmeyecek bir şeydi. Eskiden romantik, sulu gözlü biriydi. Hayat, deneyim ve erkekler saflığını iyileştirene kadar. Lina gözlerini çiçeğe dikti. Romantizm? *Bu* da nereden gelmişti aklına? Kırkıncı yaş gününde romantizme tövbe etmişti. Bu kadar. Kesinlikle. Bitti. Ve kararından da hiç pişman olmamıştı.

Gözünün önüne son flörtü geldi; Bay Elli Bilmem Kaç Yaşında Başarılı İş adamı: iki boşanma, her evlilikten ikişer tane olmak üzere, dört işe yaramayan çocuk. Bu adamla ilgili söyleyebileceği tek iyi şey, tutarlı biri olduğuydu. Lina'nın en sevdiği restoranlardan birinde birlikte yedikleri pahalı yemek boyunca, kendisini hiçbir zaman anlayıp takdir etmeyen, nefret ettiği, para avcısı iki eski karısına ne kadar yüklü bir nafaka ödemek zorunda olduğunu anlatmıştı. Ana yemek servis edilmeden önce Lina kendini adamın eski karılarının yerine koyduğunu fark etmişti.

Ve yaşıtı olan tüm erkekler birbirinin aynıydı. Belki klişe bir cümleydi, ama maalesef çok doğruydu; iyi olanlar ya seçilmiş ya da eşcinseldi. Geriye kalanlarsa tüm randevu boyunca geçmiş seçimlerinden şikâyet eden, kelleşmeye başlamış işe yaramazlardı. Veya eski kocasının yaptığı gibi, daha yeni ve mükemmel kadınları hayat arkadaşı olarak seçmişlerdi. Sokak köpekleri kadar beslenen kadınlar. Çocuklara katlanabilen kadınlar...

Kes şunu! diye azarladı kendini Lina. Neden *bunları* düşünüyordu ki şimdi? Tıpkı eski kocası gibi, flört edip oynaşma isteği de tarih olmuştu. Dürüst olmak gerekirse bunun yerine evde oturup hamur işi yapmayı tercih ederdi. Veya köpeğini gezdirmeyi. Veya kedisini okşamayı (eğer ruh hâli kendini sevdirmeye uygunsa).

Hayır; romantizmden vazgeçtiği için pişman değildi. Gözlerini tekrar garip *narcissus*'a çevirdi. Sadece bir çiçekti; güzel ve erken açmış bir çiçek. Ve şu anda kendini garip hissetmesinin nedeni olan çok uzun ve garip bir gün geçirmişti. Hormonlarıyla ilgili de olabilirdi. Bir dahaki buluşmalarmda bu *değişikliği* annesine damşmaya karar verdi.

Rahatsız edici hafif bir esintiyle sallanan *narcissus*'un tatlı aroması tekrar Lina'ya ulaştı. Bir küçük nefes daha. Bir kere

daha çiçeği kokladıktan sonra, Edith Anne'i alıp şu an olması gereken yere, yatağına gidecekti. Topuklarının üzerinde eğilip, ağır çiçeği avuçlarının içine aldı. Yüzünü yaklaştırdığında, çan şeklindeki çiçeğin iç tarafı dalgalandı.

Lina gözlerini kırpıştırdı. Neler oluyordu? İyice yaklaşıp çiçeğin içine baktı.

Yaşadığı şokla beraber bütün hisleri oluktan akan su gibi vücudundan boşaldı. *Narcissus'*un ortasına değil, inanılmaz güzellikte bir kadının yüzüne bakıyordu. Kadının iri menekşe rengi gözleri kocaman açılmış, saçları dağınık ve hoş dudakları âdeta şaşkın bir, *Oh!* sesi çıkartırken yakalanmış gibi yuvarlaktı.

Lina hareket etmeye çalıştı, ama vücudu emirlerine karşı geliyordu. Canlı bir heykel gibi donup kalmıştı. Nabzı korkuyla atıyor, kalbi acı verecek kadar hızla çarpıp, vücudu dev bir elektrik süpürgesiyle çekiliyormuş gibi hissediyordu. *Narcissus'un* büyüyen çiçeğinin ortasında titreyen, göz karartıcı şiddetteki parlak ışığın içine doğru çekilmeden önce, bir an için gerçekten de biraz öncesine kadar kendi bedeni olan hareketsiz iskeleti görme fırsatı yakalayabildi. Lina'nın bilinci dairesel bir kuyunun içine düşerken, zihni isyan ediyordu.

Bağırmak istedi, durmak istedi, nefes almak istedi, ama hareketlilik ve yer değiştirmenin iç burkan hissi dışında hiçbir şey yoktu. Tam çıldıracağını düşündüğü an, muazzam şiddette bir çekilme oldu ve kuyudan fırlayıp, bir şeye çarptı. Gözleri yaşla dolu olduğu için etrafta belirsiz, bulanık şekiller dışında bir şey göremiyordu.

İçgüdüsel olarak soluk almaya çalıştı. Baş dönmesiyle sarsılmış bir hâlde, üzerinde oturduğu çimenli toprağa değene kadar kollarını salladı. Kendini sabitlemeye çalışırken, kolları açık şekilde, yeri kucaklarmış gibi kapaklandı. Yüzünü çimlere bastır-

dı. Titriyor, zorlukla nefes alıyordu ve bir çeşit ipekten ağa hapsedilmiş gibiydi.

"Şunu üzerimden alın! Alın şunu!" Panik hâlinde içinde hapsolduğu şeyi yırttı. "Ahhh! *Merda!"*

Kaba bir şekilde çekilen saçının acısı içine işledi ve aynı anda etrafını görmeye başladı. Gerçekten de çimen kaplı bir yerde yatıyordu. Elleri, beline kadar uzanan koyu maun rengi kalın saçlara dolanmıştı.

Beline kadar. Gözyaşlarından kurtulup "kendine" baktı. Sonra derin bir nefes alıp ağzını açtı ve benzerine sadece korku filmlerinde rastlanan acı bir çığlık attı.

Bölüm Beş

"Kendine gel! Burada korkacak hiçbir şey yok."

Lina kesinlikle kendisine ait olmayan vücuttan gözlerini ayırdı. Yattığı yerden birkaç adım uzakta iki kadın duruyordu. Konuşan kadın uzun ve inceydi, arkadan sıkıca örülmüş gri saçları vardı. Sessiz olanın arkasında duruyordu. Sessiz olansa -zihni gördüklerine inanmak istemediği için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı- dev gibi bir tahtta oturuyordu. Krem rengi keten bir kumaşla örtünmüştü. Başının üzerinde karmaşık örgüler hâlinde sarı renkli saçları, özenle oyulmuş altın bir tacı -Lina tekrar göz kırpıştırdıysa da görüntü değişmedi- ve altından mısır başakları vardı. Bir elinde uzun bir asa, diğer elinde de yaldızlı bir kadeh taşıyordu. Oturmakta olan kadm çok güzeldi, ama güzelliği, "yakışıklı" kadın olarak nitelendirilebilecek kadar katı ve ciddiydi. Dikkatle Lina'yı seyrediyordu.

"Âlemime hoşgeldin, Carolina Francesca Santoro, insan kızı."

Lina'run beyninde pek çok soru dolaşıyordu ve yoğun kafa karışıklığından ve bitmek bilmeyen fiziksel yer değiştirme hissinden kurtulmak için çabalıyordu. Kısa ve telaşlı soluklar alıp

veriyordu. Aşağıya doğru baktı. Mükemmel biçimdeki göğüslerinin leylak rengi uçlarınının, üzerindeki ipekli kumaşı gerdirmekte olduklarım görebiliyordu.

Yirmi yıl önce bile göğüsleri böyle güzel olmamıştı. Bu göğüsler magazin sayfalarından fırlamış gibiydi. Gerçek göğüsler bu kadar mükemmel olamazdı.

"Ah, Tanrım! Sanırım kusacağım," dedi Lina. Sonra da elini ağzına kapattı. Bu ses de onun değildi. Büyükannesinin İtalyan aksam ile Oklahoma tınısının hoş birleşimi nereye gitmişti?

"Bana neler oluyor?" dedi acı dolu bir sesle.

"Eirene'nin de dediği gibi, burada seni korkutacak hiçbir şey yok."

Kraliçeye benzeyen kadının sesi derin ve rahatlatıcıydı. Lina bunu düşünerek, daha yavaş soluk alıp vermeye çalıştı. Kusmak hiçbir işe yaramazdı. Solukları yavaşlayınca, beyni yeniden çalışmaya başladı ve kadının kelimelerini düşündü.

"Âlemim dediniz. Ne demek istiyorsunuz? Neredeyim ben?"

Demeter sorusunu yanıtlamak için acele etmedi. Kızının ruhunun yokluğu için yeterince yas tutmuştu. Hiçbir şeyi Persephone'nin geri dönmesinden ve kızının yanında ve güvende olduğunu bilmekten çok istememişti. Ama sorun da buydu. Onu çok fazla korumuştu. Demeter'in onun büyümesine izin vermesi veya bu durumda olduğu gibi, ısrarcı olmasının zamanı gelmişti. Ve Tanrıça bir seçim yapmıştı; bu sözüne bağlı kalmak zorundaydı; sadece ona verilmiş bir söz olsa bile.

"Benim âlemim sonsuzdur; hasat zamanı gelmiş en küçük bahçeden, engin yeşil çayırlara kadar her yer benim âlemimdir. Nerede olduğuna gelince... " Tereddüt edip duraksadı. "Olimpos adı sana tanıdık geliyor mu?"

Lina kısa ve aptalca hareketlerle başını salladı. "Evet. Mitolojide tanrıların yaşadığı yer."

"Ölümlü kızlar neden hep tanrı derler de tanrıçaları hiç söylemezler?" diye sordu tahtın arkasındaki kadın diğerine.

"Bilmiyorum," dedi Demeter. Geniş omuzlarını silkti. "Ölümlüler her zaman mantıklı davranmazlar, hele bir de Unutulmuş Dünya'dan geliyorlarsa."

"Hey, durun." Lina rengi, uzunluğu ve kalınlığının kendi saçından farklı olmasına aldırmamaya çalışarak, gözünün önüne gelen kalın bir tutam saçı eliyle çekti. "Nerede olduğumu, sizin kim olduğunuzu ve neler döndüğünü öğrenmem lazım."

İki kadın da kafasını ona çevirdi.

Adı Eirene olan gri saçlı kadın, "Ey, ölümlü, kiminle konuştuğunun farkında değil misin?" diyerek başıyla Kraliçe'yi işaret etti. Lina yanıt vermeyince kaşlarım çatıp konuşmaya devam etti. "Haşatın Ulu Tanrıçası Demeter'in huzurundasın."

Demeter gülümsemese de mavi gözleri yumuşadı.

"Beni nasıl bilmezsin? Yardım için çağırdığın ben değil miydim?"

Şaşkınlıktan dili tutulan Lina çenesinin titrediğini hissetti. Bir rüya olmalıydı; korkunç, inanılmaz ve gerçeğe çok benzeyen bir rüya. Uyandığında, yatmadan önce her ne yediyse bir daha ondan yememeyi hatırlamalıydı. Veya belki de hormonlardı. Yine. Annesiyle gerçekten uzun bir konuşma yapmalıydı.

"Carolina Francesca Santoro," dedi Demeter. Sesi rahatsız edecek derecede büyükannesininkine benziyordu. "Ne rüya ne de hayal görüyorsun."

"Zihnimi okuyabiliyor musun?"

"Ben bir tanrıçayım, ayrıca aklından geçenler yüzünden ra-

hatlıkla okunabiliyor." Önündeki bir noktaya işaret etti. Ortaya aniden yaldızlı bir sandalye çıktı. "Yaklaş. Konuşmamız gereken çok şey var ve zamanımız az."

Lina tereddüt ederek ayağa kalktı. Adımları kararsız ve beceriksizce olmalıydı, ama vücudu kendine bir ritim tutturmuş gibiydi. Sarsak adımlarla ilerleyip nazikçe sandalyeye oturdu.

Demeter, Eirene'ye bakıp yumuşak bir sesle, "Şaraba ihtiyacı var," dedi.

Lina kocaman gözlerle, gri saçlı Eirene'nin başıyla onaylayıp, arkadaki bir hava katmanının arasından kaybolmasını seyretti. îki nefes alıp verene kadar, Demeter'in elindekinin aynısı bir kadeh ve içinde altın rengi bir sıvı olan kristal bir şişeyle geri geldi. Eirene önce Demeter'in şarabını tazeledi, sonra da diğer kadehi doldurup Lina'ya verdi.

Elinde tuttuğu kadeh soğuk, şarapsa buzlu ve inanılmaz lezzetliydi. Lezzeti Lina'nın içini doldurup, ayaklanmış sinirlerini yatıştırdı.

"Hem şarap tadında, hem değil. Âdeta gün ışığını içmek gibi," diye fısıldadı Lina.

"O bir *ambrosia*[n]. Büyük yudumlar al. İçindeki titremeyi yatıştıracaktır," dedi Demeter.

Lina, Tanrıça'nın emrine uyup, soğuk sıvının içini yakmasına izin verdi. İçmesiyle, zihninin berraklaşıp sakinleştiğini ve yer değişikliğinin verdiği rahatsızlığın yok olduğunu hissetti.

Demeter'in sabit bakışlarıyla göz göze geldi.

"Olimpos'tayım."

Demeter onayladı.

12 Yunan mitolojisinde Tanrıların yiyeceği / içeceği olarak tasvir edilen madde. (yay. n.)

Lina şu an kendi vücudunun yerindeki yabancı vücuda baktı. "Ama bu ben değilim."

"Hayır, sen kızımın vücudunun içindesin," dedi Demeter basitçe.

Lina, *ambrosia'd*an bir yudum daha aldı. Kızının vücudu? Zihni, okulda öğrendiklerinden kalan tozlu ve gereksiz bilgileri taradı. Demeter'in kızı? Kimdi o? Aklına bir isim geldi.

"Persephone mu?" diye sordu. İsimle beraber aklına başka bir şey daha geldi; bir efsaneyle ilgili belli belirsiz bir hatırlama. Ama Tanrıça'nın hızlı cevabı, iyice düşünmesine fırsat vermedi.

"Evet. Benim kızım Tanrıça Persephone'dir," diye ciddiyetle onayladı Demeter.

"Ben buradaysam," Lina kendini işaret etti "o nerede o zaman?" Ama vücudunu sarsan dehşet ürpermesi, soruyu Tanrıça'nın cevabından önce yanıtlamışta.

"Sen o ve o da sen oldu."

"Neden?" diye sordu çatlak bir sesle.

"Yardımımı diledin. Kızım da bu isteğini yerine getiriyor."

"Kızın? Ama kızının benimle yer değiştirmesinin fırınımın kurtarılmasıyla ne ilgisi var?" Aklı iyice karışan Lina sakin olmaya çalışıyordu.

"Aptal çocuk!" diye patladı Eirene. "Soruların yeter! Önemsiz küçük bir firma yeni bir hayat vermek için ona ilkbaharı bahşetmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Lina sertçe Eirene'ye baktı. Kafası karışmış ve aklı yerinde olmayabilirdi, ama bu kadının aşağılayıcı sözlerini alttan almaya da hiç niyeti yoktu.

"Öncelikle, ben bir çocuk değilim. Bana çocuk deme." Lina'nın sözleriyle Eirene'nin gözleri büyüdü. "İkinci olarak, se-

nin için 'önemsiz küçük bir fırın' olabilir, ama benim için ömrüm boyunca yaptığım ve yanımda çalışanların da hayatını kazandığı iş. Soru sormak ve sorularımın cevaplanmasını istemek de en büyük hakkım."

"Sen ne hakla..." diye hiddetlendi Eirene, ama Demeter elini kaldırıp onu durdurdu.

"Yeter!" Tanrıça'nın sesi emredici olsa da, Lina'nın gördüğü kadarıyla yüzündeki ifade açık ve düşünceliydi. "Söylediklerinde haklısın."

Eirene homurdandı ve Demeter başmı arkadaşına doğru döndürdü.

"Carolina Francesca sadece olgunluğunu ve sorumluluk duygusunu ortaya koyuyordu."

Eirene'nin ağzı ince bir çizgi hâlini aldı, ama bir şey demedi.

"Lina," diye düzeltince Tanrıça'nın bakışları tekrar Lina'ya döndü. "Arkadaşlarım bana Lina der."

Demeter'in kaşları kalktı.

"Sizin de bana Lina demenizden onur duyarım," dedi nefesini tutarak. Haddini aşmış mıydı?

"Pekâlâ," dedi Demeter.

"Ve sen de ona ulu Tanrıça..."

"Veya Demeter diyebilirsin," diye sözünü kesti Tanrıça, arkadaşına alaycı bir bakış fırlatarak.

"Demeter," dedi Lina, "Persephone'yle neden yer değiştirdiğimizi bana açıklar mısın?"

"Yakarışını duydum. Bu beni harekete geçirdi. Yüzyıllardır senin dünyandan hiç kimse beni bu kadar coşkulu bir umutla çağırmamıştı. Seni yanıtlamaya karar verdim."

Lina boşta olan eliyle alnını ovdu. "Ama benimle kızının yer değiştirmesi niye? Yani sadece, ne bileyim, iş hayatıma biraz canlılık katman yetmez miydi?"

Demeter neredeyse gülümsedi. "Öyle yaptım zaten. Kızımı gönderdim."

"Saygısızlık etmek istemem, Demeter, ama kızın fırıncılık hakkında ne biliyor olabilir?"

"Kızım bir tanrıçanın bilgeliğine sahiptir." Demeter'in yüzü sertleşti ve sesinin tonu Lina'nın tüylerini diken diken etti. "Ve o ilkbaharın simgesi. Fırınını yeni bir hayatın tazeliğini vererek onurlandıracaktır." Kraliçe'nin yüz hatları yumuşadı. "Korkma, Lina. işinin gelişip ferahlayacağı konusunda sana söz veriyorum. Altı ay içerisinde vergi dairesine olan borcunun üç katım kazanacaksın."

"Altı ay?" Lina midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Altı ay boyunca benim yerime mi geçecek? O benim yerimdeyken ben ne yapacağım?"

Demeter soruyu değerlendiriyormuş gibi gözüküyordu. "Benim için yapacağın küçük bir görev var. Sahip olduğun olgunluk ve deneyimle bu işin üstesinden kolayca geleceğinden eminim."

Duasının son cümlesini alıntılarken gözleri, Lina'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Sadece iyiliğimin karşılığım ödüyorsun diyelim."

Lina anlaşmayı sunmuştu. Tanrıça kabul etmişti. Ve iş kadını Lina sözünü tutardı.

Başıyla soğuk bir şekilde onayladı. "Tamam. Senin için ne yapabilirim?"

Bölüm Altı

"Cehennem'e mi gitmemi istiyorsun?!" Lina'nın başı zonklamaya başlamıştı.

"Bu durumu ölümlülerin sınırlı kavramlarıyla değerlendirme," diye açıkladı Demeter. "Hades, Ölüler Diyarı'dır; ruhların sonsuzluğu yaşadığı yer. Ölüler Diyarı'nda pek çok âlem var; çoğu hem güzelliği hem de sihri barındırır."

"Ve geri kalanı da Cehennem'dir," dedi Lina. Demeter'le konuşmasını sabırsızlıkla dinlemekte olan Eirene'ye baktı. Yaşlı kadın eğer kolunda bir saat olsaydı herhâlde dakikada bir ona bakardı.

"Biraz daha şarap istiyorum, lütfen."

Eirene homurdansa da kadehi doldurdu. Lina şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Hâlâ yanlış anlıyorsun," dedi Demeter sabırla. "Ölüler Diyarı'nda Cehennem yok. Sadece farklı ödül ve ceza katları var."

"Ve her taraf ölü insanlarla dolu," dedi Lina.

Demeter başım üzüntüyle salladı.

"Tamam, ölü insanlar değil, ölü insanların hayaletleri."

"Ruhlar, Lina. Hades ruhlarla doludur."

"Aradaki fark tam olarak nedir?"

"Tüm ölümlüler arasında bunu en iyi anlayabilecek olan sensin. Ruhun kızımın vücudunun içerisinde canlanmadı mı? Şimdi sen sayısız ölülerden biri mi oldun? Ya da az önce dediğin gibi hayalet mi? Hayır, sadece boyut değiştirdin. Ölüler Diyarı'nda dinlenmekte olanlar da öyle. Hepsi de senin gibi boyut değiştirdi. Bazıları sonsuzluğu Elysia Bahçeleri'nde[13] geçirecek, bazıları da günahlarını Tartarus'ta ödeyecek. Diğerleriyse Unutkanlık Nehri Lethe'den su içip, başka bir ölümlü vücutta tekrar can bulacak. Bazı ruhlar, Matem Nehri Cocytus'un ötesinde bitap düşecek ve kaybolan ölümlülükleri için sonsuza kadar yas tutacak. Ve diğerleri de..."

"Bekle!" diye patladı Lina. "İyice aklımı karıştırdın. Bu nehirlerle ve Cehennem'in kadarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum... şey... Ölüler Diyarı demek istedim. Bütün bunların üstesinden nasıl geleceğim? Bu... nerede olmaları, ne yapmaları gerektiğini bilmeden ölüp boyut değiştirmiş ruhları nasıl yöneteceğim? Sanırım bu iş için yanlış kadını buldunuz."

Demeter onun şüphelerini umursamadı. "Bunlar kolaylıkla halledilebilir. Sadece bedeninin sesini dinle. Anlamada güçlük çektiğin her türlü zorluğun üstesinden gelebilmen için, içinde yeterince Persephone özü var."

Lina kuşkulu gözüküyordu.

Demeter'in dudakları bu sefer hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bunu dene, ölümlü çocuk. İçindeki sesi dinle."

Lina gözlerini kısıp konsantre oldu. Demeter aşağıda nehirler olduğunu söylemişti. Sadece bir tanesini bildiğini hatırladı.

13 *Elsia* kelimesi Yunan Mitolojisi'ndeki *Cennet* olup, burada bahsedilen *Elsia Fields,* yani *Cennet Bahçeleri'dir.* (yay. n.)

Styks. Bu kelimeyi düşündüğünde, yarım kalmış bir hatira gibi bir fısıltı zihnini doldurdu.

Styks, Nefretin Nehri'dir. Ondan içme, yoksa sonun kötü olur.

Şaşkınlıkla bir çığlık attı. Kafasının içinde başka bir insan varmış gibi değil, medulla oblongata'sının[14] içine gömülmüş, bir raf dolusu antika ansiklopediden oluşan bir bilgi kaynağına erişebiliyormuş gibiydi. Benzeşimindeki ironiyi beğendi ve göz ucuyla, onaylayan bir şekilde kafasını sallamakta olan Tanrıça'ya baktı.

"Peki benim vücudumdayken Persephone'nin de böyle bir kabiliyeti var mı? O da... nasıl söylesem... benim aksimden bilgi alabiliyor mu?"

"Senin aksin. Bu mükemmel bir tanımlama. Evet onun da aynı kabiliyeti var. Ölümlü olacağı hâlde senin dünyanda zorluk çekmeyecek."

"Ve benim bedenimdeyken gerçekten ölümlü mü olacak?" diye sordu Lina.

"Tabii ki. Tıpkı ruhunun kızımın fiziksel formuna bürünmesiyle senin de tanrıça olman gibi."

Şarabından bir yudum almakta olan Lina, Demeter'in bu sözleriyle tıkandı; neredeyse *ambrosia'*yı burnundan püskürtecekti.

"Ben... ben bir tanrıça mıyım?" diye kekeledi.

"Evet," dedi Demeter. "Persephone'nin vücudunu taşıdığın sürece onun güçlerinden yararlanabileceksin."

"Güçler?" diye tekrarladı Lina aptallaşmış bir şekilde.

"Aptal ölümlü dünyanızda bile tanrıçaların pek çok güce sahip olduğunu biliyor olmalısınız," diye patladı Eirene.

14 Omurilik soğanı, (yay. n.)

"Merda!" diye kızgınlıkla küfretti Lina. Eirene ondan neden bu kadar nefret ediyordu ki? "Lütfen biraz müsaade eder misiniz? Aniden dünyanızdan çekilip alınsanız ve 2000'li yıllarda..." Demeter'e bakıp ekledi: "Milattan sonra 2000'li yıllarda, küt diye Oklahoma'da, Tulsa'nın tam orta yerine düşseniz ve tanımadığınız biri altı ay boyunca sadece masallarda var olduğunu düşündüğünüz bir yerde görevlendirildiğinizi söylese siz ne düşünürdünüz? Tam da orayı ziyaret etmekte olabileceğini hissetmek için illa Cehennem'de olman gerekmiyor."

Eirene şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Gördün mü, hiç kolay değil, öyle değil mi?" Lina tekrar Demeter'e döndü. "Ne tür güçler?"

"Persephone, Bahar Tanrıçası'dır. Hayatı ve ışığı taşır ve isterse özelliklerini paylaşabilir," dedi Demeter.

ve insanları diriltebilecek miyim?"

"İnsanları değil. Persephone ölmüş olan fanilere hayat veremez. Âlemimi kızımla paylaşıyorum, o yüzden çiçekler ve ağaçlar, kır buğdayı ve ayağının altındaki çimen gibi yetişmekte olan her şey üzerinde egemenliği vardır. Hepsi Persephone'nin dokunuşuna karşılık verir," diye anlattı Demeter. "Ayrıca ışığı da yaratabilir. Ölüler Diyarı'nın karanlık, kasvetli bir yer olacağından endişelenme. Persephone'nin varlığı ışığı harekete geçirir."

"Yani çiçekleri büyütüp, nesnelere ışık verebiliyorum. Başka?"

"Bilmek istediğin her şey içinde var. Dikkatlice baktığında aradığın güçleri içinde göreceksin," dedi Demeter gizemli bir şekilde.

Lina, Tanrıça'ya baktı. Kaçamak cevap verildiğinde hemen anlardı. Tamam, demek ki Demeter yeni bedeninin sahip olduğu güçlerin boyutunu ona söylemek istemiyordu.

"Sanırım bazı şeyleri kendim keşfetmem gerekiyor," dedi dikkatlice.

"Çabuk öğreniyorsun. Amacına ulaşmakta hiç zorlanmayacaksın," dedi Demeter.

"Öyleyse neden altı ay? Amacıma ulaşmam kolay olacaksa bu süre çok uzun görünüyor," dedi Lina.

"Altı ay senin fırınının canlandırılması için gereken süre. Ancak zamanın geçmesi konusunu dert etme; tanrılar tarafından zaman daha farklı ölçülüyor." Demeter elleriyle belli belirsiz, kibirli bir hareket yaptı. "Altı saat, altı ay, altı yıl; hepsi aynı. Dediğim gibi, amacına odaklan, her şey yolunda gidecek."

"Ve bu amaç da Ölüler Diyarı'nı yönetmek mi?"

Demeter onayladı. "Öyle de diyebiliriz."

"Sanırım şu aralar aşağıda bazı sorunlar var."

"Manevi bir sorun olarak düşün," diye omuz silkti Demeter kayıtsızca. "Ölüler Diyan'run bir tanrıçanın dokunuşuna ihtiyacı var. Çok uzun zamandır kadınsı bir dokunuştan mahrum kaldı. Gayet basit. Ölülerin seni görmesine izin ver. Sonsuz istirahatlerinde sevgiden ve bir tanrıçanın ilgisinden mahrum kalmak istemiyorlar. Bir sembol olduğunu düşün; kadın gücünün ve bilgeliğin sembolü. Ölümlü ruhlar, ölümsüz bir ananın sevgi ve ilgisine susarlar. Senin varlığın işleri yoluna sokmaya başlayacakür."

Lina tekrar alnım ovdu. Aşağıda neler oluyordu? Bir grup erkek ruh, hayalet kadınları kendileri için kalorili, leziz yemekler yapmaya zorlayıp, kaşınıp osurarak Amerikan futbolunun mitolojik versiyonunu mu seyrediyordu?

Demeter'in bilge sesi Lina'nın zihnindeki kargaşayı devam ettirdi.

"Sahibesi uzun zamandır gözükmediği için kargaşa içinde

olan büyük bir fırın olduğunu düşün. Düzeni sağlamak için deneyim ve bilgeliğini kullan. Ve bunu yaparken aynı zamanda bir tanrıçaya olan borcunu ödemekte olduğunu düşün."

"Demeter, zaman kısa. Yolculuğuna başlaması lazım," dedi Eirene aceleyle.

"Her zamanki gibi haklısın, dostum." Demeter, Eirene'ye gülümsedi ve Lina'ya, takip etmesini işaret ederek ayağa kalktı. "Gel, seni Ölüler Diyarı'nın kapışma götüreyim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Lina soluksuz. "Bana vereceğin talimatlar bu kadar mı?"

"Elinden tutulması gereken bir çocuk musun sen?" dedi Eirene alaycı bir tavırla.

Lina, "Biliyor musun, saçındaki gri tellerin bir kısmını boyatmak sana çok iyi gelecek. Bana her zaman iyi gelmiştir," diye karşılık verdi iğneleyici bir şekilde.

Eirene'nin ağzı açılıp kapandı. Sadece bir kez.

Demeter gülmemek için ağzını kapatıp hafifçe öksürdü. Bu kadın şüphesiz çok cesurdu. Lina'ya seslenmeden önce nazikçe boğazım temizledi.

"Seni yardımımdan yoksun bırakmadım. Yakın zamanda ölenlerden birini, Hades'in Sarayı'nda sana rehberlik etmesi için görevlendirdim. İç sesinin yanıt bulmakta yetersiz kaldığı soruların cevaplanmasında sana yardımcı olacak." Tanrıça bir yandan konuşup, bir yandan da çimenli çayırlıkta hızlı hızlı yürüyor ve Lina da ona yetişmek için çabalıyordu. "Ancak kimsenin senin gerçek Persephone olmadığım öğrenmesine izin vermemelisin."

"Ne! Ama bunu nasıl..." dedi Lina soluk soluğa.

Demeter sözünü kesti. "Bu bir hakaret olur. Ölüler, gerçek

bir tanrıçanın dokunuşuna sahip olamayacaklarını bilmekten daha fazla saygıyı hak ediyorlar."

"Ama ben *gerçek* bir tanrıça değilim!"

"Öylesin!" Demeter'in delici bakışları Lina'yı tutsak etti. "Sana kızımın güçlerini bahşettim. Bir tanrıça olduğuna inan ve öyle davran. Ve Persephone'nin de senin dünyanda aynı kurallara uyacağını unutma. Kimse onun gerçekte Carolina Francesca Santoro olmadığım bilmeyecek. Şimdi bana gerçek kimliğini açıklamayacağına söz ver."

"Kim olduğumu sır olarak saklayacağıma söz veriyorum," diye kabul etti kısa bir tereddütten sonra. Başka şansı var mıydı ki?

Demeter, Lina'nın sözünü başıyla onaylayıp yola devam etti. Çimenli çayırlıktan çıkıp ağaçlıklı bir yere geldiler. Lina, hızla Tanrıça'yı takip ederken, içine düştüğü durumu düşünecek zamanı güçbela buldu. Sık ağaçların arasında ilerliyorlardı. Üzerlerinde sonbaharın renklerini taşıyan ağaçların kuruyan yapraklarını döken ve hâlâ yazın sıcaklığım taşıyan hafif bir esinti vardı.

"Burada ilkbahar yok," dedi Lina birden.

Demeter omzunun üzerinden, kızının vücudunu taşıyan kadına baktı.

"Hayır, daha önce de söylediğim gibi, zaman burada farklı çalışır, Carolina. Bu dünyada ilkbahar sona erdi ve dinlenme mevsimleri olan sonbahar ile kış yaklaşıyor, kızımın dünyanızı ilkbahar başında ziyaret edebilmesinin sebebi bu."

Lina dudaklarım birbirine bastırdı. Zaten bu açıkça ortada değil miydi? Oklahoma'dan ayrıldığında, özellikle de Persephone geldiği için ilkbahar olması doğaldı. Bu aklına eski bir efsaneyi getirdi...

Ve Lina donup kaldı.

Eirene tökezledi, neredeyse ona arkasından çarpacaktı.

"Acele etmelisin," dedi yaşlı kadın sinirle. "Zamanımız kalmadı..."

Lina'nın yüzündeki ifadeyi görünce sessizleşti. Bir sorun olduğunu hisseden Demeter çoktan Lina'ya dönmüştü ve Lina'nın sözleri aralarındaki mesafeyi bir bıçak gibi kesti.

"Persephone'ye Tecavüz." Lina, kendini korumak istercesine kollarım kavuşturdu. "Efsaneyi şimdi hatırladım. Cehennem'in Kralı Hades, bakire Tanrıça Persephone'yi kaçırır. Ona tecavüz edip, altı parça meyve yedirerek, onunla birlikte Cehennem'de kalması için kandırır." Hafızasını yokladı ve meyveyi hatırladı. "Altı parça nar. Bu yüzden sonbahar ve kış altı ay sürüyor, çünkü annesi, yani sen Demeter, kızının kaybıyla öyle bir mateme büründü ki, o dönene kadar hiçbir şeyin çiçek açmasına izin verir di."

Lina korkusunu yenmeye çalışarak nefes almaya çabaladı. Genç ve masum bir bakire değildi. Olgun, orta yaşlı bir kadındı ve göz göre göre tuzağa düşmeyecekti. "Bana tuzak kuruyorsun. Kızın Persephone'ye tecavüz edilmemesi için onun yerini almamı istedin."

Lina sözleri karşısında Eirene'nin girdiği şoku görebiliyordu ve başka bir şey daha söylemesine fırsat kalmadan, Demeter ikisinin arasındaki boşluğa öyle bir hızla girdi ki, Lina'nın görüşü bulanıklaştı. Tanrıça, Lina'yı omuzlarından sıkıca kavrayıp, gözlerinin içine baktı. "Bu yalana inanmamalısın," dedi.

"Hikâyeyi okudum, bu şekilde ilerliyor."

"Burada değil, Lina. Bu dünyada değil." Demeter, kızın bedeninin elleri altında titrediğini hissedebiliyordu. İradesinin gü-

cünü Lina'nın gözlerine yöneltti. Bu ölümlü kız evladı doğruyu söylediğine ikna etmesi gerekiyordu. "Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Kendi kızıma ve sana."

"Ama hatırlıyorum. Aynen böyle oluyor," diyerek ısrar etti Lina.

"Bu âlemle ilgili duyduğun tüm hikâyeler sadece gerçeğin birer gölgesidir. Bunları çok sayıda dedikodu tarafmdan tekrarlanıp duran çok uzun masallar olarak düşün. Gerçek saptırıldı, değiştirildi ve gizemleri saklamak için kullanıldı. Mantıklı düşün, ölümlülerin kızı. Birinin kızımı elimden çalmasına izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

Lina, Demeter'in gözlerine baktı. Tanrıça tüm görüş alanını dolduruyordu. Gücü elle tutulabilir bir şeydi. Lina birden kendi annesini ve büyükannesini hatırladı. Demeter'in, kızına zarar gelmemesi için her şeyi yapabilecek bir annenin koruyucu ve azimli ses tonu tanıdıktı. Ve Demeter'de annelik içgüdülerine ek olarak ölümsüzlüğün gücü de vardı.

"Böyle düşününce bir tanrıçanın, kızının kullanılmasına izin vermesi mantıksız görünüyor," dedi Lina yavaşça. "Ama yine de ben gerçekte senin kızın değilim."

Tanrıça'nın yüz ifadesi içten bir gülümsemeyle yumuşadı ve Lina bu ifadede Persephone'ye duyduğu sevgiyi açıkça gördü. "Sen kızımın yerindesin. Onun dudaklarıyla konuşuyor, onun vücudunda yaşıyorsun. Sana zarar verilmesine izin vermem, çocuğum."

"Ve Cehennem Kralı ne bana ne de Persephone'ye tecavüz etmek istiyor, değil mi?"

"Hayır, Lina. Hades yalnız kalmayı seven, ağırbaşlı bir tanrıdır. Perilerle düşüp kalkmaz; ne hayat arkadaşı vardır, ne de

herhangi bir tanrıçaya karşı özel bir ilgisi olmuştur," Demeter küçümsemeyle dudak büzdü. "Hatırladığımdan da uzun süredir bu böyle. Aksi mizacmı Ölüler Diyarı'ndaki işlerini yürütmek için kullanır. Ne sevgiye ne de hayata ilgisi vardır. Ve senin her zaman benim korumam altında olduğunu unutma. Tüm tanrı ve tanrıçalar bunu biliyor. Ne ölümlü ne de ölümsüz hiç kimse benim kızımı kullanmaya cesaret edemez."

Demeter'in söyledikleri mantıklı gözüküyordu. Karşısında durmakta olan Tanrıça'dan güç ve otorite yayılıyordu. Sevgili kızının zarar görmesine izin vermesi mümkün değildi. Lina, Demeter'in açık, art niyetsiz gözlerinin içine baktı ve bir irkilmeyle, ona güvendiğini fark etti.

"Persephone'yi aşağıya göndereceğini biliyor mu?"

"Hades senin yardımını almaktan memnun olacaktır. Bundan endişe etme, her şey yolunda gidecek." Demeter ağaçlar arasındaki yolculuklarına devam etmeden önce kararlı bir şekildeLina'nın omuzlarını sıktı. Sonra da onu takip etmesi için sabırsızca işaret etti. "Ruh rehberinle tanışmanın zamanı geldi."

Lina kımıldamayınca, Demeter ona dönüp, kaşlarım soru sorar gibi kaldırdı.

"Hades'in yardımımdan memnun olacağım söylemek, ona yanına gideceğimi haber verdiğin anlamına gelmez." Lina politik konuşmaları hemen anlardı. Bu konuda uzmanlaşmış bir muhasebeciyi daha yeni işten çıkarmıştı.

"Diğer bir deyişle, yanma gidip, krallığının yönetiminde ona karışacağımdan hiç haberi yok. Öyle değil mi?"

Demeter'in ifadesi alaycıydı. "Her şeyin açıkça söylenemeyeceğini bilecek kadar deneyimin var, özellikle de erkekler söz konusu olduğunda."

"Haklısın. Ne demek istediğini anladım. Öyleyse senden bir ricam olacak. Ona kızının' belli belirsiz bir hareket yaptı, "küçük bir tatil için yanına gideceğini haber ver. İş hayatında, yönetim ile iletişim kanallarım her zaman açık tutmakta fayda vardır."

Demeter, Lina'nın isteğini düşündü. Belki de ölümlü kadın haklıydı. Hades'e Persephone'nin ziyareti haber verilmeliydi; her ne kadar karşılamaya gelmeye tenezzül etmeyecek olsa da. Yine de bir tanrının, diğer tanrının âlemine girmeden önce ona haber vermesi daha uygun olurdu.

Tanrıça bir elini kaldırıp dudaklarım büzerek ahenkli bir şakıma sesi çıkardı. Hoş şakıma sesi rüzgârla birlikte kaybolmadan önce başlarının üstünde kanat çırpma sesleri duydular ve inanılmaz büyüklükte bir kuzgun, Demeter'in etrafmda döndükten sonra süzülüp, uzattığı koluna kondu.

"Kızımın Yeraltı'nı ziyarete geleceğini Hades'e ilet," dedi Demeter kuşa. "Hasat Tanrıçası'nın, İlkbahar'ın, Ölüler Ülkesi'ni ziyareti sırasında Hades'in misafirperverliğini ve himayesini takdir edeceğini söyle ona." Demeter kolunu kaldırınca, kuzgun zarafetle havalanıp ağaçların arasında kayboldu.

"Bu, sorumluluk duygunu tatmin eder mi?" diye sordu Demeter, Lina'ya.

"Evet, teşekkürler," dedi Lina, Tanrıça'yı takip ederken. Demeter, ağaçların bittiği yerde durdu. Burada Lina ve Eirene'yi bekledi, ama Lina'nın gözleri Tanrıça'da değildi. Önlerindeki inanılmaz manzaraya bakıyordu.

"Ah!" Öylesine derin bir nefes verdi ki başı döndü. "Hayatımda böyle... bir... bu... "

"Avernus Gölü." Eirene ilk defa iğneleyici olmayan bir tonda konuştu. "Ötesinde Naples Körfezi uzanır."

Muhteşem manzarayı açıklayacak bir söz bulmakta güçlük çekerek, "Ne kadar da güzel," dedi Lina. Göl, karşılarında, safirlerin rengini yansıtan uçsuz bucaksız sıvı bir ayna gibi uzanıyordu. Işık, yüzeyinde sihirli bir şekilde parıldayıp dans ediyor, mükemmel, durgun örtüsünü neşeyle ışıldatarak, ona can veriyordu. Gölün çevresinde ağaç yoktu, ama dantelli eğrelti otları, etrafım toprak yeşilinin yumuşak dokunuşuyla çevreliyordu. Gölün ötesinde, sanki suyun koyu, toprağa bağlı gövdesinin kadınsı tamamlayıcısı olarak, mavi ve turkuazın daha açık tonlarına sahip okyanus uzanıyordu.

"Bu dünyanın harikalarım öğrenmeye daha yeni başladın, Lina," dedi Demeter.

Bölüm Yedi

Tanrıça'nın yolu iyi bilen adımları, gölü çevreleyen küçük, toprak bir patikaya ulaştı. Demeter, yumuşak bir eğimle sağa dönüp, gölün kenarında oluşmuş büyük kayaların içindeki tünele benzer girişe ulaşan patikayı takip etti. Tünelin içine girdiklerinde Lina taş duvarlarının düzleştirilip, tanrıları ve tanrıçaları ziyafet çekerken, gülerken, sevgilerini gösterirken tasvir eden harika fresklerle süslenmiş olduğunu gördü. Ama çok geçmeden, freskler içerideki karanlıkta kayboldu. Lina boğazının kuruduğunu hissetti. Karanlık, bir meşale gibiydi.

Demeter ise tereddütsüz adımlarla devam ediyordu. Kapkaranlık tünelin içine doğru yürüdü. Lina tereddüt edince terslendi.

"Sen de gelmelisin. Yoksa yolumuz nasıl aydınlanacak?"

"Aydınlanmak?" dedi Lina aptalca bir soru olduğunu fark ederek.

Eirene içini çekti, "Sen Bahar Tanrıçası'sın. Güçlerini kullan."

Lina'nın kaşları çatıldı.

"İçindeki sesi dinle, *Persephone,*" dedi Demeter, Persephone ismini özellikle vurgulayarak. "Bedenin cevabı verecektir."

Lina, giderek artan hayal kırıklığım önemsememeye çalışarak konsantre oldu. Işık. Eğer ışık yapabilme gücü varsa, bunu nasıl gerçekleştirecekti? *Düşün!* dedi kendi kendine. Zihninden tam olarak olgunlaşmamış bir fikir geçti. Sağ elini gözlerinin hizasına getirdi. Çok hoş bir eldi. Taze krema rengi, pürüzsüz ve çizgisizdi; kendisinin çok kullanılmış, kırk küsur yıllık elinden çok farklıydı. Eğer ışığı yaratma gücü varsa, bunu, hayatındaki diğer önemli şeyleri gerçekleştirdiği şekilde yapıyor olmalıydı; yani elleriyle. Aniden anladı. Avucunun içini çevirip, kolundan aşağıya basit bir düşünce gönderdi.

Işık istiyorum, lütfen.

Canlı bir şaklama sesiyle, avucunun içinde doğup, elinin birkaç santimetre üstüne kadar uzanan küçük bir ışık küresi ortaya çıkıverdi. Başarısıyla gurur duyarak, ışığı Demeter'in gözlerine doğru uzattı.

"İşte bu şekilde ışık yapabiliyorum."

"Aferin, Persephone," dedi Demeter. Başıyla uçsuz bucaksız gibi gözüken tüneli işaret etti.

Lina omuzlarını dikleştirip, ileri doğru bir adım atınca, ışık küresi tünelin girişinde kaldı.

"Ona seni izlemesini emretmelisin," dedi Demeter. Tanrıçakaranlığın köşesinde durduğu için tam emin olamasa da, Lina onun güldüğünü düşündü.

"Eh, hadi bakalım! Beni takip et," dedi ışığa. Işık sözünü dinleyip, aniden öne doğru fırlayınca neredeyse başına çarpacaktı. Lina gözlerini kısarak geri çekildi. Parlayan topa, "Üzerimde değil, benimle birlikte," diye fısıldadı ve onu sağ omzunun üstüne yerleştirdi. "Daha yukarı, gözlerimi kamaştırıyorsun."

Top birkaç santim daha yukarı çıktı.

"Tam oraya. Aferin."Işığın, iltifatına dalgalanarak karşılık vermesi Lina'yı gülümsetti.

"Tamam, hazırız," dedi Demeter'e.

Üçü birlikte, Lina ve ışığının önderliğinde ilerlemeye başladılar. Tünel genişti ve dik bir şekilde aşağıya doğru iniyordu, ama etrafındaki duvarlar her yerde hemen hemen aynıydı. Loş boşluk, böylesi yoğun bir karanlığa canlı bir neşe katan rengârenk fresklerle dekore edilmişti. Lina tam Demeter'e bu freskleri kimin yaptığım soracakken etraflarındaki duvarlar azalıp, yerlerini sonsuz bir karanlığa bıraktı. Önlerindeki karanlığın içinden bir grup ağaç peydahlandı. Lina ağaçlara baktı.

"Hayalet ağaçlar," dedi dehşetle. Öyle görünüyorlardı. Kaim dalları güçlü ve sağlıklı yapraklarla dolu olsa da, renkleri beyazdı; gövde, dal ve yaprakları, hepsi süt beyazıydı. Lina büyülenmişti. Güzellikleri öylesine doğaüstü ve narindi ki, hislerinin derin ve el değmemiş bir yerlerini cezbediyorlardı.

Demeter, "Bu ağaçlar arasından Ölüler Diyarı'na ulaşacaksın," dedikten sonra yüksek sesle ağaçlara doğru seslendi: "Ortaya çık, Eurydike!"

Lina sinirlerinin gerginliğinden midesinin kasıldığım hissetti. İlk ölü insanıyla tanışmak üzereydi. Hayır! Onlara "ölü" demeyi kesmeliydi, yoksa çıldıracaktı. Demeter'in söylediği gibi, onlar sadece boyut değiştirmiş ruhlardı; tipkı kendisi gibi.

Ağaçların içinde bir kıpırdanma oldu ve ince bir şekil ortaya çıkıp, kararlılıkla onlara doğru yürümeye başlayınca Lina kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı. Şeklin ne olduğunu anlamaya çalışırken, saçından uzunca bir tutamı parmağma dolayıp durdu, ancak karanlıkta tek anlayabildiği ruhun uzun saçları olduğunun belli belirsiz hissi ve ince bir giysinin çıkarttığı

sesti. Eurydike ışığın görüş alanına girince, gerginliğinin yerini rahatlama duygusu aldı. Karşısındaki *Ölülerin Şafağı* filmindeki gibi bir hayalet veya zombi değil, sadece solgun ve ürkek görünen genç bir kızdı. Eğer bir çocuğu olmuş olsaydı bu kızın yaşlarında olacaktı; muhtemelen on sekiz veya on dokuz.

Kız, ürkek bir şekilde Demeter'e yaklaşıp önünde diz çöktü. İşte o zaman Lina, kızın bedeninin ilk göründüğü gibi somut olmadığını anladı. Daha yakından bakınca, ışığın, kızın bedeninden ve üzerindeki harmaniye benzeyen ipeksi giysiden geçtiğini gördü. Tam olarak bir gölge veya hayalet değildi; daha çok henüz tamamlanmadan canlanmış suluboya bir resme benziyordu. Lina annelik içgüdüsüyle kıza karşı bir acıma hissine kapıldı. O kadar gençti ki... Acaba başına ne gelmişti?

"Ulu Tanrıçam, emrettiğiniz üzere sizin gelmenizi bekledim." Sesi melodik ve hoştu.

"Görevini çok iyi yaptın, çocuğum. Senden son bir şey daha istiyorum; Ölüler Diyarı'nı ziyaret etmek isteyen kızıma rehberlik etmeni," dedi Demeter.

"Her şekilde size hizmet etmekten mutluluk duyarım, Demeter," dedi Eurydike. Lina'ya dönüp saygıyla başım eğdi. "Elysia'ya yapacağım seyahatte Bahar Tanrıçası'nın bana eşlik etmesi benim için büyük bir onurdur." Lina kıza içtenlikle gülümsedi.

"Hiç Cehen..." kendini tam zamamnda tutup, dil sürçmesini çocuğun fark etmediğini umarak sözcüklerini değiştirdi, "... Hades'e gitmemiştim."

"Ben de Tanrıçam."

Eurydike'nin sesi üzüntüyle gölgelendi ve Lina kırdığı pot karşısında kendi kendini tokatlamak istedi, ancak tam özür dileyecekken Demeter araya girerek nazik bir ses ve anaç bir ifadey-

le Eurydike'ye, "Elysia'ran harikalarını hiç yaşayamamış olsan da, ruhun yolu biliyor ve seni sonsuz hedefine ulaştırmaya çalışıyor. Ruhun sana rehberlik ettiği sürece sen de kızıma rehberlik edeceksin; onu sana emanet ediyorum," dedi.

Eurydike, Tanrıça'nın güveni karşısında alçakgönüllülükle başım eğdi. Demeter, Lina'ya döndü.

"Burada senden ayrılmalıyım, Persephone."

Demeter ona sarılınca, Lina olgunlaşmış mısır ve rüzgârla savrulmuş buğdayın yazı andıran kokusuyla doldu.

"Ölüler Diyarı'na ziyaretin, Hades'in âlemine İlkbahar'ı, bir tanrıçanın eksikliğini hissedenlere de huzuru getirsin. İyi şanslar kızım, tüm iyi dileklerim seninle olacak."

Demeter nazikçe alnım öptü ve gitmek üzere arkasını döndü.

Lina kekeleyerek, "Bekle, bekle, beklee!" dedi. Tanrıça hemen gidiyor muydu? Bu kadar basit bir şekilde?

Demeter omzunun üzerinden arkasına baktı. "İçindeki sesi dinle, Persephone. İçgüdülerin seni yanıltmayacak."

Lina, Tanrıça'ya doğru bir adım atü ve sessizce, "Ya bundan fazlasına ihtiyacım olursa?" dedi.

"Kendine inan. Hem içindeki bilgelikten hem de *diğer* deneyimlerinden faydalan," dedi Demeter manalı bir şekilde. "Yaşamın seni bu zorluğa karşı gayet iyi hazırladı."

Lina sadece Demeter'in kulaklarına ulaşan bir fısıltıyla, "Üstesinden gelemeyeceğim bir şeyle karşılaşırsam sana nasıl ulaşabilirim?" diye sordu.

Demeter düşünceli bir şekilde başım salladı. "Belki de en iyisi şöyle olacak." Tanrıça indikleri tüneli işaret etti. "Bu girişin ağzına kehanet küremi bırakacağım. Yüzümü görebilmen için ona bakman yeterli.

"Ama bu girişi tekrar nasıl bulabileceğim?"

Eirene, "Sen Hasat'ın kızısın. Başım kaldır; adımların seni her zaman evine ulaştıracaktır," dedi her zamanki iğneleyici tavrıyla. Ardından Lina'nın bakışını görünce içinin yumuşadığını hissetti. Ne de olsa bu kadın, kendi isteği dışında Persephone'nin bedenine bürünmüştü.

"Kendine inan, çocuğum. Kudretin içinde duruyor."

Lina yaşlı kadının sözlerinin nezaketine olduğu kadar, gülümsemesine de çok şaşırdı.

"Söylediklerini hatırlayacağım, Eirene, teşekkürler," diye cevap verdi Eirene'ye.

Demeter ilerleyip alnına tekrar yumuşak bir öpücük kondurdu. "Neşe ve sihirle kutsanasın, kızım."

Tanrıça son defa arkasına dönünce, nelerle karşılaşacağını düşündüğünde kalbi deli gibi çarpsa da, Lina artık ona tekrar seslenmemesi gerektiğini anladı. Karanlığın iki kadını yutmasını seyretti ve yeryüzüne rahat ulaşması için ışığını Demeter'e gönderip göndermemeyi düşünürken, Demeter'in asası bir yaz gününün altın rengi ışığı gibi parlamaya başladı.

"Bir de benden yolunu aydınlatmamı mı istedi?" diye mırıldandı Lina. "Hiç gerek yokmuş."

"Affedersiniz, Tanrıçam, ama yolculuğumuza başlamamız lazım."

Lina, Eurydike'ye döndü. Kızcağız saydam giysisinin katlarını çekiştirip duruyordu. Utangaç ve özür diler bir ifadeyle Lina'ya baktı.

"Devam etme zorunluluğu hissediyorum. Ruhum, bekleyebildiğim kadar beklediğimi söylüyor."

"Ah! Tabii," dedi Lina bir an kendinden utanarak. O bura-

da, sorunsuz halledebileceği konusunda garanti verilen yeni görevinde Demeter'in onu yapayalnız bıraktığım düşünürken, zavallı, küçük ölü Eurydike... şey... ölüydü. Zavallı çocuk. "Hazırım. Hadi gidelim."

Küçük ruh, hemen tekrar beyaz ağaçların arasına daldı ve Lina da arkasından onu takip etmeye başladı. Küçük ışık topu çevrelerini yumuşak ve net bir parıltıyla sarıyor, etrafındaki ağaçlara dokunduğunda dallardaki yapraklarını âdeta birer mücevhermiş gibi parlatıyordu.

"Çok güzeller," dedi Lina sessizce.

"Bence onları sizin ışığınız güzelleştiriyor," diye karşılık verdi Eurydike, bir çocuğun ürkek ses tonuyla.

"Ah, bilmiyorum, eminim her zaman böyle güzeldirler." Lina bunları söyler söylemez altından geçtikleri dallar dalgalanarak, üzerlerindeki yapraklarsa parıldayarak âdeta iltifatına karşılık verdiler. Lina rehberine gülümsedi ve mücevher ormanını işaret etti. "Ben gelmeden çok önce de buradaydılar. Sadece benim ışığımla gerçek hâlleri görülebilir oldu."

"Beni affedin, Tanrıçam. Yanlış bir şey söylemek istememiştim."

Lina gözlerini parlayan yapraklardan ayırdı. Eurydike bir cezalandırma beklermiş gibi başım eğmişti.

"Yanlış bir şey söylemedin. Sadece bir gözlem yaptın. Benimle konuşurken rahat olmam istiyorum. Doğrusu zaten..." Lina durakladı. Neredeyse "hayatımdan" veya "fırınımdan" veya "dünyamdan" diyecekken, "Annemden ayrıldım," dedi, "ve onu düşünmemek için de gerçekten biraz sohbete ihtiyacım var."

"Ben de annemi özlüyorum," diye fısıldadı Eurydike.

"Affedersin. Sana hatırlatmak..." Lina sözlerini tamamlayamadı.

"O kadar da korkunç değil, Tanrıçam," dedi Eurydike çabucak. "Kısa bir süredir ölü olsam da, pek çok şeyi anlamaya başladım."

Kız susunca Lina devam etmesini istedi. "Devam et, neleri anladığım öğrenmek isterim."

"Yaşayan dünyanın acıları şimdiden azalmaya başladı. Annemi özlüyorum ve... şey... diğerlerini de, ama sonunda onlarla tekrar bir araya geleceğimi biliyorum. Her şeye rağmen hâlâ kendimim." Işık içinden geçebilecek şekilde narin kolunu öne doğru uzattı. "Vücudum biraz değişti, ama zihnimin ve yüreğimin aynı kalması beni çok rahatlatıyor. Yani şunu öğrendim: Ölüm korkusu, ölümün kendisinden daha kötü." Genç ruh telaşla sözlerini tamamladı.

Lina, Eurydike'ye gülümsedi. "Çok akıllısın."

"Ah, hayır," dedi Eurydike; başını hızla bir o tarafa bir bu tarafa sallarken, saydam sarı saçları süpürge sapları gibi uçuştu. "Eğer gerçekten akıllı olsaydım, hatalarımı engelleyebilirdim."

Lina kıza daha fazla soru soramadan, beyaz ağaçlar sona erdi ve kendilerini fildişinden, muazzam bir kapının önünde buldular. Lina, kapının ötesinde, sonsuz karanlığı ince bir kurdele gibi kesen düz, siyah bir patika gördü.

"Buradan girip patikayı takip etmeliyiz," dedi Eurydike. "Patika bizi Charon'a ulaştıracak."

Lina, Persephone'nin bilgeliğine başvurmaya gerek duymadan Ölüler Diyarı'nın kayıkçısının ismini hatırladı. Eurydike'ye başıyla onay vererek tam itip açacakken, fildişi kapı o dokunamadan kendiliğinden açıldı. Aynı anda duyulan uğultu, önlerin-

deki karanlıkta bir hareketlenmeye neden oldu ve kapının öte tarafından yayılan sis nehri Lina'yı soğuk, gri bir buharın içine çekti. İçerideki korku, coşkun bir nehir gibi akıyordu. Şimdiye kadar gördüğü tüm korkulu rüyaları hatırlatan kâbus sesleri, Lina'nın duyularına saldırıyordu. Lina'nın ilk tepkisi kulaklarını kapatıp çığlık atarak kaçmak olduysa da, içindeki sakinlik tohumu duruma el koyarak, korku dolu zihniyle rahatlatıcı bir şekilde konuşmaya başladı.

Tüm bunlar, kâbuslarının zararsız buğusundan oluşan sahte rüyalardan başka bir şey değil. Sen bir tanrıçasın, bunlar seni korkutmaz. Onlara gitmelerini emret, sana itaat edeceklerdir.

Lina ellerini yanına indirerek dimdik durdu ve tıpkı nefret ettiği sudan kurtulmak için çabalayan bir kedi gibi titredi.

"Uzak durun, kötü rüyalar!" diye emretti ve sis emrine uyarak hiçlikte kaybolduğunda büyük bir rahatlama hissetti.

"Onları göndermeyi başardınız. Teşekkürler, Tanrıçam."

Eurydike, Lina'ya neredeyse ona dokunabilecek kadar çok yaklaştı. Lina kızcağızın solgun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Sana zarar veremezlerdi, Eurydike. Onlar sadece kâbusların sisiydi," diyerek gülümsedi ve kızı rahatlattı. "Sevimsiz oldukları kesin, ama tehlikeli değiller."

"Kâbuslardan hep nefret etmişimdir," dedi korku dolu gözlerle etrafına bakan Eurydike.

"Tatlım, kâbusları kimse sevmez. Onlara kötü rüya dememizin sebebi de bu zaten. Artık bunları düşünme; hepsi geçmişte kaldı." Fildişi kapı açık kalmıştı ve Lina karanlık patikayı işaret etti.

"Bu taraftan mı gideceğiz?"

"Evet, Tanrıçam."

"O zaman hadi gidelim." Lina ve hemen arkasından da Eurydike kapıdan içeri girdi.

Persephone'nin zarif ayaklarını süsleyen yumuşak deri terliklerinin altındaki yol soğuk ve sertti. Lina yola dokunabilmek için eğildi.

"Mermer," diye mırıldandı. Uzaklara doğru baktı. "Tek bir parçadan oluşmuşa benzeyen siyah bir mermer." Ayağa kalkıp Eurydike'ye sırıttı. "Sarı tuğlalı yol[15] değilse de takip etmesi gayet kolay."

"Tanrıçam?" Eurydike'nin aklı karışmıştı.

"Şey, bu sadece bir ifade. Yolumuzun açık bir şekilde belirlenmiş olduğu anlamına geliyor." Lina ve Eurydike, aralarında süzülen ışık topuyla birlikte yürümeye başladı. "Ve bana isimimle hitap edersen gerçekten memnun olurum."

"Ama siz bir tanrıçasınız," dedi Eurydike. Lina'nın ricasına çok şaşırmış gibiydi.

"Evet, ama bir de ismim var. Her neyse, Tanrıçam diye çağrılmak kulağa çok sert ve ciddi geliyor. Sonuçta ben Bahar Tanrıçası'yım ve ilkbaharın sertlik veya ciddilikle hiç alakası yok." Lina bunları söylerken bir yandan da içindeki sesi dinledi ve görünüşe bakılırsa söyledikleri Persephone'nin hoşuna gitmişti. Lina birden bedenine büründüğü kadının nasıl biri olduğunu merak etti. Neye benziyordu? Kendisine şöyle bir göz attı. Kesinlikle güzeldi, ama aynı zamanda kibirli ve bencil miydi? Ya da başkalarına karşı nazik ve iyiliksever bir tanrıça mıydı?

"O zaman size Persephone demekten büyük onur duyacağım."

15 Yellow brick road: Yazar burada *Oz Büyücüsü* kitabındaki sarı tuğlalı yola gönderme yapmıştır, (ç. n.)

Lina, Eurydike'nin sesi dalmış olduğu düşünceleri bölmüş olsa da, genç kıza cesaretlendirici bir gülücük verdi. "Harika!" En azından bir başlangıçtı.

Birlikte sessizce yürürlerken Lina etrafını incelemeye başladı. Yolun her iki tarafındaki karanlık seviyeleri arasındaki farkı ayırt etmeye başlamıştı. İlk bakışta her şey yıldızsız bir gecenin karanlığına bürünmüş gibi gözükse de, gözleri karanlığa alıştıkça Lina koyuluğun içinde farklı şekil ve gölgeler de olduğunu fark etti. Her iki taraflarında uzanmakta olan arazi Lina'ya kara bir bataklığı anımsattı. Hatta zihninde, kuş tüyüne benzer, gri tonlarındaki yaprakları ve rüzgârsız havada kusursuz şekilde dalgalanan kalın ot kümelerini hayal edebiliyordu.

Bir anda gözleri, geçmekte olan bir şekle odaklandı. Bu, yaşldıktan iki büklüm olmuş bir adamdı. Sürekli olarak, önce yola doğru bir aksak adım, sonra geriye doğru bir adım ve tekrar yola doğru bir adım atıyordu. Çapaklı gözlerini kırpıştırarak Lina'ya baktı. Lina, tam adama yardım edip etmemeyi düşünürken karanlıktan başka bir şekil ortaya çıktı. Bu seferki kadındı. Lina'nın yaşlarında gözüküyordu ve görünmez bir saldırganın korkusuyla sinerek, karanlıkta zar zor seçilen otların arasına çömelmişti. Lina ilk önce kadının yanına gitmek istediyse de içindeki ses zihninde yankılandı.

Onlara yardım edemezsin. Onlar Yaşlılık ve Korku'dur. Etrafına bak. Kahır, Endişe, Açlık, Hastalık ve Istırap da aralarına katılacaktır.

Lina, bu ikisinin yarandan diğer hayali şekillerin de ortaya çıktığını gördü. Sefil ve iğrençtiler.

Görüntüleri karşısında Lina'nın midesine kramplar girdi.

Hepsi ölümlülüğün birer parçası. Onlara yardım edilemez. Onların üstesinden gelinebilir sadece. Burada oyalanma.

Lina neredeyse durmak üzere olduğunu fark etti ve Eurydike de dehşetle etrafına bakınıp duruyordu.

"Sanırım hızlanmalıyız. Senin sonsuzlukla bir randevun var ve ben geç kalmaktan nefret ederim, sen de etmez misin? Bence bu çok kaba bir davranış olur," dedi Lina neşeyle. Öyle bir hızlandı ki Eurydike ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı. Kahır'ın arkalarından inlediğini duyunca tüyleri ürperse de kesinlikle arkasına bakmadı. Onun yerine, dikkatini önlerindeki patikada oradan oraya dolaşıp duran ve hafifçe parlayan şekillere yoğunlaştırdı. Ne olduklarını henüz tam olarak göremese de, herhangi bir tehlike veya kötülük hissetmedi. İçindeki sesten de bir uyarı gelmemesi iyiye işaretti.

"Şuradaki şeyler de ne?" diye sordu Lina yanında sessizce duran kıza.

"Sanırım benim gibi olan diğerleri," dedi Eurydike yavaşça.

Lina hissettiği ani dehşeti kontrol altında tutmaya çalıştı. Ne de olsa Ölüler Diyarı'ndaydı. Hiç ölü insanla karşılaşmayacağını mı düşünmüştü? Bu bir fırında maya olmamasına benziyordu.

"Evet, şimdi doğru yönde ilerlediğimizden emin olabiliriz," diyerek Eurydike'ye gülümsedi.

"Doğru yönde olduğumuzu zaten biliyordunuz," diye karşılık verdi Eurydike utangaç bir şekilde gülümseyerek.

Lina'nın, "Evet, çünkü harika bir rehberimiz var," demesi Eurydike'nin solgun yüzünün memnuniyetle kızarıp, daha da çok gülümsemesine neden oldu. Lina, ilk hayalet bedenle karşılaştıklarında, genç ruh Eurydike'nin gülüşünün sıcaklığım zihninde tutmaya çalışıyordu. Bu genç bir kadındı ve Lina bu kızın da kendi kızı olabilecek yaşlarda olduğunu düşündü. Ruhun elinde, sürekli göğsüne bastırıp saklamaya çalıştığı bir boh-

ça vardı, ama Lina bohçanın şeklinden, bunun bir bebek olduğunu anlayabiliyordu. Kadının boş bakışları, önündeki karanlık manzaradan Eurydike'ye doğru yöneldiğinde yüz ifadesi hiç değişmedi, ama Lina'yı fark ettiğinde gölgeli gözleri kocaman açılıp, yüzü aniden canlandı.

"Ölülerin arasında yürüyen, gerçekten de Bahar Tanrıçası mı?" Sesi duygularının yoğunluğuyla kalınlaşmıştı. Lina kısa bir tereddütten sonra cevap verdi: "Evet, ben Persephone."

"Ah!" Yeni ölmüş kadın, duygularının dışarı çıkmasını engellemek ister gibi, saydam elleriyle ağzım kapattı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve, "Bir tanrıçayla birlikte yürüyorsak, bu karanlık seyahat o kadar da umutsuz bir yolculuk sayılmaz," dedi.

Lina göz ucuyla Eurydike'ye bakınca, onun da gülümseyip başını salladığını gördü. Aniden etraflarını saran, parlayan ruhlar arasında ismi bir fısıltı hâlinde dalga dalga yayılmaya başladı.

"Persephone!"

"Bahar Tanrıçası!"

"Hüzünlü yolculuğumuzu aydınlatmaya gelmiş!"

Ruhlar birer birer Lina'dan yardım istemeye başladı. Yaşlılıktan kamburu çıkmış adamlardan, yaşlı ölülerin arasında neşeyle uçuşan gençlere kadar her yaşta ve her biçimdeydiler. Bazı ruhlar, ona keskin kılıçlarla yapılmış ve solgun bedenlerini kırmızıya boyayan yara izlerini gösterdi. Eurydike ve genç anne gibi olanların bedenlerinde iz yoktu, ama fiziksel şekillerinden her ne kalmış olursa olsun, hepsinin ortak bir özelliği vardı; Persephone'yi görmeleriyle yüzlerinde oluşan sevinç ve yeniden alevlendirdikleri umut ateşi.

Ölülerin ruhlarının etrafını sarmasına verdiği tepkiye, Lina'nın kendisi bile şaşırdı. Hiç de korkutucu değildiler. Hatta çok uzun süre olmamak kaydıyla ölülerin yaralarına bile bakabiliyordu, ama bunun yerine gözlerinin içine bakmayı tercih ediyordu. Gerçek bir ilgiyle gülümseyip, selamladığında her bir ruhun içinde ateşlenen alevi görebiliyordu.

Lina ve Eurydike karanlık patikada yol almaya devam ettikçe çevrelerindeki ölülerin sayısı giderek artıyordu. Lina, Demeter'in hiç abartmamış olduğunu anladı. Ruhların gerçekten de ona ihtiyaçları vardı. Yaptığı her harekete kendileri çöldeymiş, o ise yağmurmuş gibi tepki veriyorlardı. Gülümsemelerini, selamlamalarım sanki susuzluktan kavrulmuş gibi içiyorlardı. Etrafında sürekli hiç bilmediği, ama her nasılsa anladığı dillerde kelimeler fısıldaşıyorlardı. Yaşadığı heyecanla, ruhların giderek çoğalmasına aldırmamaya çalıştı. Kendine sürekli, *Hepsiyle teker teker ilgilen,* deyip duruyordu. *Onların ölüler değil de hevesli müşteriler olduğunu düşün.*

Eurydike, Tanrıça'nın artan rahatsızlığım hissetmişcesine, kalabalık içinde rahat ilerleyebilmesi için hep yanında duruyordu.

"Az ötedeki bataklığı görebiliyorum," diye fısıldadı Eurydike, Persephone'a. "Oradan Charon'un sandalına binip, gölün karşı kıyısındaki Elysia Bahçeleri'ne giden patikaya varacağız. Hades'in sarayı bu bahçelerin kıyısındadır. Yaklaşmış olmalıyız."

Lina tam Eurydike'ye verdiği bilgi için teşekkür edecekken, önlerindeki patika şiddetle sallanmaya başladı ve zemindeki siyah mermerde, kulakları sağır eden bir sesle, bir devin açık ağzına benzer kocaman bir delik açıldı. Ölülerin ruhları korku dolu çığlıklarla etrafa kaçışınca, kara delikle yüzleşmek üzere ortada sadece Lina ve Eurydike kaldı.

Bölüm Sekiz

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye bağırdı Lina. Öylesine büyük bir şoktaydı ki, ayaklarının altındaki toprak açıldığında, İtalyanca küfretmeyi unutmuştu. Öne doğru düşmemek için kollarım iki yana açarak dengede durmaya çalıştı, sonra da alelacele Eurydike'nin saydam ve serin ellerinden birine yapışıp, kızı da beraberinde sürükleyerek geriye doğru gitmek için çabaladı. Sadece bir iki adım gerileyebilmişti ki, delikten abanoz renkli dört tane aygır çıkyı. Burunlarından ateş soluyup, sahip oldukları gücü dehşet verici bir şekilde ortaya koyarak Lina ve Eurydike'ye yaklaştılar.

Eurydike, "Tanrıçam, yardım et!" diye feryat ediyordu.

Kızın dehşete kapılmış sesi, şaşkınlıktan sersemleşen Lina'yı kendine getirdi. Eurydike'nin küçük solgun elini bırakarak, aygırlarla yüzleşmek üzere öne doğru ilerledi. Lider olan aygır, kulaklarım iri kafasına yapıştırarak, keskin bir kişnemeyle onun bu hareketine meydan okudu. Lina ilk kez bir ata bu kadar yaklaşıyordu. İçinden, dünyada sahip olduğu yeteneklerin bedenini terk etmemiş olmasına dua ederek, elini hayvanın burnuna doğru uzatıp, çocuksu bir sesle, "Hey, merhaba, seni yakışıklı çocuk,"

dedi. At bocalayıp, burnundan ateş solumayı kesti. Lina'nın çıkardığı her sesi duyabilmek için kulaklarım dikleştirdi.

Lina gülümsedi. Belli ki yetenekleri bedenine değil, ruhuna aitti. Rahatlayıp, derin bir nefes aldı. Ne kadar büyük veya öfkeli olurlarsa olsunlar, neticede birer attılar ve tıpkı diğer hayvanlar gibi atlar da ona tapardı. Lina muhteşem hayvanın burnunu okşarken, dilini şaklatarak sakinleştirici sesler çıkardı. "Sen kesinlikle iyi bir çocuksun," dedi cıvıldayarak.

"Ölülerin ruhlarım rahatsız edip, Hades'in korkunç atlarına dokunmaya cesaret eden de kim?!"

Ses, üzerinde kamçı gibi şakladı ve Lina sanki bir suç işlemiş gibi sesin geldiği yöne bakarak, elini hayvanın pürüzsüz burnundan hızla çekti.

Yutkundu. Ne kadar da aptaldı! Atlardan öylesine etkilenmişti ki, arkalarına bakmak aklına bile gelmemişti.

Atların arkasındaki, ay ışığı gibi parlak gümüş rengi, iki tekerlekli arabada bir adam duruyor, bir elinde iki çatallı büyük bir mızrak, diğerindeyse kalın, deri dizginleri tutuyordu. İri vücudu boynundan ayak bileğine kadar gece gibi koyu renkli kumaşlarla sarılıydı. Üzerinde hafifçe dalgalanan bir pelerin vardı ve Lina'nın küçük ışığı altında pelerinin kıvrımları, koyu mor ve mavi renklerde parıldıyordu. Uzun saçları arkasında at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Işığın altında siyah saçlarının kaygan parıltıları görülebiliyordu. Lina gözlerini adamın yüzüne çevirdi. Teni, ona canlanmış bir heykel havası veren altın ve bronz renklerinin egzotik bir karışımıydı. Güçlü, biçimli çenesi ve geniş elmacık kemiklerinin üstündeki gözleriyle Lina'ya bakıyordu. Burnu bir şahininkini andırıyordu. Sert ve kızgın ve... muhteşemdi.

Tanrım, diye düşündü büyülenmiş bir şekilde, *tıpkı antik bir Batman'e benziyor; sadece maskesi ve Batmobili eksik.*

"Üzgünüm," dedi Lina gergin bir şekilde. "Ben... ben... hiç kimseyi rahatsız etmek istemedim. Ölüler, şey, beni gördükleri için mutluydular ve..."

"Korkunç atlardan" biri, kendisiyle ilgilenilmemesinden rahatsız olmuş olacak ki Lina'nın yüzüne doğru üfledi ve Hades'i görmesini engelledi. Lina da farkında olmadan rahatlatıcı sesler çıkartıp, uzattığı burnunu okşadı.

"Yine mi korkunç atlarımdan birine dokunmaya kalkışıyorsun?" Bu seferki ses tonu kızgın değil, şaşkındı.

Lina boynunun altından adamı görebilmek için aygırın kafasını itmek zorunda kaldı.

"Belli ki bahsettiğin atlardan biri olduğunun farkında değil," diyerek sevgiyle ata gülümseyince at da omzuna dudaklarım değdirerek ona yanıt verdi. "Aslında bu tamamen doğru sayılmaz. Sadece ben hayvanlarla ilgili bir *şeye* sahibim. Beni severler. Hem de çok." Başka bir hayvamn burnuna uzanıp çabucacık okşadı. "Yani hâlâ o korkunç atlar olduklarından eminim, ama sadece şu an için bu geçerli değil."

Sonra, adamın sözleri bir anda aklım başına getirdi. "Hades'in korkunç atları" demişti. Lina en yakındaki atın arkasına saklandı. *Merda!* Demek ki Batman aslında Hades'ti. Gözlerini kapatıp üçe kadar saydı, derin bir nefes aldı ve atların sevgi yumağından uzaklaştı.

"Özür dilerim, kendimi tamtmamakla kabalık ettim. Ben Persephone, Demeter'in kızı. Ziyarete geleceğim bildirilmiş olmalı." Adamın gözleri büyüdü, ama tepki vermedi. Lina devam etti. "Gerçekten ölüleri rahatsız etmek istemedim. Yapmamam gereken bir şey yaptıysam özür dilerim." Tanrı hâlâ sessiz duruyordu. Lina'nın içi titredi. "Sen Hades olmalısın. Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir."

"Seni şimdi tanıdım, Tanrıça," dedi Hades. "Ve geleceğinden haberim vardı."

Lina küçük bir şaşkınlık yaşadı. Onu tanımış mıydı? Hades'in Persephone'yi tanıyacağını hiç düşünmemişti. Demeter ikisinin birbirini tanıdığından hiç bahsetmemişti.

"Bir zararın olmadı. Sadece Ölüler Diyarı ölümsüzler tarafından pek ziyaret edilmez. Ölüler diğer tanrıların varlığına alışık değiller," dedi.

Lina gülümsemeye çalıştı. Hades'in sert bakışlarının altında huzursuzca kıvranıyordu.

"Annemin fikriydi," dedi Lina, ama o an bunu söylediğine pişman oldu. Kendine güvensiz bir genç kız gibi gözükmüş olmalıydı. Hızlıca ekledi: "Ve ben de bir değişikliğin iyi olacağını düşündüm."

Hades, aynen Batman'in yapacağı şekilde, koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı.

"Demeter, Ölüler Diyarı'nın sihir ve güzelliklerle dolu olduğunu söyledi," dedi Lina samimi bir şekilde. "Gelip kendim görmek istedim."

"Benim diyarım yukarıdaki ölümsüzlerin fark etmediği sayısız mucizeyle doludur," dedi Hades yavaşça.

"O zaman ziyaret etmeme izin verir misin?"

Hades koyu ve ifadesiz gözlerle onu izliyordu. Ancak tam cevap verecekken Lina'ya en yakın aygır birdenbire kulaklarım kafasına yapıştırıp, Lina'ya sessizce yaklaşmaya çalışan solgun ve küçük şekle tehditkâr bir şekilde dişlerini göstererek kişnedi. Eurydike dehşet verici bir çığlık atarak geriye doğru fırladı. Lina hemen aygırın önüne atlayıp iri hayvanın saldırısını engelledi.

Ellerini beline koyup hayvana söylendi. "Yaptığın çok ayıp!

Eurydike sadece yanıma gelmeye çalışıyordu. Kötü bir şey yapmadı. Senden utanıyorum. Siz dördünüz diğer ruhları da korkuttunuz zaten. Kendinize gelseniz iyi olur."

Hayal kırıklığına uğrayan at, başım eğip üzgün gözlerle Lina'ya baktı.

İnanılmaz, diye düşündü Hades, Lina'nın, atım azarlamasını seyrederken. Bu kadın ata ne yapmıştı böyle? Yoksa hayvana büyü mü yapmıştı? Hades başlarım eğip sevgi dolu gözlerle Persephone'ye bakan diğer üç aygıra göz attı. Bahar Tanrıçası'nın ne tür bir gücü vardı acaba? Tanrıça'yla, yeryüzüne yaptığı nadir ziyaretlerden birkaçında karşılaşmıştı. Aklında kalan, güzel ama uçarı, eğlenceli, sevecen, genç bir tanrıçaydı ve ne diğer ölümlüler ne de onun hakkında pek bir şey düşünmüştü. Buna rağmen karşısındaki kadın oldukça soğukkanlı gözüküyor ve üzerinde kesinlikle bir olgunluk havası taşıyordu. Üstelik atlarım da büyülemişti. Hades olanlara inanamayarak başım salladı. Bu kadının içinde uyandırdığı duygu da neydi? Merak? Kendinden başka bir yaşayan varlık hakkında merak duymayalı yüzyıllar olmuştu. Ne kadar ilginç...

Bahar Tanrıçası'mn ilginç olduğunu düşünmesine kahkahalarla gülmek istedi. Aniden kararını verdi ve kendini, kararını değiştirmeden konuşmaya zorladı.

"Ölüler Diyarı'na hoş geldin, Persephone," dedi.

Lina şaşkınlıkla ona baktı. Tanrı'nın sesiyle birlikte kasvetli ifadesi de değişmişti. Bakışları neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Gözlerinde artık mesafeli ve ifadesiz bakışlar değil, Lina'nın merak duygusu olduğundan emin olduğu bir parlaklık vardı ve Ölüler Diyarı Tanrısı olduğunu bilmese, bu parlaklığı hoş bir mizaç olarak tanımlayabilirdi.

Joker'in camm sıkmadığı güzel bir günündeki Batman -sek-

si, seksi Batman- gibiydi ve öylesine erkeksiydi ki etrafına güç yayıyordu. Demeter'in Hades hakkındaki aceleci tasviri, Lina'yı onun gerçek hâlini görmeye yeterince hazırlamamıştı.

"Şey, teşekkür ederim, Hades. Misafirperverliğine minnetarım," dedi biraz heyecanla.

"O zaman gel. Seni sarayıma götüreyim," dedi Hades ve asil bir şekilde iki tekerlekli arabayı işaret etti. Lina sessizce duran atlara baktı tekrar. "Önce onlarla aramı düzeltmeliyim."

Hades, Tanrıça'nın hiçbir tereddüt veya korku belirtisi göstermeksizin, etrafı tamamen at bedenleriyle çevrelenecek şekilde, iri atların tam ortasına geçmesini izledi. Tanrıça'yı sürekli takip eden garip ışık topunun altında hayvanların parlak, siyah kürkleri parlayıp ışık saçıyor, Tanrıça'nın yüzüyse ışıklı bir küreyle çevrelenip, açık bir şekilde görülebiliyordu. Hades, Tanrıça sırayla her atı okşarken yüzüne çocuksu bir gülüşün yerleştiğini fark etti. Uçarı ve bencil Bahar Tanrıçası nereye kaybolmuştu? Bu kendi hâlinde ve atsever Persephone beklediğinden oldukça farklıydı.

"Ah, hepiniz de çok iyi çocuklarsınız. Üzülmeyin. Size kızmadım."

Hades hâlâ inanamasa da, korkunç atları Tanrıça'ya sürtünüp, yavaşça kişniyordu. Sanki evcil birer midilliymişler gibi.

Sonunda, gülerek at bedenlerinin içinden ayrıldı. Hades'in bakışlarım tekrar üzerinde hissedince gülümsedi. "Atları severim, ya sen?"

Yüzündeki parlak ifadeyi görünce Hades'in midesine kramplar girdi. Şimdiye kadar hangi tanrıça onun yüzüne bu şekilde bakmıştı? Ağzı kurudu. Zorlukla yutkundu.

"Evet."

Lina, Hades'in o gür ve derin sesiyle söylediği tek bir cümlenin içinde kaybolabileceğini düşündü. Her nedense, yanaklarının kızardığım hissetti ve aygırın pürüzsüz boynunu okşamak için aceleyle arkasına döndü. Kahrolası sorunu neydi? Gerçekten de artık kendine gelmesi gerekiyordu. O olgun bir kadındı. Hades düşündüğü gibi bir baş belası veya cüce çıkmadığı için dizleri titreyecek kadar duygusallaşmasının bir anlamı yoktu. Hades'e bir göz attı. Tanrım, ona bakinca nasıl da geriliyordu. *"Yalnız kalmayı seven ve ağırbaşlı." Merdal* Demeter belli ki muhteşem demeyi unutmuştu.

Onu üst düzey bir yönetici olarak düşünmesi gerekiyordu. İnanılmaz güçlü üst düzey bir yönetici. İş; bu kesinlikle iş amaçlı bir seyahatti. *Bunu unutma,* diye sertçe uyardı kendini.

"Şimdi hazırım." Omuzlarım dikleştirip, aygırı son bir kez okşadı Hades'in yanına geçmeye hazırlandı, ama sonra durdu. Az önce atları kötü davrandıkları için azarlarken şimdi kendisi yakışıklı bir adamın karşısında aptal liseli bir kız gibi davranarak bütün terbiyesini unutuyordu.

Patika yolun az ilerisinde gergin bir şekilde bekleyen ruhu görebilmek için atlı arabadan inerek, "Eurydike," diye seslendi, "hadi. Hades bizi oraya götürecek."

Eurydike'nin gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. "Ah, hayır, Tanrıçam. Ben bir..." Genç ruh sözlerini tamamlayamayarak sessizliğe ve çaresizliğe büründü.

Lina onun solgun ve korku dolu bir geyik yavrusuna benzediğini düşündü.

"Tatlım, sensiz hiçbir yere gidemem. Benim için hem harika bir rehber, hem de çok iyi bir arkadaşsın." Hades'e döndü. "Sarayın, Elysia Bahçeleri'ne ulaşan yolun üzerinde, değil mi?"

Hades onayladı.

"Öyleyse Eurydike de oraya kadar bizimle gelebilir, değil mi?" diye sordu.

Hades, ona yanıt vermek yerine küçük ruha dönüp onunla konuştu.

"Korkma, çocuğum. Tanrıça'na eşlik edebilirsin."

Ses tonu yine değişmişti. Lina bu sefer de onu utangaç çocuğunu yanına gelmesi için ikna etmeye çalışan bir babaya benzetti. Sürekli Lina'yı inceleyen çarpıcı bakışları yerini yumuşak bir ifadeye bırakmıştı. Yüz ifadesi nazikti ve aniden ulaşılabilir, anlayışlı ve her nasılsa olduğundan yaşlı gösteren biri olmuştu.

Eurydike tatlı sesiyle, "Nasıl isterseniz, efendim," diye cevapladı Hades'i. Hatta Lina'nın yanına gelebilmek için dört aygırın etrafını dolaşırken yüzünde belirsiz bir gülümseme bile vardı. Lina bakışlarım Hades'in yüzünden ayırmaya çalışarak, "Artık onlar için endişelenmene gerek yok," diye başıyla atları gösterdi. "Terbiyeli olacaklar."

Eurydike, dört hayvana endişe dolu bir bakış fırlatıp, herhangi bir saldırı belirtisi göstermemelerine rağmen Tanrıça'yı sürekli onlarla arasında tutmaya özen gösterdi. Atlarsa Persephone'ye hayranlık dolu bakışlar atarak kişnemekle meşguldüler.

Atlı arabanın kenarı yerden epeyce yüksekteydi ve Hades'in, kendisinin arabaya çıkmasına yardım etmesi Lina'nın çok hoşuna gitti. Geniş elleri, Lina'nınkileri bir anda gelip geçen bir sıcaklıkla kavradı. Lina, Persephone'nin pürüzsüz avuçlarına karşın, Hades'in nasırlı ellerinin sertliği karşısında çok şaşırdı. Hades'in bu ellerle neler yaptığım merak etse de, onun alışkanlıkları üzerine etraflıca düşünecek zamanı olmadı, çünkü Eurydike yanına atlar atlamaz, Hades'in komutuyla araba öne doğru fırlayıp, dar

bir daire çizdi ve yerde açılmış olan delikten içeri daldı. Omzunun üzerinden geriye bakan Lina, deliğin arkalarından kapandığım gördü. Yutkunup, arabanın üstünü çevreleyen düz çıkıntıyı sıkıca kavradı ve Eurydike'yi önüne doğru çekip, düşmemesi için kollarının arasına aldı.

üstünde asılı dursa da, aydınlığına ihtiyaç duymadılar. Meşaleler, gümüş renkli aplikler içinde alev alev yanıyor, içinden geçtikleri karanlık tünelin, pürüzsüz, yüksek kenarlarım aydınlatıyordu.

"Tıpkı Batman'in mağarası gibi."

Hades, soru soran bir ifadeyle başını ona doğru çevirince, Lina içinden geçenleri ağzından kaçırdığım fark etti. "Mağarada yarasalar var mı diye merak ettim de," dedi mahcup bir şekilde.

"Evet, genelde vardır."

Lina arkasından dalgalanan pelerinine baktı. "Eminim oldukça büyük yarasalar vardır," dedi manalı bir şekilde.

Hades, korkunç atlarından biri gibi homurdandı. "Yarasalardan korkar mısın, Tanrıça?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Lina dürüstçe. "Aslında onlarla ilgili fazla bir şey bilmiyorum."

"Bilmediğin şeylerden korkman normal," dedi Hades.

Ses tonu hâlâ babacan, hatta Lina'ya göre biraz da otoriterdi. Kaşlarım kaldırıp Hades'e baktı. Eğer bu düşünce tarzına inanıyor olsaydı, dün olanlardan sonra korkudan felç olması gerekirdi.

"Ben buna katılmıyorum. Bence bu bir olgunlaşmamışlık göstergesi," dedi Lina.

Hades, lütufkâr havasıyla Lina'yı sinirlendirerek tekrar homurdandı: "Böyle buyurdu çok genç bir tanrıça."

"Olgunluk her zaman yaşla ölçülmez," diyerek karşılık verdi Lina. Bay Uzun Yakışıklı ve Batman olabilirdi, ama ona genç ve aptal muamelesi yapmaya kalkışırsa cevabım alacaktı.

Hades'in tek yorumu delici bir bakış oldu. Atlar, Hades'in verdiği yeni komutla hızlanınca daha fazla konuşamadılar. Lina düşmemek için arabaya sıkı sıkı tutunmaya ve Eurydike'nin küçük ruh bedeninin hızlı dönüşlerden birinde savrulmasını engellemeye odaklandı.

Tam korkuluğu sürekli tutmaktan ellerinin birer pençeye dönüşeceğini düşündüğü sırada, Hades iki çatallı mızrağı havaya kaldırdı. Mızrağın uçlarından patlayan ışık kıvılcımlarıyla tünel açıldı ve yer yukarı doğru döndü. At arabası, gök gürlemesine benzer bir sesle yeni açılan çıkıştan fırlayıp, korkunç atların toynaklarından çıkan etkileyici kıvılcımlar eşliğinde kayarak durdu.

Lina etrafına kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük bir merak ve korkuyla baktı. İlk fark ettiği, artık karanlık olmadığıydı. Üzerlerindeki gökyüzü parlak ve canlıydı. Güneş gözükmese de, açık menekşe renginden, Karayip turkuazına ve düğün çiçeği sarısına kadar uzanan hoş, pastel renk tonları parlıyordu. Ötücü kuşların lirik seslerini duydu ve yüzünü okşayan hafif bir esinti ona tanıdık, hoş bir kokuyu taşıdı. Lina kokuyu iyice içine çekti. Bu harika kokuyu daha önce nerede duymuştu acaba? Gözlerini güneşsiz gökyüzünün nefis güzelliğinden ayırdığında, sorusunun yanıtım buldu.

Yolun her iki yanında Lina'nın selvi olduğunu düşündüğü uzun, gösterişli ağaçlar uzanıyordu, ama ağaçlar, bataklık toprağından değil de, ayaklarının altında halı gibi uzanan çiçeklerin içinden çıkıyordu. Ay ışığı renkli iri çiçekler; Lina'nın daha önce hayatında sadece bir kez gördüğü çiçekler.

"Bunlar *narcissus* çiçekleri!" diye bağırdı şaşkınlıkla.

Hades ona baktı. "Evet, *narcissus,* Ölüler Diyarı'nın çiçeğidir." Derin bir nefes aldı. "O güzel kokusundan hiç bıkmam."

Lina ağzım kapatıp başka bir şey demese de, ruhunu Persephone'ninkiyle değiştirmek için Demeter'in, Ölüler Diyarı'nın çiçeğinden faydalanmasındaki ironiyi düşünüyordu. Yani, Hasat Tanrıçası sadece duasına yanıt mı vermişti? Lina'nın fırınına, merhametli ve şefkatli bir tanrıça olduğunu göstermek için mi yardım etmek istemişti? Demeter'in gizli bir planı... belki... Cehennem'e Persephone yerine Lina'yı gönderme gibi bir planı olabilir miydi? .

Gizlice yanında duran Tanrı'ya baktı. Hiç üzerine atlayıp ona tecavüz edecekmiş gibi bir hâli yoktu. Ama Demeter'in anlatüğı gibi ruhsuz da değildi. Kısa bir süre içinde hem etkileyici, hem seksi, hem korkutucu hem de nazik olmuştu. Kesinlikle sıkıcı, aseksüel ve ölülerin ilgisiz Tanrısı *değildi.* Demeter aslında neyin peşindeydi? Eh, Lina da dünkü çocuk, genç ve aptal bir kız değildi. Gözlerini dört açıp, tedbiri elden bırakmayacaktı. Yapması gereken bir görev vardı. Bu görevi tamamlayıp evine dönecekti.

Hades dizginleri şaklattı ve araba tekrar ilerlemeye başladı. Bu sefer daha yavaş gitmeleri Lina'yı rahatlattı. İki yanlarında uzanan ağaçlar kalın ve antik görünümlüydü. Egzotik kuşlar dallarında neşeyle uçuşuyor ve melodik cıvıltılarla birbirlerine sesleniyorlardı. Selvi ağaçlarının kökleri, *narcissus* çiçekleriyle örtülüydü ve Lina zaman zaman bir su akıntısının fısıltısını veya suluboya rengi gökyüzünü yansıtan kristal bir havuzun görüntüsünü yakalayabiliyordu. Zaman zaman, bazı ruhların titrek şekillerim gördüğünü düşünüyordu, ama ne zaman bu şekillere odaklansa yok oluyorlardı ve ilerledikleri yolda da karşılanna başka hiçbir ruh çıkmadı.

Eurydike kilisedeki bir çocuğun sessizliğiyle, "Her şey ne kadar güzel," dedi.

"Kesinlikle," diye onayladı Lina. Sonra omzunun üstünde asılı duran ışık topuna baktı. Elini açıp, ışığı avucunun içine aldı. "Şu an için sana ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," der demez ışık pat diye avucunun içine dalıp, derisinin içinde yok oldu. Karıncalanan avucunu giysisine sürtmemeye çalıştı. Onun yerine, Eurydike'ye gülümseyip, yarı duyarlı ışık toplarının derisinin içine girmesine alışıkmış gibi davrandı.

"Gördün mü," dedi kıza, "korkmamakta haklıydın. Burada korkulacak hiçbir şey yok."

Yanlarındaki esmer Tanrı başıyla onları onayladı ve küçük ruha nazikçe gülümsedi. "Senin gibiler için, çocuğum, ölüm korkutucu olmamalı. Sonsuzluğu, ister Elysia Bahçeleri'nin lezzetlerinden tadarak, ister Unutkanlık Nehri Lethe'nin suyundan içip başka bir ölümlü hayata yeniden doğarak geçirebilirsin."

Lina şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Ruhlar isterlerse yeniden doğabiliyor muydu? Kollarının arasında sessizce duran kıza baktı. Çok genç ölmüştü, yeniden doğup, uzun ve dolu dolu bir hayat yaşamak isterdi tabii ki.

"Bu harika bir şey, Eurydike. Biraz dinlenirsin. Belki, Bahçeler'e yayılıp tembellik ederek tatil yaparsın; tıpkı benim gibi!" diye sırıttı Lina. "Sonra da Unutkanlık Nehri'nden içip koca bir yeni hayata başlarsın."

Lina, Eurydike'nin zaten solgun olan yüzünün, neredeyse renksiz bir beyaza dönüştüğünü görünce sırıtmayı kesti. Kızın gözleri içindeki dehşeti yansıtıyordu.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu.

"Neden seninle kalamıyorum, Persephone?" diye çaresizce

yalvardı küçük ruh. "Yeniden doğmak istemiyorum. İstemiyorum. Geçmiş hayatımı unutsam bile yine aynı hataları yapabilirim, yine aynı şeyleri seçebilirim..." Sesi hıçkırıklarıyla bölündü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Lina kıza sarılırken çaresizce Hades'e baktı. Tanrı, genç ruhu anlayışlı gözlerle inceliyordu.

"İçin rahat olsun, çocuğum," dedi Hades. "Tanrıçan Ölüler Diyarı'nda kaldığı sürece istediğin zaman ona ulaşabileceksin. Şimdi sus, ağlamana gerek yok. Elysia her ölümlü ruh için farklıdır; senin cennetin belli ki Persephone'nin yanında olmak."

Lina, Hades'e gülümseyerek teşekkür etti. Eurydike sadece gençti ve çok korkmuştu. Eğer Hades kızın onun yanında kalmasına izin verdiyse, Eurydike'nin durumuna alışabilmesi için altı ayı var demekti. Lina'nın ayrılma vakti geldiğinde, kız Ölüler Diyarı'na öyle alışacaktı ki, onun eksikliğini hissetmeyecekti. Biraz rahatlayıp, kendine güveni geldiğinde belki onu yeniden doğmaya ikna edebilirdi. Lina, kısacık hayatında kıza bu kadar acı veren neler yaşadığım merak etti ve küçük ruh kendini daha iyi hisettiğinde onunla bu konuda konuşmaya karar verdi.

Eurydike başım kaldırdı. "Gerçekten mi? Persephone'yle kalabilir miyim?" diye sordu Hades'e.

"Evet kalabilirsin. Ölüler Diyarı Tanrısı'ndan söz aldın," dedi Hades ciddi bir şekilde.

Eurydike'nin yüzü mutlulukla aydınlandı. "Ah, teşekkür ederim, Hades! Tanrıçama çok iyi hizmet edeceğime söz veriyorum."

Lina kızın çenesini okşadı. "Arkadaşlar birbirlerine hizmet etmezler, Eurydike."

Eurydike konuşmadan önce biraz düşündü. "Madem size

hizmet etmeme izin vermeyeceksiniz, en azından sizinle ilgilenmeme ve her zaman keyfinizin yerinde olduğundan emin olmama izin verir misiniz?"

Lina, tam kıza kendi kendine bakabilecek durumda olduğunu söyleyecekken, Eurydike'nin çaresiz ifadesini görünce sustu. Kızcağız belli ki ilgilenmek için birisine ihtiyaç duyuyordu. En azından bir süre için onu biraz oyalamakta fayda vardı.

Eurydike'nin teşekkür ederek coşkuyla kendisine sarılmasına, "Benimle ilgilenmenden gurur duyarım, Eurydike," diyerek karşılık verdi. "Annem her zaman bir bakıcıya ihtiyacım olduğunu söylerdi." Gerçekte, üzerine sürekli yemek döktüğü için bunu söyleyen büyükannesiydi ve aslında bu yorumu İtalyanca yapmıştı, ama Lina Eurydike'ye bundan bahsetmekten kaçındı.

Hades'in, "Sen de göreceksin, çocuğum, sarayımda pek çok oda var. Tanrıçanın yanında bir oda bulabilirsin," diyerek yaptığı görkemli kol hareketi üzerine gösterdiği yöne baktılar. "İşte Hades'in Sarayı."

Yolun aniden T şeklini aldığı bir yere ulaşmışlardı. Ayrımın sol tarafı hızla kesif ormanın içerisinde kayboluyordu, ama Hades'in dikkatlerini çekmek istediği kısım ayrımın sağ koluydu. Yol, nazikçe kıvrılıp muhteşem bir sarayı çevreledi. Lina'nın ağzı açık kaldı. Ağzım kapatması gerektiğinin farkında olsa da, bir aptal gibi bön bön bakmaktan kendini alamadı. Saray, geldikleri yol gibi siyah mermerden yapılmıştı. Menekşe rengi gökyüzüne yükselen etkileyici, uzun kuleleri ve görkemli korkuluklarıyla tam karşılarında duruyordu. Saray da, tıpkı yol gibi tek parça mermerden yapılmış gözüküyordu.

Uzun kemerli pencereleri, görkemli yapıya canlı ve davetkâr bir hava verecek şekilde içeriden aydınlatılmıştı. En uzun yuvarlak kulenin tepesinde büyük, siyah bir bayrak dalgalanıyordu.

Lina, bayrağın parlak gümüş rengi armasımn pırıltısından rahatsız olan gözlerini elleriyle kapattı. Bayrağın bir tarafında şatafatlı bir başlık, diğer tarafındaysa şahlanmış bir aygır figürü vardı.

Lina gülümsedi. Aygır çok tanıdık gelmişti.

Bayrağı göstererek, "Korkunç atlardan biri mi?" diye sordu Hades'e.

Hades, "Evet, bu Orion," diyerek, ismini duyunca başım onlara doğru çevirip, kulaklarım dikleştiren öncü atı gösterdi. "Atlarımdan biri, ama korkunçluğu bugün sadece teoride kaldı."

"Bence çok korkunç," dedi Eurydike.

"İşte, gördün mü?" dedi Lina siyah aygıra. Orion kafasını oynatıp kişneyerek karşılık verdi. "Şöhretinden bir şey kaybetmemişsin."

Hades bıkkınlık dolu bir ses çıkarttıysa da Lina umursamadı.

"Sarayın inamlmaz. İçini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Keyfini sadece birkaç ölümsüzün sürebildiği muhteşem bir yerdir."

Hades, en sevdiği çocuğundan bahseden, sevgi dolu bir baba gibiydi ve bunun nedeni ortadaydı. Lina böyle bir şeyi ilk defa görüyordu. Ne Tulsa'nın köşklerinde, ne de Floransa'nın muhteşem antika yapılarında benzerine rastlamıştı.

Tanrı, at arabasını sarayı çevreleyen yola yöneltti ve köşeyi döndükleri an Lina soluksuz kaldı. Sarayın arkasında sıra sıra uzanan çok güzel bahçeler vardı. Nefis çeşmelerden mutluluk dolu su sesleri duyuluyordu. Sarayın etrafındaki çalılara özenle kusursuz geometrik şekiller verilmişti. Etraf çiçeklerle doluydu. Lina, orkide, zambak, gül ve tabii ki *narcissus* gibi çiçekleri tanı-

mıştı, ama aralarında şimdiye kadar hiç görmediği çiçekler de vardı. Ancak hepsinin tek bir ortak noktası vardı.

"Bütün çiçekler beyaz," dedi Lina.

Hepsi birbirinin aynı da değildi. O zamana kadar beyazın bu kadar farklı tonları olduğunu hiç fark etmemişti, ama işte şimdi hepsi önünde parıldıyordu -en saf beyazdan, yeni yağmış karın parlak beyazına, incilerin hoş, yanardöner beyazına kadar- her biri renklerin en açığının en farklı tonlarındaydı.

"Beyaz, Ölüler Diyarı'nın rengidir," diye açıkladı Hades. "Beyaz, ölümün saflığını simgeler."

"Renginizin siyah olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Her siyah hayvan bana sadakat göstermek zorundadır. Koma denilen küçük ölümün siyahı gibi, gece ve gölgenin siyahı da benim âlemimde doğmuştur. Beyaz ve siyah; en. kusursuz renkler. Her ikisi de Ölüler Diyarı'na aittir."

"Ölümün saflığım simgeleyen beyaz. Bu şekilde düşününce mantıklı görünüyor, ama bugüne kadar beyazı hiç Cehen..." Lina kendini tuttu. Gıdıklanmış gibi hafifçe boğazım temizledi ve devam etti: "Ölüler Diyarı'yla bağdaştırmamıştım."

Hades, arabayı ana yoldan ayrılan bir patikaya doğru yönlendirirken hâlinden memnun gözüküyordu. Patika, sarayın arkasından dolaşıp, atlarla dolu bir ahıra benzeyen ve aynı siyah mermerden yapılmış uzun, dar bir binaya ulaşıyordu. Binanın önünde durdular ve içeriden az önce gördükleri bayrağın üzerindeki gümüş işaretlerin aynısını taşıyan siyah seyis üniformaları giymiş, hayalete benzeyen dört adam çıktı ve her biri ayrı bir aygırla ilgilenmeye başladı.

Kendisi Lina ve Eurydike'nin arabadan inmesine yardım edip, önlerinden saraya doğru ilerlerken, "Onlara iyi davranın,"

diye emretti Hades hayalet adamlara. "Çok farklı..." duraksadı ve Lina'ya bakarak koyu renk kaşlarım kaldırdı, "... bir gün yaşadılar."

Lina, Hades'in alaycı ses tonundan rahatsız olmuştu. Sonra, seyislerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Beni çok korkuttular. Onlara boşuna Hades'in korkunç atları denmemiş," dedi. Eurydike'yi dirseğiyle dürttü. "Değil mi?"

Kızcağız gülümsemesini engellemeye çalışarak, "Evet, Tanrıçam!" dedi.

Hades homurdandı.

Korkunç atlardan biri Lina'ya bakarak kişneyince, seyisi Tanrıça'ya şaşkınlık dolu bir bakış fırlattı.

Lina öksürerek gülüşünü saklamaya çalışü ve korkunç atların kendilerini zor duruma sokmalarını önlemek için adımlarını sıklaştırdı.

Bölüm Dokuz

"İçerisi daha da güzel," dedi Lina. Öylesine büyülenmişti ki sürekli etrafına bakıyordu. İçeriye arka taraftan, üzerinde karışık oymalar olan demir dövme bir kapıdan girip, sarayın tam ortasına yapılmış etkileyici bir avluya açılan geniş bir holden geçtiler. Avlunun ortasında, Roma'daki Trevi Çeşmesi kadar büyük bir çeşme vardı. Trevi Çeşmesi'nden tek farkı, at arabasının içinde, sudan çıkışı tasvir edilen Tanrı'nın, Neptün yerine, korkunç atlar tarafından çekilen arabasının içindeki ihtişamlı Hades olmasıydı. Mermer bankların çevresinde sıra sıra beyaz çiçekler büyümüştü; Lina'nın ne olduğunu anlayamadığı narin bir çiçekle beraber her zamanki *narcissus.*

"Bu çiçek nedir?" diye sordu.

"Asphodel[16]*,"* dedi Hades garip bir şekilde ona bakarak. "Bu çiçeği tanımaman beni çok şaşırttı, Persephone."

Eyvah. Lina, Hades'in keskin bakışlarıyla karşılaşmamak için, eğilip çiçeği inceliyormuş gibi yaptı. Bahar Tanrıçası kendi çiçeklerini tanımalıydı. Gergin bir şekilde gülümsedi. "Tabii, şimdi hatırladım. Buradaki garip ışıklandırma yüzünden ilkbaş-

16 Antik Yunan'da Yeraltı ve ölümle ilişkilendirilen bir çiçek. (yay. n.)

ta tanıyamadım sanırım." Bir kolunu uzatıp, hafif, kırmızımsı ışığın Persephone'nin kaymak rengi teninde yansımasını sağladı.

"Gün ışığından çok farklı. O yüzden de nedense her şeyi olduğundan farklı gösteriyor, çok iyi tanıdığımız şeyleri bile." Uzattığı kolun kendisi için hiç de tanıdık olmamasındaki ironiye gülümsedi.

Hades'in sesi keskinleşip savunmacı bir tona büründü. "Âlemimdeki ışığı ben yarattım ve ben Işık Tanrısı'ndan ne kadar farklıysam, ışığım da Apollon'un küresinden o kadar farklıdır."

"Ah... şey..." dedi Lina huzursuzca. "Beğenmedim demek istemedim. Aksine, güzel olduğunu düşünüyorum. Sadece biraz farklı, o kadar."

Hades cevap vermedi, sadece derin ve etkileyici gözlerini Lina'nın üzerine dikti. Lina onun çok fazla ziyaretçisi olmamasına şaşırmadı, çünkü ruh hâli tıpkı lunaparkta gezinmeye benziyordu. Baş döndürücü bir hızla yukarı aşağı sürekli değişiyordu.

Belki gitmeden önce onunla bu konuda konuşurdu. Orada bulunduğu sürece ölülere yardım ederken, Hades'e de yardımcı olabilirdi.

Aslında bunu düşünmek rahatlatıcıydı. Ölüler Diyarı'nda şimdiye kadar gördükleri, batıl inanış veya yanlış bilgilerle yorumlanamayacak kadar güzeldi. Ve Hades, Demeter'in anlattığı gibi ilgisiz bir tanrı da değildi. Hades'e baktı. Gösterişli bir erkek pantere benziyordu; havai ve ilgi çekici. Belki ihtiyacı olan tek şey, iyi bir pazarlama kampanyasıyla imajında yapılabilecek bir değişiklikti. Lina gizlice gülümsedi. Pazarlama konusunda her zaman çok iyi olmuştu.

Geniş avlu boyunca sessizce yürüdüler. Lina, kısa sürede çevresindeki şeylere dalıp gittiğini fark etti. Etraf çıplak tanrı ve

tanrıçaların nefis heykelcikleriyle doluydu. Krem rengi mermerden o kadar ustalıkla oyulmuşlardı ki, âdeta gerçek gibiydiler. Lina geçici görevinin, bahçede vakit geçirmesini engellemeyeceğini umdu. Oturup şarap içerken hayallere dalmak için ideal bir yerdi.

"Yolculuk sonrası bir şeyler yemek istersiniz sanırım," dedi Hades birden.

"Bana katılırsanız memnun olurum." sonra da, Lina'nın reddetmesini bekliyormuş gibi onun adına uygun bir mazeret buldu. "Tabii çok yorgun değilseniz."

Lina onu rahatlatmak için, "Hiç yorgun değilim, üstelik çok da açım," diyerek gülümsedi.

"Tamam o zaman," dedi Hades rahatlamış bir şekilde. "Size odanızı göstersinler." Eurydike'ye döndü. "Sana da öyle, çocuğum. Odanın Tanrıça'nınkiyle yan yana olacağından emin olabilirsin."

Küçük ruh mutlulukla sırıtınca, Lina, Eurydike'ye gösterdiği yakınlık karşısında, içinin Hades'e karşı bir sıcaklıkla dolduğunu hissetti. Avlu boyunca yürümeye devam ederlerken hafızasını yokladı. Hades hakkında ne biliyordu? Onunla ilgili pek bir şey okuduğunu hatırlamıyordu. Genç Persephone'ye tecavüz eden Cehennem Tanrısı'ydı. Başka? Persephone'nin bilgi deposu kıpırdanarak fısıldadı: *Hades... ciddi, yalnız kalmayı sever, sert... ölümlülerin gözyaşlarıyla güçlenen kasvetli Tanrı.*

Lina iç sesini dinlerken kaşlarım çatmamaya gayret etti. Hades'in Eurydike'nin gözyaşlarıyla güçlenecekmiş gibi bir hâli olmadığı kesindi. Aslında tam tersi geçerli gibiydi. Aklı karışınca, zihnini Persephone'nin sesinin yankısına kapattı ve beyaz çiçeklerin ne kadar güzel olduğu hakkında neşeyle gevezelik edip duran Eurydike'ye gülümsedi.

Sonunda muazzam avluyu geçtiler ve karşılarına çıkan büyük cam kapı, Hades dokunmadan kendiliğinden açıldı. *Sihir,* diye düşündü Lina şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak. *Sen bir tanrıçasın... Sen bir tanrıçasın... Sen bir tanrıçasın...* diye sürekli kendi kendine tekrarlıyordu. O bunu mırıldanıp dururken, Hades sarayın içine girebilmesi için kenara çekildi. Lina âdeta bir rüyamn içine daldı.

Yerler, geldikleri yolun ve sarayın dış yüzeyinin yapıldığı, aynı pürüzsüz, tek parça siyah mermerden döşenmişti, ama iç duvarlar inanılmaz bir şekilde değişikti. Gece ve gündüzün mükemmel uyumunu sağlamak için, beyazın en solgun tonunda damarları olan abanoz ağacından yapılmıştı. Gümüş duvar şamdanları, neşe içinde yanan meşaleleri taşıyordu. Lina gözlerini tavana dikti. Uzun tavanlardan yontulmuş mücevherler ve mum ışığından yapılmış avizeler sarkıyordu. Alevler mücevherleri, suda ışıldayan güneş gibi parlatıyordu. Tam başlarının üstünde bir ametist şelalesi vardı. Holün biraz aşağısında topazdan yapılmışa benzeyen başka bir avize asılıydı. Daha ilerideki bir avizeden de muhteşem güzellikteki zümrütlerin saf yeşil rengi göz kırpıyordu.

Lina, "Mücevherler!" diyerek başım salladı. "Avizeler gerçekten de mücevherlerden mi yapılmış?"

"Evet öyle. Neden şaşırıyorsun ki, Tanrıça? En değerli taşlar yerin altında değil midir? Ve yeryüzünün en derindeki âlemi de Ölüler Diyarı değil mi?" Hades'in eğleniyormuş gibi bir hâli vardı.

"Senin aynı zamanda Mücevherler Tanrısı da olduğunu bilmiyordum." Lina gözlerini muhteşem manzaradan hâlâ ayıramıyordu.

Hades, "Ölümsüzlerin benim hakkımda bilmediği daha pek çok şey var," dedi.

"Aman Tamım, geç kaldığım için beni affedin. Sarayın ön tarafından gireceğinizi düşünmüştüm."

Bu yeni sesle beraber sonunda Lina gözlerini mücevherli avizelerden ayırabildi. Holdeki bir adam hızlı hızlı onlara doğru yürüyordu. Adam, Hades'inkine benzeyen, ama daha az katlı beyaz bir harmani giymişti. Tanrı'ya yaklaşıp hürmetle önünde eğildi.

"Önemli değil, Iapis. Saraya avlu tarafından girmek Tanrıça'nın hoşuna gider diye düşündüm."

"Kesinlikle, efendim." Lina'ya dönmeden önce tekrar Hades'in önünde eğildi. "Tanrıça Persephone, İlkbahar'ı Ölüler Diyarı'nda görmek gerçek bir mutluluk." Eğilmesi dikkatli, gülümsemesiyse samimiydi ve Lina'nın onunla ilgili ilk izlenimi, harmani giymesi, kafasında daha fazla saç olması ve ölü olması dışında *Günden Kalanlar* filmindeki Anthony Hopkins gibi kusursuz bir İngiliz uşağı olduğuydu. Adamın ölü olduğunu aklına getirmemeye çalışarak nazikçe gülümsedi.

"Teşekkürler. Şu ana kadar görebildiğim çok az şeyle bile Ölüler Diyarı'ndan çok etkilendim."

"Tanrıçam, yüce annenizin gönderdiği sandıklar açılıp, içindekiler odanıza çoktan yerleştirildi. Beni takip ederseniz sizi odanıza götüreyim ve yerleşmenize yardımcı olayım."

Hades'e göz attı.

"Sizin için de uygunsa, efendim."

Hades, "Evet, evet," diyerek umursamazca elini salladı. "Bu konularda en iyisini sen bilirsin, Iapis. Ah, bir de bu küçük ruh için Tanrıçasının yanında bir oda bul. Persephone'nin yanında kalmayı tercih etti."

Iapis başını sallayarak anladığını belirtti.

Hades, Persephone'ye dönüp, "Bir şeyler yemek için hazır olduğunda Iapis'e seslenmen yeterli. O, seni bana ulaştıracaktır," dedi.

Sonra hafifçe başını eğip, topuklarının üzerinde döndü ve pelerinini arkasından dalgalandırarak çabucak oradan uzaklaştı.

Lina, onun uzaklaşan bedeninden gözlerini alamadığını fark etti. Bir köşede kaybolana kadar onu izledi. Son gördüğü şey pelerini oldu. Batman. Ne yaparsa yapsın onu Batman'e benzetmekten kendini alamıyordu. Ve Batman'e karşı her zaman çılgınca bir arzu duyduğu da bir gerçekti; özellikle de sarkık dudaklı ve somurtkan Val Kilmer tarafından canlandırılan Batman'e. O ve Hades, gördüğü en çekici dudaklara...

"Tanrıçam?" dedi Iapis.

"Ah, özür dilerim. Sadece bu muhteşem... şey... avizeler çok ilgimi çekti." Lina geveledığinin farkındaydı, ama dilini zapt edemiyordu. "Çok farklılar. Sarayın güzelliği karşısında nefesim kesildi."

Iapis, Lina'nın iltifatına başıyla onay verirken, yanaklarının kızardığım görmezden geldi.

"Avizeleri Hades tasarladı."

"Gerçekten mi?" Şimdi gerçekten şaşırmıştı işte.

Iapis, kendisini takip etmesi için sağdaki uzun koridoru işaret etti. Lina, yanı başında Eurydike'yle birlikte yavaşça yürürken, uşak, bir profesör edasıyla hem yürüyüp hem konuşuyordu.

"Gerçekten. Hades, bu sarayın ve etrafındaki arazinin yapımının her aşamasında bulundu. Efendimin gözünden hiçbir detay kaçmadı, her şeyi bizzat kendisi kontrol etti. Renk ve ze-

min söz konusu olduğunda bir sanatçı kadar yeteneklidir ve tasarımda da sezgileri güçlüdür. Hades'in Sarayı, Ölüler Diyarı Tanrısı'na sunulan bir anıttır."

Lina, Iapis'in sözlerini zihninde tarttı. Demek ki şu an etrafını çevreleyen tüm harikalar, katı, kötü niyetli, aseksüel, ölüleri ağlatmayı seven Ölüler Diyarı Tanrısı tarafından şekillendirmişti. Bir sanatçının yeteneğine ve tasarım sezgisine sahipti. İhtirası olmayan sıkıcı bir tanrı, detaylara sevgi dolu bir ilgi göstererek, böylesi ince bir güzellik yaratabilir miydi? Ölümsüzleri bilmiyordu, ama ölümlü erkeklerle ilgili yeterli bilgisi olan olgun bir kadındı ve ihtirassız bir erkeğin böyle inanılmaz bir güzelliği yaratabileceğini düşünemiyordu.

Eurydike, utana sıkıla, tüm pencereleri ve altından geçtikleri kemerli kapı girişini çevreleyen kartonpiyerleri gösterip, "Duvarlara oyulmuş çiçeklere bayıldım," dedi.

Iapis, küçük ruha gülümsedi. "Evet, Hades *narcissus* çiçeğini çok sevdiği için saraydaki detayların çoğunda bu çiçeği kullandı."

"Bugün tüm görgü kurallarını çiğnediğim için özür dilerim," dedi Lina. "Iapis, bu benim arkadaşım..." *arkadaşım* kelimesini kullandığında kızcağızın derin bir nefes aldığım görüp duraksadı ve gülümsedi'... Eurydike."

Iapis eğilerek kızı selamlamak için durdu. Eurydike de zarif bir reveransla adama karşılık verdi.

"Persephone'yle ben ilgileneceğim," diyen kızın ses tonundaki kararlılık Lina'yı şaşırttı.

"Çok iyi bir iş çıkaracağından eminim," dedi Iapis sabırla. "Tanrıça'nın ihtiyaçlarım bana iletebilmen için her gün görüşmemizde fayda var."

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Eurydike.

Lina, Eurydike'nin yüzündeki mutlu ifadeyi bozmamak için sesini çıkarmadı. İyi ya da kötü, kesinlikle bir bakıcıya ihtiyacı vardı.

"Devam edelim mi, Tanrıçam?"

Lina başım salladı ve geniş koridorda ilerlemeye devam ettiler. Sağ taraftaki pencerelerden, saray avlusunun nefis manzarası görülebiliyordu. Sol taraftaysa, sayamayacağı kadar çok oda sıralanmıştı, ama gösterişli bir şekilde döşenmiş odaların içlerini ve zaman zaman da bir köşeden süzülen yarı saydam şekilleri görebiliyordu. Hades'in güzel sarayı kesinlikle perili bir kaleydi.

Lina yıllarca seyrettiği tüm A&E[17] şovlarını düşündü: "Avrupamn Perili Otelleri," "En Perili 10 Köşk," "A&E'nin Perili Yatak-Kahvaltı Listesi". Gözünün ucundan ruha benzeyen başka bir şekil geçti. Sanat ve Eğlence Kanalı buraya bayılırdı şüphesiz.

Iapis dipsiz gibi gözüken koridor boyunca onlara rehberlik etti. Pek çok yerde dönüş yapınca, Lina iyice kaybolduğunu hissetti. Sonunda, açmakta olan bir *narcissus* çiçeği şekli verilmiş büyük, gümüş bir kapının önünde durdular.

Iapis, "Persephone, bu sizin odanız," dedi.

Hades'in de daha önce yaptığı gibi kapı, Iapis'in gümüş kolu tutmasına gerek kalmadan kendiliğinden açıldı. Odanın içine girerken Lina'yı, açmış çiçeklerin tatlı kokusu karşıladı. Geniş oda, kristal vazolardaki ay rengi çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Duvarlardan birinin pencereleri tavandan yere kadar uzanıp, geniş, mermer bir balkona açılıyordu. Krem rengi kadife perdeler, arkadaki olağanüstü manzarayı ortaya serebilmek için kalın gümüş

17 The Arts & Entertainment Channel (Sanat ve Eğlence Kanalı), Amerika'da bir televizyon kanalı, (yay. n.)

iplerle yanlardan tutturulmuştu. Neredeyse bir insan büyüklüğündeki şöminenin içinde ateş, neşeyle çatırdıyordu. Diğer duvara, üzerinde çeşit çeşit makyaj malzemesi olan göz alıcı bir tuvalet masası ile aralan bölünmüş, koyu renkli ahşaptan birkaç gardırop konulmuştu. Ama Lina'nın en çok dikkatini çeken şey, cibinlikli geniş yatak oldu. Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem mobilya parçasıydı. Üzerinde kadife perdelerle uyumlu, gümüş nakışlı zarif çarşaflar seriliydi.

Iapis; gümüşle kaplı giriş kapısının küçük bir benzeri olan kapıyı işaret ederek, "Banyoya şu kapıdan ulaşabilirsiniz, Tanrıçam," dedi.

"Giysi ve diğer eşyalarınızın yerleştirilmesini sağladım. Zevkinize uygun olmamışsa bana haber verin, lütfen."

"Her şeyin mükemmel olduğundan eminim. Teşekkürler Iapis, bu harika bir oda."

Iapis eğildi. "Sadece efendimin talimatlarım izledim. Demeter'den bir süreliğine Ölüler Diyarı'nda kalacağınızı öğrenince bu odanın sizin için hazırlanmasını emretti."

"Ama eğer Tanrıça'nın istediği herhangi bir şey olursa bana haber verecek ve ben de sana söyleyeceğim," diyerek çabucak araya girdi Eurydike.

"Tabii, Eurydike. Persephone'nin ihtiyaçları konusunda her zaman senin bilginden faydalanacağım."

Lina, lapis'in kıkırdayışım saklayarak, ses tonunun yeniden samimi ve ciddi olması için boğazını temizlediğini fark etti. Onun gerçekten de çok kibar olduğunu düşündü. Lina'nın gülümseyerek ettiği teşekkürü, mütevazi bir şekilde kafasını eğerek kabul etti.

"Tanrıçam, giyinirken yardıma ihtiyacınız olacak mı?" diye sordu Iapis.

Eurydike'nin cevap vermek üzere ağzım açtığım fark eden Lina çabucak, "Ah, hayır!" diyerek cevap verdi. "Kendim halledebilirim." Eurydike'nin hayal kırıklığına uğramış bakışlarım görünce de, "En azından bu seferlik," diye ekledi.

"Peki o zaman, Tanrıçam. Dinlendiğinizde, sizi Hades'e götürebilmem için adımı seslenmeniz yeterli."

Lina sanki genellikle insanları bu şekilde çağırırmış gibi başım salladı.

Iapis, "O zamana kadar sizi yalnız bırakayım, Tanrıçam," diyerek Lina'nın önünde eğildi. "Eurydike, senin odan hemen koridorun aşağısında. Göstermemi ister misin?"

Lina, gergin gözüken kızın rahatlaması için kolunu okşadı.

"Hadi git. Ben iyiyim. İhtiyacım olursa seni ararım," dedi hi düşünmeden.

"Tabii ki, Tanrıçanın sana ihtiyacı olduğunda seslenmesi yete li," dedi Iapis.

Lina kelimelerindeki anlam kaymasının fark edilmemesine sevindi. *Ararım,* derken cep telefonuyla aramayı kastetmişti.

"Şey, eğer gerçekten bana ihtiyacınız yoksa..."

"Evet evet. Gayet iyiyim. Sen gidip odana yerleş,"

"İhtiyacınız olursa beni çağırırsınız, değil mi?"

"Evet, çocuğum, evet." Lina sabırlı olmaya çalışıyordu. Tek istediği biraz yalnız kalıp düşüncelerini toparlayabilmekti.

"Hadi, Eurydike," dedi Iapis kıza ve böylece odadan çıkabildiler.

Lina, kaim kapı kendi kendine kapanırken, "Persephone'nin

ihtiyaçları" konusunda tartıştıklarını duyabiliyordu. Neredeyse yüksek sesle, "İçecek bir şeyler istiyorum," diyecekti, ama isteğini yerine getirmek için içlerinden birinin ya da ikisinin birden koşarak geri gelmesinden korktu.

Bölüm On

Gardıroplar elbiselerle doluydu -düşünülebilecek her renkte muhteşem, pahalı, ipekli giysilerle- ama hepsi aynı tarzdaydı. Bazıları yandan yırtmaçlı, bazıları yırtmaçsız bol ve uzun etekler, nefis kumaşların vücudu sarmalaması şeklinde tasarlanmış ve katları göğüste toplanan dar korseler. Hepsi çok güzel ve son derece kadınsı olan bu kıyafetler, Lina'nın giyim tarzına tamamen tersti. Evde genellikle mevsimine göre rahat, kadife eşofman takım veya şort ile tişört giymeyi severdi. İş içinse kimisi etekli, kimisi bol pantalonlu, iyi dikilmiş, profesyonel görünümlü bir sürü takımı vardı. Gardırobunu genişletmek için dönüşümlü olarak giyebileceği pastel renkleri tercih ediyordu. Ellerini ipekli giysinin üzerinde gezdirerek, hem kumaşın hem de renklerin aydınlık kontrastının tadını çıkarttı. Bir şirket müdiresi gibi giyinmeye ne zaman başlamıştı? Muhtemelen romantizmden vazgeçtiği sıralarda olmalıydı. Hoşuna gitmeyen bu düşünceyi bir kenara atarak tekrar gardırobun içindekilere odaklandı.

Geniş ve derin çekmecelerde bir sürü şeffaf iç çamaşırı ve deri terlikler ile Lina'ya eski sinema yıldızlarının giydiği gecelikleri hatırlatan, uzun, kadınsı gecelikler vardı.

Diğerlerinden daha da güzel bir kumaşa dokunduğunda, "Eh, onlara da *beyaz perdenin tanrıçaları* diyorlar zaten," diye fısıldadı.

Makyaj masasında bir güzellik merkezindekinden daha fazla makyaj ve saç malzemesi vardı.

Parıltılı göz farlarına bakarken, "Eğer Cehennem böyle bir yerse, dünyaya döndüğümde kötü bir kız olmayı unutmamalıyım/' diye mırıldandı.

Banyo da bir başka harikaydı. İçindeki, önceden sıcak suyla doldurulmuş küvet, daha çok havuz gibiydi ve üzerinden buharlar çıkan davetkâr su, Lina'ya seyahati boyunca ne kadar kirlendiğini hatırlattı.

Çabucak banyo yapıp giysilerini değiştirecek, makyajını tazeleyecek, sonra da Iapis veya Eurydike'yi ya da ikisini birden çağırıp... içini çekti, Hades'le bir şeyler atıştıracaktı. Dev gibi banyonun içinde dolanırken Cehennem'de ne yediklerini düşündü.

"Umarım ne yiyorlarsa yanında bol bol *ambrosia* vardır," dedi ve mermer bir bankonun üzerini kaplayan değişik şekil ve büyüklükteki rengârenk cam şişelere baktı. Hepsinin tek tek kapağını açıp, yağlı kokularını zevkle içine çekti ve zambak kokulu bir tanesini beğenip havuzun içine döktü. Başka bir bankodan bir tarak alıp, dağılmaması için başının üzerinde topladığı saçlarına tutturdu. Hızlıca soyunup, mükemmel ısıdaki suya girdi ve yavaşça içine yerleşip, derin bir nefes aldı. Suyun içinde sonsuza kadar kalabilirdi, ama Hades'in onu beklediğini hatırladı ve Iapis'i telaşlandırmayı kesinlikle istemezdi. En yakın zamanda kendini uzun bir banyo keyfiyle ödüllendireceğine söz vererek, bu nefis deneyimi hızlandırdı.

Sudan çıkıp havlu aradı. Kocaman bir aynanın yanındaki raftan havluyu alırken, aynadaki görüntüsü karşısında donup kaldı. Hayır, dedi kendi kendine; bu *onun* görüntüsü olamazdı.

Bu Persephone'ydi ve o gerçek bir tanrıçaydı. Daha önce vücudunun farklı olduğunu, ruhunun daha genç ve hoş bir vücuda ait olduğunu tabii ki fark etmişti.

Ama bu gördüğü...

İncecik ellerini Persephone'nin kusursuz elmacık kemiklerinden birinin üzerinde dolaştırdı. Yüzü nefes kesiciydi. Göz çarpıcı bir menekşe tonundaki parlak gözlerini, kalın siyah kirpikler ve kavisli kaşlar çevreliyordu. Dudakları -dudaklarına dokundu- dolgundu ve kızarmıştı.

Lina dudaklarının kızarmış olduğunu biliyordu, çünkü gözlerini çıplak vücudunda dolaştırdığında yanakları da aynı hoş tonu alıyordu. Persephone gösterişliydi. Yuvarlak ve dik göğüsleri vücudunun diğer yerleri gibi kusursuzdu. Elini pürüzsüz göğüslerinden birinin üzerinde dolaştırdı. Pembe göğüs uçları hemen tepki vererek sertleşip, tüm bedenini hoş, iç gıcıklayıcı bir duygu sarınca, nefis dudaklarının şaşkınlıkla açılıp, hafifçe inlediğini gördü.

Taşıdığı bu beden mi çok hassastı, yoksa kendini, uyarılmanın verdiği heyecanı unutacak kadar uzun süredir cinsel duygulardan mahrum mu bırakmıştı? Ayrıca Persephone'nin aşk hayatı nasıldı acaba? Tanrıça bakire miydi? Yoksa bir sürü sevgilisi mi vardı? Lina bu soruların cevaplarını düşünürken, bir yandan da yeni vücudunu incelemeye devam ediyordu. Tanrıça inceydi, ama sıska değildi. Beli zarifçe kıvrılıyordu, kalçaları dolgun ve seksiydi. Bacakları uzun ve biçimliydi ve birleştikleri V şeklindeki bölge yumuşak, koyu renkli kıvırcık tüylerle doluydu. Ellerini bu davetkâr bölgeye götürdü. Gözleri suçlu bir şekilde aynaya

baktı. Aynadaki yansımasını görünce başım salladı ve sinirli bir şekilde güldü.

"Ah, Tanrım. Bu vücutla yaşamaya alışmalıyım. Her gördüğümde utançla dolmamalıyım." Bir havlu alıp, *vücudunun* her yerine özellikle dokunarak, hızlıca kurulanmaya başladı. "Ya da başka bir şeyle." Yeni bir elbise seçip dalgın bir şekilde birbirine karışmış uzun saçlarım tararken zihninde sorular dönüp duruyordu.

Persephone nasıl bir hayat yaşamıştı? En azından bir tane sevgilisi olmalıydı. Böyle bir vücutla nasıl bakire kalabilirdi ki? Demeter'in bu değişikliği yapmasının nedeni bu muydu? Belki de kızını onaylamadığı bir erkek arkadaştan uzaklaştırmak istemişti. İç geçirip alnını ovaladı.

Kısa zamanda çok şey yaşamıştı. Tanrıların uykuya ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordu, ama kesinlikle çok yorgundu. Şu yemek işinden bir an önce kurtulup odasına dönmek ve dinlenip rahatlamak istiyordu gerçekten de.

Boğazım temizleyip, "Iapis! Yemek için hazırım artık," diye seslendi.

Daha iki nefes alamadan kapı vuruldu.

"Buyurun," diye seslendi. Kapı açıldı ve Iapis eğilerek selam verdi.

"Tanrıçam, lütfen beni izleyin," diyerek daha önce geldikleri yönü işaret etti.

"Teşekkürler, Iapis. Çok acıktım."

"Hades'in sizi onurlandırmak için seçtiği leziz yiyecekleri çok beğeneceğinizden eminim."

Lina kaşlarım kaldırdı. "Hades yemek de mi yapıyor?"

Iapis güldü. "Gidince göreceksiniz, Tanrıçam."

Lina dudaklarını ısırarak Iapis'i takip etti. Ne düşünüyordu ki? Muhtemelen Cehennem'de yemek pişirilmiyordu. Ruhlar yemek yemeye ihtiyaç duyuyor muydu? Eirene'nin, havadaki hayali bir yerden şarap doldurduğunu görmüştü. Aptalların Tanrıçası; o buydu işte. Yeni işinin inceliklerini öğrenene kadar ağzım kapalı, gözlerini açık tutması gerekiyordu.

Iapis kendini azarladığı iç konuşmasını bölerek, "Tanrıçam, Eurydike'yi de çağırsak mı? Küçük ruhun onun pozisyonunu ele geçirmeye çalıştığımı zannetmesini istemem," dedi.

Lina sesini yükselterek, "Evet, çok düşüncelisin, Iapis," diye cevapladı.

"Eurydike! Sana ihtiyacım var."

Neredeyse aynı anda koridorun aşağısındaki kapı açıldı ve Eurydike uçuşan giysi ve saçları eşliğinde Tanrıçasının yanma koştu.

"Ah, Persephone! Beni çağırdığınıza çok sevindim," diyerek coşkuyla Lina'ya sarıldı.

"Tanrıçan, bizimle birlikte gelip yolu öğrenmeni, böylece garip bir saatte cam bir şeyler yemek isterse, kaybolmadan ona yiyecek getirebileceğini düşündü."

Lina, Iapis'in kıza karşı nazik tavrından yine çok etkilendi.

"Her şeyi güzelce yoluna soktuğun için teşekkürler, Iapis," dedi.

"Tabii ki," dedi Eurydike, başım defalarca sallayarak. Lina onu itaatkâr olmak için çabalayan coşkulu bir köpeğe benzetti. "Persephone'ye en iyi şekilde bakabilmem için her şeyi bilmem lazım."

Lina iç çekişini engellemeye çalıştı.

"Persephone, Eurydike, eğer beni izlerseniz, sizi efendime ulaştırmaktan memnuniyet duyarım."

Iapis, onları karmaşık koridorlardan geçirirken, özellikle Eurydike'ye, saray her ne kadar büyük olsa da yolları bulmanın çok zor olmadığım anlattı. Hades sarayı bölümler hâlinde tasarlamıştı. En öndeki bölüm, mahkeme kurup, ölülerin isteklerini dinlediği, Hades'in Büyük Salonu olarak tasarlanmıştı. Ayrıca daha küçük, merkezî bir buluşma alam da vardı ve şu anda oraya gidiyorlardı.

Bu alan, iki balo salonuyla birlikte Persephone ve Eurydice'nin kaldıkları, misafir odalarının bulunduğu bölüme bağlıydı. Lina, ziyaretçi kabul etmeye alışkın olmadığı belli olan Hades'in, neden binaya misafirler için koca bir bölüm ve dans etmek için de iki salon eklediğini merak etse de, düşüncelerini kendine saklayıp Iapis'in konuşmasım bölmedi.

"Sarayda, sadece Hades'in kişisel odalarının bulunduğu bir bölüm vardır. Gördüğün gibi, Eurydike, yönünü kestirebilmek için saraydaki farklı bölümlerin konumunu bilmen yeterli."

"Evet, anladım. Belki de kendime basit bir harita çizebilmem için gerekli malzemeleri edinmem iyi olur," dedi Eurydike, beklentiyle Lina'ya bakarak.

"Kesinlikle. Bu bence de harika bir fikir. Hem belki yolumu bulmada bana da yardımcı olur. Yön bulma konusunda çok kötüyümdür," dedi Lina. "Iapis, Eurydike'ye çizim için gerekli malzemeleri temin edebilir misin?"

"Tabii ki, Tanrıçam. Arkadaşınızın ihtiyacı plan her şeyi sağlayabilmek benim için büyük mutluluktur."

Lina ve Eurydike aynı anda, "Teşekkürler," deyince birbirlerine bakıp sırıttılar.

Iapis başka bir köşeyi dönerek, çift kapılı büyük bir setin önünde durdu ve kapılar, her zamanki gibi hiç dokunmadan, içinde tüm dikkatleri sadece kendine çeken, inanılmaz büyüklükte siyah mermer bir yemek masası bulunan bir odaya açıldı. Tam masanın üzerinde üç tane kocaman kristal avize vardı.

Lina kristal kesmenin güzelliği ve parıltısı karşısında gözlerini kıstı ve birden bu parıldayan taşların aslında kristal olmadığım anladı.

"Elmaslar," dedi Eurydike sessiz bir şekilde.

Iapis, "Evet," dedi. "Efendim bu odaya elmas avizeler asmayı tercih etti, çünkü yemek masasının üzerine harika bir aydınlık verip, krizokol şamdanları mükemmel bir şekilde tamamlıyorlar."

Lina şaşkın bakışlarım elmaslardan ayırıp, geniş masa boyunca özenle yerleştirilmiş, farklı uzunluklardaki yarım düzine şamdana çevirdi. İçlerine düzgünce, çarpıcı kar beyazı rengi mumlar yerleştirilmiş olan şamdanlar, mavi yeşil renkli garip bir taştan yapılmıştı.

"Krizokol?" diye sordu Lina. "Sanırım bu taşı ilk defa duyuyorum."

"Krizokol kendini toprakta çok iyi saklar." Hades'in derin sesi Lina'yı yerinden sıçrattı. Onun odaya girdiğini duymamıştı. "Turkuaz, yeşim ve lazulinin karışımından oluşan farklı rengi hoşuma gidiyor, ama yemek masasında krizokol şamdanlar kullanmamın esas nedeni taşın özellikleri." Derin düşüncelere dalmış gibi duraksadı.

Eurydike fısıltıdan biraz yüksek bir sesle, "Taşın özellikleri nedir?" diye sordu.

Hades gülümseyerek ona baktı ve, "Krizokol huzurun taşıdır. İhtirasları yatıştırır," dedi.

Eurydike'nin gözleri büyüdü. "Bence yemek odası için mükemmel bir seçim."

Iapis'in, "Sana katılıyorum, küçüğüm," demesi Eurydike'nin yanaklarının kızarmasına neden oldu. Iapis, daha sonra Hades ve Persephone'nin önünde eğilerek, masayı işaret etti. "Oturmak isterseniz, hizmetçilere yemek servisi için hazır olduğunuzu söyleyeyim."

Hades başıyla kısaca onaylayıp, masaya doğru ilerledi. Geniş mermer masanın sonuna doğru iki kişi için hazırlanmış servis takımlarından birinin önündeki yüksek arkalıklı sandalyeyi çekip oturdu ve onun da oturması için Lina'ya işaret etti.

"Teşekkürler," dedi Lina, otururken eteğinin ipekli katlarım düzelterek. Avize ve şamdanlara öyle bir dalmıştı ki, nefis güzellikteki porselen ve kristal yemek takımına hiç dikkat etmemişti.

Eurydike, Iapis'le birlikte odadan çıkarak, onu Tanrı'yla başbaşa bıraktı. Lina, Tanrı'ya gergin bir şekilde gülümsedi ve fazla kıpırdanmamaya çalıştı. Hades de giysilerini değiştirmişti. Kıyafeti en az daha önce giydiği harmani kadar bol ve siyahtı, ama bu seferki giysisinin kenarları gümüş işlemeli karmaşık bir şekille süslenmişti. Saçları hâlâ arkasında kaim bir at kuyruğu şeklinde topluydu, ama bu kez pelerini yoktu. Başka bir adam olsa bu Zorro ve Gladyatör giysili Errol Flynn görüntüsüyle çılgın, hatta kadınsı görünürdü.

Ama Hades değil.

"Umarım odanı beğenmişsindir."

Güzel, diye düşündü Lina. Onunla normal bir adammış gibi konuşabilecekti demek.

"Odam çok hoş; tıpkı sarayının diğer yerleri gibi," dedi Lina. "Iapis'in dediğine göre taze hoş geldin çiçekleri ve yeni doldu-

rulmuş küvet için sana teşekkür etmeliymişim. Teşekkürler, her şey mükemmeldi. Sanki pat diye gelmiş biri gibi değil de davet edilmiş bir misafir gibiyim." Hades'e mahcup bir şekilde gülümsedi.

Hades, çekingenliğin Persephone'nin yanaklarına verdiği renk kadar güzel bir şeyi hiç görmediğini düşündü ve aniden yüzyıllardır hiç yapmadığı bir şeyi yapmakta olduğunu fark etti. Gülümsedi, öne doğru eğilip Persephone'nin elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Hoş geldiniz, Bahar Tanrıçası."

Lina neredeyse sandalyeden düşecekti. Kırk üç yıl boyunca hiçbir erkek elini öpmemişti. Karşılığında ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Elini onun elinde mi bırakmalıydı? Yoksa çekmeli miydi? Kahretsin! Tek yapmak istediği onu öpmekti. Onun yerine ağzının muhtemelen aptalca görünen bir gülümseme için şekillendiğini hissetti.

"Te... teşekkür ederim," diye kekeledi.

Hades, Persephone'nin elini bırakıp başım çevirdi. Düşüncesizce! Güdüleriyle hareket eden bir aptal gibi davranıyordu. O bir tanrıçaydı; bunu hiçbir zaman unutmamalıydı.

Lina, Hades'in tavırlarının değişip, yüz hatlarına katı bir ifadenin oturmasını seyretti. Sorun neydi? Mantıklı gözükmese de, Hades'in bu görünüşünü, bu katı ve ifadesiz Tamı görünüşünü, yanıltıcı bir maske olarak kullandığım düşünüyordu. Ama neden?

Merda, aklından geçenleri dinleyince, kendi yüzünü tokatlamak istedi; artık kendine gelmeliydi! O disiplinli, düzenli zihni ne zamandan beri böyle romantik hezeyanlar yaşamaya başlamıştı? Cevabı şimdiden biliyordu. Hep o kahrolası *narcissus* yüzünden...

Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. Lina, *Söyleyecek bir şeyler bul,* diye emretti kendine. Derin bir nefes alıp tekrar denedi.

"Krikozol taşıyla ilgili anlattığın şeyler çok ilginç. Taşların özellikleriyle ilgili çok fazla şey bilmiyorum." Yukarıya, ışıl ışıl yanan avizelere baktı.

"Örneğin bence elmas güzeldir, ama özellikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Elmaslar karmaşık mücevherlerdir." Hades'in bakışları da yukarı yöneldi ve değerli taşlarla ilgili konuşmaya devam ederken sesindeki sert ton yavaş yavaş yumuşamaya başladı. "Cesareti, iyileşmeyi ve gücü artırır. Savaşçılar tarafından giyildiğinde, fiziksel gücü artırabildikleri için bazı ölümlü medeniyetler platin ve gümüş kol bantlarının üzerine elmas yerleştirirler."

Lina, "Ve ben de bugüne kadar onları sadece bir kadının en iyi arkadaşları olarak düşünürdüm," diye espri yaptı.

"Tercih ettiğin taş elmas mıdır?" diye sordu Hades.

Lina ağzını açıp otomatik olarak *evet!* diyecekken, Hades'in delici bakışlarını görüp sustu. Bakışlarındaki bir şey, ona cevap vermeden önce iyice düşünmesini söylüyordu. Ağzını kapatıp tekrar düşündü.

Çok fazla elması olmamıştı. Aslında şimdiye kadar sadece eski kocasının hediye ettiği elmasları takmıştı. Ortasında, etrafı bir sürü pırıltılı taşla çevrili büyük bir elmas olan güzel ve pahalı evlilik yüzüğünün sadakat yerine nasıl da esaret sembolü hâline geldiğini hatırlayınca kaşları çatıldı. Elmas küpeleri, fırınının artan başarısından korkan eski eşinin sarhoşken çektiği azarlayıcı nutuk sonrasında suçluluk duygusundan kurtulmak için aldığı bir hediyeydi. Elmas kolye ve süslü kokteyl yüzüğü, Lina'yı hiç-

bir zaman sevememiş, çıkarcı ve sığ bir kadın olan, eşinin annesine aitti. Bu elmaslardan herhangi birini taktığında, kendini hep kocasının soğuk ve mesafeli ailesinin bir tutsağı gibi hissetmişti.

Zamanla, onun karısı olmayı bırakmadan çok önce, bunları takmaktan vazgeçti. Kendine mücevher alırken de elmaslar hiçbir zaman aklının ucundan bile geçmedi.

Geçen doğum gününde kendi kendine hediye ettiği sallantılı küpeler aklına gelince gülümsedi. Evet en sevdiği taş kesinlikle buydu.

"Ametist," dedi kararlılıkla. "En sevdiğim değerli taş ametisttir. Özellikleri nedir?"

Hades şaşırmıştı, ama hoşnutsuz görünmüyordu. "Ametist, olumsuz bir yan etkisi veya şiddet ve kızgınlıkla bir bağlantısı olmayan manevi bir taştır. Huzurun taşıdır. Korkuları yatıştırıp umutları artırır. Duygusal fırtınaları dindirir. Olası tehlikeli durumlarda bile yardımına gelebilir. Uğur taşı olarak iyi bir seçim."

Lina, "Buna çok sevindim," diyerek Hades'e gülümsedi. "Bu taşı her zaman çok sevdiğime şaşmamak lazım."

Tanrıça'nın güzelliği Hades'in nefesini kesti. Gülümsediğinde, üstlerindeki avizenin elmaslarından daha çok ışık saçıyordu. Midesi sıkıştı. Bir tanrıçanın güzelliğinin gücünü ve baştan çıkarıcı cazibesini unutmuştu. Tepkisi basit, ihtiyacı hamdı. Saklı ihtiraslarının kıpırdandığım ve çok uzun zaman önce gömdüğünü sandığı arzularının tekrar nefes aldığım hissetti. Yabancı duyguların uyanışıyla güçsüz hissetti.

"Ametist gözlerine mükemmel uyuyor."

Sesi sert ve tehlikeli bir şekilde seksiydi. Lina'nın ödünç vücudu bu sese ruhu kadar hızlı tepki verdi ve Tanrı'run gözlerinin içine baktı.

"Teşekkür ederim, Hades," diye mırıldandı. Bu sefer deneyimi ağır bastı ve ne kekeledi ne de kızardı. Hades damarlarından boşanan kanın sıcaklığıyla kendinden geçti. Persephone onun için ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değildi muhtemelen. O bir tanrıçaydı. Hem ölümlü hem ölümsüz erkeklerin ilgisine alışkındı, ama Ölüler Diyarı Tanrısı'nın ilgisine alışkın değildi. Onun gençliğiyle, güzelliğiyle ve çekiciliğiyle sürekli gözünün önünde olmasımn kendisi için ne kadar acı verici olduğunu bilemezdi. İhtirasın dönüşüyle, Hades ve diğer ölümsüzler arasındaki eski farklılıklar tekrar ortaya çıkarak içindeki eski boşluk canlandırdı.

Bakışlarım, gözlerinin kadife tuzağından ayırmaya çalışta.

"Şarap ister misin?" deyiverdi birden.

"Evet, lütfen." Hades sanki bir balık pazarının ortasındaymış gibi masadan eğilip, şarap için bağırınca Lina'ın kafası karıştı. Şimdi ne olmuştu? Gözlerine iltifat emiş, Lina da teşekkür etmişti. Aralarında kesinlikle bir elektriklenme olmuştu. Genç bir kadın bile bu kıvılcımı anlamakta güçlük çekmezdi; kaldı ki Lina genç bir kadın da değildi. Hatta bir ara ona doğru eğildiğini düşünmüştü, ama sonra yüzünde acı dolu bir ifade belirmiş ve aralarındaki çekim birdenbire bozulmuştu.

Lina sanki biri üzerlerine soğuk su dökmüş gibi hissetti. Her ikisi de birer sürahi şarap taşıyan iki hizmetçi hızla içeri girdi. Hades, Persephone'yi göstererek ters ters baktı.

"Kırmızı mı beyaz mı istersiniz, Tanrıçam?" diye sordu hizmetçilerden biri. "Kırmızı lütfen," dedi Lina otomatik olarak. Hades yemekte balık, tavuk, et, makarna, ne isterse sunabilirdi, umurunda değildi. Tek istediği kırmızı şarabın koyu, lezzetli ve kuvvetli olmasıydı. Büyük bir yudum aldı. Neyse ki istediği üç şey de bu şarapta mevcuttu.

Hizmetçi kadehini doldurduktan sonra, "Bunu bırakıp daha fazlasını getirin," diye emretti Hades. İki ölümsüz hiç konuşmadan şaraplarım içtiler.

Hades, farklı olmuş olmayı dileyerek... onun varlığının, diğer ölümsüzlerden neden uzak durması gerektiğini kendisine hatırlatmamasını dileyerek boş tabağım inceledi.

Lina, "Şarap mükemmel," diyerek sessizliği bozdu. Hades boğazından, onay homurtusu sayılabilecek bir ses çıkarttı.

"En çok kırmızı şarabı severim," dedi Lina. Şimdi konuşmaya başlayınca, kendini durduramıyordu. Kristal kupayı kaldırınca, elmasların ışığı, üzerinde parıldadı.

"Bu şarap bana yakutları hatırlatıyor."

Hades boğazım temizleyip tekrar gözlerine baktı.

"Yakutlar," diye tekrarladı, zararsız bir konu olduğu için devamım getirdi.

"İçinde yakut olan mücevher setlerinin üzüntü ve negatif düşünceyi uzaklaştırmak için takıldığım biliyor muydun?"

"Hayır bilmiyordum," dedi Lina kan rengi şaraba bakarak. "Başka ne özelliği var?"

"Yakut setler neşe yaratıp, iradeyi ve güven duygusunu güçlendirir ve aynı zamanda korkuyu yok eder." Hades sözlerindeki ironiyi fark etti. Persephone'nin âlemini ziyareti süresince kendisi de yakut takımlıydı belki de.

Lina, gözlerini elmas avizeden, parıltılı krizokol şamdanlara, sonra da tekrar yakut rengi şarabına çevirerek, "Mücevherlerin bu kadar ilginç olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandı. "Aslında hiçbir zaman, özellikle de son zamanlarda mücevherlerle ilgili pek bir şey düşünmedim."

Hades koyu renk kaşlarından birini garip bir şekilde kaldı-

rarak, "Mücevherler hakkında pek fazla düşünmeyen bir tanrıça. Bu seni gerçekten de özel bir tanrıça yapıyor."

Lina bir uyarı karıncalanması hissetti. Fazla mı konuşmuştu? Hades'in söylediklerine o kadar çok dalmıştı ki, bir an için kendisinin aslında kendisi olmadığım unutmuştu; oldukça karışık bir durumdu. Ellerinde yiyecek dolu tepsiler, arkalarında Eurydike ve Iapis'le birlikte içeriye bir yarı saydam hizmetçi ordusu girince, Lina konu dağıldığı için rahat bir nefes aldı.

Eurydike coşkuyla, "Ah, Persephone, sizin için hazırlananları bir görseniz!" dedi. "Hiç bu kadar leziz yiyecekler görmemiştim."

Lina çoktan tepsilerin içine bakmaya başlamıştı ve küçük ruhla kesinlikle hemfikirdi.

"Muhteşem kokuyor," dedi ve renk, koku ve dokuyla dolu tepsiler özenle önüne dizilince artan açlığıyla birlikte beklemeye başladı. Küme küme dizilmiş beyaz renkli yiyeceklerin, şekere batırılmış, kristalize edilmiş ve mükemmel görüntülerini koruyacak şekilde dondurulmuş çeşit çeşit çiçek yaprakları olduğunu fark etti. Açık yeşilinden siyahına kadar renk renk zeytinler, kalın ve en az yanlarındaki sıcak ekmek dilimleri kadar mis kokulu peynir kalıplarının üzerine doldurulmuştu. Ama Lina'nın dikkatini en çok bir meyve çekti. Bir tepside de sadece bu meyve vardı. Koyu pembe renkli zarı ayrılmış ve iri kırmızı taneleri tüketilmek için yalvarır gibi tepsinin içine yayılmışta. "Nar," diyebildi. Dudakları uyuşmuştu.

"Narları sevmez misin, Persephone?" Hades, onun sıkıntılı ifadesini görünce kaşlarım çattı. "İstersen masadan kaldırtabilirim."

Lina başım kaldırıp geniş, solgun yüzleriyle kendisini ilgiyle izleyen hizmetçilere baktı.

Paranoyaklaşma, dedi kendi kendine, *aptal bir rastlantı sadece.* "Nara bayılırım. Her şey mükemmel görünüyor." Kırmızı meyve tanelerinden kasten bir avuç alıp ağzına attı.

Dili lezzetle dolunca hissettiği zevkle derin bir nefes aldı. "Muhteşem!" Meyvenin tatlı suyunu ağzında dolandırdı. Hizmetçiler tuttukları nefeslerini hep birlikte mutlulukla verdiler. "Her şey benim için de çok hoş," dedi Hades acı dolu bir sesle. Persephone, atlarına yaptığı büyüden hizmetçilerine de yapmış olmalıydı.

"Tepsileri bırakabilirsiniz. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizi çağırırım."

Hizmetçiler hızlıca mutfağa döndü. Lina, Iapis'e, sonra da Eurydike'ye bakarak, "Bize katılmayacak mısınız?" diye sordu. Ölüler yemek yer miydi acaba? Hiçbir fikri yoktu, ama teklif etmemek kabalık olurdu.

Iapis, "Hayır, Tanrıçam," dedi.

Eurydike, "Iapis'le benim görüşmemiz gereken şeyler var," diye hevesle ekledi. "Çizim malzemelerini alacağız."

Lina kızın böyle rahatlamış olmasına gülümsedi. "Devam edin. Yarın görüşürüz," dedi ağzı tıka basa yeni nar taneleriyle doluyken.

"Ah, ama sizi hazırlayabilmem için yatmadan önce bana mutlaka seslenmelisiniz!" Kızın sesindeki her zamanki panik tonu yeniden ortaya çıkmıştı.

Lina onu hayal kırıklığına uğratmak istemediği için çabucak, "Kesinlikle çağıracağım," dedi.

Eurydike, Persephone ile Hades'i reveransla selamlayıp, Iapis'le birlikte odadan çıkarken, Tanrıçasının verdiği güvenceden memnun bir şekilde mutlulukla gülümsüyordu.

Hades, "Zaman içinde kendini daha güvende hissedecektir," diyerek Lina'yı rahatlattı.

"Umarım. Beni çok yoracak," diye iç geçirdi Lina.

"Ölüler çok fazla ilgi isterler."

Lina başını sallayarak ona katıldı. "Tıpkı mücevherler gibi; şu ana kadar bu konuda hiçbir fikrim yoktu."

Hades yeniden rahatlayarak, çekici bir şekilde gülümsedi. "İşte bu yüzden Ölüler Diyarı yemeklerini önüne serdirdim. Kendini yenile Persephone; böylece küçük ruh, Tanrıçasının burada, ölümlüler dünyasında harcanıp gittiğini düşünmesin."

"Ha!" Lina tabağım tıka basa doldurmaya başladı. "Bunun olması mümkün değil, tüm bunlar..." uzun gümüş kaşıkla etrafını gösterdi "...arasında bu mümkün değil."

Hades bir yandan zeytin yerken, "Ölüler Diyarı'nın güzelliklerini takdir etmene sevindim," dedi.

Lina ağzına attığı lokmalar arasında, "Kim takdir etmez ki?" d ye cevapladı ve Tanrı'nın yüzündeki ifadenin yeniden değiştiğini görünce anında pişman oldu. Birden onun, duygularım saklayabilmek için yüzüne istediği zaman ifadesiz bir maske yerleştirebildiğini düşündü. Soğukkanlılıkla yüzüne bakmaya devam edip maskesini atarak, tekrar ulaşılabilir hâle gelmesini bekledi. Omuzlarındaki gerginlik rahatlayıp yüzündeki sert ifade çözülene kadar, sessizce yemeye devam ettiler. Lina, bir yudum şarap alarak düşündü. Evet, Hades çatalı doluyken kesinlikle daha rahattı. Dudaklarım büktü. Bir tanrı da olsa neticede o bir erkekti.

"Sana ölülerle ilgili bazı sorular sorabilir miyim?"

Hades'in gözleri tabağından Lina'ya, sonra da tekrar tabağına çevrildi. Ağzındakini çiğneyip yuttu. "Fark etmez," dedi sonunda.

Lina hızlıca devam etti. "Çok basit şeyleri bile bilmiyorum ve Eurydike'yi utandıracak veya onu tekrar üzecek bir şey söylemek istemiyorum, tıpkı şu nehirden su içmesi konusundan bahsettiğim zamanki gibi, şey..." İsmi hatırlamak için çabaladı.

"Lethe," diye yardımcı oldu Hades.

"Evet, Lethe. Gördün mü, işte bunu demek istiyorum. Ölüler Diyarı'yla ilgili yeterli bilgim yok."

"İstediğin kadar sorabilirsin,"

"Tamam. Şey, bu lezziz yiyecekleri görünce, ölülerin de yemek yiyip yiyemediğini merak ettim."

Hades, bu soru karşısındaki şaşkınlığım gizlemeye çalışarak, "Hayır, ölüler yaşayanlar gibi susayıp acıkmazlar, ancak ruhları ölümlü yaşantılarının gerekliliklerini unutmaz ve böylece özel ihtiyaç ve arzularım beraberlerinde sonsuzluğa taşırlar. Bunu sevgili Eurydike de sen de bizzat gördün. Yaşayanlar Dünyası'nda başına gelen şeylerin ona burada zarar vermeleri mümkün olmasa da, korku ve güvensizliklerini beraberinde taşıyor," diyerek yanıtladı. Persephone kesinlikle beklediği gibi biri değildi. Taradığı diğer ölümsüzlerin aksine, o âlemine ve ölülerin ruhlarına gerçekten de ilgi duyuyordu.

Lina, şekerlendirilmiş çiçeklerden birini dişlerken, "Mantıklı," diyerek kaşlarım çattı. "Geçmiş yaşantısıyla ilgili anılarının Eurydike'yi rahatsız ettiği kesin. Zavallı çocuk. Keşke yapabileceğim bir şey olsa."

"Yapabileceğin bir şey var, Persephone ve şu anda da bunu zaten yapıyorsun. Bu küçük ruhun kendini güvende hissetmeye ve bir yerlere ait olmaya ihtiyacı var. Zamanla Elysia'da da bulabileceği bu şeyleri ona yanında yer vererek ayağına kadar getirdin. Kaybolan şansları ve değiştirilebileceği yazgısı konu-

sundaki takıntısı azaldı; şimdi kendini huzurlu ve işe yarar hissediyor."

Hades genç Tanrıça'ya cesaret verircesine gülümsedi. Persephone, küçük ruha hak ettiği değeri vermişti. Pek çok ölümsüz, Eurydike'nin dertleriyle ilgilenemeyecek kadar üstün olduğunu düşünürdü. O artık yaşayanlar arasında olmadığı için, ölümsüzlere ibadet edemezdi. Bu yüzden de küçük ruh artık onları ilgilendirmiyordu. Persephone'nin şimdiye kadarki hareketleri onun böyle kibirli bir inanç sistemiyle ilgisi olmadığını gösteriyordu. Şarabından bir yudum alarak, söylediklerini düşünen Persephone'yi izledi. Tanrıça onun için bir sırdı. Bir ölümsüzün güzelliğine sahipti, ama çok farklıydı.

"Bu kendimi daha iyi hissettirdi," dedi Lina. Bu sözü Hades'in sıcak gülümsemesi için değil de Eurydike için söylediğini kendi kendine sıkıca hatırlattı.

Sadece Tanrıları Hades değil, ölüler de onu kısa zamanda büyülemişti. "Peki uyuyorlar mı?"

Hades'in göz kenarları, sorduğu tuhaf sorular karşısında şaşkınlıkla kırıştı. Şimdiye kadar kimseyle böyle bir sohbet yapmamıştı ve genç Tanrıça'yla âlemi hakkında konuşmaktan ne kadar zevk aldığını hayretle fark etti.

"Tam olarak biz veya ölümlüler gibi uyumasalar da dinlenmeye ihtiyaçları vardır."

"Senin hizmetçilerin de Eurydike gibi mi? Yani, Elysia'ya gitmek yerine seninle kalmayı mı tercih ettiler?"

"Bazıları öyle, ama Eurydike'ninki gibi sevgiden değil. Çoğu bunu, ölümlü hayatlarının yansımasına sıkı sıkıya tutunarak huzur buldukları için tercih etti. Diğerleriyse geçmişte yaptıklarının kefaretini ödemek için görev yapıyorlar."

Hades, Tanrıça'nın diğer sorusunu beklerken, ağzına Ölüler Diyarı'nın meyvesinden attı. Tanrıça'nın zihninde biriken soruları âdeta görebiliyordu. Yemek yemeyi bırakmış, uzun saçlarından bir tutamı parmağına doluyordu ve Hades bu hareketini nedense çok çekici buldu.

"O zaman, Iapis seni sevdiği için yanında kalan ölülerden biri olmalı."

Hades bu sefer kendini tutamayıp bir kahkaha attı. "Iapis bir ölü değil, Persephone, o bir *daimon.* Ama evet, sonsuza kadar benim yanımda kalmayı tercih etti."

Lina, Iapis'in bir şeytan olduğunu öğrenmenin mi, yoksa Hades'in kahkahasının üzerinde yarattığı etkinin mi onu daha fazla sersemlettiğini anlayamadı. İlk önce en önemlisine tepki verdi.

"Iapis bir şeytan mı?" dedi ciyaklar gibi.

Hades'in ikinci kahkahasıyla birlikte hizmetçi kapısı açıldı ve içeriye korkmuş birkaç baş uzanıp, ardından hızla geri çekilse de Lina yüzlerindeki şok ifadesini görebildi.

Hades genç Tanrıça'ya hayır anlamında başım sallayarak, "Şeytan değil, *daimon* dedim,"[18] diye cevap verdi.

Lina, "Ah, şey tabii ki," diye kekeledi, zihni, *KAHROLASI DAİMON DA NE DEMEK?!* diye bas bas bağırırken. Neyse ki iç sesi cevabı verdi. *Daimon: Olimpos tanrılarından daha alt kademede olan koruyucu yarı tanrılardır. Ölümsüzdürler.*

Hades, "Genç Persephone, Iapis'in bir *daimon* olduğunu bilemediğine göre dış dünyadan fazlasıyla korunmuş olmalısın," dedi hâlâ kıs kıs gülerek.

18 İngilizcede *şeytan* kelimesi *demon* olup, karakter, *daimon* kelimesini ses benzerliği nedeniyle *şeytan* olarak algılıyor, (yay. n.)

Kahrolası adam hem kahkahalarla gülüp, hem de Eurydike için kullandığı yardımsever, babacan ifadeyle ona bakıyordu. Üstelik ona "Genç Persephone!" demişti. Sanki aptal, küçük bir kızmış gibi! Yetişkin bir kadınla uğraştığının farkında değildi. Erkek şakalarına konu olmaktan kesinlikle nefret eden bir kadınla. Kızgınlığı, ona karşısındakinin Ölüler Diyarı Tanrısı olduğunu ve kendisinin de onun âleminde bir ziyaretçi olduğunu unutturdu. O an Hades, Lina için sadece onu sinirden deli eden adamlardan biriydi. Sonuçlarını düşünmeden gözlerini kısarak ona baktı ve Persephone'nin yumuşak sesini, kendi öfkesiyle serteştirdi.

"Sanırım bazı durumlarda dış dünyadan korunduğum doğru. Bana misafirlerin komedi unsuru olarak kullanılmaması gerektiği öğretildi."

Hades, Persephone'nin gözlerinde bir tanrıçanın hiddettinin soğukluğunu görür görmez kendine geldi. O bir aptaldı. Persephone'nin karşısında rahat davranarak, kendi kendine kurduğu hayallerin tuzağına düşmüştü.

Persephone, Olimpos'tandı; bunu hiçbir zaman unutmamalıydı. Serzenişini anlamış bir ifadeyle başım eğerek, "Beni affedin, Tanrıça. Yaptığım kabalık karşısında hiçbir özür geçerli olamaz," dedi.

Daha fazla bir şey söylemeden ayağa kalktı, tekrar eğildi ve Lina arkasından bakıp, samimi ve akıcı bir İtalyancayla küfrederken odayı terk etti.

Bölüm On Bir

"Iapis!" Hades'in sesi muazzam büyüklükteki odasında yankılandı.

"Efendimiz." Iapis ismi çağrıldıktan iki nefes sonra ortaya çıktı.

"Ona git. Yemeğini bitirdikten sonra odasına dönmesi için yolu göster. İstediği her şeyin yapıldığından emin ol."

Hades konuşurken, huzursuzca odayı arşınlıyordu. "Ona hakaret ettim."

Iapis sesini çıkarmadı, ama kaşlarım kaldırdı. "Sonra da onu orada bıraktım. Yemeğini bile bitirmemişti." Elini saçlarının arasında gezdirince, kısa birkaç tutam yüzüne düştü.

Sadık arkadaşına baktı. "Biliyorsun, bunu bir türlü beceremiyorum."

"Bunu?" diye sordu Iapis.

"Bunu! Bunu! Onların arasına karışmayı. İlgilerini devam ettirmek için ihtiyaç duydukları bu akıl dışı sağ gösterip sol vurma âdetini."

"Bir tanrıçayla sohbet etmeyi mi kastediyorsunuz?"

"Evet, tabii ki onu kastediyorum!" diye patladı.

Tanrı'nın asabiyetiyle şaşkına dönen Iapis, sesinin sakin ve ilgili olmasına dikkat ederek, "Ve Persephone de siz hakaret etmeden önce sizin deyişinizle sağ gösterip sol mu vurdu?"

Hades volta atmayı bırakıp kaşlarım ovalayarak Iapis'in sorusunu düşündü.

"Hayır," dedi açık yüreklilikle.

"Öyleyse onunla sohbet edebildiniz mi?"

"Evet, evet, evet," diye itiraf ettiği anda gerçeği anladı. Onunla geçirdiği zamandan keyif almıştı. Alemiyle çok ilgilenmişti ve onunla rahatça konuşabiliyordu. Aphrodite veya Athena'dan ne kadar farklıydı ya da... tanıdığı diğer genç tanrıçalar aklına gelince dudaklarım büktü. Kendi ihtiyaç ve arzuları dışında pek fazla bir şey düşünmeyen, şımartılmış, pohpohlanmış güzellerden başka bir şey değildiler. Persephone'nin sesi, hakaret olarak algıladığı söz karşısında serleştiğinde, aklına bu diğer ölümsüzler geldiği için içgüdüsel bir tepki vermişti. Onun varlığından kaçmıştı.

"Ona gerçekten hakaret etmek istemiş miydiniz?" diye sordu Iapis.

"Tabii ki hayır!" Tekrar volta atmaya başladı. "Sadece söylediği şeyin çok komik olduğunu düşündüm." Iapis'e kasvetli bir bakış fırlattı. "Seni ölülerden biri sandı."

Iapis dudaklarını bükerek gülümsemesini engellemeye çalıştı.

"Ona güldüm ve sonra onunla sanki bir çocukmuş gibi konuştum. Bu onu çok kırdı. Her tanrıçanın yapacağı gibi o da tepki verdi." Hades omuzlarım indirdi.

"Her tanrıça gibi onun da tepki verdiğini söylediniz. O zaman sanırım yemek odasını yerle bir edip, Ölüler Diyarı'ndan ayrıldı, öyle değil mi?" dedi Iapis.

"Hayır, o... hayır. Hâlâ burada ve hiçbir şeyi de yerle bir etmedi." Volta atmayı durdurup Iapis'in sorgulayan gözlerine baktı.

"Öyleyse diğer hakarete uğramış tanrıçalar gibi tepki vermemiş," dedi Iapis mantıklı bir şekilde. "Tepkisi tam olarak ne oldu?"

"Komedi unsuru olarak kullanılmaya alışık olmadığım söyledi," dedi Hades.

"Ve karşılığında siz ne dediniz?"

"Özür dileyip odayı terk ettim."

"Bir dahaki sefere özür dileyip, odada kalmanızı önerebilir miyim, efendim?" dedi Iapis.

"Bir dahaki sefere?"

Hades, göğsünde o çok bildik yanma hissinin oluştuğunu fark etti. Bu yanmanın az sonra boğazına ulaşacağım ve acı verici, uykusuz bir gece daha geçireceğini biliyordu.

Fazla asabiyet.

Hermes sorununu böyle tanımlamıştı.

Iapis başını salladı. "Bir dahaki sefere."

"O farklı." Hades'in sesi derinleşti ve sessiz, kontrollü bir tonda konuşmaya başladı.

"Evet, gerçekten de farklı."

"Ruhlardan uzak durmuyor. O..." Yüzünün kızarmasını, sesindeki merakı, gözlerindeki sıcaklığı hatırlayarak birden sustu. Çenesini sıktı. "Ziyaretinin kalan süresi boyunca ondan uzak durmalıyım."

"Dostum," Iapis elim Tanrı'nın omzuna koydu, "neden onun varlığından zevk almaya çalışmıyorsunuz?"

"Neden?" Hades göğsünü ovalayıp Iapis'in elini itti.

"Yaşamın zevkini tadacağım ve sonra o gittiğinde veya benimle vakit geçirmekten sıkıldığında -nitekim mutlaka öyle olacak- elimde ne kalacak? Yetmez, Iapis. Hiçbir zaman yetmedi."

Bir yandan düşünürken, bir yandan da tekrar volta atmaya başladı. İşte kendisini diğer ölümlülerden ayıran buydu. Diğer tamı ve tanrıçaların aksine, ölümlü ruhlarda defalarca tanık olduğu bir şeyi arzuluyordu, ama ölümsüzler arasında buna bir kere bile rastlamamıştı.

"Efendim," dedi Iapis yumuşak bir tonla, "az miktarda mutluluk yaşamak, hiç yaşamamaktan daha iyi değil mi?"

"Diğerleri gibi bu işin adabını bilmiyorum; aşkı nasıl bir oyuncak gibi göreceğini bilmiyorum."

Iapis, Tanrı'nın büyülü gözlerine baktığında, sayısız yüzyıl boyu içinde sakladığı yalnızlığı gördü. Ruhu, dostu için sızladı. Persephone'yi düşündü. Karanlığa ışık getirmesi ve övgü dolu güzelliğinden öte, bu Tanrıça'da farklı bir şeyler vardı. Hades onu engellememeliydi. Eğer engellerse, Ölüler Diyarı Tanrısı'mn koyu yanlızlığını hafifletme ihtimalinin kapıları sonsuza dek kapanacaktı.

Ama Hades'i, içgüdüsel olarak aldığı, ziyareti süresince Tanrıça'dan uzak durma kararından nasıl vazgeçirecekti? Efendisi ziyaretçilere alışık değildi. Planlı, düzenli, her şeyi önceden belirleyen ve diğer ölümsüzler tarafından rahatsız edilmeye tahammül edemeyen biriydi. Ve Bahar Tanrıçası da onun için tam bir rahatsızlıktı.

Ayrıca güzel, hayat dolu ve büyüleyiciydi.

Keşke Hades sayısız ölüyle olduğu kadar onunla da rahat olabilseydi. Birden aklına bir fikir geliverince gözleri büyüdü.

"Belki de yanıt budur, efendim."

Hades devam etmesi için sabırsızca bir işaret yaptı.

"Persephone'nin ölülerden biri olduğunu düşünün."

"Iapis, bu çok saçma."

"Neden?" Iapis sinirle ellerini havaya kaldırdı. "Siz kendinizle savaşıyorsunuz! Ondan uzak durmanız gerektiğini söyleseniz de, Tanrıça'dan bahsettiğinizde gözlerinde yüzyıllardır var olmayan kıvılcımı görebiliyorum. Peki ya kader sizden yanaysa ve o size gerçekten uygun bir ölümsüzse? Yaşanacak her şeye karşı kendinizi mühürlerseniz bunu nasıl anlayacaksınız? Ona bir şans verin, efendim."

Hades'in cevap vermesine fırsat kalmadan, Iapis, sanki içindeki bir sesi dinliyormuş gibi başım yukarı kaldırdı.

"Adımı seslendi."

"Çabuk ona git!" diye emretti Hades. Ama Iapis odadan çıkar çıkmaz Tanrı tekrar ona seslendi.

"Efendim?" diye sordu yeniden ortaya çıkan Iapis.

"Bahar Tanrıçası'nı yarın Büyük Salon'da benimle buluşmaya davet et. Ona, eğer hâlâ Ölüler Diyarı hakkında öğrenmek istedikleri varsa, ölülerin isteklerini dinlemenin onun için mükemmel bir bilgi kaynağı olacağım söyle." Hades tüm bunları, âdeta fikrini değiştirmeden önce ağzından çıkmalarım istermiş gibi hızlıca söylemişti.

Iapis gizemli bir şekilde gülümseyerek, "Çok iyi, efendim," dedi.

"O zaman yarın, Tanrıçam," dedi Iapis.

Iapis tam Lina'ya selam vererek geri geri odasından çıkar-

ken, Eurydike açık kapıdan son hızla içeri girmeye kalkışınca oda yerine Iapis'in sırtına daldı.

"Ahhh!" Öne doğru tökezleyip kendi ayağına takılan Iapis, başüstü yere yapıştı.

Lina ve Eurydike ağızları açık, birbirlerine bakakaldılar. Lina kendini tutamayarak gülümsedi. Her zaman ağırbaşlı olan Iapis, şimdi giysisi havada, sere serpe yerde yatıyordu. Eurydike'nin dudaklarından kısık bir kahkaha sesi çıktı. Yumuşak, akıcı ve hoştu. Neredeyse tam bir kıkırdamaydı. Ve bu, Lina'nın kendine hâkim olma çabasının da sonu oldu.

Iapis, zedelenen gururunu onarmaya çabalayarak ayağa kalktı, ama kadın gülüşlerinin ahenkli sesi, dağılan itibarının telafisi oldu ve o da gülmeye başladı. Hades'in de orada olmasını çok isterdi. Tanrı'nın, yaşantısında gülüşlere o kadar çok ihtiyacı vardı ki.

"Sanırım yerdeki..." hâlâ kıkır kıkır gülererek, ayağının altindaki dümdüz mermere baktı ".. .küçük bir şeye takılıp da düştüm."

Lina kahkahayla, "Sanırım o küçük şeyin adı Eurydike," dedi.

Eurydike eliyle ağzını kapatarak kıkırdamalarım saklamaya çalıştı.

"O zaman bundan sonra o küçük şeye dikkat etmeliyim."

Çok eğlendiği belli olan Iapis'in gözleri neşeyle yumuşadı ve Eurydike'nin soluk yanaklarının da pembeleştiğini görünce Lina, o gözlerde başka bir şeylerin de olduğunu düşündü. Önünde eğilip, bu sefer başarıyla odayı terk eden Iapis'in arkasından düşünceli bir şekilde baktı.

Eurydike, "Ah, Persephone, öyle bir gün geçirdim ki!" di-

yerek en yakın gardıroba koştu. Hareketli bir melodi mırıldanarak, Tanrıça'nın geceliğini bulana kadar çekmeceleri açıp kapattı.

"Iapis çizim için harika parşömenler ve kömür buldu. Saray haritasının taslağına başladım bile."

"Bu harika, Eurydike," dedi Lina. Aklı hâlâ Iapis'in gözlerindeki sıcaklıkta olduğundan, aslında onu dinlemiyordu ve kızın, giysisinin düğmelerini çözüp, onu üzerinden çıkarmasına dalgınlıkla izin verdi. Kollarım uzattı ve Eurydike, uzun geceliği başının üzerinden geçirdi. Lina ellerini geceliğin kumaşında gezdirdi. Gecelik, üzerine karmaşık *narcissus* çiçekleri işlenmiş beyaz satendendi. Teninin üzerinde su gibi kayıyordu.

"Saçlarınızı fırçalamam için masaya gelip oturun, çok bitkin gözüküyorsunuz," dedi Eurydike. Tanrıçasını dikkatle incelemiş ve gözlerinin altındaki koyu lekeler gözünden kaçmamışta. Lina, pamukla doldurulmuş gösterişli sandalyeye çöktü ve Eurydike uzun ve ritmik fırça darbeleriyle saçım fırçalamaya başlayınca keyifle nefes aldı.

Ne kadar yorulmuş olduğunu fark etmemişti. Eurydike bir yandan saçlarım fırçalıyor, bir yandan da sarayın haritasını nasıl çizeceği hakkında mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu. Genç sesi en az ellerinin dokunuşu kadar rahatlatıcıydı. Lina omuzlarının gevşediğini ve zihninin dalıp gittiğini hissetti.

Hades'in hışımla yemek odasını terk etmesinden sonra, yemeğini bitirmiş, şişede kalan şarabı içmişti. Hayır. İşin doğrusu tüm erkeklere lanet okuyup söylenmiş, *sonra da* bir daha hiçbir erkeğin terbiye eksikliğinin, mükemmel güzellikteki bir yemeği bölmesine izin vermemeye karar vermişti. Enfes yemeği ve mükemmel şarabı bitirince Iapis'in adım seslenmişti. Iapis saniyeler içerisinde çağrışım yanıtlayıp, onu yatak odasına götürmek için hazırdı. Odaya doğru yürürlerken, Ölüler Diyarı'na gelen

misafirlerin azlığı, ziyaretçileri eğlendirmek ve onlarla sohbet etmek konusundaki yetersiz deneyimiyle ilgili üstü kapalı, belirsiz imalarda bulunmuştu. Onu ya da Ölüler Diyarı'nı çok sert veya çok acele bir şekilde yargılamayacağım umduğunu söylemişti.

Lina aslında onun vermek istediği mesajı açık ve net bir şekilde anlamıştı. Bahsettiği kişi tabii ki aslında kendisi değil, Hades'ti. Belli ki Tanrısının davranışı için ondan özür diliyordu. Bitirmiş olduğu şarabın ve kızgınlığının etkisiyle Iapis'e, Hades'e iletilmek üzere çarpıcı bir mesaj -İtalyanca- vermek istese de, çok şükür ki sağduyusundan geriye kalanlar ağzım kapatmasını sağlamıştı.

Hades bir tanrıydı ve Lina da onun âleminde kalıyordu. Oha kafa tutmak çok akıllıca bir davranış sayılmazdı ve gece olanlar hakkında o yanında değilken tekrar düşününce, geçirdiği küçük öfke nöbetinden pişman olmuştu. Hades, eski eşleriyle ilgili ağlaşıp, yemeğin üzerine tatlı olarak elle taciz etmek için onu yemeğe çıkaran, ıslak avuçlu, orta yaşlı dul erkeklerden biri değildi. Hakkında çok az şey bildiği güçlü bir ölümsüzdü.

Hem ona neden bu kadar sinirlenmişti ki? Tamam, yemekte dengesiz ve huysuz davrandığı doğruydu, ama aynı zamanda ilginç ve seksiydi de. Iapis'in, Tanrısının görgü kuralları konusundaki eksikliğiyle ilgili yaptığı açıklama mantıklıydı. Ziyaretçilere alışık değildi. Belli ki sosyal becerileri biraz paslanmıştı. Zaten bir ölümsüz olarak daha ne kadar kibar *olması* gerekiyordu ki? Demeter'in otoriter tavırlarını ve Eirene'nin kabalığını hatırladı. Aslında Hades'in değişken tavırları bu ikisininkiyle uyum sağlıyordu.

Eurydike saçlarını fırçalamayı bitirdi, ama küçük ruh, Lina'nın gerginliğini hissetmiş olacak ki, omuzlarına yumuşak

bir masaj yapmaya başladı. Lina mutlulukla nefes alıp gözlerini kapattı ve zihnini boşalttı.

Hades'i terslemesi için bir neden yoktu gerçekten de. Hades onu alay konusu yapmamış, sadece ona, kılığına girdiği saf genç Tanrıça'ya davranması gerektiği gibi davranmış ve Lina'nın buna verdiği aptalca kızgın tepki de, Hades'in onun hakkında düşündüklerini düzeltmeye hiçbir faydası olmamıştı. Eğer ona olgun bir yetişkin gibi davranılmasını istiyorsa, kendisi de bir yetişkin gibi davranmalıydı.

Merda! Geleli sadece bir gün olmuştu ve daha şimdiden işleri berbat etmişti. Yoksa tamamen aklını mı yitiriyordu? Her şeyden önce, Ölüler Diyarı'na bir görev için gelmişti. En azından Iapis'in, ölülerin isteklerini dinlemek üzere yarın sabah Hades'Ie buluşma davetini kabul edecek kadar sağduyu sahibiydi. Başım dik tutup, bunun da Demeter'in kendisine verdiği görevin bir parçası olduğunu düşünmeliydi. Varlığıyla huzur bulmaları için ölülere görünmesi gerekiyordu. Bunun, esmer Tanrı'yı çok çekici bulduğu için onunladaha çok vakit geçirmek istemesiyle bir ilgisi yoktu. Bu gerçekten saçmaydı... aptalcaydı... akılsızcaydı...

Ama inkâr edilemeyecek bir şekilde de doğruydu.

Biliyordu. Eurydike, yorgun düşmüş sinirlerini yatıştırırken kendi kendine itiraf etti. Hades onu büyülemişti, ama sadece o değil, Ölüler Diyarı'ndaki her şey onu büyülemişti. Ona kapıldığım hissediyordu, ama muhtemelen bunun nedeni yer değiştirmesi ve bu inanılmaz dünyadaki her şeyin onun için çok yeni ve farklı olmasıydı. Etrafındaki bu sihirli çevreye karşı nasıl merak dolu bir ilgi duymasındı ki? Ve bu sihirli çevreye, yönetimdeki Tamı da dâhildi. Kendini, Hades hakkında daha fazla şey öğrenmeye mecbur hissetmesi kesinlikle normaldi. En azından kendine söylediği buydu.

"Persephone, neredeyse uyumak üzeresin," dedi Eurydike. Tanrıçasının kolundan çekerek onu yatağa doğru sürükledi. Lina itiraz etmek için çok yorgun olduğundan, küçük ruhun onu kuş tüyü, keyif verici yatağa sokmasına sesini çıkarmadı. Eurydike de yanına kıvrıldı. Bir yandan Lina'nın saçlarım okşarken, bir yandan da, rüzgârın üzerine binerek çok renkli rüyalar ülkesine giden bir çocuğu anlatan tatlı bir ninni mırıldanmaya başladı.

"Eurydike," dedi Lina uykulu bir şekilde.

"Evet, Tanrıçam."

"Bana baktığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Persephone," dedi Eurydike.

Uyku usulca Lina'yı sardı ve rüyasında rüzgârın üzerine binerek, Batman'in gölgesini kovaladı.

Bölüm On İki

Büyük Salon tıpkı ismi gibiydi. Lina yemek odasının ve kendi yatak odasının aşırı büyük olduğunu düşünürken, Hades'in taht odasını görünce bu düşüncesinden vazgeçti. Koskocaman bir saray ölçeğinde kıyaslansa bile, bu salon inanılmaz büyüktü. Salona üç renk hâkimdi: siyah, beyaz ve mor. Üzerinde, Lina'nın bilmediği beyaz renkli, tek parça hafif bir taştan oyulmuş, sandalyeye benzer kocaman bir taht bulunan yüksek kürsü, zemin, duvarlar ve katedral tavam da sarayın dış cephesinde kullanılan düz siyah renkteydi. Kürsünün üzerinde, tahtın yanında, aynı süt beyaz rengi taştan yapılmış, dar ve uzun bir masa vardı. Masanın üzerindeyse garip bir şekilde Lina'ya tamdık gelen gümüş bir başlık duruyordu. Başlığa dikkatlice bakınca onu daha önce nerede görmüş olduğunu hatırladı. Sarayın üzerinde dalgalanan bayrağa ve seyislerin üniformalarına işlenmiş başlığın aynısıydı. Mum ışığında, uhrevi bir güzellikle ışıldayıp parlıyordu. Gözlerini başlıktan ayırıp, odadaki diğer renk olan mora yöneltti. İçerideki düzinelerce avize ve duvar süsü, saf ve parılülı mor bir taştan yapılmıştı ve Lina bu taşı çok iyi tanıyordu; ametist.

Lina, odaya girdiğinde, azameti karşısında irkilerek durak-

sadı. Birden kendini küçük, önemsiz ve çok ama çok ölümlü hissetti.

Eurydike, "Bir sorun mu var, Persephone?" diye sordu.

Lina derin bir nefes aldı. Kendi kendine bir tanrıça olduğunu hatırlattı. Belki geçiciydi, ama yine de şu an bir tanrıçaydı.

"Hayır, tatlım, hiçbir sorun yok. Sadece odaya hayran kaldım." Küçük ruha gülümsedi.

"Ah, Hades geliyor," dedi Iapis.

Hades, Büyük Salon'a odanın karşı tarafındaki kapıdan girdi. Altın kaplamalı sandaletleri düz mermer zemine çarpıyor, Linaher adımında kalp atışlarının hızlandığım hissediyordu. Yine pelerin giymişti. Pelerin arkasında dalgalanarak, vücudunun uzun ve güçlü hatlarını vurguluyordu. îlk bakışta siyah gibi gözüken harmani benzeri giysisi, avizeden gelen ışıkla aydınlanınca bir kuzgunun kanatları gibi mor ve koyu lacivert renkli parıltılar saçtı. Saçları açıktı ve kalın siyah bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Keskin köşeli çenesi kasılmış, yüzü koyu renkli, ifadesi ciddiydi. Kaba ve erkeksi bir güç yayıyordu. Lina'nın midesi fokurdadı. Saçım parmağına dolamamak için kendini tutmalıydı. Hades kürsünün merdivenlerini tek adımla çıktı. Tam dönüp oturacakken odanın diğer köşesindeki girişte beklemekte olan üç şekli fark etti. Gözleri Lina'nın gözleriyle buluştu ve uzun süre ayrılmadı. Bakışlarım çekmeden başım hafifçe eğerek, "Persephone," dedi. "İlkbaharı, Büyük Salon'umda ağırlamaktan onur duyuyorum."

Lina yutkundu. Ağzının bu kadar kuru olmamasım isterdi.

"Teşekkür ederim, Hades," dedi sesinin güçlü ve anlaşılır çıkmasından memnun. "Davetine minnetarım."

"Lütfen bana katıl," dedi Hades. sonra da gözlerini birbirine kenetleyen büyüyü bozarak dikkatini lapis'e çevirdi.

"Iapis, Tanrıça'ya bir sandalye getirt."

Iapis omzunun üzerinden, "Tabii, efendim," dedi ve bir hareketlilik dalgası başladı. Dakikalar içinde hayalet hizmetçiler kürsünün üzerine, Hades'in yanına, özenle oyulmuş gümüş bir sandalye çıkardılar. Lina salonun içinde yürüdü. Tanrı'nın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve çenesini gururla kaldırdı. Eurydike giyinmesine yardım etmişti. Lina özellikle hem başının üzerinde parıldayan ametist avizelerin, hem de gözlerinin rengini yansıtan menekşe rengi ipekli bir elbise seçtiği için memnundu. Ama vücudunu kaplayan bu hoş kumaşın önemsiz olduğunu biliyordu. O sabah giyinirken Persephone'nin ölümsüz güzelliğine yeniden vurulmuştu. Zihninde ne çok fırtına koparsa kopsun, şu an salonda bir tanrıçanın güzellik ve zarafetiyle yürüdüğünün farkındaydı. Kürsüye vardığında Hades bir an kararsız kaldı. Sonra yan gözle Iapis'e bakıp, Tanrıça kürsünün ilk basamağım çıkarken yanına geldi. Tıpkı bir gün önce arabasına binmesine yardım ederken yaptığı gibi ona elini uzattı. Esmer tanrı, Lina'nın uzattığı eli yavaşça dudaklarına götürdü.

"Umarım dün gece rahat uyumuşsunuzdur, Tanrıça."

"Evet, uyudum, teşekkür ederim," dedi Lina, tenine dokunduğunda hissettiği ürpertiyi önemsememeye çalışarak.

"Bu beni çok mutlu etti," dedi Hades.

Lina aptalca gülümsedi ve başım salladı. Hades bugün farklıydı; daha güçlü ve kendinden daha emin. Ve onunla ilgili bir şey daha vardı; bugün ilgisi tamamen Lina'nın üzerindeydi. Bu kadar yakınında dururken varlığının gücünü hissedebiliyor ve bunu hem göz korkutucu hem de çok ama çok seksi buluyordu. İtiraf etmesi gerekirse uzun zamandır böyle uzun, böyle güçlü bir erkekle yakınlaşmamıştı. Merdivenleri çıkıp sandalyeye oturmasına yardımcı olurken ona gizli bir bakış fırlattı Tamam,

büyük ihtimalle şimdiye kadar böyle bir adamla hiç yakınlaşmamıştı. Arkasını dönüp yanına otururken pelerininin cezbedici bir şekilde vücuduna dolanmasını seyretti. Ölüler Diyarı Tanrısı olduğu kesinlikle belliydi.

Hades hâlâ kapının girişinde durmakta olan kıza, "Eurydike, geride durmana gerek yok. Tanrıça'nın yanına oturabilirsin," diye seslendi.

Küçük ruhu unuttuğu için utanan Lina, Eurydike salonu hızlıca geçip Lina'nın sandalyesinin yanında yerini almak için merdivenleri çıkarken, Hades'e fısıldayarak teşekkür etti.

"Her zamanki gibi devam et, Iapis," dedi Hades.

Iapis, Tanrı'yı başıyla onaylarak odadan ayrıldı.

"Iapis sarayın ön tarafına gidiyor. Ölülerin isteklerini dinleyeceğimi duyuracak. Birazdan gelmeye başlarlar," diye açıkladı Hades.

Lina, "Bunu her gün yapıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diyerek başım salladı Hades.

"Ah, isteklerini hangi sıklıkta dinliyorsun?" dedi Lina.

"Gerekli gördüğüm sıklıkta."

"Ah," dedi Lina yine. Hades'in cevaplarının kısalığından huzursuz olmuştu. Hades, Persephone'nin gergin bir şekilde saçlarına dokunduğunu gördü ve bu küçük huzursuzluk hareketiyle, yine taştan yapılmış biri gibi davrandığım fark etti. *Tanrıça'ya bir şans daha verin.* Dostunun sözleri hafızasında çınladı. Hades boğazım temizleyip, Persephone'ye doğru eğildi.

"Ölülerin ihtiyaçlarım hissedebiliyorum. Duygu ve arzularını duyamam, ama onların artan huzursuzluklarını fark ederim. Bana ihtiyaçları olduğunu hissettiğimde Büyük Salonu onların isteklerini dinlemek için açarım."

"Bu inanılmaz bir yetenek; ölülerin ruhlarının ihtiyaçlarına cevap verebilmek."

Hades, Tanrıça'nın menekşe rengi gözlerine bakabilmek için başım çevirdi. Yüzleri birbirine çok yakındı ve vücudunun tatlı, kadınsı kokusunu duyabiliyordu.

"Ölülerle bu kadar güçlü bir bağımın olması sana itici gelmiyor mu?"

"Tabii ki hayır."

Hades birden o kadar savunmasız göründü ki, Lina, yakışıklı alnının kırışmasına neden olan endişeyi hafifletmek için karşı konulmaz bir istekle parmaklarım yüzünde gezdirmeyi arzuladı. Ama onun yerine eğilip Eurydike'nin ellerim tutarak sıktı ve gülümsedi. Eurydike de gülümseyerek ona baktı.

"En iyi arkadaşlarımdan bazıları ölülerden."

Hades önce küçük ruha, sonra da Tanrıça'ya baktı ve bir anda göğsünde öylesine acı tatlı bir yoğunluk hissetti ki, hizmetçilere şarap getirmelerini emrederek yüreğindeki sızıyı saklamaya çalıştı. Hizmetçiler yanlarına hemen küçük bir masa kurdular ve altın rengi sıvı kupalarına doldurulurken Hades de kendine gelme fırsatı buldu. Lina teşekkür edip bir yudum alınca yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı.

"Ah, bu *ambrosia!* Çok lezzetli. Düşündüğün için teşekkürler."

Hades büyülenmiş bir şekilde onu izledi. Neden bu kadar farklıydı? Ölülerden iğrenmiyordu. Eurydike'yi çok düşündüğü belliydi, hatta ona "arkadaşım" diyordu. Ve *ambrosia* ya da tanrıların zenginliği gibi pek çok ölümsüzün olağan karşıladığı şeyler, Persephone'ye, sanki bunlarla ilk defa karşılaşıyormuş gibi ilginç ve zevkli geliyordu. Tıpkı bir bilmece gibiydi; çözmek için can atmaya başladığı çekici bir bilmece.

"Bu kadar hoşuna gidiyorsa daha sık ikram etmeyi unutmamalıyım," dedi Hades. Kupasını Tanrıça'ya kaldırdı. İçi heyecanla titreyen Lina, kendi kupasını onunkine hafifçe vurdu. Dün akşam aniden yemeği terk eden ruhsuz ve ciddi Hades yok olmuş gibiydi. Yerine çekici ve güçlü bir tanrı gelmişti. Lina'nın yanakları kızardı; vücudu da inanılmaz sıcaktı. Tanrı'nın koyu renkli ve çekici gözleri büyüleyiciydi. Bir an kaybolmuş gibi hisseden Lina kendine nefes almayı hatırlatarak, bakışlarını ondan ayırıp Büyük Salon'da dolaştırdı. Avizelerden gelen ışık, Hades'in diğer tarafında duran masanın üzerindeki miğferi parıldatıyordu. Başlığın, sürekli bakmayı engelleyen, garip bir pırıltısı vardı. Lina, bakışlarını üzerinde hissedince Tanrı'ya baktı.

"Miğfer çok güzel. Hiç bu kadar güzelini görmemiştim," dedi.

"Teşekkürler. Cyclops'un bir hediyesiydi," dedi Hades; duyduğu övgüden memnun olduğu belliydi.

Cyclops? Bu tek gözlü adam değil miydi? *Cyclops, Zeus'a şimşek ve gökgürültüsünü, Poseidon'a üç çatallı zıpkını, Hades'e başlığı hediye eden tek gözlü bir canavar...*

Tamam! Lina içindeki ansiklopedik monologu durdurdu. Cyclops kim olursa olsun, Hades'le mitolojik yaratıklar konulu bir tartışmaya girmeye niyeti yoktu. O yüzden her soğukkanlı, aklı başında, olgun kadının yapacağını yaptı; konuyu değiştirdi. Çabucak.

"Tahtın da çok farklı. Hangi taştan yapıldığım anlayamadım."

"Beyaz kalsedon."

"Bu taşın da özellikleri var mı?" diye sordu Lina.

"Evet. Korkuyu, isteriyi, depresyonu ve üzüntüyü uzaklaştırır. Özellikle bu oda için iyi bir seçim olacağını düşündüm."

"Sana katılıyorum."

Hades başını çevirip yüzleri yine birbirine çok yaklaşacak şekilde ona doğru eğildi.

"Bu odadaki diğer renkli taşı tamdın mı?"

"Ametist."

"Senin gözlerinin renginde, Persephone," dedi Eurydike keşfinin mutluluğuyla dolu bir sesle.

"Evet, bunu ben de fark ettim," dedi Hades yavaşça, bakışlarım Lina'nın bakışlarından ayırmadan. Sesi öyle derindi ki, âdeta işitsel bir öpücüktü ve Lina midesinin bu öpücüğe pır pır ederek cevap verdiğim hissetti.

"Ölüler Tanrılarıyla konuşmak ister!" Iapis'in sesi resmî bir otorite olarak bütün Büyük Salonu doldurdu. Hades bakışlarım istemeyerek ondan ayırdı ve Lina kendine gelebilmek için silkelendi. Kesinlikle bir Seks Tanrısı olarak gördüğü Hades'le nasıl iş yapabilecekti? Neredeyse karşısındakinin yeniden Bay Odun veya Bay İçine Kaparak olmasını isteyecekti. Neredeyse.

Tek umudu Persephone'nin Tulsa'da işine odaklanmış olmasıydı.

"Ölüler içeri girebilir," diye emretti Hades' in güçlü sesi. Lina, Iapis'in elinde, önceki gün Hades'in taşıdığı iki çatallı gümüş mızrağı gördü ve Iapis, gök gürlemesine benzer bir sesle, mızrağı mermer zemine çarptı. Kavisli girişin hemen dışında bekleyen gölgelerden biri kıpırdayıp, Büyük Salon'dan içeri girdi. Lina, kürsüye yaklaşmakta olan ruhu dikkatle izledi. Orta yaşlı bir kadındı. Yarı saydam şeklinin üzerinde herhangi belirgin bir yara göremedi. Çekici bir kadın olduğunu düşündü. Başının üzerinde topladığı karmaşık örgülü saçları, sanki taç takıyormuş izlenimi veriyordu. Kürsünün ayağına geldiğinde, etrafının

tutam tutam uçuşan, kat kat dökümlü kumaşla sarmalanmış olduğunu gördüler. Önlerinde yerlere kadar eğilerek selam verdi ve Hades konuşmaya başlayana kadar da öylece durdu.

"Kalkabilirsin, Stheneboia."

Kadın doğruldu, ama Persephone'yi tanır taramaz gözleri büyüyerek tekrar yerlere kadar eğildi.

"Demeter'in kızının varlığı benim için bir onurdur."

Ruhun soluk soluğa sesi, Lina'ya kötü bir Marilyn Monroe taklitçisini hatırlattı.

"Lütfen kalk," dedi Lina, bu ruha karşı neden bir hoşnutsuzluk hissettiğini merak ederek.

Stheneboia tekrar doğruldu. Tanrıça'ya yeterli saygıyı gösterdiğini düşünerek, Persephone'ye aldırmadan, büyük, siyah halkalarla çevrelenmiş gözlerini Hades'e odakladı.

"Buraya, Lethe'nin suyundan içip, ölümlü dünyada tekrar doğmama izin verilmesini istemek için geldim, yüce Tanrım."

Hades onu dikkatle inceledi. Konuştuğunda, Lina, sesinin bir tanrının otoritesi ve güveniyle dolu olduğunu fark etti; hatta o kadar ki, onun gözle görülür gücünün karşısında Lina'nın kollarındaki tüyler bile ürperdi.

"Benden çok garip bir şey istedin, Stheneboia. Biliyorsun ki intihar eden ruhların Lethe'den içmesine çok nadiren izin verilir."

Lina şok oldu. Bu kadın kendini mi öldürmüştü? Neden?

Stheneboia cilveli bir şekilde gözlerini indirdi. "Ve biliyorsunuz ki, yüce Tanrım, gerçekten ölmek istememiştim."

"Yüce Tanrım" sözlerini kullanırken Hades'i adeta sözleriyle okşamıştı. Lina çenesinin kasıldığım hissetti. Kadın resmen Hades'le flört ediyordu!

Ruh, gücenmiş bir ses tonu kullanmaya başladı. "Trajik bir kazaydı. Tüm sonsuzluk boyunca bunun bedelini ödemek zorunda mıyım?"

"Acheron'un kıyılarında dolaşırken ne öğrendin?" diye sordu birden Hades.

Stheneboia sanki düşüncelerini toparlarmış gibi duraksadı. Konuştuğunda, sözleri âdeta yavaş bir kedi mırıltısıydı.

"Akılsızca bir seçim yaptığımı öğrendim. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım, Ölüler Diyarı Tanrısı."

"Öyleyse pek bir şey öğrenmemişsin. Yarı yaşındaki Bellerophon'u arzuladın. İhtiraslarına karşılık alamayınca da kocana Bellerophon'un sana tecavüz etmek istediğini söyledin. Neyse ki Athena kocanın onu öldürmesini engelledi. Tanrıça, Bellerophon'a senin genç kız kardeşini sunmakla çok iyi yaptı. Kız kardeşin onu daha çok hak ediyordu."

"O ürkek fare Bellerophon'u hak etmedi!" Stheneboia'nun ani öfkesi, çekici hatlarını bir anda sert ve acımasız bir şekle dönüştürmüştü.

Hades sanki Stheneboia hiç konuşmamış gibi devam etti. "Kendini aslında öldürmek istemediğini biliyorum. Tek amacın aileni korkutup onlara öyle bir acı ve üzüntü verecektin ki, onlar da Athena'nın çöpçatanlığını kabul etmeyip Bellerophon'u utanç içinde kovalayacaktılar. Şansızlığın hizmetçinin uyuyakalması ve seni, artık kurtarılamayacak kadar çok kan kaybettikten sonra fark etmesi oldu."

Stheneboia gözlerini Tanrı'nın delici bakışlarından ayırdı ve sözleri onu çok üzmüşcesine, soğuk, beyaz ellerinden birini alnına bastırdı.

"Bir sonraki hayatımda daha akıllıca seçimler yapacağım," dedi soluk soluğa.

"Hani pişmanlığın, Stheneboia?" diye sordu Hades taş gibi bir ses tonuyla.

"Aşka, yalanlar ve baştan çıkartmalarla hükmetmeye çalıştın. Aşk böyle zehirlerle devam ettirilemez."

"Ama anlamıyorsunuz." Ruhun sesi iyice çaresizleşmişti. "Onu çok arzuladım. O da beni arzulamalıydı. Hâlâ güzel ve çekiciydim."

"Aşk böyle zehirlerle devam ettirilemez," diye tekrarladı Hades. "Arzu ve ihtiras aşkın sadece küçük birer parçasıdır, ama bu da senin hâlâ öğrenmen gereken bir şey." Sonra üzgünce başım salladı. 'İsteğini reddediyorum, Stheneboia. Onun yerine Kederlerin Nehri Acheron'un kıyılarına tekrar dönmeni emrediyorum. Belki burada biraz daha zaman geçirmen, kalbini bencil ihtiraslarından başka şeylere açmam sağlar. Bir yüzyıl daha geçmeden de bir daha huzuruma çıkma."

Stheneboia'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldığı an odayı şiddetli bir rüzgâr doldurdu ve minyatür bir hortum gibi etrafını çevreleyerek, onu gözlerinin önünden alıp götürdü.

Iapis mızrağım başka bir ruhu içeri almak için kaldırdı, ama Hades'in elini kaldırmasıyla hareketini durdurdu. Tanrı, Lina'ya döndü.

"Kararım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Akıllıca bir karar verdiğini düşünüyorum," diye yamtladı Lina tereddütsüz. "Bütün hikâyeyi bilmiyorum, ama duyduklarımdan anladığım kadarıyla çok kötü bir şey yapmış ve bundan kesinlikle pişman değil. Aslında bir şeyi de merak ettim."

Hades devam etmesi için başını salladı.

"Eğer Lethe'nin suyundan içseydi geçmiş yaşantısını unutacak mıydı?"

"Evet" dedi Hades.

"Ama yine de aynı türde bir insan mı olacaktı? Yani, Lethe'den içmek her şeyi temizliyor mu, yoksa eski benliğin bir parçası hâlâ kalıyor mu?"

"Mükemmel bir soru," dedi Hades, belirgin bir şekilde takdir ederek.

"Bir ruh Lethe'nin suyundan içtiğinde, hatıraları tamamen temizlenir ve ruh, bir çocuğun bedeniyle tekrar doğar. Ancak ruh, kişiliğindeki bazı unsurları barındırmaya devam eder. Neticede beden sadece bir kabuktur; kadın veya erkek, tanrı veya tanrıça olmayı belirleyen ruhtur."

"Bu da vermiş olduğun kararın ne kadar akıllıca olduğunu bir kez daha gösteriyor. Stheneboia tekrar doğarak bir başkasının hayatım daha karartabilirdi."

"Yaşamını yalanlar üzerine kurmuştu. Bu yalanlar onun gerçek doğasını gösteriyor. Ruhunun arzuladığı zenginlik veya lüks değil, sadece aşktı. Ve aşk, yalanlar ve aldatmacalarla var olamaz," dedi Hades.

"Aşk konusunda çok bilgilisin," dedi Lina dikkatlice.

Hades bir sonraki kelimelerini düşünmek için duraksadı ve o an içinin tekrar umutla dolduğunu hissetti.

"Çok uzun zamandır ölülerin ruhlarım inceliyorum ve ölümlülerin, tanrılara göre çok daha iyi bildikleri tek duygunun aşk olduğunu öğrendim."

Lina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ölümlüler aşkı tanrılardan daha mı iyi biliyordu? Boşanmış ve senelerdir doğru düz-

gün bir flörtü olmamış bir kadın olarak Hades'in sözleri onu çok şaşırmıştı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Hades umut kıvılcımının sönmekte olduğunu hissetti. Asık bir suratla, "Evet, bundan kesinlikle eminim," dedi ve Iapis onun onayıyla mızrağı tekrar yere vurdu.

Sorduğu soruya Hades'in verdiği tepkiyi değerlendirmek için Lina'nın pek fazla zamanı olmadı. Girişte bekleyen gölgeli şekillerden biri daha Iapis'in komutuyla hareketlendi ve Lina, Büyük Salon boyunca tedirgin bir şekilde yürümekte olan solgun yüzlü kadını izlemeye başladı. Kadın, Stheneboia'ya göre çok daha ciddi, ama giysisi en az onunki kadar zengindi ve koyu renk saçları da onunki gibi karmaşık örgüler şeklinde toplanmıştı. Başım çevreleyen küçük bir tacı vardı. Yaklaşınca, Lina onun otuzlu yaşlarda, balıketli, ama çekici bir kadın olduğunu gördü.

Kadının elbisesinin önündeki kırmızı lekenin, hâlâ kanamakta olan açık bir yara olduğunu görünce şok oldu.

Ruh yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Persephone ve Hades, Ölüler Diyarı Tanrısı'yla birlikte Bahar Tanrıçası'nın da önünde eğilmekten onur duyuyorum." Kadının sesi güçlü ve gösterişliydi. Lina gülümseyip başıyla selam verdi.

"Selamlar, Dido. Kartaca Kraliçesi'nin bugün benden istedikleri nelerdir?" diye sordu Hades.

"Hades, Cocytus Nehri'nin yanındaki Matem Bölgesi'nden ayrılıp Elysia'ya geçmeyi diliyorum."

Tanrı, ruhu dikkatlice izledi.

"Karşılıksız aşkının acısının üstesinden gelebildin mi, Dido?"

Kadın, Stheneboia gibi cilveyle olmasa da, Lina'nın geçmi-

şinden çok iyi bildiği bir tavırla gözlerini yere indirdi. Gözlerinden hâlâ yansımakta olan acıyı saklamak istiyordu.

"Evet, yüce Tanrım. Sahip olamadığım şeyi ümit etmeyi bıraktım."

Lina sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıp Hades'e baktı. Dido'ya tabii ki inanmayacaktı. Hades çenesini sıvazladı ve ölü kraliçeyi inceledi.

"Matemin süresince ne öğrendin?"

"Aşkın gücüne daha kararlılıkla inanmam gerektiğini. Aeneas'ın zamana ihtiyacı olduğunu anlamalıydım. Zeus ona beni terk etmesini emretmişti; elinden ne gelirdi ki? Yüce inanışın savaşçısı, dindar bir adamdı. Bu onun suçu değildi. Daha anlayışlı, daha istekli olmalıydım..."

Sözleri hıçkırıklarıyla kesildi ve yüzünü elleriyle kapattı.

"Dido, matemini henüz bitirmemişsin." Tanrının sesi nazikti.

"Hayır, bitirdim!" Dido çenesini kaldırıp yüzünü sildi. "Sadece ölümsüzlerin önündeyken içimde bir çocuğun korkusunu hissediyorum ve bu da duygularımı hassaslaştırıyor." Yardım isteyen, parlak gözlerini telaşla Lina'ya çevirdi, Lina da şefkat dolu bir bakışla ona karşılık verdi. Terk edilmenin ve bunun için kendini suçlamanın ne demek olduğunu biliyordu.

"İsteğini kabul ediyorum, Dido. Benim onayımla Elysia'ya girebilirsin."

Hades'in sözleri Lina'nın üzerinde şok etkisi yarattı. Dido coşkuyla Büyük Salon'u terk ederken, o boş gözlerle Tanrı'ya bakakaldı.

Iapis tekrar mızrağı kaldırmaya davranmışken, Hades onu bir daha durdurdu.

"Kararıma katılmıyor musun, Persephone?" Tahtım Tanrıça'yı görebilecek şekilde çevirdi.

Lina sırtım dikleştirip ona baktı. *Sen bir tanrıçasın... Sen bir tanrıçasın... Sen bir... hayır.* Tekrarlamayı durdurdu. Her şeyden önemlisi, gerçek hayatında sevmiş ve reddedilmiş bir kadındı, o yüzden Dido'nun duygularını kesinlikle anlıyordu.

"Hayır, kararına katılmıyorum."

Cevabıyla şaşkına dönen Hades, "Nedenini açıklayabilir misin?" dedi.

"Dido, Aeneas'ı unutabilmiş değil. Hâlâ kendini suçlama ve zarar verme aşamasında. O hâlâ bir kurban. Matem Nehri ona ne tür bir ders verecekti bilmiyorum, ama bunda henüz başarılı olamamış." Hades kızgınlığının arttığım hissetti. Persephone aşk ve kaybetmekle ilgili ne biliyordu ki? O, her zaman her istediğini elde eden genç bir tanrıçaydı.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Hades'in küçümseyen ses tonu karşısında Lina'nın gözleri kısıldı, ama tartışma yaratacak ters bir cevap vermemek için kendini tuttu. Hades'e göre o sadece genç bir tanrıçaydı. Gerçek geçmişini ve kalp ağrılarını bilmesine imkân yoktu. Açıklamasına başlamadan önce derin ve yavaş bir nefes alarak sinirlerine hâkim olmaya çalıştı.

"Aslında birkaç büyük ipucu vardı. Birincisi, başka yöne bakıp ağlamasıyla foyası meydana çıktı.[19] Kötü benzetme için özür dilerim. İkinci olarak, ne dediğini duymadın mı?" Hades'e cevap verme imkânı bırakmadan hızlıca devam etti. "Tüm konuşması ben, ben, ben ve zavallı ben, ben, benlerle doluydu. Buna bir de 'bu onun suçu değil benim suçum'u eklersen koskocaman bir

19 Foyanın meydana çıkması deyimi, İngilizcede *dead giveaway* olup, *dead* kelimesi aynı zamanda *ölü* demek olduğu için yazar burada ironi yaprrpştır. (yay. n.)

kurban karakteri elde edersin. Elysia yerine bir spor salonuna ya da bir psikologa gidip bu kendinden nefret etme durumundan kurtulması lazım." Lina aniden susup Hades'in psikologun ne demek olduğunu bilip bilmediğim merak etti.

Hades başını yana eğmiş, çok ilginç bilimsel bir deneyi seyrediyormuşçasına ona bakıyordu. Ardından Lina'yı gerçekten çok kızdıran bir şey yaptı. Gülümsedi. Ve kıkır kıkır güldü. Lina, Persephone'nin gençlik dolu tatlılığında kendi sesini bulabilmek için başım ve göğüslerini dikleştirdi ve çelik gibi sert ve yeterince iğneleyici bir ses tonuyla ödüllendirildi.

"Tek bir şeyi kontrol etmeni istiyorum, Hades. Bu Aeneas denilen adam... Seninle, elmas avizelerine karşılık Demeter'in altın tacıyla iddiaya girerim ki, bu adam Elysia'da. Ve burası, Dido'nun seni kandırarak gitmeyi becerdiği yer. Ayrıca adamın Elysia'ya yeni geldiğine de iddaya girebilirim; Dido'nun aniden oraya gitmek istemesinin nedeni de bu."

Hades'in kıkırdaması durdu ve gözleri donuklaştı. "Belki de genç Tanrıça, kendisine incelemek ve yorum yapmaktan fazlasının sunulmasını ister. Bir sonraki karar senindir, Persephone. Ne kadar iyi bir seçim yaptığınıysa kader yargılayacak."

Lina başım salladı. Zihninden iki kelime geçti. *Ah* ve *kahretsin.*

Iapis'in mermer demine çarptığı mızrak, kasvetli sesiyle sanki dünyanın sona erdiğini duyurdu. Bu sefer sadece bir değil, birkaç gölge salonun giriş yerinden ayrılıp kürsüye doğru yürümeye başladı. Lina hemen hemen bir düzine ruh saydı. Kalbi hızla atmaya başladı ve terli elleriyle oturduğu sandalyenin kollarım sıkıca kavradı. Bu sadece bir veya iki ruh değil, bir orduydu. Hepsi de farklı yaşlardaki kadınlardı ve ruh bedenleri farklı farklı durumdaydı. Bazıları Eurydike gibi somut hâldeyken,

bazıları öyle saydamdı ki âdeta yok gibiydiler. îlk başta ürkmüş koyunlar gibi grup hâlinde teredütlü ve güvensiz bir şekilde yürürken, Hades'in yanında, sandalyesinde oturmakta olan Lina'yı görünce bir anda değiştiler. Ürkeklikleri yok oldu. Tek bir beden gibi kararlı bir şekilde öne doğru yürürken, kürsüye yaklaştıkça adımlarını daha da hevesle atıyorlardı. Kürsünün alt basamağına ulaştıklarında büyülenmiş gibi bakışlarım Tanrıça'ya diktiler.

sonra, içlerinde en yaşlısı olduğu belli olan bir kadın dizlerinin üzerine çöküp başım eğdi. Diğer kadınlar da onu izledi. Lina'ya çok uzun gibi gelen bir süre kimse konuşmadı ve sonra Hades'in sesi, sessizliği bir bıçak gibi kesti.

"Bugün buraya getirdiğiniz istekler nelerdir?"

En yaşlıları olan kadın başım kaldırdı. Hades'e cevap verirken, parıldayan gözlerim Lina'dan hiç ayırmadı.

"Hiçbir isteğimiz yok, yüce Tamım. Buraya yakarışlarımızı yanıtladığı için Bahar Tanrıçası'na teşekkür etmeye geldik. Uzun zamandır bir tanrıçanın varlığından yoksunduk." Yaşlı kadının el hareketiyle birkaç genç kadın ayağa kalkıp öne doğru ilerledi. Eteklerindeki yeni kesilmiş taze çiçekleri Lina'nın ayaklarının ucuna bıraktılar. Hades bir kaşı yukarı kalkmış hâlde Lina'ya bakıyordu. Sözünü tutarak, durumu Lina'nın ele alması için sessizce duruyordu. Lina boğazım temizledi; karşı konulmaz bir şekilde saçlarıyla oynamak isteyen ellerini, kenetlendiği sandalye kolundan ayırmamak için çabalıyordu. Milyonuncu kez kendine bir tanrıça olduğunu hatırlattı. Ve tanrıçalar sinirli bir şekilde saçlarım çekiştirmezlerdi; en azından topluluk önünde.

"Şey, bu gerçekten de süpriz oldu. Geldiğiniz için minnettarım ve çiçekler çok güzel."'Başını yanında durmakta olan küçük ruha doğru eğdi.

"Eurydike onları benim için vazoya koyacak ve ben de onlara bakacağım."

Kadınlar gülümseyip soluk soluğa mutluluk dolu sesler çıkardılar. Lina rahatlamaya başladı. Sadece iyi dileklerini sunan mutlu ruhlardı bunlar. Tulsa'dan gelen bir fırıncı bile bunu bozamazdı.

Yaşlı kadın, "Ölüler Diyarı'ndan hemen ayrılmayacaksınız, değil mi, Persephone?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lina sertçe. "Hemen ayrılmayacağım." Altı ay kesinlikle "hemen" sayılmazdı.

Ruhlar rahat bir nefes alıp mutlulukla fısıldaştılar.

Yaşlı kadın, "Buna çok memnun olduk, Tanrıçam..." diye devam ederken aniden odayı dolduran şaşkınlık verici bir ses sözünü kesti. Lina hayretle gözlerini kırpıştırdı. Ses her tarafını sarmıştı. Müzik. İnanılmaz güzellikte bir müzik sesiydi. Çok karmaşık bir kuş şakımasına benzeyen notaların yükselip alçalmasını büyülenmiş bir şekilde dinledi. Ses, yakınlaştıkça müzikal bir su sesine döndü. Bazı notalar berrak bir deredeki çakıl taşlarının üzerinden düzgünce kayıp, bazıları işitme duyusunun kaygan kıyılarından yuvarlanırken, diğerleri de çınlayan sesin ritmik şelalesine güçlü bir şekilde aktı.

"Iapis?" Hades'in sesi müziği bölünce, Lina kaşlarım çattı ve içinden onun biraz sessiz durmasım istedi.

"Efendim, ben..."

Müzisyen, Büyük Salon'a girdiğinde Iapis'in sözleri yarım kaldı. Adam, Tanrı'nın kürsüsüne doğru yürüyünce, kadınlar onun geçebilmesi için kenara çekildi. Hâlâ yaptığı nefis müziğin etkisinde olan Lina adamı inceledi. Normal gözüken, sıradan bir genç adamdı ve altın yaldızlı, küçük, tahta bir arp çalıyordu.

Arpın altın rengi, saçlarından ve bronz tenli, yapılı omuzlarından birini açıkta bırakarak vücudundan dökülen ince kumaşın üzerinden yansıyordu. Kürsüye yaklaşırken arpından sihir çıkartmaya devam ediyordu. Aynı zamanda hareketli bir şarkı mırıldanıyordu ve Lina, adamın ne onunla ne de Hades'le ilgilendiğini fark edince şaşırdı. Onun yerine gözlerini Lina'nın tam solundaki bir noktaya dikmişti.

"Yaşayan bir adam Ölüler Diyarı'na ne cüretle girebilir?" Hades'in sözleriyle müzik hemen kesildi.

Lina adamın kendisine tanıdık gelmesinden dolayı şok oldu. Ona neden normal gözüktüğünü şimdi anlıyordu. Çünkü adam yaşıyordu.

"Kimsin?" diye kükredi Hades.

Cevap, Lina'nın solundaki küçük ruhtan geldi.

"İsmi Orpheus. Benim kocam."

Bölüm On Üç

Eurydike'nin sesi yaşadığı şokla incelmişti. Lina gözlerini ona çevirdi. Kız, kocasına bakıyordu. Gözleri koskocaman, yuvarlak bir hâl almıştı. Yüzündeki renk tamamen uçmuştu.

"Hangi hakla ölülerin âlemine girersin?" diye ısrar etti Hades.

Orpheus gözlerini karısından ayırdı. Önce Hades'in, sonra da Lina'nın önünde yere eğildi. Ardından ellerini sanki akordunu yapıyormuş gibi lirin üzerinde gezdirdi. Konuştuğunda sözlerine ince notalar eşlik etti ve sesi âdeta onları bir arada tutan sihirdi.

Ey, Hades, karanlık ve sessiz dünyaya hükmeden,

Bir anadan doğan herkes sana gelmeli.

Tüm güzel şeyler sonunda sana döner.

Daima borçların ödendiği kişisin.

Kısa bir süre dünyada oyalanırız,

Sonrasında sonsuza kadar seninizdir.

Ama ben sana vaktinden önce gelen birini arıyorum;

Bu tomurcuk çiçek açamadan koparıldı.

Kaybıma dayanmaya çalıştım, ama ah, ah, onu öyle çok seviyorum ki, onun kaybetmenin acısı beni yavaş yavaş öldürüyor.

Aşk çok güçlü ve cezbedici bir tanrı.

Benim olan şeyi bana geri vermen için yalvarıyorum,

Çok erken biten yaşam nakaratına yeniden başlaması için,

Senden bu küçük şeyi istiyorum.

Onu bana yeniden ödünç vermeni.

Yaşam süresi sona erince yeniden senin olacak, öyle de olmalı.

Çünkü ah, ah, onu öyle çok seviyorum ki, onun kaybetmenin acısı beni yavaş yavaş öldürüyor.

Orpheus'un sözleri bitti, ama parmakları şarkının yumuşak tatlı melodisini çalmaya devam etti. Lina kalbinin kırılıp ağrıdığım hissetti. Orpheus'un müziği onu şimdiye dek hiç olmadığı kadar çok etkilemişti. Yanaklarının ıslandığını hissedince, yüzüne dokundu ve aktığım hiç fark etmediği gözyaşlarını sildi.

Yanında sessizce oturan Tanrı'ya baktı. Onun yüzü de ölümlü adamın şarkısı karşısında hissettiği kederi yansıtıyordu. Hades konuşmaya başladı, sonra durdu. Koyu gözleri, Lina'nın yaşlarla dolu gözleriyle karşılaşana dek yavaşça başını çevirdi.

"Seçim senin. Bir sonraki kararı sana bahşetmiştim, ama öyle olmasa bile, Eurydike senin hizmetinde olma sözü verdi. Onu sadece sen özgür bırakabilirsin, bu yüzden de onun kaderine karar verme gücüne iki kere sahipsin. Akıllıca bir seçim yap, İlkbahar'ın Tanrıçası," dedi Hades, Orpheus'un şarkısındaki duyguyu yansıtan bir ses tonuyla.

Lina bir tanrıça olmanın dehşet verici sorumluluğunu ilk defa hissederek, titrek bir nefes aldı.

Eurydike'nin geleceği onun kararma bağlıydı. Sandalyesini çevirip kıza doğru döndü. Kızın ince bedeni tamamen hareketsizdi. Verdiği tek tepki, renksiz yüzünde ıslak yollar açıp, elbisesinin tül kumaşına durmaksızın akan gözyaşlarıydı.

"Nasıl öldün?" diye sordu Lina yumuşak bir sesle.

Ama Eurydike onu cevaplamadı. Onun yerine Orpheus'un kelimelerini vurgulayan ezgisi daha karamsar bir melodiye dönüştü.

"Evlenmemizden sadece bir ay sonra birlikte ay ışığında yürüyorduk. Yanımdan ayrılıp birdenbire ortaya çıkan siste kayboldu. Yanlış yolu seçmişti. Seçtiği yol onu bana, âşık kocasına getirmek yerine zamansız ölümüne, bir yılan yuvasına götürdü."

Orpheus bunları şarkıyla anlatmasa da, kelimeleri hâlâ şiirseldi. Lina, bu kelimelerin etrafında bir üzüntü yarattığım hissetti. Eurydike'nin trajik ölümü onu tekrar ağlattı. Demek kızın yaptığı yanlış seçim buydu ve bu seçimin bedeli olarak ödediği şey de genç kocasını kaybetmek olmuştu; ruhunda hâlâ tüm ağırlığıyla duran bir bedel. Öylesine ağırdı ki, Lina, Orpheus'u görünce kızın acıdan dilinin tutulduğunu fark etti.

Eğilip küçük ruhun elini tuttu. Eurydike'nin elleri soğuktu ve Lina bedenini sarsan sessiz titremeleri hissedebiliyordu.

"Seni özgür bırakıyorum," dedi Lina gözyaşlarının arasından. "Kocanla hayatına dönebilirsin. Üzüntünü şimdi anlayabiliyorum ve senin için bunu yapabildiğime çok mutluyum."

Eurydike şaşkınlıkla nefes aldı. Bedeni gözle görülür şekilde titriyordu ve ağzı acıyla büzülmüştü.

"Ah, tatlım! Benim için üzülme. İyi olacağım. Hem Iapis

hem de Hades bana çok iyi bakacaklar." Lina kızın elini sıkarken, destek vermesi için Hades'e baktı.

Esmer Tanrı dikkatle Eurydike'yi izliyordu.

"Persephone sözlerini bitirdi. Kararı önünde saygıyla eğiliyorum. Sadece bir şartım var."

Hades'in bakışları Orpheus'a döndü. "Eurydike, Yaşayanlar Dünyası'na sadece yolda arkanı dönüp ona bakmazsan dönebilir; seni takip ettiğine güvenmelisin. Bu saraydan çıktığında, âlemimden ayrılıp, ölümlüler dünyasında yeniden varolana kadar ona bakamazsın."

"İsteğinize bağlı kalacağım. Beni takip edeceği konusunda hiç şüphem yok." Orpheus, Hades ve Lina'nın önünde eğildi. "Bundan sonra sizin hayırseverliğinizi yücelten methiyeler söyleyeceğim." Gözleriyle Eurydike'yi tutsak edip sözlerini akıcı bir müziğe çevirdi:

Beni izle, beni izle...

Sonsuza dek birlikte olacağız...

Bana aitsin, bana aitsin...

Sonsuza dek birlikte olmalıyız...

Orpheus liriyle âdeta sihir çalıyordu. Karısına attığı son bir delici bakıştan sonra, *Sirenlerin Çağrısı'nı* söyleyerek döndü ve Büyük Salon'dan ayrıldı. Eurydike de sanki görünmez bir iple ona bağlıymış gibi kocasını izledi. Kürsüden inerken tökezledi, kendini düzelterek aksak adımlarla kocasını izlemeye devam etti. Omzunun üzerinden bir kez arkasına baktı. Lina, kızın gözlerindeki buğulu bakışları görünce şok oldu. Eurydike acı çekiyormuş gibiydi. Orpheus, müziği ve Eurydike'yle bera-

ber Hades'in Sarayı'ndan ayrıldı. Hades aniden oluşan sessizliğe doğru konuştu.

"İstekler bugün için kapanmıştır."

Iapis mızrağı mermer zemine vurdu ve kadınlar grubu Lina'nın önünde bir kez daha eğilerek girişin ardında gözden kaybolup onu Hades ve Iapis'le yalnız bıraktı. Hiçbiri konuşmuyordu.

Lina, kocasını izleyerek odadan çıkarken Eurydike'nin yüzündeki ifadeyi aklından çıkartamıyordu. Kızcağız -Lina saçından bir tutamı parmağına doladı- tuzağa düşmüş gibiydi. Şimdi Orpheus ve onun baştan çıkarıcı müziği olmadan yaşananları zihninde tekrar canlandırınca bir şeyler yanlış geliyordu.

Sezgileri bir şeylerin çok yanlış olduğunu bağırıyordu.

"Şimdi odama dönüyorum," dedi Lina sesinin soğukkanlı çıkmasına dikkat ederek, Hades'e gülümsedi. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Çok ilginçti." Nefesini tutup kürsünün basamaklarım hızlıca inerken Hades'in onu durdurmayacağını umuyordu.

Hâlâ salonun girişinde duran Iapis'e seslendi. "Beni odama götürür müsün? sanırım biraz kestireceğim. İsteklerin heyecanı beni yordu."

Lina, Iapis'in gözlerinin soru sorar bir şekilde arkasında gezindiğini fark etti, ama Hades'ten devam et onayı almış olmalıydı, çünkü neşeyle başını sallayıp, Büyük Salon'dan çıkmasına yardım etti. Hades'in onları duyamayacağı bir yere geldiklerinde Lina durdu ve yüzüne bakması için Iapis'in kolunu çekiştirdi.

"Eurydike'nin bir sıkıntısı var. Bunu hissedebiliyorum. Şey, Orpheus müzik çalarken hissetmemiştim, ama o gider gitmez hislerim değişti," dedi Lina.

"İsteğiniz nadir, Tanrıçam?" diye sordu Iapis sesini alçaltarak.

"Onları izlemem lazım." Lina, konuşana kadar ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama sözleri gayet yerinde çıkmıştı.

"Eurydike'yi ona dönmesi için özgür bırakarak doğru kararı verdiğimden emin olmak için onları izlemeliyim."

Iapis ciddiyetle başım salladı. "Ona zarar gelmesini istemeyiz."

"Hayır, istemeyiz."

"Buradan gelin," dedi Iapis kararlılıkla. Lina'yı hızlıca sarayın önüne çıkarttı.

"Patika burada." Siyah mermer patikayı işaret etti.

"Şu an sizden çok uzakta değil."

"Teşekkürler, Iapis." Lina hızlıca patikada ilerlemeden önce ani bir kararla ona sarıldı.

"Ölüler Diyarı size açıktır, Tanrıçam," diye seslendi Iapis arkasından. "İstediğiniz zaman girip çıkabilirsiniz. Eurydike de buraya ait. Onun da bu âleme girme hakkı var. Ama Orpheus yaşayan bir ölümlü. Girişten çıktığı an, yaşadığı sürece buraya giremeyebilir."

"Bunu unutmayacağım," diye seslendi Lina omzunun üzerinden.

"Persephone Eurydike'yi mi takip ediyor?" diye sordu Hades, Iapis'e.

"Evet."

Hades, boş Büyük Salon'da huzursuzca dolaşıyordu. "Orpheus bir şeyler saklıyordu. Müziği baştan çıkartıcı bir ağ örüyor-

du, ama söyledikleri yalandı. Küçük ruh onu takip etmek istemedi."

"Size katılıyorum, efendim," dedi Iapis sert bir şekilde.

Hades dolanmayı kesti. "Eurydike'yle ilgileniyorsun." Bu bir soru değildi.

"İlgileniyorum," dedi Iapis.

"Emin misin?"

"Eurydike beni güldürüyor. Uzun zamandır hiç gülmemiştim."

"Kalbini biliyor musun?" diye sordu Hades yumuşak bir ses tonuyla.

"Henüz buna zaman olmadı ve o çok genç," dedi Iapis çaresizce.

Hades başım salladı. "Kadınlar zordur."

"Gerçekten de öyle."

"Bana Görünmezlik Miğferi'ni getir. Persephone'yi takip edeceğim. Bu hatayı düzeltmek için benim müdahalem gerekebilir."

Iapis'in yüzünü bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Hades'in gözleri yumuşadı ve Iapis'in elini sıkı sıkı tutu. "Bana teşekkür etmene gerek yok, dostum."

Iapis, Görünmezlik Miğferi'nin asılı olduğu sütuna koştu. Miğferi ellerinin arasında sıkıca tuttu. Ağırlığı her zamanki gibi onun için bir sürprizdi.

Dövülerek hafifletilmiş olsa da katlanması güç bir ağırlığı vardı. Başlığı Ölüler Diyarı Tanrısı'na uzattı. Hades miğferi aldı. Sonra duraksayıp düşündü.

"Iapis, bir şeyi kontrol etmeni istiyorum."

"Tabii, efendim."

"Son zamanda Elysia'ya Aeneas isimli birinin girip girmediğini öğren."

"Hallolmuş bilin, Hades."

Tanrı başını salladı. Sonra hızlı bir hareketle Görünmezlik Miğferi'ni kafasına geçirdi. Vücuduna yayılan acı dayanılmazdı. Dudaklarım sıktı ve acıya yenik düşmeye karşı koydu. *Geçecek,* diye hatırlattı kendine, *değerli bir şeye bedelini ödemeden sahip olunmaz.* Acıya karşı derin nefes aldı ve sonunda hisleri tekrar normale döndü.

Iapis, Tanrı'nın vücudunun, dalgalandıktan sonra yok oluşunu seyretti. Önündeki boşluğa doğru konuştu: "Onları geri getirin, efendim."

Hades'in cevabı odanın diğer köşesinden Iapis'e ulaştı: "Getirmeliyim..."

Bölüm On Dört

Lina, Orpheus'un müziğini duyamayacağı, ama Eurydike'yi de gözden kaçırmayacağı şekilde hızlanıp, yavaşlayan bir ritim tutturmayı başardı.

"Hiç yorulmaz mı bu adam?" diye mırıldandı kendi kendine. Durumu sakin kafayla düşününce, Orpheus'un müzisyen kılığına girmiş bir büyücü gibi çıkardığı etkileyici notaların, dinleyen herkeste ve her şeyde uyuşturucu etkisi yaptığım fark etmek zor değildi. Ölüler o geçerken, Elysia'ya yaptıkları kutsal yolculuklarına ara veriyordu. Çiçekler ve ağaçlar ona doğru eğiliyordu. Hatta Lina bile onun sesine çok yaklaştığında kendini anlamsız bir şekilde gülümserken buluyordu.

"Ah! Bana aşırı derecede tatlı bir şekeri hatırlatıyor. İlk başta çok iyiydi, ama yakında kusmama neden olacak," dedi kendi kendine. Kendi ses tonunu duymak içini rahatlattı. Hızla yanlarından geçerken, onu görüp şaşıran ve önünde eğilip reverans yapan ruhları başıyla selamladı. "Daha akıllıca davranmalıydım. O şarkıcı çocuk yerine Eurydike'ye dikkat etmeliydim. Ve Dido olayının beni bu kadar şımartmasına izin vermemeliydim." Hayal kırıklığıyla dudaklarım ısırdı.

Üzerindeki gökyüzünün rengi değişmeye başlayınca bir

korku ürpertisiyle tüm vücudu titredi. Solmakta olan ışığın, Ölüler Diyan'nın parlak ve keyifli kısmının sonu olduğunu çok iyi biliyordu. Eurydike'yle birlikte daha önce yukarıdaki dünyadan Ölüler Diyarı'na gelmek için kullandıkları yolu takip ediyordu.

Kötü rüyalar ve karanlık hakkında düşünmemeye çalıştı. Eğer Eurydike buna katlanabiliyorsa, pekâlâ o da katlanabilirdi.

Tam önünde delice bir uluma duydu. sonra uzaklardan gelen müziğin sesi yükseldi ye vahşi ulumalar yavru bir köpeğin iniltilerine dönüştü. Lina başını salladı. Orpheus cehennemin dibinde ne haltlar karıştırıyordu? İstemeden yaptığı bu kötü benzetmeyle irkildi. Büyüleyici şarkısı karşısında duygusuzlaşmaya çalışarak, sabit bir ritim tutturana kadar adımlarım hızlandırdı. Persephone'nin uzun bacakları onu hızlı bir şekilde öne doğru taşıyordu. Nefesi derin ve düzenliydi. Memnuniyetle gülümsedi. Persephone'nin bedeni sadece genç değil, aynı zamanda fomundaydı da.

Yol aniden sola doğru kıvrılınca tökezleyerek duraksadı. Tam önünde devasa bir köpek duruyordu.

Canavar başını kaldırıp uğursuz bir şekilde hırlayarak onu uyardı. Lina, gözlerini kırpıştırıp görüntünün yok olmasını bekledi, ama köpek hâlâ orada duruyordu.

"Kahrolası şeyin üç tane başı var," dedi soluk soluğa.

Kahrolası şey homurdandı.

Lina çenesini sıktı. Alt tarafı bir köpekti. Gördüğü en büyük köpek olduğu kesindi. Ve *-merda!-* üç tane başı vardı.

Canavar hırıldayarak onu tekrar uyardı. Üç çenesinden de salyalar akıyordu. Çene?

Sersemlemiş zihni gördüklerine bir anlam katınca, Lina'nın yüzünü rahatlamış bir gülümseme kapladı. Öne doğru çıkmış

çenesi -çarpı üç- ve salyalarıyla bu köpek dev boyutlu bir Edith Anne'den başka bir şey değildi.

Gülüşüyle, üç çift kısa kulak ona doğru yöneldi. Lina, kendine has "köpekçik sesleri" çıkartarak (kediler kendileriyle bebekmiş gibi konuşulmasına tahammül edemedikleri için "kedicik sesi" çok daha farklıydı) canavara doğru ilerledi.

"Selam, seni kocaman, sevimli şey!" dedi sevgi dolu, yumuşak bir ses tonuyla. Üç tane kuyruk belli belirsiz hareketlendi. .

"Bu harika bir sürpriz. Tam da Edith Anne'imi kaybettiğimi düşünürken. Ben buralardayken, sen benim koca kötü Cehennem Köpeciğim ol." Çok başlı canavara dokunabileceği kadar yakın bir mesafede duruyordu.

"Hav?" dedi canavar.

"Edith her zaman kulaklarının kaşınmasından hoşlanırdı. Hadi önüme eğil de bir deneyelim." İncecik elini canavarın altı kulağından birine doğru uzattı. Canavar en yakın başını ona doğru eğdi.

Lina kaşımaya başladı.

Hayvanın başlarından biri, iç geçirip eline yaslanınca neredeyse düşecekti. Diğer iki baş yürek parçalayıcı bir şekilde inledi.

Lina, "Aferin, iyi köpecik," diyerek sırıttı. Ortadaki başın ıslak burnunu okşadığında, üçüncü köpek yardıma muhtaç, küçük bir köpek yavrusu gibi bağırdı. "Ah, buraya gel. Çenenin altının kaşınmasına ne dersin?"

Bir yandan tatlı dille mırıldanarak hayvanı okşayıp severken bir yandan da içindeki sese onun ismini sordu.

Kerberos; Ölüler Diyarı Bekçi Köpeği'nin görevi kaçmaya kalkışan ruhları ve Hades'in âlemine girmeye çalışan yaşayanları yemektir.

"Eh, görevinde fena çuvalaldın, koca çocuk," dedi Lina.

Köpek inledi ve üç başı birden Lina'ya acıklı, koca gözlü köpecik bakışlarıyla baktı.

"Üzülme, Orpheus beni de kandırdı."

Havada üç kuyruk sallandı.

"Tamam, şimdi anlaşma şu: Ben o düzenbaz müzisyeni ve Eurydike'yi takip edeceğim. Sen de Bay Altındil'in yeniden içeri girmesine izin vermeyeceksin." Lina üç çift göze aynı anda bakmaya çalıştı.

"Anlaştık mı?"

Kerberos hareketlenerek havladı.

"Bir köpeciğin 'evet' demesini anlayabilecek kadar çok Lassie filmi izledim. Şimdi iyi bir çocuk... şey, yani iyi çocuklar olun. Döndüğümde görüşürüz." Lina, son bir kulak kaşımasından sonra, Ölüler Diyarı Bekçisi kuyruk sallayıp, mutlu küçük köpek yavruları gibi havlarken oradan ayrıldı. Kısa sürede hızlı ve düzenli bir tempo tutturdu.

"Hareketleri karşısında şaşırıp durmaktan vazgeçmeliyim," diye mırıldandı Hades kendi kendine. Persephone'nin tıpkı atları gibi Kerberos'u da büyülediğini görmüştü. Görünmezlik Miğferi'ne güvenerek, Lina'nın Orpheus'un müziğinden etkilenerek karar verdiği için kendi kendini azarlamasını duyabilecek kadar yakından izlemişti onu. Tahmin ettiğinden çok daha zekiydi. Kendisi de aynı şekilde ölümlünün sözlerinden etkilendiğini hissetmemiş miydi? Üstelik o, âleminin yönetiminde tecrübeli ve olgun bir tanrıydı.

Persephone'nin Tanrıça olduğu bir gerçekti, ama o sadece bir çocuktu. Buna rağmen hayret verici bir içgörü ve olgunluk gös-

teriyordu. Mesela, Hades'in içgüdüleri, Iapis'in yaptığı araştırma sonucunda, Aeneas'ın Elysia'ya tıpkı Lina'nın söylediği gibi yeni girdiğinin ortaya çıkacağını söylüyordu. Kendisi Dido'nun ölümsüzlerin huzuruna çıkmaya alışık olmayan hoş ve kadınsı bir ruh olduğunu düşünürken, Persephone nasıl olup da onun aslında bir düzenbaz olduğunu anlayabilmişti? Ve sonra kendisine hiddetli bir tanrıçanın körü körüne öfkesiyle değil de mantık ve sezgiyle kafa tutmuştu. Hades, Tanrıça'nın ince zekâsıyla kendisiyle girdiği iddiayı hatırlayınca güldü. Âlemine gelmeden önce hiç tahmin etmese de, Persephone sığ, genç bir tanrıçadan kesinlikle çok daha fazlasıydı.

Persephone, Kerberos'u bile okşayarak sevmişti ve Hades birden Tanrıça'nın üç başlı salyalı yaratığa gösterdiği ilgiyi kıskandı. Dişlerini sıktı. Persephone'nin kendisine dokunmasını istiyordu. Hissettikleri karşısında şaşkına düşse de yapabileceği bir şey yoktu. Iapis'in dediği gibi, belki azıcık bir mutluluk yaşamak, hiç yaşamamaktan çok daha iyiydi.

Bu düşünce ellerini terletti.

Lina, aşağıya doğru yürümeye devam ederken, üç başlı köpeği ziyaret etmek için geri gelmeye karar verdi. Belki yanında ona ikram edebileceği bir şeyler de getirirdi. Edith Anne, jambona bayılırdı. Herhâlde Cehennem'in mutfağında onun için atıştırmalık küçük bir jambon hazırlayabilirlerdi. Canavarın boyutlarını düşündü; tamam, belki de *büyük* bir jambon hazırlatırdı.

Yeni bir keskin dönemece geldi ve ayaklarını yutmak isteyen bir gölün kıyısında kayarak durabildi. Gölün suyu yoğun ve neredeyse yağlı denilebilecek kadar siyahtı. Etrafına bakındı. Gölün çevresini öyle bir karanlık sarmıştı ki su, Lina'nın hem önünden hem yanından sonsuza uzanıyor gibiydi.

Titredi.

O bir tanrıçaydı. Bu kelimeleri dikkatlice düşündü.

Gizli yerleri aydınlat, diye fısıldadı zihni. Rahatlayıp derin bir nefes alarak emretti: "Işık istiyorum!"

Avucunun içinden pat diye parlak bir ışık topu çıktı ve üzerinde sabırsızca süzülmeye başladı.

"Arzunuz nedir, Tanrıçam?"

Lina yerinden sıçrayıp, bir tanrıçaya hiç de yakışmayacak tiz bir ses çıkardı. Karanlığın içinden iskelet gibi bir adam belirdi. Yerlere kadar sürünen gri bir kaftan giyiyordu. Lina'ya Grand Canal'daki gondolcuların kayıkları itmek için kullandıkları değnekleri hatırlatan, uzun, çengelli bir sopa taşıyordu. Ama bir ölümlü veya bir romantikle olan benzerliği bununla sınırlıydı. Bu adam, kehribar rengi gözleri garip bir parıltıyla parlayan, asık suratlı bir yaratıktı. Kim olduğunu öğrenmek için Lina'nın hafızasını yoklamasına gerek yoktu. Hades'in kayıkçısı Charon'dan başkası olamazdı.

"Orpheus ve Eurydike'yi takip etmek istiyorum. Onları gölün karşı tarafına mı taşıdın?"

"Evet, Tanrıçam."

"O zaman ben de oraya gitmek istiyorum."

"Nasıl emrederseniz, Tanrıçam." Charon'un işaretiyle ayaklarının altındaki göl kıyısı hareketlendi ve ortaya aniden bir kayık çıktı. Lina, batan kayıkları, dipsiz gölleri ve yüzeyin hemen altında pusuya yatmış korkunç şeyleri düşünmemeye çalışarak küçük kayığa binip, ortalarda bir yere oturdu. Charon da kayığa bindi ve tam kıyıdaki sopasını almak üzere öne doğru eğilmişken, sanki bir fısıltıyı dinlemek istercesine hiç kıpırdamadan ol-

duğu yerde kaldı. Çok kısa bir hareketle başını salladı, duraksadı ve en sonunda kayığı iterek kıyıdan ayrıldı.

"Karşıya geçiş çok uzun sürmüyor, Tanrıçam."

Lina başını salladı ve rahatlamaya gayret etti. Gözlerini uzaklardaki karşı kıyıya odaklamıştı. Suya bakmıyordu. Aniden aklına *Yüzüklerin Efendisi'nden,* Frodo ve Sam'in Ölü Bataklıklar'ı geçtikleri sahne geldi. Eğer suya bakarsa ölü yüzlerin yansımasını göreceğinden korkarak ürperdi. Tek avuntusu omzunun üzerinde sadık bir şekilde süzülen ışık topuydu.

Korkmuş gözüküyordu; öylesine korkmuş gibiydi ki, Hades neredeyse başındaki Görünmezlik Miğferi'ni çıkartıp kimliğini ortaya çıkaracaktı. Sonra, genç ve korunmuş olduğunu söylediğinde verdiği tepkiyi hatırladı. Şimdi de miğferle saklanıp, işlerine karışmasına pek nazik bir tepki vermeyecekti. Saklanarak onu izlemesinden hiç hoşlanmayacaktı.

Ama Hades'in kalbi, onu kollarına alıp gözyaşlarını dindirmesini fısıldıyordu. Her zamanki gibi mantığım dinlese de, ilk defa kalbinin sesini dinlemek için karşı konulmaz bir istek duydu.

Charon, Tanrısının varlığım hissetmişti. Hades'in kayığa bindiğini de anlamıştı. aynı zamanda, Hades'in Tanrıça'dan saklandığım da biliyordu. Kayıkçı'nın ağzı kesinlikle çok sıkıydı; o yüzden Hades gözlerini bir an olsun Persephone'den ayırmadan küçük kayığın karşı tarafına oturdu. Persephone, oturduğu yeri elleriyle öyle sıkı bir şekilde kavramıştı ki narin parmak boğumları bembeyaz gözüküyordu. Sırtım, korkularına karşı koymak istercesine dikleştirmişti. Işığı, etrafındaki boşluğu en az kendi güzelliği kadar parlak bir ışık halesiyle aydınlatıyordu.

Kayığı tehlikeli bir şekilde sarsan bir dalgaya çarptılar. Persephone'nin bedeni titreyerek tepki verdi.

Dikkatli ve hızlı! Hades, içindeki öfkeyi düşünce yoluyla Charon'a aktardı. Kayıkçı anladığını belirtmek için başını salladı ve Tanrı'nın öfkesinin gücü karşısında ürperdi. Ölüler Diyarı Tanrısı'nın dikkatli kumandasıyla yolculuğun kalan kısmı sorunsuz ve çabuk geçti.

"Bu patika sizi oraya ulaştıracaktır, Tanrıçam," dedi Charon karanlığa doğru işaret ederek. Lina kayıktan inip karaya çıktı. "Hades'in kapıları az ötede. Bu kapılardan geçince yukarıdaki dünyaya girişi bulacaksınız."

Lina onun tarifine ihtiyaç duymadığını hissetti. Demeter haklıydı; bedeni yukarıdaki dünyaya giden yolu biliyor gibiydi. Yine de,kayıkçıya nazikçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Charon. Bundan sonrasını biliyorum." Birkaç adım atıp durdu ve tekrar uzun boylu adama döndü.

"Geri döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

Charon neredeyse gülümsedi. "Evet, Tanrıçam."

"Güzel."

Lina ışığıyla birlikte gölün kıyısından ayrıldı. Görünmezlik Miğferi'nin altındaki Hades de onu izliyordu. Fildişi kapılar tüm ihtişamıyla Lina'nın önünde beliriverdi. Neyse ki etrafta kötü bir rüyanın uğursuz sisinden eser yoktu. Kapılardan geçerken gözlerini kısıp, Eurydike'nin hayalet görüntüsünü yakalamaya çalıştı, ama karanlığın kadife katlarından başka bir şey göremedi. Durdu ve dinlemeye çalıştı. Müzik sesi geliyordu, ama belli belirsiz duyuluyordu ve çok uzaklardaydı.

Hızla koşarken, *Lütfen, lütfen çok geç kalmış olmayayım,* diye sessizce dua ediyordu.

Belli belirsiz görünen donuk renkli ağaçların oluşturduğu bir korudan geçti. Sonra tüneli gördü ve içerisindeki iki silüeti fark edince rahat bir nefes aldı. Bir tanesi diğerinden birkaç metre öndeydi.

Lina sessizce ve hızlı hızlı koşarak Eurydike'yle aralarındaki mesafeyi bir solukta kapattı.

Müzik çok hoştu. Omuzlarının gevşeyip, adımlarının yavaşladığını hissetti. Biraz dinlenip, sonra...

Onun müziğini dinleme! Kelimeler zihninin içerisinde haykırdı ve bir tanrıçanın gücünü toplayıp, Orpheus'un artık bıkkınlık veren notalarını zihninden kovdu. Zihninin rahatlamasıyla aniden, müziğin büyüsiiyle gizlendiği için şimdiye kadar duyamadığı bir şey duydu; Eurydike'nin hıçkırıkları.

Kızcağız sanki Lina'nın varlığını hissetmiş gibi omzunun üzerinden arkasına baktı. Lina'yı görünce hissettiği yoğun duygularla yüzü buruştu. Lina onun hâlâ Orpheus'un müziğinin cazibesiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Şimdi artık neredeyse tünelin sonuna yaklaştıkları hâlde küçük ruh, içindeki her şeyle birlikte Orpheus'un sihirli müziğine karşı koyabilmek için tökezleyip ayağını sürüyordu. Büyük bir çaba sarfederek, dudaklarının sessizce şekillendirdiği iki kelimeyle Tanrıçasına seslendi: *"Yardım et."*

Orpheus, Yaşayanlar Dünyası'nın gün ışığına adımım attı.

Hades, Görünmezlik Miğferi'ni çıkartıp şimdiye kadar hiç yapmadığı bir şeyi yapmak için ellerini kaldırdı; Eurydike'nin Ölüler Diyarı'nı terk etmesine izin vermemek için sözlerini geri alacaktı. Ama daha harekete geçemeden, Persephone atıldı. Hızla Eurydike'nin elini tutup öyle sıkı bir şekilde kavradı ki, küçük ruhun Ölüler Diyarı'ndan ayrılıp, gün ışığına çıkmasına engel oldu. Sonra da Eurydike'nin masum sesini taklit ede-

rek, sırtı kararlılıkla onlara dönmüş bir şekilde duran müzisyene seslendi.

"Ah, aman Tanrım! Bak, Orpheus! Gün ışığı giysimi tamamen şeffaflaştırdı! Üstelik elbisemin altına da hiçbir şey giymemiştim."

Kibirli genç müzisyen bir zafer çığlığı atarak arkasına döndü, ama karısıyla birlikte Tanrıça Persephone'yi karşısında görünce yüzündeki zafer ifadesi kayboldu. Her iki kadın da hâlâ Ölüler Diyarı'nın karanlık girişinde ve güvendeydi.

"Hayııır!" Orpheus'un öfke dolu çığlığı tünel boyunca yankılandı. Öne doğru hamle yaptı.

Görünmeyen Hades, hızla elini yukarı kaldırıp sessiz bir komut verdi.

Müzisyenin yaşayan bedeni, Hades'in âleminin karanlık girişinden geçmek isteyince, etrafındaki hava bir anda katılaştı. Orpheus kare şeklindeki çenesini sıkıp öne doğru tekrar hamle yaptı, ama görünmez bariyer onu tekrar engelledi. O ne kadar çabalarsa etrafındaki bariyer de o kadar kalınlaşıyordu.

"Sen benimsin!" Sözleri artık cezbedici veya sihirli değil, tam tersi sert ve acımasızdı.

Eurydike, sanki Orpheus ona vuracakmış gibi geriye doğru sindi. Lina haklı bir öfke dalgasıyla dolarak, "Şımarık bir çocuk gibisin. Başka bir insanın ruhuna sahip olamazsın. Kendi dünyana geri dön. Eurydike'yi de kendi dünyasında rahat bırak," diye bağırdı.

"Asla! O her zaman benim olacak!" diye haykırdı Orpheus. Lina başını salladı. Bu tür erkekleri bilirdi. Bir kadım sevmekle asla tatmin olmazlardı. Karşılarındakileri sindirmeli, kontrolleri altına almalıydılar. Lina öfkenin içinde büyüdüğünü hisset-

ti ve tüm gücünü kelimelere yükleyerek Orpheus'a doğru savurdu. "Defol, çocuk!"

ayaklarım yerden kesti ve onu tamamen gözden kaybolana kadar tünel boyunca geriye doğru savurdu.

Görünüşe göre, Persephone'nin tanrıçalık güçlerinden birini daha keşfetmişti. Gaddarca gülümsedi. Kimse bir tanrıçanın tepesini attırmamalıydı.

Lina görünmez Ölüler Diyarı Tanrısı tarafından izlendiğinden habersiz, sessizce hıçkıran Eurydike'ye sarıldı. Kızcağızın hafif bedenini destekleyip Yaşayanlar Dünyası'na arkasını döndürdü ve onu tünelin davetkâr karanlığından geçirip, beyaz ağaçlık alana doğru götürdü. Koruyucu gölgeliklere ulaştıklarında, Eurydike kendini karanlık ve yumuşak toprağa attı. Ağlamayı bırakmıştı, ama sanki az önce maratondan çıkmış gibi nefes nefeseydi.

"Sen be-e-n-im için g-e-e-l-din!" Bir yandan nefesini kontrol edip, bir yandan da konuşmaya çabalıyordu.

Lina arkasına geçip sıkıca ona sarıldı. "Tabii ki geldim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Gitmene izin verdiğim için üzgünüm; müzik yüzündendi. İlk başta müzik yüzünden sağlıklı düşünemedim, ama sen ve Orpheus gider gitmez aslında onunla gitmek istemediğini anladım."

• "Ha-hayır!" Küçük ruh titriyordu, ama bir yandan da Tanrıça'nın kucaklamasından destek alıyordu. "Onunla gitmek istemedim."

"Yaptığın yanlış seçim. Seni ölüme götüren yolu seçmen değildi, öyle değil mi?" diye sordu Lina.

"Hayır!" dedi Eurydike. Konuştukça sesinin gücü artıyordu.

"Orpheus'tu! Yaptığım yanlış seçim Orpheus'tu. İnamlmaz bir hata yapmıştım. Onunla tamştım ve ertesi gün kendimi ona adadım. Müziğinin büyüsüyle körleşmiştim. Yüreğine hiç bakmadım." Hâlâ titriyordu, ama kendini kontrol etmeye çalıştı. İçindekileri dökmeliydi. Çok uzun zaman sessiz kalmıştı. "Eğer kalbine baksaydım zalimlikle dolu olduğunu görebilirdim. Artık çok geç olana kadar bunu fark etmedim. Küçük şeylerle başladı. Saç şeklimi beğenmemeye başladı. Değiştirmemi istedi. Değiştirdim." Eurydike'nin kelimeleri git gide daha hızlı akıyordu. "Sonra sıra giysilerime geldi. Sonra arkadaşlarıma. Aileme an-, latmaya çalıştım, ama onlar sadece yaptığı müziği dinliyorlardı. Bakire olduğum için tereddüt ettiğime ve bunun geçici olduğuna inanıp, beni ona isteyerek verdiler. Evlenmemizden sonra ailemi ziyaret etmeme bile izin vermedi. Her zaman onun yanında olamamama katlanamıyordu. Beni tüketmek istedi. Bir an bile olsa, kendime vakit ayırmak için ondan uzaklaşmak istediğimde bana vurdu. Bana tekrar tekrar vurdu. Onunla yaşamak hapis hayatı sürmek gibiydi." Gözleri parlıyordu, ama gözyaşları dinmişti. "Sis bizi ayırdığında ondan kaçtım. Yılan yuvalarından haberim yoktu, ama beni soktuklarına sevindim. Kurtuluşumu içtenlikle karşıladım."

Lina kızın nemli yanağına dokunarak, "Çok cesursun," dedi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Persephone?"

"Bundan eminim. Bu konuda bir tanrıçanın sözüne inanabilirsin."

Eurydike'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "O zaman inanmalıyım"İfadesi değişerek, düşünceli bir hâl aldı.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu Lina.

Kız gözlerini Ölüler Diyarı'na ulaşan yola dikmişti. "Gitme-

liyim. Yaşayanlar Dünyası'na bu kadar yakın bir yere ait değilim. Doğru gelmiyor."

Lina anlayışla başım salladı. Küçük ruhun gözlerindeki isteği görebiliyordu. Süt beyazı ağaçların arasından geçerlerken Eurydike'nin adımları bu kez kararlıydı. Lina yavaşça onu izledi. Ağaçların arasından çıktıklarında, Eurydike omzunun üzerinden arkaya doğru, durmuş olan Lina'ya baktı.

"Benimle dönecek misin?" diye sordu Eurydike korku dolu bir sesle.

"Evet, geliyorum, endişelenme," duraksadı, "ama, tatlım, sen önden gitsen olmaz mı?" Lina, Eurydike'ye arkasındaki yolu işaret etti. "Benim yapmam gereken bir şey var ve seni bekletmek istemiyorum."

"Ama Hades'in Sarayı'na geri döneceksin, değil mi?"

Görünmezlik Miğferi'nin altındaki Hades, Persephone'nin vereceği cevabı beklerken nefesini tuttu.

"Tabii ki! Sadece Demeter'le kısa bir konuşma yapmam lazım."

Hem Hades hem de Eurydike rahatlayarak derin birer nefes aldılar.

Eurydike, Persephone'nin annesiyle konuşma isteğini anlayabiliyordu. Tanrıça pek çok yönden kendi yaşayan annesinin yerini tutmuştu. Başım sallayıp gülümsedi. "Senden önce saraya dönebilirim."

"Tek başına gitmekten korkmayacak mısın?"

"Hayır. Ben buraya aitim. Korkmuyorum."

Lina ona tekrar sarıldı. "Çok sürmeyecek."

Eurydike sırtıp, fildişi kapılardan geçti. Lina ağaçların ara-

sına tekrar girerken, kızın dalların arasından yankılanan sesini duydu. "Dönüşün için sana bir yemek hazırlatacağım. Döndüğünde acıkmış olacaksın ve ben de senin..."

Lina buruk bir şekilde gülümsedi. Eurydike iyi olacaktı.

Kendini sapık bir röntgenci gibi hisseden Hades, hiçbir şeyden haberi olmayan Persephone'nin peşinden ayrılmamıştı. Artık onu izlemekten vazgeçmeliydi. Eurydike özgür kalmış, güvenli bir şekilde saraya dönüyordu. Görünmezlik Miğferi'ni takıp; onları şu ana kadar izlemesinin nedeni buydu. Bu geçerli bir sebepti. Şimdi artık sarayına dönmeliydi. Görevini tamamlamıştı.

Ama geri dönmedi. Dönemezdi. Henüz değil. Persephone zarif bir şekilde ağaçların arasından geçerken onu izledi. Işık topu güzel yüz hatlarına parlak bir okşayış gibi dokunuyordu. Işığı kıskandı.

Tanrıça, ara sıra ışığa onu takip etmesi için seslenmek dışında, hiç duraksamadan hızlıca tüneli geçti. Ardından Ölüler Diyarı'nın girişinden, şafak vaktinden hemen önceki bir sabahın yumuşak parlaklığına doğru adım attı. Hades de onu izledi.

Persephone merakla etrafına baktı. Hades onun Orpheus'un hâlâ bir yerlerde saklanmış olabileceğinden endişelenip endişelenmediğini merak etti. *Hayır,* diye hatırlattı kendine. Müzisyen, bir tanrıçanın haklı öfkesinin gücüyle uzaklaştırılmıştı. Persephone onun buradan çok uzakta olduğunu biliyor olmalıydı. Ama Tanrıça'nın bir şeyler aramakta olduğu da kesindi. Tünelden uzaklaşıp, yanlarında kabarık yeşilliklerden oluşan çitler sıralı patikada yürümeye başladı. Ara sıra durup, kaybolmuş bir eşyasını arar gibi yeşilliklerin üzerinden dikkatle etrafa bakıyor, sonra da iç geçirip anlamsız bir şeyler geveleyerek yürümeye devam ediyordu.

Patika, hafifçe yukarı doğru eğimliydi ve Persephone kısa zamanda Avernus Nehri'nin yukarı kıyısına ulaştı. Tanrıça manzarayı beğendiğini belli edercesine gülümseyip derin bir nefes aldı.

Hades ona, Elysia'nın harikalarının yanında Avernus'un hiçbir şey olmadığını haykırmak istedi. Kendi âleminde, şafak vaktinin sıradan ışığının altındaki basit bir gölden çok daha olağanüstü güzellikler vardı. Dişlerini sıktı. Ona âleminin ihtişamını göstermeyi ve yüzünün ışıldamasını seyretmeyi istiyordu.

"İşte buradasın!"

Persephone'nin sesi rahatlamıştı ve hızlıca patikamn yanındaki sütunlu mermer bir alana doğru ilerledi. Alanın tam ortasında büyük bir cam küre duruyordu. İçi, yoğun bir kremle doldurulmuş gibi bulanıktı. Hades, Tanrıça'nın kehanet küresini hemen tamdı.

Persephone kürenin önünde durdu. Tereddüt etti. Hades'e göre, şimdi ne yapacağım düşünüyordu. sonra çok yoğun bir şekilde konsantre olması gerekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Az sonra tekrar açtığında dolgun dudakları sade bir gülümsemeyle kıvnlmıştı. Tereddütsüz bir şekilde, ellerini üç kez kristalin etrafında gezdirince küre dönmeye başladı.

"Demeter," dedi Persephone küreye. "Neredeyse her şeyi berbat ediyordum. Hem de çok kötü bir şekilde."

Kürenin içinde, Hasat Tanrıçası Demeter'in yüzü belirdi.

Demeter, "Neredeyse dediğine göre yaptığın hatayı düzeltmiş olmalısın," dedi. Kürenin içinden yankılanan sesi kulağa biraz yankılı ve tuhaf geliyordu.

Persephone içini çekti. "Evet, ama eğer düzeltememiş olsaydım yaptığım hata hoş ve genç bir kızın hayatını zindana çevirecekti."

"Bir tanrıça olmak mükemmel olmak anlamına gelmez. Hepimiz elimizden gelen en iyi kararı vermeliyiz. Bazen hata yapılır."

Persephone uzun bir saç telini alıp parmağına doladı.

"Başkalarına acı verecek hatalar yapmak istemiyorum."

Hades kendini geri dönmek için zorladı. Tünelin içerisinde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tanrıça'nın özeline gereğinden fazla girmişti. Vicdanı Persephone'nin annesiyle yaptığı konuşmayı daha fazla dinlemesine izin vermeyecekti. Görünmezlik Miğferi'ni kafasından hızla çıkardı. Bu miğfer başkalarının konuşmalarını gizlice dinlemek için değildi. Bencillik için değil, sezgi içindi. Kendinden utanıyordu. Stheneboia'yı bencilliği ve düzenbazlığı yüzünden azarlamamış mıydı?

Daha önce hiç böyle davranmamıştı. O toy bir delikanlı değildi. Bir tanrıçanın kalbini kazanmanın yolu sessizce sokulup casusluk yapmak olamazdı.

Hades durdu.

İstediği Persephone'nin kalbini kazanmak mıydı?

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Onu istiyordu. Bedeni onun arzusuyla sızlamaya başlamıştı. Uzun yıllar boyu, diğer tanrılardan farklı olduğu için onların olağan şehvetlerine karşı da mühürlü olduğunu düşünmüştü. Ölümlü veya ölümsüz tüm kadınlardan uzak duruyordu, çünkü yapısında anlamsız ihtiraslara ve basit oynaşmalara yer yoktu. Yüzyıllar boyu, ölümlülerin çok iyi bildiği, ruh ikizlerinin arasında oluşan sonsuzluk bağına şahit olmuştu. Bu çok özel ve unutulmaz birliğin yoğunluğuna şahit olmak, zaten hâlihazırda doğasında mevcut olan farklılığını daha da pekiştirmişti. Sonsuza kadar birlikte olacağı bir eşten başkası onu hiçbir zaman tatmin etmeyecekti.

Ah, denemişti; yüzyıllar önce. Ölümlü sevgililerinden biri olan Minthe'yi düşününce hâlâ midesi kasılıyordu. Bu bakire kıza Yaşayanlar Dünyası'na yaptığı ender seyahatlerden birinde rastlamıştı. İlk doğurganlık töreni için çiçek topluyordu ve Hades'in önüne çıkması âdeta dualarına gelen bir yanıttı. O mis kokulu çayırlıkta kıza sahip olmuştu ve kız onu sevdiğini söyleyip, evini terk ederek sadece ona sadık kalacağına yemin edene kadar, onu bu çayırlıkta sık sık ziyaret etmişti.

Geriye dönüp bakınca kendi saflığına şaşıyordu. Sonunda ona Ölülerin Efendisi olduğunu açıkladığında kızın geçirdiği sinir krizlerim hatırlamak bile istemiyordu. Zihninde tüm olanları yeniden görebiliyordu. Minthe'nin gözü kararmış bir şekilde bir uçurumun kenarına doğru kaçışını ve hayatına son vermeden önce onu havada yakalayışını. Âlemine geldiğinde, Minthe'yi matemin sonsuzluğuna mahkûm ederek cezalandırmak yerine ölümsüzlük gücünü farklı bir şekilde kullanıp, narin güzelliğini ve ismini devam ettirmek için onu tatlı kokulu ve durmadan büyüyen bir bitkiye dönüştürmüştü.[20]

Ölümlü kadınların aksine tanrıçalar ondan korkmuyordu, ama onu anlamıyorlardı da. Ölüler Diyarı'nı yönettiği için suratsız ve sert olduğunu düşünerek onu hor görüyorlardı. Persephone'den önce hiçbir tanrıça, âlemini ziyaret etmeye tenezzül bile etmemişti. Dudağını büktü. Aslında kendisi de birini davet etme isteği duymamıştı. Tanrıçaların sadakat gösterme ve sevebilme yetenekleri yoktu. Mesela Athena. Çok sevgili Odysseus'unu, sadık karısına geri dönmeden önce yirmi yıl boyunca yoldan çıkartarak kandırmıştı.

En kolayı kendisine uygun bir eş olmadığına inanmaktı. Sonsuza kadar yanında yer alabilmeleri için ölümlü kadınların

20 Minthe'nin dönüştürüldüğü bitki nanedir, (yay. n.)

önce ölmeleri gerekiyordu, bu yüzden de ondan korkup kaçıyorlardı. Tanrıçalar ölümsüzdü, bu yüzden de hiçbir zaman tam anlamıyla ona ait olamazlardı.

Âlemini yönetmek, Elysia Bahçeleri'nin güzellikleri ve sarayının harikaları içinde yaşamak ona yetiyordu.

Ama artık değil.

Hades'in dudakları alay eder gibi büküldü. Ölülerin Tanrısı, Bahar Tanrıçası'nı hak ediyordu.

Bu fikir kendi zihnine bile imkânsız geliyordu.

Sonra Tanrıça'nın parlak gülümsemesini ve âlemine duyduğu çocukça merakı hatırladı. Genç görüntüsünün altında her zaman bir olgunluk da vardı. Diğer tanrıçalardan farklıydı; bunu ispatlamıştı. Ama Hades'i sevebilecek kadar farklı mıydı?

Persephone'nin sevgisini nasıl kazanabilirdi? Bunları düşünürken siyah patikada bir ileri bir geri yürüyordu. Birden aklına bir fikir gelince durdu. Zafer kazanmış gibi gülümsedi. Parmaklarını dudaklarına götürdü. Gizemli bir hızla sarayına yol alırken, ıslığı karanlığı deliyordu.

Bölüm On Beş

"Yani doğru karar vermemi garanti etmek için bana uzatabileceğin bir sihirli değnek veya ona benzer bir şey yok mu? Kararlarım başkasına ıstırap verse bile." Lina sinirli gözüktüğünü biliyordu. Hata yapabilecekse bir tanrıça olmanın ne anlamı vardı ki?

Demeter nazik bir ifadeyle, "Bilgelik ölümsüzlükle gelmez, *kızım..."* dedi. Tanrıça, Lina'nın üstlendiği rolü pekiştirmek için kızım kelimesini özellikle vurgulamıştı. "Bilgelik deneyimle gelir. Ve senin hayatında da uzun yılların verdiği mükemmel deneyimler mevcut. Sezgilerini dinle. Aklım kullan. Kendine inan. Eğer hata yapacak olursan, bu hatadan ders al." Cam küre, buluta benzeyen tutam tutam filizle doldu ve Demeter'in yüzünün görüntüsü kaybolmaya başladı.

"Hades'e dön ve ona iyi dileklerimi ilet, kızım." Ses zayıfladı ve görüntü kayboldu. Lina içini çekti. Kısacası, bu işte tek başınaydı.

"Umarım Persephone, Pani Del Goddess'ta daha az sıkıntı çekiyordur," diye homurdandı.

Bunları söylediği an cam küredeki buhar tekrar harekete

geçti. Lina şaşkınlık içerisinde seyrederken bulutlar dağılıp, ev özlemiyle midesini burkan bir görüntü belirdi. Küreye doğru iyice eğilip, gördüklerine dalıp gitti.

Pani Del Goddess kesinlikle iyi bir gün geçiriyordu. Küçük fırın müşteri doluydu. Lina gözlerini kırpıştırdı; içerisi tıklım tıklım doluydu. Sihirli küreye iyice bakıp saymaya çalıştığı tanıdık yüzlerin azınlıkta olduğunu fark etti. Çoğu müşteriyi tanımıyordu. Herkes mutlu gibiydi. Bol bol konuşma ve gülüşme vardı. Lina gözlerini tekrar kırpıştırdı ve yüzünü memnuniyet dolu bir gülümseme kapladı; yedikleri şey, Demeter'le karşılaşmasına neden olan pizza, yani Pizza alla Romana'ydı.

Hamur işi kasalarının arkasındaki duvara yeni birkaç tabela asılmışta. Bir tanesinde koyu harflerle, "PİZZA DEL GIORNO -*Günün Pizzası*- QUATTRO STAGIONI, *Dört Mevsim, sevdiğiniz tüm lezzetler: domatĞs, enginar, mantar, zeytin, üç çeşit peynir ve prosciutto*" yazıyordu. Diğerine de, "VINO DEL GIORNO -*Günün Şarabı*- PEPPOLI, CHIANTICLASSICO RISERVA" diye yazılmıştı.

Lina'nın aklını karıştıran, üçüncü tabela oldu. Üzerinde sadece "AMBROSIA KREM PEYNİRİ KUTULARI HER MÜŞTERİ İÇİN ÜÇ ADETLE SINIRLIDIR" yazıyordu.

Ambrosia krem peyniri? Bu da neydi?

Birden kendini mutfaktan çıkıp, kanatlı kapılardan ağır ağır fırına geçerken görünce nefesinin kesilip, yüzünün kızardığım hissetti. Lina olanları inkâr edercesine başını sürekli iki yana salladı. Persephone ona ne yapmıştı? Üzerinde her zamanki iyi dikilmiş iş kadım takımlarından biri yoktu. Onun yerine vücudu saran parlak fuşya rengi ipekli bir etek ve dökümlü, kısa kollu, kavuniçi renkli bir bluz giymişti. Etek kısaydı. Çok kısa. Ve fuşya rengiydi! Bluzunun V yakası, göğüs dekoltesini tehlikeli bir şekilde ortaya çıkaracak kadar derindi. Ağzı açık kalan Lina kendi

vücuduna bakakaldı. Eteğin açıkta bıraktığı uzun bacakları gibi, Lina'ya göre çok fazla yeri açıkta olan bedenin diğer kısımları da bronzlaşmıştı. Ve kilo vermişti.

Lina gözlerini kısıp kendini inceledi. Hayır, belki de kilo vermemişti. Formda ve sağlıklı gözüküyordu. Tüm kıvrımları hâlâ yerli yerindeydi. Sadece sıkılaşıp çarpıcı olmuşlardı. Saçları da farklıydı. Daha uzundu; birkaç santim kadar daha uzundu. Bu nasıl olabilirdi? Oradan sadece bir veya birkaç gün önce ayrılmamış mıydı? Lina tekrar baktı. Evet, kesinlikle daha uzundu. Ona, muzip ve az önce rüzgâra maruz kalmış gibi bir görünüm vererek, omuzlarının üzerine, karmaşık ve belirsiz dalgalar hâlinde dökülüyorlardı.

Bir adam Lina'ya el sallayınca, o da saçını savurarak arsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Adam -*merda!* bu sadece bir adam değil, oldukça genç bir adamdı- hızla ilgi odağına doğru yöneldi. Lina kendisini, çok samimi olduğu belli genç, yakışıklı, genç, kaslı, *genç* bir adamla rahat bir şekilde flört ederken görünce ağzı açık, kalakaldı. Adam yirmi beşinden fazla olamazdı.

Genç, yakışıklı adam eğilip Lina'yı dudaklarından öptü. Tam fırının ortasında. Tam herkesin gözü önünde.

"Bu kahrolası olanlara inanamıyorum." İtalyanca ya da İngilizce doğru düzgün küfredemeyecek kadar şoktaydı.

Persephone gülüp neşeyle dönerek âşığının yanından ayrıldı. Bir an yukarı doğru bakıp göz kırptı. Tam Lina'ya doğru. Lina, sanki tokat yemiş gibi soluk soluğa geriye çekildi. O anda cam küre hareketlendi ve bulanıklaşmaya başladı. Pani Del Goddess'ın görüntüsü bir duman gibi dağıldı.

"Küreyle ilgili bir sorun mu var, Tanrıça?" dedi derin bir ses tam arkasından.

Lina hızla arkasına dönüp bakınca bir adamla göz göze geldi. İnanılmaz güzel bir adamla.

"Persephone! Sen olduğunu fark etmemiştim."

Titreyen elini hızla çarpan kalbinin üzerine koyup, "Merhaba," dedi Lina nefes nefese. Bu harika adam da kimdi?

Zihninde, işveli ve erotik bir fısıltı gibi bir isim duyuldu: *Apollon.*

Lina alev alev yanan yüzünü eliyle yelpazeyelerek kendini toparlamaya çalıştı.

"Beni korkuttun... şey, Apollon."

Tanrı, büyük bir kaya parçasımn üzerinde oturuyordu. Üzerine kaslarım ortaya çıkaran, kısa, deri bir tunik ve kaslı kalçalarının etrafına inen, eteğe benzer garip bir şey giymişti. Ama "etek" onu kesinlikle kadınsı göstermiyordu. Bir çift sandalet dışında vücudunun geri kalanı çıplaktı. Fazlasıyla çıplak. Apollon uzun, altın rengi kaslardan oluşuyordu. Gülümsemesi düzgün ve çekiciydi. Lina gözlerini ondan alamadı. Aslında şu an içinde bulunduğu bu özel durumda, gözünü ona dikmesi belki de şarttı.

Tanrı başıyla küreyi işaret etti. "Demeter'le mi konuşuyorsun?"

"Hımm, evet."

"Hera'yı ziyarete gitti. Sanırım ikisi Zeus'un başına bela olacak yeni bir şeyler planlıyorlar."

Bir komplocu gibi sesini alçalttı ve gözleri parıldadı. "Söylentilere göre Şimşek Tanrısı ölümlü bir bakireye kapılmış... yine." Apollon güçlü çenesini düşünceli bir şekilde kaşıdı. "Sanırım zavallı kızın adı Io." Başım sallayıp gülünce, parlak mavi gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Hera'nın öfkesini hiç anla-

rruyorum. Hepimiz Zeus'un güzelliğe karşı zaafı olmasına rağmen, sadece tek bir eşle beraber olmayı tercih ettiğini biliyoruz. Hera'nın anlamsız kıskançlıklarla vakit geçirmesine hiç gerek yok."

Lina kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. "Evlilikte sadakate önem vermez misin?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, Persephone, zevki bulmamn önemli olduğunu düşünürüm." Bakışları samimi ve baştan çıkarıcıydı.

Aman Tamım. Yoksa Apollon, Persephone'nin sevgilisi miydi?

"Sana verdiğim çok sayıdaki zevki anımsatmaktan onur duyarım, Bahar Tanrıçası."

Oturduğu yerden kalkıp vahşi bir zarafetle Lina'ya doğru gitti. Lina'nın ağzı kurudu. Onu kollarının araşma alacak gibi gözüküyordu. Tanrı'yı durdurabilmek için bir elini öne doğru uzattı. Evet, gördüğü en yakışıklı adam olabilirdi, ama o, yabancı birini öpebilecek türde bir kadın değildi; Persephone onun dünyasında ne yapıyor olursa olsun.

Vücudunu kasıp çenesini sıkarken, Apollon onu izliyordu. Baştan çıkartma konusunda deneyimliydi ve bir tanrıçanın flört ederken nazlanması gözünden kaçmazdı. Hızlı bir hareketle niyetini değiştirdi. Genç ve çekici vücudunu kollarının arasına almak yerine, uzatmış olduğu elini yakalayıp, gösterişli bir şekilde önünde eğildi. Sanki dört dörtlük bir centilmenmiş gibi hafifçe elini öptü. Elini bırakmadan gözlerinin içine baktı.

"At arabamı gökyüzüne sürerken, senin çayırlarda gülüp oynamanı izledim. Bedenin, sabah esintisiyle kıvrılan çiçeklerden daha zarif hareket ediyor. Sen ve ben mükemmel bir çift olurduk; Işık Tanrısı ve Bahar Tanrıçası."

Lina rahatladı; neredeyse kahkahalarla gülecekti. Bu görmeye alışık olduğu bir şeydi; atışını yapmaya hazır kurnaz bir adam. Uzun kirpikli gözlerini kırpıştırarak yakışıklı adama baktı ve mahcup bir keyifle içini geçirdi. Nefes nefese verdiği cevaba bir de Oklahoma tınısı ekledi.

"Ah, Apollon, sonunda bunu sorduğun için çok mutluyum."

Tanrıça'nın sonraki sözleri, yüzündeki ifadenin donmasına neden oldu.

"Düşünsene, Işık Tanrısı'yla evlenmek! Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım! Hemen anneme anlatmalıyım!" Apollon'un ellerini sıkıp, uçarı bir okul çocuğu gibi oradan oraya zıplamaya başladı.

"Evlilik?" Tanrı'nın derin sesi birdenbire boğuklaşmıştı.

Lina, masum bir gülümsemeyle onun safir renkli gözlerine baktı.

Apollon, Tanrıça'nın elini, yanmakta olan bir meşaleymişçesine bırakıverdi ve geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştı.

"Alelacele evlilik kararı almak akıllıca olmaz." *Evlilik* kelimesi boğazını tıkamış gibi öksürdü.

Lina kendisine, tatlı bir şekilde surat asması gerektiğini söyledi.

Apollon'un sağ omzunun üzerinden geçen bir altın görüntüsü, planlamış olduğu etkileyici cevabı vermesini engelledi. Arkasına doğru baktı ve duyduğu mutlulukla ağzı yuvarlak bir şekil aldı.

"Ah! Bunlar muhteşem." Tatlı dilli Tanrı'yı unutup, dikkatini bir anda görüş alanına giren dört ata çevirdi. Gözlerini yaşartacak kadar parlak, altın bir at arabasına koşulmuşlardı. Ve

atlar! Gümüş beyazı yeleleri ve kuyruklarıyla, aynı göz kamaştırıcı altın rengindeydiler. Dördü birden burunlarından soluyarak, narin toynaklarını yere vuruyordu.

Apollon arkasına baktı. Önüne kaçmak için bir fırsat çıktığından, Tanrıça'nın evlilikten bahsetmesiyle duyduğu dehşet bir anda kayboldu.

"Tamam, Hadar, tamam. Geliyorum!" Bakışlarını Persephone'ye çevirdi. Bir an önce kaçmak istiyordu ve karşısına böyle bir fırsat çıktığı için şanslıydı. Evlilik? Persephone nasıl olup da böyle bir şey düşünmüştü! Ama onun güzel yüzünü kaplayan coşkulu ifade Apollon'un duraksamasına neden oldu. Kesinlikle çok çarpıcıydı. Kasıklarında tanıdık bir sıkışma hissetti. "Atlara karşı bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum, Persephone."

"Onlara bayılırım," dedi Tanrıça ona hiç bakmadan.

"Gel de seni tanıştırayım." Elini ona doğru uzattı. Persephone dalgın bir şekilde uzattığı eli tutup, Tanrı'yı da peşinden sürükleyerek hızla atlara doğru yürüdü. Apollon alnım kırıştırdı. Persephone âdeta onu tamamen unutmuştu. Aklından garip bir düşünce geçti. Şimdiye kadar hiçbir tanrıça onu unutmamıştı; özellikle de biraz önce kendisini evlilik tuzağına düşürmeye çalışmış olan genç bir tanrıça.

Dört kısrak yeri eşeleyip, huzursuzca burunlarından soluyordu. Apollon, gösterişli bir hareketle onları Persephone'yle tanıştırdı.

"Bahar Tanrıçası Persephone, sana güneşin ışığım gökyüzü boyunca sürükleyen kısrakları tanıtmaktan şeref duyarım. Bunlar Hadar, Aquila, Carina ve Deneb," dedi, her birini tek tek göstererek.

Persephone bir baş balerin reveransıyla onları nazikçe selamladı. "Her birinizi tanımaktan çok memnun oldum. Gördüğüm en inanılmaz renkteki tüylere sahipsiniz! Başımı döndürüyorsunuz."

Sesi atları anında etkiledi. Dört çift kulak öne doğru dikleşiverdi. Toynaklar huzursuzca eşelenmeyi bıraktı. En yakında duran kısrak, bir sıpa gibi kişneyip, çekine çekine burnunu Tanrıça'ya doğru uzattı.

Persephone, "Ah, seni güzel şey," diyerek güldü ve kısrağı okşamaya başladı.

Apollon afallamıştı. Tanrıça'nın bir attan diğerine geçerek, onları gıdıklamasını ve her birine garip sevgi sözcükleri fısıldamasını izledi. Her zaman mesafeli ve gururlu olan kısrakları, Tanrıça'ya içten bir sevgiyle yaklaşıyor, dudaklarım yüzüne dayayıp, okşaması için bastırıyorlardı. İlgisini çekmek için hepsi birden kuyruklarım sallıyordu.

En az kısraklarının hareketleri kadar, Persephone'nin kendisi de Apollon'u şaşkına çevirmişti. Onun bu yönünü hiç fark etmemişti. Kendisi için ara sıra buluşup canının istediğinde kaçamak yaptığı bir tanrıça olmuştu hep. Onun çiçek yetiştirmek, orman perileriyle gülüp oynamak ve ihtişamlı ziyafetler vermek dışında bir ilgi alanı olduğunu düşünmemişti. Bugünse farklıydı. Bilerek kollarının arasına girmemişti. Persephone'nin bugünkü davranışlarını düşününce gözlerini kıstı. Aslında onunla *oyun oynamıştı.* Evliliğe gerçekten ilgi duyduğu falan yoktu. Şu anda da kısraklarıyla aşk yaşıyor gibiydi.

Muhteşemdi.

Acı dolu bir öfke çığlığı havada yankılandığı sırada, Apollon hâlâ Persephone'yi izliyor ve ondaki değişikliğin nedenini anlamaya çalışıyordu. Kısrakları sese anında tepki verdi. Boyunları-

nı eğip başların sallayarak, öfke dolu çığlıklarla yanıt verdiler. Işık Tanrısı savaşmaya hazır bir şekilde dönerek etrafına baktı.

Devasa siyah bir aygır yeri eşeleyerek şaha kalktı. Apollon öfke dolu hayvamn, Hades'in korkunç atlarından biri olduğunu fark etti. Dişlerini çıkartmıştı ve gözleri alev alev parlıyordu. Apollon'un atları da kendi öfkelerini göstererek yanıt verdiler.

"Hemen durun!" Lina'nın emriyle, atlar sanki üzerlerine soğuk su dökülmüş gibi öfke gösterilerine son verdiler.

Apollon bu yeni Persephone'den çok etkilenerek, kenara çekildi. Tanrıça, ellerini biçimli kalçalarının üzerine koyup, altın rengi kısraklardan siyah aygıra doğru yürümeye başladı. Apollon onun bir sonraki adımını merakla izliyordu.

"Orion, senin neyin var?"

Atların hepsine birden fırça çekebileceği bir yerde durdu. Arkası dönük olduğu için, Apollon'a biçimli kalçalarının nefis görüntüsünü sunuyordu. Tanrı, onun kalçalarının son gördüğünden daha yuvarlak ve daha davetkâr olduğunu düşündü. Ya da belki daha önce hiç bu kadar yakından görmemişti.

"Ve siz dördünüz! Sayıca ondan üstün olmanıza rağmen Orion'a saldıracak mıydınız?" Başım tiksintiyle salladı.

Beş at birden suçlu okul çocukları gibi başlarım öne eğdi. Orion, tereddüt ederek yarım bir adım atıp burnunu ilgi odağına doğru uzattı. Tanrıça yumuşamadan önce ona son kez sert bir bakış fırlattı.

"Burada ne işin var?" Orion burnunu yüzüne sürtmeye çalışırken gülümsememeye çalışıyordu.

Sonra üzerinde, dizginleri ve tüyleri kadar siyah bir deriden yapılmış, alımlı bir eyer olduğunu fark etti. Dizginlerin üzerine harika bir *narcissus* çiçeği iliştirilmişti. Lina zevkten titrediğini hissetti. "Beni alman için seni o mu gönderdi?"

Sesindeki belirgin keyif Apollon'u rahatsız etti. O? Persephone tabii ki Hades'i kast etmemişti.

Altın rengi kısraklardan biri kişnedi. Persephone başım Apollon'un atlarına doğru eğdi.

"Sanırım gitmem gerekiyor. Sizinle tanışmak harikaydı. Umarım yakında yine karşılaşırız."

Tanrıça siyah aygırın yanına gitti ve üzerine binip ayrılmak üzere yelesine tutundu. Apollon olanlara inanamıyordu. Persephone atlarıyla vedalaşmış, ama ona hiçbir şey söylememişti.

Hızla koşarak, "Sana yardım etmeme izin ver, Persephone," dedi.

"Ne kadar kabayım, Apollon. Tüm bu..." narin ellerini atlara doğru salladı "...heyecan yüzünden seni tamamen unuttum. Seninle tanıştığıma da gerçekten çok memnun oldum."

"Benimle tanışmak mı?" Apollon davetkâr şekilde Tanrıça'ya gülümsedi. "Daha önce de birbirimize yabancı değildik."

Persephone'nin yüzü çekici bir pembeye büründü. "Ah, evet, tabii ki değildik. Demek istediğim.... ben sadece... biraz aklım karışık."

Apollon başını geriye atıp güldü. "Akim mı karışık? Bundan sonra senin Bahar Tanrıçası değil de Sürprizler Tanrıçası olduğunu düşüneceğim." Hafifçe yüzüne dokundu. "Ve seni düşüneceğim. Sık sık."

Lina, Tanrı'nın elinin sıcaklığım yüzünde hissetti. Vücudu öyle yakındı ki, kalp atışlarım duyabildiğini düşündü ya da belki de duyduğu kendi kalp atışlarıydı. Gözlerinin rengi, güneş rengi saçları ve altın rengi teniyle mükemmel uyum sağlayan, canlı bir mavi tondaydı. Lina, farkına varmadan ona doğru eğildi.

Orion homurdandı.

Lina geri çekildi.

Apollon bilmiş bilmiş gülümsedi. Lina karşı koyamadan ellerini onun beline doladı ve vücudunu, kasten sertçe kendisininkine sürterek, sabırsızlıkla bekleyen aygırın üzerine bindirdi.

Persephone ayaklarını üzengiden geçirip atın üzerine yerleşirken Apollon, "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Yapmam gereken çok şey var." Başım arkasındaki Ölüler Diyarı girişine doğru salladı.

"Hades'in yanında mı kalıyorsun?"

Kuşkulu ses tonu Lina'yı sinirlendirdi. "Ölüler Diyarı'nda tatil yapıyorum."

Apollon yeniden güldü. Orion kulaklarını kafasına yapıştırınca, Lina onun Tanrı'yı ısırmasından korktu.

"Ölülerle tatil yapmak mı? Hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Ben hem Ölüler Diyarı'nın hem de Ölüler Diyarı Tanrısı'nın çok hafife alındığını düşünüyorum. İyi günler, Apollon." Orion'u dürttü. Aygır arka toynaklarının üzerinde dönüp, taşıdığı hazineyle birlikte eve dönmek için sabırsızlanarak dörtnala koşmaya başladı.

Apollon arkalarından, "Her şafak vakti burada olacağım, Persephone!" diye bağırdı.

Lina öne doğru eğilerek, atırı dizginlerini iki eliyle sıkı sıkıya tuttu. Güneş Tanrı'sına aldırmayıp, Orion'un yumuşak bir şekilde koşmasına ve kendisinin de Oklahoma'da geçirdiği çocukluk dönemi sayesinde iyi bir binici olmasına rağmen düşmemek için konsantre olmaya çalıştı.

Apollon yakışıklı, çekici ve ilginçti. Ama Persephone'nin

aksine, kendisinin gerçekleştirmesi gereken bir görevi vardı ve hiçbir engelin önüne çıkmasına izin vermeyecekti. Ve yine Persephone'nin aksine, bedenleri tekrar eski hâline geldiğinde herhangi bir utanç verici durum yaşamalarım da istemiyordu.

Orion'un başının üzerinden ıslık çalarak geçen esinti, beraberinde *narcissus* çiçeğinin baştan çıkartıcı kokusunu getirdi.

Lina'nın dudakları farkında olmadan özlem dolu bir gülümseyle kıvrıldı.

Bölüm On Altı

Orion'un hızlı adımları sayesinde, Ölüler Diyarı'mn girişinden Hades'in Sarayı'na dakikalar içinde ulaştılar. Koca atla birlikte yaptıkları kayık yolculuğu bile daha hızlı ve kolay geçmişti. Orion, saray görüş alanına girer girmez hızım yavaşlattı. Herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymaksızın sarayın yanından dolaşıp ahıra doğru yöneldi. Onları gören üniformalı bir seyis koşarak yanlarına geldi ve Orion'u dizginlerinden tutup, Lina inerken kıpırdanmamasını sağladı.

Lina aygırın ipeksi burnunu öperek, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Orion da şefkatle ona sürtünerek karşılık verdi. "Harika bir yolculuktu." Aygırın kaygan boynunu son bir kez daha okşamadan önce uzanıp dizginlerindeki *narcissus*'u aldı. Birkaç saniye tereddüt ettikten soma, çiçeği sağ kulağının arkasma sıkıştırıp seyise döndü: "Hades'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Tanrıçam. Demir ocağında. Şu patikayı takip edebilirsiniz. Sizi Hades'e ulaştıracaktır."

Lina teşekkür ederek gülümsedi ve patikadan aşağıya yürümeye başladı. Eurydike'nin, yemeğini hazırlamış, içeride onu

beklemekte biliyordu ve çok acıkmıştı, ama önce Orion'u gönderdiği için Hades'e teşekkür etmek istiyordu. Ara sıra binmek için atı alıp alamayacağını da sormayı düşündü. Bu aygır, bir at âşığının rüyasının gerçeğe dönüşmüş hâliydi.

Patika, ahırların etrafından kıvrılıyordu. Krem rengi güllerle çevriliydi. Kulağının arkasındaki *narcissus'un* keskin kokusuyla birleşen güllerin nefis kokusunu derin ve düzenli nefeslerle, zevkle içine çekti. Küçük patika sola doğru kıvrılıyor ve ahırın ana binasından biraz uzaktaki küçük bir binaya ulaşıyordu. Binadan gelen ritmik, madeni bir ses rüzgârla birlikte kulaklarına ulaştı. İki metalin birbirine çarparken çıkardığı sesti bu ve doğru yöne gittiğini gösteriyordu.

Binanın kapısı, loşça aydınlatılmış iç kısma sessizce girebilmesini sağlayacak kadar aralıktı. Dışarıdaki aydınlıktan içerideki loş ışığa girince etrafını görebilmek için gözlerini kırpıştırdı. Garip bir *tıslama* sesi duydu ve sonrasında metal sesi devam etti. Binanın diğer köşesindeki ağzı açık devasa fırından yükselen alevler havayı yalıyor ve içerideki karanlığı aniden aydınlatıyordu.

Fırının önünde, portakal rengi ateşin ışığıyla mükemmel silüeti şekillenen bir adam duruyordu. Lina'ya arkası dönüktü. Sert kalçalarım saran bir peştemal dışında tamamen çıplaktı. Antika görünümlü bir çift maşayla sabitlenmiş düz, metal bir objeyi güçlü darbelerle dövüyordu.

Kasları her hareketiyle önce gerginleşip sonra gevşiyordu. Bedeni, düzgün hatlarını iyice ortaya çıkaracak şekilde terden sırılsıklam olup parlamıştı. Saçları kalın ve koyu renkli bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Lina adamı tanıyınca sarsıldı. Bu Hades'ti. Tabii ki yakışıklı olduğunu biliyordu ve kesinlikle ondan etkilenmişti... ama...

ama... *merda!* Bu kadar mükemmel olduğunu hiç düşünmemişti. Bu zamana kadar üzerinde hep çok fazla... giysi vardı. Lina'nın ağzı kurudu. O çok... çok... çıplaktı. Ve kaslı. Vekesinlikle gördüğü en seksi şeydi. Apollon da en az bu kadar çıplaktı, ama Hades'i çıplak görmek başka bir şeydi. Işık Tanrısı da yakışıklıydı, ama Hades'in vahşi ve öldürücü erkeksiliği karşısında onun güzeliği evcil bir kedi yavrusunu anımsatıyordu. Onu böyle terli ve yarı çıplak görmek Lina'nın tamamen unuttuğunu sandığı fantezileri harekete geçirmişti.

Fanteziler... Lina bir kobra gibi büyülenmiş bir hâlde Tanrı'ya baktı. Fanteziler... Bedenini saran bir ağrı hissetti. Çok uzun zaman olmuştu. Düşünceleri özgürce uçuştu. Keşke Hades ona, metalleri birbirine vurduğu gibi şiddetle dokunsaydı. İnanılmaz güçlü görünüyordu. Lina titreyerek, sıcak ve terli bir bedenin, diğer sıcak ve terli bir bedene dokunuşunu hayal etti. Keşke...

Daha gençken, yatakta ihtiraslı ve kontrolsüz olmayı hayal eder, arzulardı. Bu arzularına uygun bir eş yerine, yatakta niteliğin nicelikle aynı olduğunu düşünen bir adamla evlenmişti. O yüzden de bol miktarda hızlı ve sıkıcı "şeyler" yapmışlardı. Kocasının hayal gücü veya ihtiras üzerine deneme yapmaya hiç niyeti yoktu. Evliliklerinin bir noktasında, Lina'nın fantezileri sıkıcı yataklarının içinde yok oldu ve bir daha da ortaya çıkmadı. Kocasından önce ve sonra, çok fazla olmasa da yeterince sevgilisi tabii ki olmuştu. Duygusal erkeklerden çok, duygusal olmayan erkekleri etkilediğini uzun yıllar önce kabullenmişti. Aşk hayatı tam bir başarısızlık örneğiydi.

Bu yüzden Hades'in vücudunu görünce gençlik fantezilerinin yeniden canlanması beklenmedik bir gelişmeydi.

Hades izlendiğinden habersiz, yüzünden akan terleri elinin

tersiyle sildi ve sırtını dikleştirerek geniş omuzlarını önce gerip sonra serbest bıraktı.

Hades başım çevirince, Tanrıça'yı gördü. Güzel yüzünde garip bir bakışla kapının yanında duruyordu. Zaten sıcak olan vücuduna Persephone'nin saçındaki *narcissus*'u görünce bir zevk dalgası yayıldı. Lina dudaklarım yalayıp boğazını temizledi.

"Şey, seni rahatsız etmek istememiştim."

"Etmedin." Maşaları kenara koyup ellerini bir bez parçasına sildi. Persephone'nin sesi sanki nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi garipti. Belki de Yaşayanlar Dünyası'ndan yaptığı dönüş yolculuğu onu yormuştu. Onu sakinleştirmeyi umarak eliyle *hoş geldin* anlamında bir işaret yaptı. "Lütfen içeri gel."

Lina göğsüne bakmamaya çalışarak ona doğru yürüdü. Bronzlaşmış teni kaygan ve davetkârdı. Kasları... Zevkle inleyip, ellerini terli vücudunda gezdirmek istiyordu. *Yaşına uygun davran!* diyerek kendi kendini azarladı.

"Orion'u gönderdiğin için teşekkür ederim."

Tanrıça'nın garip bir şekilde nefes nefese ve hatta biraz da gergin olması Hades'i şaşırttı. Onu rahatsız ederi şey neydi? "Sana hizmet etmekten mutluluk duydu."

arzuladıklarım bas bas bağırsalar da, sesi düzgün çıktı. "Eğer senin için sorun olmazsa Orion'la tekrar gezmek isterim."

"Sorun olmaz," dedi Hades tereddütle. Beyni, *Konuşmaya devam et, dilsiz bir aptal gibi durma,* diye emretti. Elinin tersiyle kaşlarım tekrar silerek, "Eminim Orion buna bayılacaktır. Senin ilgin için kıskançlıktan yaygarayı koparacak üç aygır daha var tabii," dedi.

Hareketi küçük bir ter damlacığının boynundan aşağı süzülmesine neden oldu. Lina damlanın acı verici bir yavaşlıkla göğsünden inip, biçimli karnına ulaşmasını ve peştemalinin içinde kışkırtıcı bir şekilde kaybolmasını seyretti.

Zihni herhangi bir tepki oluşturmayı reddetti. Tek yapabildiği, dili tutulmuş bir şekilde orada durup, damlanın parlak teninde bıraktığı ıslak yola bakmak oldu. Damlayı, müstehcen bir şekilde diliyle takip etmeyi isterdi.

"Persephone? Sadece şaka yapmak istedim. Tabii ki Orion'a binebilirsin," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Hades. Neden konuşmuyordu? Sessiz durmak kesinlikle onun tarzı değildi.

"Te-teşekkür ederim." Lina'nın gözleri Hades'in yüzüne çevrildi. "Özür dilerim. Sanırım şu an aklım başka bir yerde."

Hades anlayışla başım salladı. "Tabii ki, çok zor bir gün oldu." Mahcup bir şekilde Lina'ya baktı. "Iapis'ten Aeneas'ın Elysia'ya girip girmediğini öğrenmesini istedim."

"Gerçekten mi?" Lina ilgisini Hades'in vücudundan ayırıp sözlerine yöneltti. "Ve ne dedi?"

"Sanırım sana kristal bir avize borçluyum. Savaşçının ruhu gerçekten de Elysia Bahçeleri'nde dinleniyor ve tam da senin tahmin ettiğin gibi Ölüler Diyarı'na yeni gelmiş."

Persephone'nin düzgün alnı merakla kırıştı. "Bu durumda Dido'ya ne yapacaksın?"

Tanrı içini çekip tekrar yanağındaki ter izini sildi. "Kararımı değiştirmeyeceğim. Sanırım Iapis'in onu izlemesini sağlayacağım ve..." Aniden durdu. Tanrıça'nın Dido hakkındaki hisleri doğru çıkmıştı. Ona düşüncelerini tekrar soramaz mıydı? Dikkatle yüzüne baktı. "Sen ne yapmamı önerirsin, Persephone[5]?"

Lina duyduğu heyecanla titredi; Hades onun düşüncelerine değer veriyordu.

"Şey, bence Elysia'da ikisini baş başa bırakmak pek akıllıca olmaz. Öyle olursa Dido hiçbir zaman Aeneas'ı unutamaz." Bir yandan ruh hakkında ne yapacağını düşünürken, bir yandan da dalgın bir şekilde saçlarını çekiştiriyordu. "Sanırım Aeneas'ı Elysia'nın dışına göndermeyi düşünmezsin, değil mi?"

"Hayır. Savaşçı Elysia'yı hak etti."

"Ve Dido'yu da tekrar mateme göndermeyeceğini daha önce söylemiştin. Bu durumda en mantıklı yanıt sanırım Dido'nun. tereddüt edip doğru ismi düşündü "...Lethe Nehri'nden içmesi. Lethe'den içen ruhların geçmiş yaşantılarını unuttuklarını, ama kişiliklerinin değişmediğini söylemiştin. O zaman farklı bir yaşantı için onu geri gönder. Belki de matemi sırasında gerçekten bir şeyler öğrenmiştir; Aeneas'ın varlığının gölge düşürebileceği şeyler... ama onunla ilgili hiçbir anısı olmadan..." Lina elleriyle abartılı bir hareket yaptı. "Söylemek istediğim, belki ikinci seferde daha başarılı olur."

Hades gülümserken gözlerinin içi de gülüyordu. Kollarını ona dolayıp mutlulukla bağırmak istiyordu. "Persephone, bir tanrıça nasıl hem bu kadar genç hem de bu kadar bilge olabilir?"

atışları hızlandı. "Dış görünüşüme bakarak hakkımda karar vermemelisin. Hoş ve genç bir yüzden çok daha fazlasına sahibim."

Hades kendini tutamayıp eğildi ve o hoş yüze dokundu. "Her zamanki gibi haklısın. Bütün tanrılar içinde, başkalarını dedikodulara ve dış görünüşlerine bakarak yargılamamak gerektiğini en iyi ben bilmeliyim."

Parmaklan sıcacıktı ve Lina yüzünü avucuna yaslayıp bedenini bedenine bastırmak istedi.

"Ben mükemmel değilim," dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle. "Eurydike'yle ilgili kararımda yanlış yaptım."

"Ama hatanı düzeltebilecek kadar akıllıca davrandın. Küçük ruhu kurtardın. Her şey yoluna girdi." Konuşurken eli yüzünden, kulağının arkasına sıkıştırdığı ay ışığı rengindeki çiçeğe kaydı. Çiçeğe baktı. "Orion'un süslemesini beğeneceğini düşündüm."

Lina soluk soluğa cevapladı. "Dizginindeki çiçekle çok yakışıklı görünüyordu; çok güzel bir çiçek."

Düşüncelerini söyle! Hades'in zihni onu zorluyordu. Derin bir nefes alıp, "Gerçekten de güzel bir çiçek, ama senin güzelliğinin yanında soluk kalıyor, Persephone," dedi. Eli, âdeta sahibinden bağımsız hareket ediyormuş gibi çiçekten, boynuna doğru kaydı ve pürüzsüz tenini parmaklarıyla yavaşça okşadı.

Tanrıça nefesini tuttu ve dudaklarından küçük bir şaşkınlık sesi döküldü. O anda Hades'in eli boynundaki kıvrımda durdu. Gözleri buluştu.

"Sana dokunmamamı mı tercih ederdin?" Sesi kaba ve yabancıydı.

Persephone iki kere gözlerini kırpıştırdı; hızlıca.

Tanrı çenesini sıkarak başım çevirdi. Ne kadar aptalca davranmıştı! Gözlerindeki bakışı okumuştu. Gördüğü ihtiras veya kabul değil, şaşkınlık ve karmaşaydı.

"Dur!"

Hades yeniden derin bir nefes alıp güçlü durmaya çalıştı. Tanrıça'ya döndü.

"Bana dokunmam istemememl ilgisi yok. Ben sadece... bu

sadece..." Lina gevelememek için çabalıyordu. sonra daha mantıklı ve kontrollü bir ses tonuyla baştan başladı. "Demeter bana kadınlarla ilgilenmediğinin ve perilerle oynaşmadığının ya da tanrıçaların peşinden koşmadığının herkesçe bilindiğini söylemişti. O yüzden şimdi böyle davranman çok... çok..." Düşüncelerini sözlere dökemediği için kızgın, içini çekti. "Hades, sen kesinlikle Demeter'in anlattığı gibi sıkıcı ve asık suratlı bir tanrı *değilsin."*

Hades hiç kıpırdamadan duruyordu. Bakışlarını kaçırmadan, Tanrıça'nın gözlerinin içine baktı ve Lina gözlerinin derinliklerinden yansıyan iyi niyetli şaşkınlığı gördü.

"Dedikodular *doğruydu,"* dedi yavaşça. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Perilerle oynaşmadım ve tanrıçaların peşinden koşmadım, çünkü ilgimi çeken biriyle karşılaşmadım."

"Ah," dedi Lina. Gözlerini Tanrı'nın delici bakışlarından ayıramamıştı. Seksi, esmer ve inanılmaz derecede seksiydi.

"Ta ki sen âlemime gelene kadar," dedi Hades son olarak.

Öne doğru yürüdü ve tek bir hareketle onu kollarına aldı.

Eğilip dudaklarım dudaklarına bastırdığında Lina, terle kayganlaşmış bedeninin için için yanan sıcaklığında eriyeceğini düşündü. Dudaklarım araladı ve harika bir an boyunca öpüşmeleri derinleşti. Sonra onu çabucak bıraktı. Lina, uzun süre suyun altında nefessiz kalmış gibi sersemlemişti.

"Dış görünüş ve dedikodulardan çok daha fazlasına sahibim," dedi Hades, Tanrıça'nın daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Sana inanıyorum."

Tanrı, dudaklarım yeniden tatmak için ona doğru eğildi. Lina boğuk bir şekilde inleyince de, ihtirası iyice alevlendi. Gö-

güslerinin yuvarlaklığı Hades'in vücudunu dağlıyordu. Ona karşı hissettiği arzuyla tükenirken, iradesinin parçalara ayrıldığını hissetti. Bedeninden geçen ürperti Tanrıça'yı da titretti ve Lina ellerini çıplak göğsünde gezdirip boynuna doladı.

"Sakın durma," diye fısıldadı. Alt dudağını dişlerinin arasıma alıp kışkırtıcı bir şekilde ısırdı. Dizginlenemez bir arzuyla inleyen Hades, Lina'nın kalçalarım avuçlayıp ayaklarım yerden keserek, yumuşak vücudunu sertçe kendi vücuduna bastırdı. İki adımda,' onu demir ocağının duvarma yasladı. Bir eli yukarı doğrui kayarak göğsünü yakaladı. Avucunun içinde büzüşen tatlı ve baştan çıkarıcı meme ucunu eliyle sıkıştırıp okşadı. Sonra ipekli giysisinin arasından elini soktu ve ateş gibi yanan parmaklarıyla çıplak tenine dokundu. Onun için duyduğu heyecan verici istek dışında başka bir şey hissetmez oldu ve nabzı kulaklarında atmıaya başladı. Taş duvarın serinliği ile Hades'in ateşi arasında sukışan Lina, Hades tarafından tüketildiğini hissetti.

Eurydike, Dört Temmuz[21] maytabı gibi hızla demir ocağınınun içine daldı. "Persephone! İşte buradasımz! Ah..." Hades'in yoğun bir ihtirasla duvara yasladığı Tanrıçasının kıpkırmızı yüzünü ve dağılmış hâlini görünce aniden durdu ve gözleri âdeta yuvalarından fırladı.

"Ne var?!" diye kükredi Hades. Demir ocağının zemini sesinin şiddetiyle sarsıldı.

"Beni affedin!" Eurydike'nin soluk yüzü pembeleşti ve korku içinde kapıya doğru geriledi. Lina soluk almaya çabalayarak, Hades'i göğsünden sertçe itti. Tanrı ona baktı. Gözleri hâlâ istekle yanıyordu.

"Eurydike'yi korkutuyorsun," diye tısladı ve sessizce kendisini de korkuttuğunu söyledi. Bir tanrının ihtirasının gücüne

21 ABD'nin Bağımsızlık Günü. (ç. n.)

daha önce hiç açıkça tanık olmamıştı. Heyecan verici olduğu kesindi, ama aynı zamanda çok da güçlüydü. Arzularının sisi altındaki Hades, yavaş yavaş Persephone'nin gözlerindeki korkuyu fark etmeye başladı. Zeus'un sakalları adına! Tanrıça'nın ondan korkmasını istemiyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve fırtınayı andıran bir nefes alıp geri çekildi; içindeki şehvet akıntısını bastırıp onu nazikçe yere bıraktı.

Hades, "Ruh dışarı çıkmasın," diye komut verince demir ocağının kapıları, Eurydike aradan sıvışamadan kapanıverdi. Küçük ruh, Tanrı'yla yüzleşmek için başını yavaş yavaş ona doğru çevirdi. Sesi titriyordu.

"Sizi rahatsız etmekle büyük aptallık ettim. Lütfen beni affedin, ben... ben... fark etmedim."

Lina, Eurydike'nin her an hıçkırıklara boğulabilecek gibi göründüğünü düşündü. "Aptal olma, tatlım, özür dileyecek bir şey yok." Saçlarım düzeltti ve hâlen göğüslerinden yayılıp, boynundan yanaklarına kadar uzanmakta olan sıcaklığı önemsememeye çalıştı. "Hades'e, bana Orion'u gönderdiği için teşekkür ediyordum."

Hades arkasından homurdandı: "Aygırımı senin arkandan daha sık yollamalıyım."

Lina, hem muzip ve hem de ne olduğunu bilmediği, ama sevecenlik olduğunu tahmin ettiği bir ifadeyle kendisine bakan Hades'e baktı. Tanrı, istemeden de olsa dikkatini Eurydike'ye çevirmeden önce parmak uçlarım Tanrıça'nın yanaklarında gezdirdi.

Sonra da küçük ruha dönüp, "Sakin ol, çocuğum," dedi.

Eurydike Tanrı'ya şüpheli bir bakış fırlattı.

Hades, onu rahatlatmak ister gibi gülümseyip, babacan bir ilgiyle, "Neden Tanrıçam arıyordun?" diye sordu.

Eurydike bakışlarını, ona cesaret vermek ister gibi başını sallayan Persephone'ye çevirdi. Küçük ruhun ifadesi rahatlamaya başladı ve çekinerek esmer Tanrı'ya gülümsedi. "Iapis, Persephone'yi bulmamı istedi. Limonyatlar onu çağırıyor."

"Gerçekten mi?" Araya girilmesinden nefret etmiş olsa da alemindeki ruhların Tanrıça'yı sadece kabul etmekle kalmayıp, aynı zamanda onu aramakta olduklarım duymak hoşuna gitmişti.

Eurydike, hevesle başını salladı. "Iapis, Tanrıça aralarına katılmadan toplama yapmaya başlamayacaklarım söyledi."

Lina başım bir Hades'e bir Eurydike'ye çevirerek, hızlıca Persephone'nin hatıralarına ulaşmaya çalıştı. *Limonyatlar, orman perileri, çayır ve çiçeklerin ruhları.* Yani çiçeklerin ruhları, toplama yapmak için onu bekliyorlardı ve hem Hades hem Eurydike bu durumdan çok memnun görünüyordu. Lina sanki neden bahsettiklerini biliyormuş gibi davranmaya çalıştı. Toplamak? Ne toplayacaklardı ki? Telaşla içindeki sese sordu.

"Bahar Tanrıçası'nı yanlarında istemeleri gayet mantıklı," dedi Hades.

Olympus'ta, orman perileri pek çok şeyin toplanmasından sorumludur: iksirler için baharatlar, şarap için üzüm, ölümsüzlerin sarayını süslemek için çiçekler...

İçsel konuşması Hades'in sesiyle bölündü.

"Tabii ki bu Persephone'nin kararı," diyordu tereddüt etmesine şaşırmış bir hâlde.

"Şey, ben..."

"Ah, lütfen, ben de seyredebilir miyim?" diye atıldı Eurydike ve Tanrıça'nın elini sıkı sıkı tuttu. "Daha önce *ambrosia* için nektar toplanışım hiç görmemiştim. Orman perisi de görmemiş-

tim; ne canlıyken ne de ruhken." Gözleri parlayarak Lina'ya bakıyordu.

Lina, Eurydike'nin bulaşıcı coşkusu karşısında gülümsedi.

"Tabii ki sen de seyredebilirsin." Biraz rahatladığım hissetti. *Ambrosia* için nektar toplamak o kadar da zor olamazdı. *Limonher-neyseleriri* yönlendirmelerine uyması yeterliydi.

"Teşekkürler, Persephone!" Eurydike hoplaya zıplaya kapıya yöneldi.

"Ben de seyredebilir miyim?"

Lina sorusu karşısında şaşırarak Hades'e baktı. Ne de olsa Ölüler Diyarı Tanrısı'ydı o. Alemindeki herkese emretme yetkisi vardı, o yüzden de kendisinden izin almasına gerek yoktu. Buna rağmen karşısında durmuş, iznini istiyordu. Hades'in dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Çıplak vücudunda, göğsündeki bronzlaşmış seksi kaslara dokunmaya davet eden boncuk boncuk terler birikmişti. Lina, onun erkeksi güzelliği karşısında içgüdüsel bir tepki olarak, içinde şiddetli bir çekilme hissetti.

"Evet, olabilir," dedi nefes nefese.

"Güzel. Seni seyretmek bana zevk veriyor," dedi Hades. Sonra da, daha önce yaptığı gibi nazikçe, kulağının arkasına sıkıştırdığı çiçeğe dokundu. Elini çekerken de, hafifçe yüzünün kenarını okşadı. Tanrıça, onun dokunuşuyla hâlâ titriyordu, ama bu sefer Hades, gözlerinde sadece kendi ihtirasım gördü.

Eurydike, Tanrıça'ya bakmadan, kapıdan, "Çabuk olun, Persephone!" diye seslendi. "Limonyatları görmek için sabırsızlanıyorum."

Hades, Persephone'yi paylaşmanın verdiği kızgınlığı saklamaya çalışarak tekrar içini çekti. Ama başka türlü olmasını ister

miydi? Hayır; Tanrıça'nın, âleminde kabul görmesini istiyordu ve bu istek, beraberinde onun ilgisini paylaşma sorumluluğunu da getiriyordu. Arkasındaki duvarda asılı duran siyah kumaşı alıp vücuduna sarmak için isteksizce Tanrıça'nın yanından ayrıldı.

"Geliyorum," dedi Lina. Eurydike'yi yakalayabilmek için aceleyle kapıdan çıkıp patikaya yöneldi. Hades arkasından gelirken, Lina onu kendi elektriğini harekete geçiren çıplak bir tele benzetti. Yakınlığı ve dokunuşunun bitmek tükenmek bilmeyen heyecam ona enerji veriyordu. En son ne zaman bir adam onu soluksuz bırakıp heyecanlandırmıştı? *Çok uzun zaman önce,* dedi kendi kendine. Ona burada sadece bir görevi tamamlamak için bulunduğunu ve ölümsüzler veya Limonyatlar veya nektar veya başka şeyler hakkında bir şey bilmediğini düşündüren küçük sesi duymazdan geldi.

Patika ahırın köşesinde aniden kıvrılıp sarayın arka bahçesindeki bir alana açıldı. Lina tökezleyerek durup şaşkınlık dolu derin bir nefes aldı.

Göz kamaştırıcı bir ışıktan oluşan şekiller, etrafı çevrili bahçenin ilk sekisine doluşmuşlardı. Lina gözüktüğünde, parlak şekiller titredi ve kumruların ötüşüne çok benzer bir sesle akın akın öne doğru gelerek üçünü birden çevreledi. Çıplak kadınlar! Lina, etrafta salınıp duran ve kumru gibi ötüşen ışıkların, aslında yüzlerce çıplak kadın şekli olduğunu anladı. Ufak tefek ve narindiler, parlak başları Lina'nın anca omzuna kadar ulaşıyordu, ama her biri kendine göre farklı ve güzeldi; kar taneleri veya bir çiçeğin üzerindeki taç yaprakları gibi. Ve her bir ruhun arkasında buhar kadar hafif ve ince, pırıl pırıl kanatlar vardı.

Eurydike kıkırdadı. "Neden hiçbirinde giysi yok?"

Eurydike'nin gençlik dolu gülüşünün yankısı, Limonyatlar arasında çakıl taşı dolu bir deredeki su gibi dalgalandı.

"Yakından bak, çocuğum," diye yanıtladı Hades derin bir sesle. "Işık, kahkaha ve ruhlarının parlaklığıyla giyinmişler. Çiçek ve çayır ruhlarının bundan başka giysiye ihtiyacı yoktur."

"Bence mükemmeller," dedi Lina.

ruhlar neşeyle dönüp zıpladılar.

"Bize katıl, Bahar Tanrıçası. Ölüler Diyarı'na lezzet sunacak olan nektar toplanmasını kutsa."

Hepsi birden, hafif esintide sihirli bir şekilde büyüyen tek bir melodik sesle konuştular.

"Bizimle gel, Persephone. Çiçekler Bahar Tanrıçası'nı bekliyor."

Sesleri büyüleyiciydi. Lina'nın bedeni içgüdüsel olarak tepki verdi. Eurydike ve Hades'ten ayrılıp, Limonyatlara katıldı. Müzikal sesler ve yüzlerce kanadın vızıltısı onu içlerine çekti. Kuş tüyü gibi hafif adımlarla, onlarla birlikte çiçek dolu çayıra daldı.

Limonyatlar mırıldanmaya başladı. Sesleri Lina'ya, ılık yaz akşamlarını, yeni biçilmiş çimen kokusunu ve kaliteli sade çikolata tadım hatırlatarak kanım kıpırdattı. Pırıl pırıl şekillerin birbirinden ayrılıp, onları dinlemekte olan çiçeklere hücum etmesini büyülenmişçesine seyretti. Kanatlarını çırparak, yakalanması zor sinek kuşları gibi toprağın üzerinde durdular ve sonra hep birlikte parmaklarını açılmış çiçeklere soktular.

Lina, orman perisi ruhlarının, çiçeklerden altın boncuk damlalarını toplamalarını seyretti. Hades'i tamamen unutmuştu. Eurydike aklından çıkmıştı. Bedenini dolduran tek düşünce Limonyatların arasına katılmayı ne kadar çok istediğiydi.

Evet! Nektarı kendine çağır. Bahar Tanrıçası olarak Limonyatlar

arasında hak ettiğin yeri al...

Zihnindeki fısıltı huzursuz ve sabırsızdı. O an ihtiyaç duyduğu tek dürtüydü. Kalbi Limonyatların şarkılarıyla aynı ritimle atarken, süt beyazı lale demetlerinden birine yaklaştı. Lalelerin gövdeleri uzun ve kalındı ve taç yaprakları canlı sarı renkteki dişi organlarını ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı.

Nektarı çağırması gerekiyordu. Gözlerini kısıp parmağını lalerden birinin içine sokarak düşüncelerini yoğunlaştırdı. Altın rengi sıvının ilk damlası çiçekten öyle bir hızla fışkırdı ki, eline bulaşıp yapış yapış bir pislik hâlinde dağılınca, şaşkınlık dolu bir çığlık attı.

Hades'in saklamaya çalıştığı gülüşünün boğuk sesi ışık şekillerinin etrafını sardı ve onu izleyen Limonyatlar arasında titrek bir kahkahanın damla damla akmasına neden oldu. Lina omzunun üzerinden ışıl ışıl gözlerle onu izleyen Hades'e baktı. Uzun saçlarını arkaya doğru atarak, ona doğru arsız bir bakış fırlattı. Sonra zihninde bir düşünce dolaşmaya başladı... Kendini canlı, seksi, olağanüstü ve inanılmaz baştan çıkarıcı hissediyordu. Muzip bir gülümsemeyle Hades'e baktı. Kaşlarından birini yukarı kaldırıp elini ağzına götürdü ve pembe, yumuşak diliyle orta parmağına bulaşmış tatlı nektar şurubunu yavaşça yalamaya başladı. Limonyatlar bu hareketine, takdir eden cıvıldaşmalar ve şakımalarla yanıt verdi ve Hades dilini yutmuş gibi, ağzı açık, donakaldı.

"Nazikçe, Tanrıça nazikçe," diye mırıldandı Limonyatlar. *"Nektar zaten sana gelmeyi arzuluyor. Ona emretme, sadece onu ikna et. O bir tanrı değil..."*

Lina, orman perilerinin sözlerine Hades'in verdiği tepkiye bakmadan, gülümseyerek tekrar lale demetine yöneldi. İnce parmak uçlarıyla başka bir çiçeğe dokundu ve nazikçe, nektarım

kendisine vermesini rica etti. Çiçeğin ortasından, altın bir inci tanesi, kayarak uzatmış olduğu parmağımn ucuna kondu. Lina zafer kazanmış gibi ona baktı.

"Toplama, Tanrıça. Toplamaya katıl."

Gülümsemeye devam ederek etrafına bakındı. Her bir orman perisi ruhu, çiçekten çiçeğe uçuşarak nektarı çağırıyor ve yanında, parlak altın damlalarından oluşan bir yığın oluşturuyordu.

Tamam, diye düşündü Lina. Bunu yapabilirdi. Ve kendi yığınını toplamaya başladı. Düşünmek, anlamak veya soru sormak için durmaksızın çiçeklerin ruhuyla uyum sağlarken Persephone'nin mükemmel sesini kullandı ve Limonyatların şarkılarına katıldığında Hades'in bahçesi, dokunulabilir bir neşeyle solumaya ve tüm bitkiler muhteşem çiçekler açmaya başladı.

Her çiçek kendini açarak gösterdi. Her çiçek hasat için hevesle beklerken, altın nektar damlaları akıttı.

Tanrıça hepsinin içinde parıldıyordu.

Hades gözlerini ondan ayıramadı. Varolduğu tüm süre boyunca hiçbir şeyi Persephone'yi arzuladığı kadar arzulamamıştı. Persephone tarafından tüketildiğini hissetti ve ölümsüz ruhu bu düşünceyle ürperdi.

Geri döndüğünde ne olacaktı? *Geri dönecek,* diye hatırlattı kendine. O Bahar Tanrıçası'ydı. Yukarıdaki dünyaya aitti. Kendisiyse yaşayan her şey tarafından lanetlenmiş, karanlık Ölüler Diyarı Tanrısı'ydı.

Persephone dışında her şey tarafından. Ama ne zamana kadar?

İçindeki acının nabzı, sanki ayrı bir varlıkmış gibi atıyordu. Ve Tanrı nihayet, ona böylesi anlaşılmaz ve tükenmez bir acı ve-

ren şeyin, Persephone'nin, içinde umutla birlikte uyandırdığı şeyin ne olduğunu anladı.

Yalnızlık.

Hades içindeki kargaşaya karşı çenesini sıktı ve âleminin ruhlarıyla neşe içinde gülüp oynayan, hoş ve genç Tanrıça'yı görmemek için yüzünü çevirdi.

O anda Eurydike'ye çarptı. Küçük ruhu son anda yakalayarak yere yuvarlanmasını engelledi ve içindeki öfke çığlığını bastırmaya çalıştı. Sert yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak, "Seni görmedim, çocuğum," dedi. Kullandığı yolu değiştirerek uzaklaşırken, Eurydike utangaç ve tatlı sesiyle onu durdurdu.

"Ama gidiyor musunuz? Persephone'ye ne diyeceğim?"

Dişlerini sıkıp, "Ona âlemimle ilgili takip etmem gereken işler olduğunu söyle," dedi. Eurydike'nin büyük ve yuvarlak gözleri ruhunun derinliklerine ulaşabilmiş gibiydi. Tanrıçasına duyduğu ilgi ve o anda hissettiği hayal kırıklığı çok açıktı. Tanrı elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve Tanrıçana yarın onu ata binmeye davet ettiğimi de söyle."

Kızın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bu Persephone'nin çok hoşuna gidecek."

Hep benim yanımda kalacak kadar hoşuna gidecek mi? Hiddetlenmek, köpürmek ve gürlemek istiyordu. Onun yerine, her zamanki sert ifadesini takındı ve sesinin, içinde kaynayıp duran duyguları yansıtmamasına çalıştı.

"Onu ahırlara götürmesi için Iapis'i şafaktan sonra yanına göndereceğim."

"Tamam, efendim."

Hades tanrıçalar ve genç kızlar hakkında mırıldana mırılda-

na uzaklaştı. Gözden kaybolduğu an Iapis, Eurydike'nin yanın da belirdi.

Küçük ruh, aniden ortaya çıkışı karşısında hiç şaşırmamış gibi Iapis'e baktı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Iapis.

"Gayet iyi," dedi Eurydike, yaşından olgun bir sesle.

"Sence beni dinleyip onu ölülerden biri gibi görmeyi başarabildi mi?"

Eurydike, Tanrıçasının kızaran yüzünü ve onu izlerken Hades'in gözlerindeki sıcaklığı hatırlayarak, "Pek yakında," dedi gizemli bir şekilde. "Pek yakında..."

Iapis gülümseyerek, küçük ruhun elini ellerininin arasına alıp, dudaklarına doğru götürdü ve nazikçe öptü. Eurydike'nin solgun yanakları hafifçe pembeleşti, ama kocaman gözlerini ondan ayırmadan gülümsemesine karşılık verdi.

Bölüm On Yedi

"Güle güle! Teşekkürler!" Lina, parlak altın rengi nektar damlalarını da yanlarına alarak, gözden kaybolmakta olan Limonyatlara el salladı. Limonyatların *hoşçakal* cıvıldaşmaları müzikal bir tınıyla rüzgârla birleşti.

Eurydike bahçenin köşesinde Lina'yla tekrar buluştuğunda, "Bunu seyretmek harikaydı, Persephone," dedi mutlu bir şekilde.

"Beni çağırdıkları için çok mutluyum. Muhteşem bir deneyimdi," dedi Lina coşkuyla. Kendini sanki kahvaltıdan önce bir sürü duble kapuçino içmiş gibi sersemlemiş ve enerji dolu hissediyordu. "Ah, Eurydike, bu inanılmaz bir dünya." Kollarından birini ruha dolayıp ona sarılarak sırıttı. Etrafına bakındı ve kayıtsız gözükmeye çalışarak, "Hades gitti mi?" diye sordu.

"Alemiyle ilgili yapması gereken bir işi varmış. Ama," Tanrıça'nın parıldayan yüzü solmaya başlayınca hemen ekledi, "yarın seninle ahırda buluşmak istiyor."

"Tekrar Orion'a binebileceğim." Lina siyah aygırı düşününce hülyalı bir şekilde gülümsedi.

Sabah gezintisi için sabırsızlanıyordu; neredeyse Hades'i görmek için sabırsızlandığı kadar.

Son olanları düşündü; Tanrı'nın ter damlacıklarıyla dolu bedeninden karışık görüntüler, Limonyatların duygusal şarkıları ve Hades'in dudaklarının ateşi. Ödünç alınmış genç vücudu şehvetle titredi.

"O at beni korkutuyor," dedi Eurydike.

Lina tekrar Eurydike'nin solgun yüzüne bakarak gözlerini kırpıştırdı. *Merda!* Zihninin oradan oraya kayıp durmasına bir son vermeliydi.

"Korkmana gerek yok. Gerçekten, benim kollarımdayken sanki bir köpek yavrusu gibi," dedi neşeyle. Sahibininse kollarının arasında, tam tersi, hiç de yavru bir köpeğe benzemediğini düşünmemeye çalıştı.

"Sanırım ondan uzak duracağım," dedi Eurydike.

Lina belki kendisinin de Hades için aynı yöntemi izlemesinin iyi olacağım düşündü. Tehlikeli bir şekilde haddinden fazla seksiydi. Ama vücudun hissettiği hafif sızı bunu başaramayacağını söylüyordu.

Hades'i kesinlikle aklından çıkarmalıydı.

"Hey, hadi gidip içecek bir şeyler bulalım, ne dersin?" Kaşlarını oynatarak Eurydike'ye baktı. "Tüm bu nektar toplama işleri yüzünden çok susadım ve canım *ambrosia* çekiyor."

Eurydike kıkırdadı. "Bu işler seni aynı zamanda yapış yapış yaptı."

Lina eğilip kendine şöyle bir baktı. Vücudunun her tarafına çiy taneleri gibi altın rengi parlak benekler yapışmıştı. Beneklerden birine dokunup parmağım ağzına götürdü. Balla veya karamel gibi bir şeyle karışmış şeker kamışı tadındaydı. Tadı enfesti.

Ama Eurydike haklıydı; üstü başı berbat gözüküyordu. Ve tabii ki Hades'in vücudundaki tatlı benekleri yalamasının nasıl bir tl uygu olabileceğini aklına getirmeyecekti.

"Duşa ihtiyacım var. Soğuk bir duşa," diye mırıldandı.

"Soğuk bir yağmura mı yakalanmak istiyorsun?"

Lina güldü. "Pek öyle sayılmaz. Duş almak, sadece yağmurda ıslanmak değildir. Banyo yapmak gibi bir şey, sadece ayakta duruyorsun ve su üzerinden akıyor."

"Ah, bu annemin banyo yapma şekline benziyor; tek farkı, onun soğuk sudan hoşlanmaması."

Lina şaşkınlıkla, "Gerçekten mi? Annen nasıl banyo yapıyordu?" diye sordu.

Eurydike muzip bir şekilde sırıttı. "Sana gösterebilirim. Üzerindeki nektardan kurtulman için en kolay yol olabilir." Dokunduğu nektar tanelerinden biri, parmağının ucu ve Tanrıça'nın teni arasındia uzun, yapış yapış bir sülük gibi uzadı. "Banyo suyunu yapış yapış bir pelte hâline dönüştürebilirler."

"Eurydike, sen bir dâhisin. Bu akşam kendimi senin becerikli ellerine teslim ediyorum."

Küçük ruh, âdeta minik bir askerî çavuşa dönüşmüştü. Saraya tekrar girmelerini takip eden ilk saniyede etrafa emirler yağdırmaya ve oradan oraya uçuşup duran bir grup hizmetçiyi yönlendirmeye başladı. Lina'nın, gösterişli bir koltuğa oturup, *ambrosia'*dam yudumlar almak dışında hiçbir şey yapmasına izin vermiyordu!.

"Tanrıça balkonda banyo yapmayı tercih ediyor."

Lina ağzındaki *ambrosia'*yı püskürtüverdi. Balkonda banyo yapmak? Eiurydike'nin aklından ne geçiyordu? Ruh, bir yandan

narin ayaklarından birini düşünceli bir şekilde mermer zemine vuruyor, bir yandan da Lina'nın artık çok iyi bildiği o-benim-Tanrıçam-beni-dikkate-alırsanız-çok-iyi-edersiniz ses tonunu kullanıyordu. Lina'ya hiç konuşma şansı tanımadan hızla devam etti. "Evet, annem her zaman iç avlumuzu kullanırdı. Hayır! Oraya değil!" Büyük bir küveti banyoya taşımak için çabalayan iki erkek hizmetçiye çıkıştı. Pencerelerin bulunduğu duvarın ortasındaki bir kapıyı işaret etti. "Buradan geçirin."

"Hımm, Eurydike, neden balkona çıkıyoruz?"

"Endişelenme, Persephone. Her şey mükemmel olacak." Küveti balkonun mermer zemininde biraz sertçe sürten hizmetçilerden birine kaşlarını çattı.

"Tanrıçam," diyerek odaya giren Iapis ilgisini küçük ruha çevirmeden önce Lina'nın önünde nazikçe eğildi.

"Bana ihtiyacın mı var, Eurydike?"

Eurydike uzun saçlarından bir tutam kulağının arkasına tutturarak, "Evet," dedi. "Tanrıça balkonda banyo yapacak ve..."

Burada artık Lina araya girmek zorunda kaldı. "Bir dakika, bence balkonda banyo yapmak harika bir düşünce... demek istediğim, harika bir manzara var, ama bu şekilde rahat edebileceğimi sanmıyorum gerçekten de... şey." Lina sesini öyle bir alçalttı ki, Iapis ve Eurydike onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldılar. "Bir grup adamın beni çıplak görmesini istemiyorum." *Ölü olsalar bile,* diye ekledi içinden.

Eurydike ne demek istediğini tam anlayamamış gibi gözlerini kısarak ona baktı, ama Lina, Iapis'in başım sallayarak kendisini onayladığım görünce rahatladı.

"Tanrıça Artemis de böyle düşünüyor. Özel hizmetçileri dışında, hiçbir ölümlünün onu çıplak görmesine izin vermez. Ama

bu sorunun kolay bir çözümü var, Persephone. Tüm ruhlara sarayın bu kanadından ve etraftaki araziden uzak durmasım buyurabilirim."

Bu sözleri karşısında, Eurydike'nin kendisini sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirmesi, Iapis'i son derece mutlu etmiş gibiydi. Lina kendini bir iyi niyet hortumunun içinde hissetti. Üzerindeki giysileri çıkartmaya kararlı bir hâlde, onu sürekli içine doğru çekiyordu.

"Gerçekten de çok fazla sorun çıkartmak istemiyorum," dedi çaresizce.

Iapis, "Hiç önemli değil," dedi rahatlatıcı bir tonla.

Eurydike, "Sen Bahar Tanrıçası'sın," diye ekledi.

Belli ki başka söylenecek söz yoktu.

Pes eden Lina, ipek döşemeli sandalyeye nektar bulaştırmasına aldırmadan arkasına yaslandı. Ne de olsa Bahar Tanrıçası'ydı. Banyosunun hazırlanması için dönüp duran telaşeyi izledi. Arkasını toparlamaktan zevk alıyor gibiydiler. Eurydike, banyodan yeterli sayıda havlu getirmekte başarısız olan beceriksiz hizmetçiye sert bir şekilde kafa salladı. Ya da belki de sadece Eurydike'den korkuyorlardı. En azından küçük ruh bugün olanlardan sarsılmışa benzemiyordu. Lina *ambrosia'*dan bir yudum alırken bunu düşündü. Orpheus daha bu sabah Ölüler Diyarı'na girmemiş miydi? Sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Nasıl olup da Hades'i sadece birkaç gündür tamyordu? Demeter ne demişti? Tanrılarda zaman akışının farklı şekilde ölçüldüğüyle ilgili bir şeyler. Hisleri ona Demeter'in sözlerinin doğru olduğunu söylüyordu. Tanrıların dünyasında zaman akışı, ödünç alınmış yaşamı gibi farklıydı. Kalbi de farklı hissediyordu. Geçmiş yıllar boyu içini kaplayan karamsarlık, bu

dünyada onu izlememişti. Lina'nın midesi kasıldı. Bir tanrıyı çılgınca arzulamak... bu tam bir aptallık değil miydi?

Iapis, "Tanrıçam, sizi Eurydike ve hizmetçi kadınlara teslim ediyorum. İçiniz rahat olsun; hiçbir ölümlü erkek size bakmayacak," diyerek önünde eğildi.

Lina birden aklına gelen bir düşünceyle Iapis'e seslendi. "Iapis! Hiçbir *ölümlü* erkeğin beni göremeyeceğini söyledin, peki ya Hades? O nerede?" diye sordu yanaklarının kızardığının farkında değilmiş gibi yaparak.

Iapis kayıtsız ifadesini bozmadan, "Ölüler Diyarı Tanrısı Elysia Bahçeleri'ne gitti. Dido'yu arayıp, onu Lethe Nehri'ne götürmekten bahsediyordu."

Hades'in, yaptığı öneriyi dikkate alması hoşuna gitse de, kaşlarım çatıp balkon kapısının açık cam kapılarından dışarıyı göstererek, "Elysia Bahçeleri bu yönde değil mi?" diye sordu.

"Bazıları, Tanrıçam." sonra bir anda ne demek istediğini anlayınca gözleri parladı. "Efendimin yanına gidip, onu saraya farklı bir yol üzerinden getireceğim. İçiniz rahat olsun, Persephone. Hades sizi rahatsız etmek istemez."

"Ah, hayır, tabii ki istemez," dedi Lina aceleyle.

"Banyonuzun tadını çıkartın, Tanrıçam." Iapis tekrar eğildi.

Eurydike onu kapıya kadar geçirdi.

"Eğer Tanrıçanın başka bir şeye ihtiyacı olursa hizmetçi kadınlardan birini bana göndermen yeterli, hemen çaresine bakarım," dedi Iapis.

Eurydike anladığım belirtmek için başım salladı ve koridora çıkarken, "Çok naziksin, Iapis," dedi. Burada sesini Persephone'nin duyamayacağı şekilde alçaltarak, "Hades gerçekten de Elysia'ya mı gitti?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Iapis.

"Ama bahçelerden geçerek dönmesine engel olmayacaksın, değil mi?"

Iapis yavaş ve bilgiç bir şekilde gülümseyerek göz kırptı. Küçük ruh kıkırdamamak için tatlı dudaklarım sıkıca kapatmak zorunda kaldı.

Eurydike Lina'nın nektar lekeli giysilerini çıkartmasına yardım ederken neşeyle çene çalıyordu. Sarayın olağanüstü güzellikteki arka bahçelerine bakan geniş balkonun ortasında duruyorlardı. Lina, etrafın erkek ya da kadın tüm ruhlardan tamamen arındırılmış olduğunu fark etti. Tam önünde Eurydike'nin hizmetçilere taşıttığı küvet duruyordu. Hemen yanında şişeler ve süngerlerle kaplı küçük bir masa vardı. Masanın değil de küvetin yakınında kısa ve tombul bir tabure duruyordu. Balkonun hemen köşesinde, Eurydike'nin, Lina'nın yatak odasından ısrarla dışarıya taşıttığı bir koltuk vardı. Koltuğun üzerinde, içinde zarı soyulmuş ve kırmızı taneleri dışarı dökülmüş nefis narlar olan, oyma ahşaptan bir tepsi duruyordu. Ve tabii ağzına kadar *ambrosia'*yla doldurulmuş kristal bir şişe de vardı. Lina sırıttı. Tanrıçalar, *ambrosia'ya* kesinlikle doymazdı.

Balkon da tıpkı saray gibi gösterişli ve farklıydı. Pencerelerin bulunduğu duvarın etrafında dışarı doğru uzanan bir çıkıntı değildi sadece. Korkuluklara ulaşana kadar tıpkı bir Sevgililer Günü kalbi gibi nazikçe kıvrılıyor, bir tekerleğin parmaklıkları gibi yuvarlak mermer merdivenlerle, Hades'in bahçelerinin ilk katma çıkan çiçeklerle çevrili bir patikaya açılıyordu. Lina'nın Elysia'ya açılan özel kapısıydı.

Eurydike giysilerini vücudundan çözerken Lina, muhteşem manzaraya baktı. Manzaranın nefes kesici olduğunu söylediğin-

de abartmamıştı. Ve ışıkla ilgili bir şey vardı; değişiyordu. Pastel renkli gökyüzü kararmaya ve renkler pembeden mercan rengine, menekşe renginden mora dönmeye başlamıştı. Aniden bahçedeki tüm meşaleler alev alınca Lina şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı.

Eurydike'ye yardım etmek için hazır bulunan hizmetçilerden biri çocuksu bir ses tonuyla, "Endişelenmenize gerek yok, Tanrıçam," dedi. "Meşaleler kendi kendilerine yanıyorlar. Bahçede sizi çıplakken görebilecek hiçbir ölümlü erkek yok."

"Adın nedir?" diye sordu Lina genç ruha.

Ruh, utangaç bir şekilde başını eğerek, "Hersilia," diye yanıtladı.

Lina, "Böyle aptalca davranmamamı hatırlattığın için teşekkürler, Hersilia," diyerek hizmetçiye gülümsedi.

Eurydike, Lina'nın belindeki son ipekli kumaş parçasını da çekinerek, deri terliklerini çıkarmasına yardım etmek üzere öne doğru eğildi.

"Şimdi küvete gir, Persephone," diyerek onu yönlendirdi.

Mermer küvet ayaklarının altında soğuk bir his yarattı ve Lina bunu kocaman bir kahvaltı kâsesinin içinde durmaya benzetti. Kâsenin ağzı dizlerine değiyordu. Tam kendini çıplak meyve halkaları gibi hissettiğini söyleyecekken, Eurydike taburenin üzerine tırmandı.

"Bana sürahiyi getirebilirsiniz."

Beklemekte olan hizmetçiler, balkondan cam kapılar boyunca banyoya uzanan bir zincir oluşturdular. Suyla dolu kum saati şekilli toprak sürahileri elden ele geçirip Eurydike'ye ulaştırdılar ve Lina, başından aşağı akan, buharı tüten su dalgalarına bayıldı.

Diğer hizmetçiler de pamuk toplan kadar yumuşak süngerlerin üzerine sabun damlattılar. Yavaş ve nazikçe tenini silmeye başladılar. Lina'nın içgüdüsel tepkisi kollarım T şeklinde duracak şekilde dimdik yanlarına açarak hiç kıpırdamadan durmak oldu.

Sonra Eurydike yavaşça şarkı söylemeye başladı, ama diğer ruhlar da ona katılınca, balkon, tatlı ve kadınsı seslerle dolup taştı.

Sundurmanın ve kapının ötesinde solgun,

İpek saçları başını taçlandırmış duruyor.

O tüm ölümlü şeyleri,

Yumuşak ve ölümsüz ellerinin içine topluyor.

Şarkıları, bir İspanyol şarkısı gibi yavaş ve duygusaldı ve Lina içinin derinliklerindeki bir şeylerin kıpırdandığım hissetti. Merak içinde Persephone'nin anılarına ulaştı. *Tanrıça'nın güzelliğini öven eski bir şarkıyı söylüyorlar. Seni şereflendiriyorlar.* Onu şereflendiriyorlardı... Birdenbire ödünç bir bedende olduğunun önemi kalmadı. Canlı ve güzeldi ve bir tanrıçanın üstün gücüne sahipti. Bedeninin rahatlamasına izin verdi. Derin bir nefes alıp ölümlü hayatının tüm stresini, kaygılarını ve engellerini dışarı soludu. Fildişi rengi teni tatlı bir şekilde ürperdi ve şarkının temposuyla yavaşça sallanmaya başladı.

Baygın dudakları,

Onu selamlamak için yanıp tutuşan aşktan daha tatlıdır.

Hiçbir ölümlü adam onu görmemeli;

Tanrıça tek başına durur.

Sıcak su çıplak vücudundan aktı ve onu sabunlu süngerlerden oluşan bir ipek nehri takip etti.

Lina dönerek güldü ve teninden akıp giden duygularla mest oldu. Gece esintisinin vücudunun ıslak yerlerini yaladığım hissediyordu. Suyun sıcaklığının aksine tüyleri diken diken olmuş, göğüs uçları seksi bir şekilde sertleşmişti. Gülüşü bulaşıcı oldu ve kısa zamanda hizmetçiler de ona katılınca, Ölülerin Tanrısı'nın sarayı ile bahçeleri, şarkılar ve neşeli seslerle dolup taştı.

Hades ağır ve düşünceli adımlarla, ormandan uzanarak sarayım Elysia Bahçeleri'nden ayıran kıvrımlı patikada yürüyordu. Patika onu bahçelerinin üçüncü sekisinden geçirdi. Persephone'nin tavsiyesini dinlediği için mutluydu. Dido'yu bulmak kolay olmuştu. Tek yapması gereken önce Aeneas'ı bulmak oldu. Dido sefil bir hâldeydi ve savaşçının yaptığı her hareketi saplantılı bir şekilde, ümitle takip ediyordu. Karşılıksız aşkı öyle güçlüydü ki, Lethe'nin suyundan içmek istemedi, ama Dido'nun ruhu Hades'e aitti ve o neyi emrederse yapmak zorundaydı. Her zaman olduğu gibi ruh, Lethe'ye yaklaşınca canlandı. Nehrin cezbedici sesi onu büyüledi ve başka bir hayata geçişi kolay oldu. Ama Tanrı'nın adımlarım yavaşlatan, Dido'yla ilgili anıları değildi. Persephone'ydi. Tanrıça tüm hislerini esir almıştı. Onu çok kısa bir süre kollarının arasında tutmuş olsa da, saten teninin tenine dokunuşunu... ağzının tatlı tadını... bedeninin kadınsı kokusunu hâlâ hissedebiliyordu.

Gülüşünü duyar gibi oldu. Sessiz bir küfür savurdu. Aşk böyle bir şey miydi? Onun düşüncesiyle tükenmek zorunda mıydı?

Gülüşünü tekrar duydu. Dikkatle sesi dinleyerek durdu. Sonra rahat bir nefes aldı. Ses hayal gücünün bir oyunu değildi. Ilık akşam esintisiyle sarayından dışarı akıyordu. Şimdi Persephone'nin sesiyle birlikte farklı sesleri de ayırt edebiliyor-

du. Bazıları gülüyor, bazıları da şarkı söylüyordu. Hepsi de çok hoş, kadınsı seslerdi. Tekrar yürümeye başladığında artık adımları yavaş ve düşünceli değildi.

İkinci bahçe sekisine ulaştığında, sarayının arkadan görünüşünü inceledi. Gün ışığı artık geceye dönmüştü ve arada bir bahçeyi aydınlatan meşalenin titrek ışığı etrafını görmesine pek yardımcı olmuyordu. Sarayın pencereleri her zamanki gibi canlı bir şekilde aydınlatılmıştı ve Hades, Persephone'nin odasının pencereli duvarında nazikçe kıvrılan şekiller gördüğünü düşündü. Şekiller sanki balkonunda gibiydi ve Hades bunun tuhaf olduğunu düşünüp adımlarını sıklaştırdı.

Onu bahçenin ilk sekisine ulaştıracak merdivenlere geldiğinde, su sıçramaları duyduğundan emindi. Merdivenleri üçer üçer çıkarak sarayın seviyesine ulaştı. Buradaki yeşillik ve çiçekler labirent gibi dönüşlerle etrafı kuşattığından, Persephone'nin balkonunu net bir şekilde görebilmek için bahçenin ucuna iyice yaklaştı. Dekoratif bir şekil verilmiş çalının etrafım dolaşınca sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durdu.

Persephone çıplaktı. Canlanmış nefis bir heykelcik gibi, büyük mermer bir küvetin tam ortasında duruyordu. Hades'in uyuşan zihninde başıboş bir düşünce belirdi ve Pygmalion'un Galatea'ya duyduğu saplantılı düşkünlüğün nedenini anladı. sonra aklı tamamen durdu ve sadece kanını yakan ihtirastan oluşan bir bütün oldu.

Yarı saydam hizmetçi kadınlar saçlarını ve tenini köpürtürken, Eurydike de buharı tüten suları Persephone'nin üzerine döküyordu. Tanrıça soluk soluğaydı. Gülüyor ve çocuksu kıkırdamalar arasında yavaş, etkileyici bir ezgi mırıldanan ruhlarla şakalaşıp onlara su sıçratıyordu. Gecenin ışığı yetersiz olsa da Persephone'nin bedeni parlayan pencerelerin duvarında yansı-

yordu. Hades, fildişi rengi vücudundan yayılan pembeliği görebiliyordu. Gözleriyle vücuduna sahip oldu. Kısacık dokunuşuyla hissettiği boynunun hassas kıvrımı aklına gelince parmakları uyuştu. Bakışlarım göğüslerine indirdi. Yumuşak yuvarlakları dolgun ve ağırdı. Dudaklarının ve dilinin dokunuşu için yalvaran pembe renkli göğüs uçları sertti. Arzusunun sıcaklığıyla kasıkları gerilip acıyla zonkladı. İçinde oluşan ket vurulmuş ihtiras çığlığını engellemek için dişlerini sıktı. Ama başım çevirmedi, ona bakmaktan vazgeçmedi. Yapamadı.

Persephone'nin beli önce daralıp sonra alttan genişleyerek dolgun kalçalara dönüşüyordu. Bacakları uzun ve biçimliydi. Hades'in gözleri bacaklarının birleştiği davetkâr V şeklinin üzerindeki koyu renkli tüylere takıldı. Kıvırcık tüylü üçgen, kalçalarının içine doğru akan suyla parıldıyordu.

Tanrıça sanki onun varlığını hissetmiş gibi çenesini yukarı kaldırarak, bakışlarını gülüşen hizmetçilerden ayırıp, uzaklardaki bahçelere doğru çevirdi. Hades fark edileceğinden emindi, ama koyu renkli pelerini çalıların gölgesiyle gece gibi bütünleşmişti ve Tanrıça'nın gözleri onu fark etmeden üzerinden geçti.

Eurydike, Persephone'nin üzerinden son bir kez daha su döktü ve hizmetçi kadınlardan birine havlu getirmesini söyledi. Gülümseyen Tanrıça'nın küvetten çıkmasına yardım ederek vücudunu kurulamaya başladılar.

Şimdi Hades için oradan ayrılma zamanıydı. Persephone'nin gülüşü içine aktı ve gözleri çıplaklığım arayarak, oradan ayrılmayı reddetti. Bilinci ona oradan ayrılması gerektiğini söylerken, içinde yeni uyanan ihtiras, arzu ve yalnızlık duygusu bu sesi bastırdı.

Hizmetçiler Persephone'yi kurulamayı bitirdiler. Eurydike, uzun, ıslak tutamlar hâlinde dökülen saçlarını başının üzerin-

de gevşek bir şekilde topladı. Ruh daha sonra uzun bir şişeden yoğun bir sıvıyı ellerine dökerek, nazikçe Tanrıça'nın vücuduna yedirmeye başladı. İki hizmetçi kadın daha ona katıldı. Hades, Persephone'nin gözlerini kapatmasım izledi. Hizmetçilerin kaygan elleri vücudunu yağladıkça, Tanrıça'nın dudakları duyduğu zevkle yukarı doğru kıvrıldı. Hades'in nefes alışı hızlandı. Odasının pencerelerinden yansıyan titrek ışık, parlak yağla buluştu ve Tanrıça'nın vücudu kısa zamanda ıslak ve aydınlık bir davetle parıldadı.

Kasıklarında zonklayan ağrı dayanılmazdı ve Hades'in elleri kan hücum eden erkeklik organını aradı. Gözlerini Persephone'den hiç ayırmadan, hızlı ve sert bir şekilde kendi kendini tatmin ederken soluk soluğa nefes alıp vermeye başladı. Dünyası o an için sadece Persephone'yi algılayacak kadar daraldı. Ellerini yağlamış, göğüslerini okşayan, leziz kalçalarını avuçlayan, fildişi rengi kasıklarından yukarı doğru çıkıp göbeğini okşayan kişinin kendisi olduğunu hayal etti. Ona duyduğu arzuyla nefesinin kesilmesini ve kadife sıcaklığıyla kuşatılmayı istedi. Vücudundan kopup giden boşalmanın şiddetiyle dizlerinin üzerine çöktü. Oracıkta, gölgeler arasında diz çökmüş, tekrar nefes almaya çabalıyordu. Ve hâlâ arzulayan gözlerle Tanrıça'ya bakmaya devanı ediyordu.

"Persephone..." İsmi dudaklarında acı bir fısıltıydı.

Bölüm On Sekiz

Lina kendini iyi beslenen bir kedi gibi hissetti. Vücudu rahatlama ve doyma arasındaki o harika noktadaydı. İçindeki tüm stres, kaslarına yapılan masajla dağılmıştı. Teni öylesine pürüzsüzdü ki, koltuğa uzanıp nar tanelerini kemirmeye başladığında, parmaklarını farkında olmadan, zevkle uğulduyormuş gibi görünen bedeninde dolaştırmaya başladı.

"Gençlik, güzellik ve bir tanrıçanın gücü; Persephone tüm bunlara sahip," dedikten sonra suçlu bir şekilde etrafına bakındı. Hayır, tamamen yalnızdı. Tam istediği gibi. Duştan ve harika yağ masajından sonra Eurydike ona parlak renkli *narcissus* geceliğini giydirmiş ve Lina da şezlonga kıvrılıvermişti. Küçük ruh başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda uykulu bir hâlde, tek isteğinin şezlonga uzanarak, *ambrosia* içip nar yemek olduğunu söyledi. Sonra da yatmaya gidecekti.

Eurydike otoriter bir kızlar okulu müdiresi gibi ellerini çırparak Persephone'nin yalnız kalmak istediğini duyurdu ve hizmetçi kadınları balkondan dışarı kovaladı. Ve sonra kendisinin de Iapis'le sarayın ilk taslaklarım hazırlamak üzere randevulaştığını, ama tamamladığı çizimleri onaylaması için yarın sabah-

tan Lina'ya göstereceğini söyleyerek hizmetçilerle birlikte odadan çıkması Lina'yı şaşırttı.

Yine Iapis ve Eurydike. Lina saçından uzun bir tutam alıp parmağına doladı. Eğer yanılmıyorsa Iapis'in Eurydike'yle ilgisi arkadaşlıktan öteydi. Belki de bu konuyu Hades'le konuşmalıydı.

Hades... Tanrı'yı düşünmek teninin altında kaynayan huzursuzluğu su üstüne çıkardı. Kendine bir bardak daha *ambrosia* doldurdu. Hades'e neler oluyordu? Neden aniden yok olmuştu? Ona ilgi duyduğunu açıkça söylemiş ve sonra da onu öpmüştü. Hem de ne öpmek! Onu duvara yapıştırmış ve tamamen kendinden geçirmişti. Hades'in ihtirasını hatırlayınca titredi. O, karanlık ve tehlikeli bir kişilikti; yaşayan ve nefes alan bir Batman. Lina dudaklarını yaladığında hâlâ onun tadını aldığına yemin edebilirdi, yoksa bu sadece *ambrosia'*nın tadı mıydı? Her ikisi de kesinlikle nefisti.

Lina gözlerini kapatıp parmaklarım boynundan aşağı, şimdiden uyarılmış olan göğüs uçlarına doğru indirdi. İnleyerek nefes aldı. *Merda!*

Persephone'nin vücudu genç ve duyarlı ve...

Birden gözlerini açtı. "Ve çok çok azgın," dedi üzgün bir sesle. "Ya da belki de bu ondan çok benden kaynaklanıyor. Veya kırk üç yaşında ve," duraksayıp içinden saydı, "yaklaşık üç yıldır hiç seks yapmamış bir kadının, seksi genç bir tanrıçanın vücuduna girip, Batman'e benzeyen bir yakışıklı tarafından ayartılmasıyla ilgilidir. Kalk! Kalkıp gitmenin zamanı geldi."

Aniden ayağa kalkınca başı dönüp dizleri çözüldü. *Ambrosia* kesinlikle başına vurmuştu... ve diğer hassas noktalarına. Dudakları acıyla kıvrıldı ve yanakları tatlı bir pembelikle kızardı. Kahretsin, bayağı kötü durumdaydı. Soğuk duş almayı dene-

miş, ama ondan da istediği sonucu alamamıştı. İçini çekip parmaklarını balkonun pürüzsüz mermer korkuluğunda gezdirirken Eurydike'nin yaptırdığı banyoyu düşündü. Eşsiz bir deneyim olmuştu. Ama Hades'le ilgili fantezilerini dağıtmakta işe yaramamıştı. Aslında tam da tersine neden olmuştu. Vücudu yıkanmış, masaj yapılmış, şımartılmış ve saçları özenle taranmıştı. Kendini padişahı için hazırlanan bir cariye gibi hissetti.

O zaman padişahı hangi cehennemdeydi? Cehennem benzetmesini kesinlikle isteyerek yapmıştı.

Başını sallayıp gözlerini devirdi. *"Ambrosia'yı* kesinlikle fazla kaçırdın." Son bir kararla yarı dolu bardağını korkuluğun üzerine bırakıp, biraz sendeleyerek de olsa kararlılıkla sarayın toprak zeminine inen döner merdivene doğru gitti. Bahçede güzel, hızlı bir yürüyüş yapacaktı. Bu hem kafasını toparlamasını sağlayacak hem de yatağın esmer ve yakışıklı bir tanrıyla ateşli ve terli bir sevişme yeri olmasından çok, uyumaya yarayan bir şey olduğunu hatırlatacak kadar çok uykusunu getirecekti.

Nefis bir sisin altında, bahçenin ilk sekisine çıkan özel yolu izledi. Çıkışa gelince hiç kıpırdamadan durup, meşalelerle aydınlatılmış bahçelerin büyülü manzarasını içine çekti. Ölüler Diyarı öylesine inanılmaz güzellikte bir yerdi ki... Gökyüzü kararmaya başlamıştı, ama yukarı dünyadaki gece kadar siyah değildi. Onun yerine her birinde, Lina'ya bir deniz kabuğunun inci rengi parlaklığım anımsatan yanar döner ışık haleleri olan birkaç parlak yıldız tarafından aydınlatılmış, kayrak taşı grisi rengindeydi. Olağandışı gökyüzü, sanki Ölüler Diyarı'run bu tarafı tatlı bir rüyaymış gibi her şeyin hafif bir koyulukla yıkanmasına neden oluyordu.

"Bu yıldızlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey," dedi Lina sessiz gökyüzüne.

"Onların adı Hyades.[22]"

Hades bahçenin gölgeleri arasından âdeta yoktan var oldu. Lina ellerini boğazına götürdü. Kalbinin atışlarını buradan hissedebiliyordu. "Ödümü patlattın!"

"Seni korkutmak istemezdim, ama tam seni düşünürken sesini duydum ve dayanamayıp yanma geldim."

Lina alt dudağını ısırıp zihnini şarabın etkisinden kurtarmaya çalıştı. Yine o kahrolası pelerini giymişti. Ve daha da tehlikelisi, üzerinde genellikle bedenine sardığı kat kat kumaş yerine daha açık bir giysi vardı. Yine siyah giyinmeyi tercih etmişti, ama bu akşamki giysisi vücut hatlarına göre biçimlendirilmiş gözüken kısa, siyah, deri bir kiton şeklindeydi. Kiton tam kalçalarının üzerine kat kat iniyordu. Onun altına kaslı bacaklarının neredeyse tamamını sergileyen, şimşek bulutları renginde, ince, pilili bir tunik giymişti. Lina, ona bakabilmek için gözlerini kaldırdı. Kanını ürperten bir yoğunlukla onu seyrediyordu.

Lina, "Ben de seni düşünüyordum. Burada olmana sevindim," diyebildi ve Hades vahşi bir şiddetle ona doğru yaklaşırken nefes almayı unutmamaya çalıştı. Vücudu bir fırın gibiydi, Lina ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Hades elini tutup yavaşça dudaklarına götürdü. Dudaklarının sıcaklığı Lina'nın tenine âdeta bir damga gibi kazındı. Ellerini bırakmadı. Onun yerine elinin üzerinde, başparmağıyla belli bir çizgiyi izledi. Serin rüzgâr, teninin kokusunu Lina'ya taşıyordu. Gece ve tenle iç içe geçmiş bir erkek gibi kokuyordu. Lina'nın midesini kasıp, titremesine neden olan seksi ve tehlikeli bir kokuydu. Ona terle kayganlaşmış çıplak tenini hatırlatıyordu. Lina, mantıklı düşünmeden derin bir nefes alıp ona doğru eğildi. Hades'in gözleri par-

22 Öküz Kümesi de denilen yıldız kümesi. Yunan mitolojisinde Gökyüzü Tanrısı Atlas'ın kızları olarak geçmektedir, (ç. n.)

ladı ve muzip rüzgâr, pelerinini sanki bir çift kanatmış gibi dalgalandırdı. Lina, bakışlarının yoğunluğu içinde kayboldu. İçinde tutuşan arzuyu hissedebiliyordu. Bu, tanımaya başladığı zeki ve seksi tanrı değildi. Ona demir ocağında sahip olan kimliğine bürünmüştü yine. Önünde, sonsuz gücü olan baştan çıkarıcı, cezbedici, heyecan verici ve biraz da korkutucu bir ölümsüz olarak duruyordu. Lina, yine de onu istiyordu. Varlığı mıknatıs gibiydi, ama Lina'nın ölümlü ruhu kontrolü ele almak için çabalıyordu. Zihnini işe, ona söyleyebileceği herhangi bir şeye yoğunlaştırdı.

Sonunda, "Hyades dedin. Ne demek olduğunu bilmiyorum," diyebildi.

Hades gözlerini ondan ayırıp gökyüzüne baktı.

"Bu yıldızları tanımıyorsun, çünkü yukarıdaki dünyada onları parlak orman perileri olarak biliyorsunuz. Ölümsüzlerin çoğu, bir grup orman perisinin yeryüzündeki görevinden bıkıp, ölümsüzlüğün yükünden kurtulmak ve ölebilmek için Zeus'tan onları ölümlü yapmasını istediğini bilmez."

Sesi de gözleri gibi derin ve hipnotize ediciydi. O hikâyeye devam ederken Lina da büyülenmiş bir şekilde ona bakıyordu. Ruhunu acımasızca kendisine çeken, koyu bir alevdi. Batman. Kesinlikle Batman'di. Ve sarhoş olsun olmasın, hangi aklı başında kadın fantezilerinde Batman'i *arzulamazdı ki?*

"Zeus orman perilerine arzularını bahşetti ve o gece benim âlemime girdiler. Ruhlarının yanar döner renginden öylesine etkilemiştim ki, muhteşem güzelliklerinin Elysia'yı aydınlatması gerektiğini söyledim. Bu düşüncem perilerin ilgisini çekti ve tek bir beden olarak benden istekte bulunmaya geldiler. Tıpkı Zeus gibi ben de arzularını gerçekleştirdim ve o günden beri Ölüler Diyarı'nın gecelerini aydınlatıyorlar."

Lina gözlerini Tanrı'dan ayırarak, aslında orman perilerinin ruhu olan yıldızlara baktı.

"Burada ne yapıyordun, Persephone?"

Tanrı'nın sesindeki vahşi heyecan Lina'nın nefesini kesti ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. Bu gece ona neler oluyordu? Aynı anda nasıl bu kadar güçlü ve savunmasız olabiliyordu?

Başını sallayıp ona verebileceği tek cevabı verdi.

"Ambrosia'yı fazla kaçırdım ve bahçede yapacağım bir yürüyüşün beni ayıltabileceğini düşündüm."

Hades bir müddet ona baktı, sonra gözlerini kırpıştırıp ellerinden birini saçlarının arasında gezdirdi ve derin bir nefes verdi. Yüzündeki gergin çizgiler yavaş yavaş yumuşamaya başladı.

"Ambrosia'yı fazla mı kaçırdın? Bu duyguyu iyi bilirim. Başını bulutlandırıp, dizlerinin bağını çözer."

Lina, onun daha rahat gözükmesiyle gevşeyip gülümsedi. "Bunun bir tek benim başıma gelmediğine sevindim."

"Yürüyüş işe yarar." Hades de gülümseyerek, centilmence önünde eğildi. "Sana eşlik etmeme izin vermenden onur duyarım."

Yeniden onun cesur Hades'i olmuştu. Gülümseyerek bir reveransla karşılık verdi ve üzerinde ince ipekli bir gecelikten başka bir şey olmadığını fark etti. Boğazını temizledi.

"Ben, şey, bir akşam yürüyüşü için biraz ince giyindim sanırım."

Hades'in gözleri, onun kızarmış yanaklarından, ipekle sarılmış vücuduna inerek, esrarengiz bir şekilde parıldadı. Nazikçe pelerinini çıkartıp, matadoru hatırlatan bir döndürme hareketiyle Lina'nın omuzlarına sardı.

"Daha iyi mi?"

Onun sıcaklığıyla sarmalanmış Lina, sadece başını sallayabildi.

"O hâlde sana eşlik edebilir miyim?"

"Kesinlikle."

Hades gülümseyerek koluna girdi. Yavaşça onu geceyle örtülü arazilere doğru yönlendirdi. Hiç konuşmadılar, sadece birbirlerini hissetmeye alıştılar. Hades, bahçeleri birbirinden ayıran geniş bir patikayı tercih etti. Lina hayretle etrafına bakmıyordu. Ölüler Diyarı gecesinin olağandışı yumuşaklığı, uyumakta olan çiçek ve çalılıklara öylesine sihirli bir parlaklık veriyordu ki, çiçeklerin pek çoğu kapalı olsa da manzarayı kar beyazına büründürüyordu.

Parmaklarını süt beyazı renginde kapalı bir zambağın üzerinde nazikçe dolaştırarak, "Gün içinde çiçek açmış olduklarında mı, yoksa şu andaki uykulu, çocuksu hâlleriyle mi daha güzel gözüküyorlar karar veremiyorum," dedi. Kapalı çiçek, dokunduğu an birdenbire açılıverdi. Lina korkuyla çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bahar Tanrıçası olduğunu unutmamalıydı. Bir çiçeği açtırdığında korkmaması gerekirdi.

"Şimdi her iki güzelliği de yaşayabilirsin," dedi Hades.

Lina kaşlarını çattı. "Hayır, onları yıpratmak istemiyorum." Parmaklarını çiçeğe doğru sallamadan önce bir müddet düşündü. "Uyumaya devam et," dedi çiçeğe. îç çekişine benzeyen bir sesle zambak tekrar kapandı.

Hades'e döndüğünde anlam veremediği bir ifadeyle kendisini seyrettiğini gördü. Ona sorunun ne olduğunu soramadan, Tanrı, çiçeğe dokunduğu elini ellerinin arasına alıp parmak uçlarım dudaklarına götürdü.

Dudaklarının dokunuşu Lina'nın içini titretti. Ellerinden başka yerlerini de öpmesini istedi.

Hades ellerini bırakıp, "Sen çok nazik bir tanrıçasın," dedi.

Gerçek Persephone olmasa da Hades ona kesinlikle bir tanrıça gibi hissettiriyordu. Lina tekrar koluna girmek yerine, parmaklarını kolundan aşağı kaydırıp elini tuttu. Onun eli. Hades'in dudakları kıvrılıp bir tebessüme dönüştü. Elini sıkı sıkı tuttu ve yürümeye devam ettiler.

Birden Hades, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Benim için çok önemli bir şey."

Lina başını kaldırıp ona baktı ve gözleri buluştu. Tanrı başını çevirdi.

"Senin için önemliyse görmek isterim."

Hades'in sıkıntılı yüz ifadesi rahatladı ve tekrar elini sıktı. "Bu taraftan."

Bahçenin ilk sekisi sona erdi ve Hades onu merdivenlerden aşağı, ikinci sekiye yönlendirdi. Lina o gün nektar toplarken yapışkan sıvıyı çağırmak dışında başka hiçbir şeye dikkat etmediği için, etraftaki çeşme ve heykelciklere daha yakından bakmak istiyordu, ama Tanrı adımlarım sıklaştırdı. Belli ki ona göstermek istediği şeye ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Lina meraklanarak ona yetişmek için hızlandı.

Hades bahçenin üçüncü sekisinde sağa doğru dönen patikaya yöneldi. Patika S çizerek bu sekinin kenarından aşağıya kıvrılyordu. İyi bakımlı bahçeler yerini büyük çam ağaçlarına bırakmaya başladı. Ağaçların keskin kokusu Lina'ya tatilleri ve evini hatırlatmıştı.

"Çam ağaçlarının kokusuna bayılırım," dedi.

Hades, cevap vermek yerine parmaklarını onun dudakları-

na götürüp, "Şşş," diye fısıldadı. "Burada olduğumuzu bilmelerini istemeyiz."

Lina kimi kastettim soramadan, Hades ona bir grup iri kayayı gösterdi.

"Şunların arkasında beklemeliyiz."

Lina, merakla, ama aynı zamanda kafası karışmış bir hâlde Hades'in onu aşağıya, yanına çekmesine izin verdi ve sivri uçlu kayaların arkasına çöktüler.

Lina, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Hades en yakın kayanın üzerinden etrafı görebilecek bir şekilde pozisyonunu ayarladı. Ona da aynısını yapmasını işaret etti. Lina kayamn üzerinden etrafına baktı.

Kayaların diğer tarafında toprak, bir nehrin kıyısına ulaşana dek sert bir açıyla aşağıya doğru kıvrılıyordu. Lina gözlerinin onu yanıltmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ama gerçekten de su Ölüler Diyarı'nın büyülü gecesi altında sıvı elmas parçaları gibi ışıldıyordu.

Etraflarındaki her şey çok sessizdi ve Lina nehrin sesini duyabiliyordu. Nehir kahkahalar atarak, garip bir dilde şarkılar söylüyordu. Sözleri anlayamadı, ama ses çok etkileyiciydi ve ani bir istekle aşağıya inip, parlak gülüşüne dalabilmek için suya girmeyi arzuladı.

Hades'in sert eli omzuna yapıştı. Sessizce fısıldarken dudakları neredeyse kulaklarına değiyordu. "Nehrin çağrısını dinleme."

Lina kendini Hades'in sözlerine verdiği an, nehrin baştan çıkarıcı büyüsünün de yok olduğunuhissetti.

"Seni uyarmalıydım. Lethe'nin çağrısı çok güçlü olabilir." Hades'in nefesi sıcaktı ve Lina ona doğru eğildi. Tanrı pozis-

yonunu değiştirip, kolunu omzuna koydu ve kucağına yatacak şekilde onu kendine doğru çekti. Lina göğsüne doğru yaslanıp, başını fısıltılarını duyabilecek şekilde eğdi.

"Bu Unutkanlık Nehri Lethe mi?"

Lina onun başını salladığım hissetti ve inanamayan gözlerle nehre baktı. Demek ruhlara geçmiş yaşantılarını unutturup onları yeniden doğmaya hazırlayan meşhur nehir buydu.

"Senin için bu kadar önemli olan şey bu muydu?"

"Bir bakıma," diye fısıldadı, "ama daha fazlası da var."

"Neden bu kadar sessiz olmamız gerekiyor?"

"Ruhların burada olduğumuzu bilmelerini istemiyoruz. Bizim varlığımız onları rahatsız eder. Bu iş için ölülerin bize ihtiyacı yoktur."

Lina bir heyecan dalgası hissetti ve nehrin kıyısına bakındı. "Hiç ölü göremiyorum."

"İzle ve bekle."

Lina ona doğru yaslanınca, Tanrı kollarıyla onu sıkıca sardı. Ona bu kadar yakın olmak inanılmaz iyi hissettiriyordu. Çam ağacının keskin kokusuyla Hades'in baş döndürücü erkeksi kokusu havada asılı duruyordu.

Cezbedici çağrısını umursamayınca, nehrin sesi kulağa hareketli ve melodik geliyordu. Lina hissettiği karmaşık duygularla dalıp gittiğini fark etti. Tüm vücudu uyarılmıştı ve inamlmaz hassastı. Tanrı'nın eli kolunun üzerinde duruyor ve başparmağı teninin üzerinde daireler çizerek yavaş yavaş dolaşıyordu. Dokunuşuyla ürperdi.

"Pelerinim yeterince sıcak tutmuyor mu?" diye mırıldandı nefesiyle âdeta kulaklarım yalayarak. "Üşüyor musun?"

Hayır anlamında başını sallayıp yüzünü görebilecek şekilde ona döndü. Hades onu sarmalamıştı. Bedeni sert ve güçlüydü ve göğsündeki zırhının derisi altından etrafa sıcaklık yayıyordu. Çıplak kollarım ona dolamıştı. Titremesine neden olan şeyin onun dokunuşu olduğunu söylemek üzere ağzım açtı ve o...

"İşte," diye fısıldadı Hades aceleyle. Birlikte öne doğru eğildiler. Lina, işaret ettiği yöne baktı.

Karşı taraftan iki şekil nehre doğru yaklaştı. Yakınlaştıklarında Lina, el ele tutuşmuş olduklarım fark etti. Parlak su bedenlerinde yansıyınca, çok yaşlı bir adam ve bir kadın olduklarım gördüler. Omuzları ve kalçaları birbirlerine sürtünüyor, yavaşça hareket ediyorlardı. Adam, her iki adımda bir, kadının kırışmış ellerini dudaklarına götürüyor ve kadın nazikçe yüzüne bakana dek orada tutuyordu.

Lina onları gizlice izlemekten bir rahatsızlık duydu, ama birbirlerine duydukları açık hayranlık karşısında büyülenmişti. Sonunda çift, nehrin kıyısına ulaştı. Yüzlerini birbirlerine çevirdiler. Adam ellerini kadının omuzlarına koydu.

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu. Sesi yaşlılık ve duygusallık yüzünden çatallıydı, ama nehrin üzerinden net bir şekilde duyulabiliyordu.

Kadın onu, "Evet, aşkım. Eminim. Zamanı geldi ve birbirimizi tekrar bulacağız," diye yanıtladı.

"Sana her zaman güvendim. Şimdi şüphe edemem," dedi adam.

Yaşlı adam kadım kollarının araşma alıp öpünce Lina'nın gözleri yaşlarla doldu. Görüşünü düzeltmek için gözlerini kırpıştırdı. Çift sarılmayı bırakıp, elleri hâlâ birbirine kenetli bir şekilde nehrin kıyısına diz çöküp aşağı doğru eğildi ve berrak su-

dan içti. O anda bedenleri parlamaya başladı. Üzerlerindeki giysiler ve saçları âdeta çok şiddetli bir rüzgâra kapılmışçasma, vahşice etraflarına dolandı. Sonra değişmeye başladılar. Çiftin yavaş yavaş gençleşmesiyle birlikte Lina'nın soluğu kesildi. Yaşlılıktan, önce orta yaşa, sonra gençlik dönemlerine döndüler ve en sonunda da ergenlik döneminin canlılığıyla parladılar. Değişimleri burada durdu. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra adam başını geriye atıp neşeyle bağırdı. Kadını kollarının arasına çekti ve kadın da hem gülüp hem ağlayarak ona sarıldı.

Lina'nın gözlerinden yaşlar akıyordu; birbirlerine ilk defa âşık olduklarında böyle gözüküyor olmalıydılar. Birbirlerine sarıldıkça bedenleri daha çok parladı ve en sonunda Lina, ışıktan korunmak için gözlerini eliyle kapatmak zorunda kaldı. Sonra suyun üzerine bir kıvılcım yağmuru saçarak, iki yıldız gibi patladılar. Her patlamanın ortasında yumruk büyüklüğünde ve nokta şeklinde birer ışık oluştu. Yeni hislerine uyum sağlayana kadar suyun üzerinde asılı kaldılar. Sonra kendi esintileriyle birlikte akıntıya doğru akmaya başladılar. Lina arkalarından bakakaldı. İki ışık topu yan yana ve birbirlerine öylesine yakındı ki uzaklaştıkça aralarındaki mesafe yok oldu. Işıklar, sola kıvrılan nehri izleyerek gözden kayboldular.

Lina gözlerini silip burnunu çekti. "Onlara ne olacak?" diye sordu çatallı bir ses tonuyla.

"Gördüğün, bedene bağlı tüm anı ve diğer şeylerden arındıktan sonra ruhun aldığı şeklidir. Ruhları Lethe Nehri'ni ilk doğduğu yere kadar izleyecek. Burada yeni hayatlarına başlamak üzere birer bebek olarak yeniden doğacaklar."

Lina, Tanrı'nın yüzüne bakabilmek için döndü.

"Ama tekrar bir arada olacaklar mı? Önceki yaşamlarına

dair herhangi bir anıları olmadan yeni insanlar olarak doğacaklarsa, birbirlerini tekrar nasıl bulacaklar?"

"Ruh ikizleri birbirlerini her zaman bulur. Onlar için üzülme. Kadın doğru söyledi, tekrar bir araya gelecekler."

"Söz verir misin?" Lina'nın sesi duygularının yoğunluğuyla titredi.

"Söz veriyorum, tatlım. Söz veriyorum."

Hades yılların verdiği yalnızlıkla savaşarak, Tanrıça'nın yüzünü yavaşça ellerinin arasına aldı. Kararım vermişti. Denemek zorundaydı. Eğer denemezse aklım yitirecekti. Kalbi düzensizce atarken, ona baktı. Derin bir nefes alıp, parmağıyla kalan gözyaşlarını sildi

"Sana göstermek istediğim, seninle paylaşmak istediğim buydu; ruh ikizlerinin bağlılığı. Bu, bir kez gördükten sonra hep hatırlayacağın bir şey. Hatta seni değiştirebilir. Beni kesinlikle değiştirdi."

Yavaşça Tanrıça'ya doğru eğildi. İlk önce göz kapaklarından öptü, ardından dudakları dudaklarıyla buluştu. Kararsız ve hoş öpücüğü Lina kollarını omzuna dolayıp dudaklarım aralayarak karşılık verince derinleşti. Oradaydı, kollarının arasında. Bu sefer ona dokunduğunu, onu tattığını hayal etmesine gerek yoktu. Ona karşı duyduğu, doyumsuz arzu, kanına hücum etti. Zevkle inleyerek diliyle diline dokundu. Tatlı, sıcak ve *ambrosia* tadındaydı. Elleri üzerindeki pelerinden kayıp belini buldu. Fantezilerinin götürdüğü yolda ilerleyip, kalçalarının kıvrımım okşadı. Ellerinden birini ipek saçlarının içine gömdü ve diğer elini kalçalarında yukarı aşağı gezdirirken nefesinin hızlandığım hissetti. Bir geceliğin ipeksi kayganlığı fazla engelleyici değildi. Tanrıça, sertleşen erkeklik organı tam kalçalarının kıvrımına sertçe bastıracak şekilde kucağında kaydı.

Hades'in boğazından kopan inilti kısık ve vahşiydi. Bu zamana kadar onsuz nasıl yaşamıştı? İçindeki hiç sönmeyen ihtiras aleviyle onu arzuluyordu.

Elini tekrar belinin tatlı kıvrımına koyup, oradan yukarı çıkmaya başladı. Göğüs kenarının dolgun yuvarlaklığını hissedebiliyordu. Su ve yağla parlak bir ıslaklığa bürünmüş sert göğüs uçlarını hatırladı yeniden. İnce ipeklinin üzerinden sert çıkıntıyı bulup parmak uçlarıyla nazikçe sıktı.

Persephone soluk soluğa inledi.

İniltisi, Hades'in beynini buğulandıran kırmızı şehvet sisinin içine daldı ve birden kendini onun bedeninden ayırarak, geri çekildi. Persephone'nin üzerindeki pelerin yana kaymıştı ve titreyen, çıplak bedeni önünde uzanıyordu. Saçları dağılmış, dudakları kızarıp kabarmıştı. Tanrıların aşkına, sorunu neydi! Kontrolünü mü kaybetmişti? Bu şekilde olmasını istememişti. Acemi bir çaylak bile, ormanın ortasında bir Tanrıça'yı hırpalamaktan daha iyisini yapardı. Bir küfür savurup ayağa kalkarken, Tanrıça'yı da çekip kaldırdı. Lina geceliğindeki kuru çam iğnelerini ve tozları silkeledi. Başım kaldırıp Hades'e baktığında, seksi dudaklarında aklı karışmış bir gülümseme vardı. Acı verici bir şekilde genç ve çekici gözüküyordu.

Hades utanç içindeydi. Hâlâ onu tekrar yere yatırıp, aynı şeyleri yapmak istiyordu. Anlamsız özürler mırıldanarak, panikle Tanrıça'nın giysisine yapışan çam iğnelerini silkeledi.

ğunluk ve sert bir arzu uyandırdı. Ama Hades'in yüzündeki arzu yerini kızgınlık ya da utanç olabilecek bir ifadeye bırakınca,

Lina'nın nefesi düzene girmeye başladı. Zihnine yeniden çalışmasını emretti. Şimdiye kadar hiç tanrı sevgilisi olmamıştı, ama

kesinlikle bir bakire de değildi ve öyleymiş gibi davranmasına da gerek yoktu.

"Seni buraya şey için getirmek istemedim... şey için..." Hades üzgün bir şekilde başım sallayarak, elbisesini silkelemeye devam etti. "Bir hayvan gibi sana tecavüz etmek için değil."

Lina onun kızgın olmadığını anlayınca rahatladı. Sadece utanmıştı. Elinden tutup, gözlerine bakması için çekiştirdi.

"Hades, yeter. Ben iyiyim. Bu da nereden çıktı?"

"Bir tanrıça toprakta itişip kakışmaktan daha fazlasını hak ediyor."

Tanrıça ağır ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Diğer tanrıçaları bilmem, ama ben o itiş kakıştan hoşlanmıştım." Ellerini Tanrı'nın deri zırhının üzerine koydu. Hâlâ ondan fırın gibi yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "Üstelik toprak üzerinde oturmuyordum. Senin kucağındaydım."

Hades gürültülü bir şekilde soludu. Gözlerindeki tekinsiz ifade onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Nazikçe yüzünün kenarına dokundu. Bastırdığı duygular yüzünden sesi kalınlaşmıştı. "Seni buraya baştan çıkartmak için getirmedim gerçekten. Ama düşüncelerimi senden uzaklaştıramıyorum... ve ellerimi de. Seni her şeyden çok arzuluyorum, Persephone, tanrılar yardımcım olsun," dedi hızla.

"O hâlde tanrılar her ikimize de yardım etsin, Hades," dedi Lina. Ve dudakları birleştiğinde yarınları da Demeter'i de düşünmeyi reddetti.

Hades henüz kontrol elindeyken, öpücüğü nazikçe sonlandırdı. Tanrıça öylesine yumuşak ve ona karşı o kadar açıktı ki... Hades'i arzuladığı belliydi, ama Hades onun bedenine sahip olmaktan fazlasını istiyordu. Ruhunu da istiyordu. Şefkat dolu bir hareketle, üzerindeki pelerini düzeltti ve kolunu tuttu.

"Hava soğumaya başladı. Saraya dönmeliyiz." Yüzüne dökülmüş uzun bir saç tutamım eliyle düzeltirken, gözlerinde yanmakta olan hayal kırıklığı ışıltısını fark etti. *Güzel,* diye düşündü. Bedeninden daha fazlasını isteyene dek onu arzulamasını, ona hasret duymasını istiyordu.

Tanrıça'yı onları saraya götürecek patikaya doğru yöneltti. Lina'nın zihninde pek çok düşünce dolaşıyordu. Bedeni hâlâ gereğinden fazla sıcaktı ve artan fiziksel hassasiyeti bir şekilde, ruh ikizleri arasında yaşanan sahnenin inanılmaz güzelliğiyle birleşmişti. Âşıkların birbirine bağlılığının dokunaklı sahnesi hâlâ aklındaydı. Ellerinin içinde Hades'in düzenli ve güçlü kan akışını hissedebiliyordu. Onu buraya ruh ikizlerinin yeniden doğuşunu seyretmek için getirmişti, ama bunu bir baştan çıkartma vesilesi olarak kullanmamıştı. Eğer böyle bir niyeti olsaydı onu hemen orada toprağın üzerine yatırırdı. Ama yapmamıştı. Belli ki Hades seksten fazlasını istiyordu. Zihninde alarm zilleri çalmasına rağmen ruhu hareketlendi. Aşk; Hades ona aşktan ne anladığım göstermişti. Daha önce de ölümlülerin aşkı tanrılardan daha iyi bildiğini söylememiş miydi? Tanrıların ruh ikizleri olur muydu? Hiçbir fikri yoktu. Ölümsüzler hakkında tek bildiği, yıllar önce kayıtsızca okuduklarından ibaretti. Hatırladığı kadarıyla eski tanrılar, canlan istediğinde sevgililerini terk eden maymun iştahlılardı. Bu, yanında yürüyen tanrı hakkında öğrendikleriyle hiç bağdaşmıyordu.

Onun esmer profiline baktı. Ölüler Ülkesi'nde böylesine ihtiras ve romantizm bulacağını kim bilebilirdi ki? Hades, sanki bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi ona doğru bakınca dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Zihninde pek çok soru dolaşıyormuş gibi bir hâlin var. Biliyorsun, bana istediğini sorabileceğini söylemiştim ve bu sefer

haddimi bilip, misafirim olarak sana hakaret etmeyeceğime söz veriyorum."

Lina kızardığını hissetti ve olağanüstü karanlığın, aniden pembeleşen yanaklarını saklayabildiğim umdu. Onu terslediğinde, kendinden aceleyle kaçtığı günü tamamen unutmuştu. Sanki bu olay yüzlerce yıl önce olmuştu ve sanki o zaman her ikisi de farklı kişilerdi. Güçlü kollarına dokunmaktan ve şefkatle ona doğru eğilmesinden aldığı hazla Hades'e yaslandı.

"Bu akşam gördüklerimiz büyüleyiciydi."

"Evet, tanrıların yardımı olmaksızın, ruh tarafından kendiliğinden yaratılan en mükemmel büyü şekliydi."

"Tanrılar ruh ikizlerini bir araya getirmezler mi?"

Hades homurdandı. "Hayır. Ölümlü ruhlar eşlerini kendileri bulurlar, tanrıların yardımına ihtiyaç duymazlar."

Sözleri Lina'nın aklına başka bir soru getirdi.

Eurydike'nin Iapis'e fırlattığı utangaç bakışları hatırlayarak, "Ölüler âşık olabilir mi?" diye sordu. "Ya da ölümden sonra sadece ruh ikizleri mi âşık olabilir?"

"Bu soruyu kendin yanıtlayabilirsin, Persephone."

Lina sert bir şekilde ona baktı, ama ses tonu otoriter değil, yol göstericiydi.

"Düşün, Tanrıça. Âşık olan hangisidir? Beden mi ruh mu?" diye sordu teşvik eden bir ses tonuyla.

"Eğer arzulamayı veya kara sevdayı değil de gerçek aşkı kastediyorsan ruh demem gerekir."

Hades başıyla onayladı. "Beden sadece gerçek yüzümüzü saklayan geçici bir örtüdür."

"Öyleyse Elysia'daki ve hatta sarayındaki ruhlar da âşık olabilir mi?"

Hades kaşlarını çatarak, "Sayısız ölü arasından bunu başarabilenler yeni bir aşk bulabilir," dedi. "Ama şunu bilmelisin ki her ruh bu duyguya sahip değildir."

"Ölümlü ruhlardan mı bahsediyorsun, yoksa tanrıların ruhlarından mı?"

Hades durup, yüzünü ona doğru çevirdi. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı ve Tanrıça'nın eli hâlâ kolundaydı. Yanıt vermeden önce duraksadı. sonra parmaklarını bildik bir okşamayla yüzünde gezdirdi.

"Diğer tanrıları bilmiyorum, ama kendim için konuşabilirim. Ruhum sonsuz ikizini özlemle arıyor." Eğilip dudaklarını Tanrıça'nın dudaklarına dokundurdu. Arkasına işaret ederek, "Sanırım başladığımız noktadayız," dedi.

Lina arkasına dönüp bakınca şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Balkonuna çıkan küçük patikanın başına gelmişlerdi. Hades, hiç konuşmadan yüzünü ellerinin arasına öylesine nazik bir hareketle aldı ki, öpücüğünün tatlı ve kısa olacağını düşündü. Dudakları dudaklarına dokunduğundaysa ne kadar yanılmış olduğunu anladı. Hades parmaklarını, hassas ensesine dokunana dek kalın telli saçlarının arasında gezdirdi ve hiç acele etmeden dudaklarının tadına baktı. Lina da ellerini kollarının üzerinde dolaştırıp, kaslı gücünü heyecanla yeniden hissetti. Tanrı alt dudağından hafifçe ısırıp öpüşmeyi sonlandırdı. Tanrıça hâlâ kollarındayken duyduğu arzuyla boğuklaşmış bir sesle, "Yarın benimle ata binmeye gelecek misin?" diye sordu.

Lina'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Başını salladı.

"Evet."

"Yarın görüşürüz öyleyse." Yüzünün önüne düşen bir saç tutamım kaldırıp, istemeye istemeye onu bıraktı. Sonra da önünde eğilip, hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Lina balkonuna ulaşan merdivenleri çıkıp titreyen bacaklarıyla odasına girdi. Yatağına oturunca, odanın karşı tarafındaki tuvalet masasının üzerindeki aynada yansımasını gördü. Yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Hades'in pelerini beline kadar inmiş ve eteğine birkaç çam iğnesi takılmış olan şeffaf geceliği kirlenmişti. Odanın karşı tarafından bile uyarılmış göğüs uçlarını görebiliyordu.

Büyükannesinin en etkili feryadıyla, "*Misericordioso madre di Dio!*" dedi. Aynadaki yansımasıyla konuşuyordu. "Tam kırk üç yaşındasın...Ve hiç böyle hissetmemiştin... şeyden beri..." Garip ve genç görüntüsüne başım salladı. "Hiçbir zaman. Şimdiye kadar hiçbir adam sana böyle hissettirmemişti. Ve o sonsuz aşkı istiyor." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Ah, Demeter. Şimdi ne yapacağım?"

Bölüm On Dokuz

"Tatlım, bence sende sanatçı ruhu var' dedi Lina parşömen üzerine kömürle çizilmiş taslağı inceledikten sonra. Eurydike'nin haritasının acemice çizilmiş küçük bir şey olacağını düşünmüştü, ama ruh, parşömeni açınca yaptığı işin kalitesinden anında etkilendi. Ayrıntılı plan, güçlü ve belirgin çizgilerle çizilmiş, sarayın her bir bölümü akıcı bir yazıyla belirtilmişti. Ama Lina'yı asıl etkileyen, Eurydike'nin sarayın tüm bölümlerini titizlikle sembolleştirmesi oldu. Ana yemek salonunu belirtmek için avizesiyle birlikte süslü yemek masasının küçük bir resmini çizmişti. Büyük Salon ise üzerinde Hades'in tahtı bulunan bir kürsü resmiyle sembolleştirilmişti. Çiçeklerle dolu avlunun ve ortasındaki çeşmenin bile resmini yapmıştı.

"Gerçekten de beğendin mi?" dedi Eurydike soluk soluğa. "Henüz tamamlanmadı. Eklemem gereken birkaç şey daha var."

"Bayıldım. Her zaman böyle güzel mi resim yapardın?"

Küçük ruhun yüzü heyecanla canlandı. "Evet! Hayır, yani tam anlamıyla ressam gibi değil. Babam çizim yapmanın bir bayana uygun olmadığını düşünürdü; hobi olarak olsa bile. Ama

gizli gizli resim çizerdim. Kuru toprak parçaları üzerine, sivri uçlu sopalarla çiçek resimleri çizerdim. Kuş tüyünü annemin boyalarının içine sokup, eski kilimlerin üzerine hayvan resimleri yapardım'Muzipçe Lina'ya gülümsedi. "Eğer babamın haberi olsaydı çok sinirlenirdi."

"Bence ressamlık bir kadın için çok uygun bir uğraşı ve ben sana tüm kalbimle izin veriyorum; çiz, çiz ve çiz."

"Çok teşekkür ederim, Persephone!" dedi Eurydike. Mutlulukla zıplamaya başladı. "Iapis'e anlatmak için sabırsızlanıyorum. Çok iyi çizdiğimi düşündüğünü ve eğer çizmeye devam etmek istersem daha fazla malzeme temin edebileceğini söyledi."

Lina anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırıp, "Öyle mi?" diye sordu.

Eurydike'nin zaten aydınlanmış olan yüzü pembe bir renge büründü. "Evet, öyle söyledi. Her zaman çok nazik olduğu için yine nazik olmaya çalıştığım düşünmüştüm, ama sen de aynı fikirde olduğuna göre demek doğru söylemiş."

"Iapis'e seni malzemeye boğmasını istediğimi söyle. Şu andan itibaren resmî olarak Bahar Tanrıçası'nın özel ressamısın." Lina ilanının önemini vurgulamak için bir kraliçe gibi kolunu kaldırdı.

Eurydike'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Birden kollarım Lina'ya dolayıp, onu sıkıca sardı. "Sen dünyadaki en iyi tanrıçasın!"

Lina güldü. "Tam da özel ressamımdan duymak istediğim söz."

"Bana bir görev vermelisin. Senin için ne çizebilirim?"

"Önce haritayı bitirmen gerekmez mi?"

"Harita neredeyse bitmek üzere. Sonrasında ne çizmemi istersin?" diye sordu ısrarla.

Lina biraz düşündü. Sonra gülümsedi. *"Narcissus* en sevdiğim çiçek olma yolunda hızla ilerliyor. Neden bana *narcissus'un* büyük ve güzel bir resmini çizmiyorsun?"

Tanrıçasının önünde yerlere kadar eğilen Eurydike'nin yüzü parlıyordu. "Ressamınız isteğinizi yerine getirecektir, Bahar Tanrıçası."

Lina, Eurydike'yi mutlu ettiği için memnundu; bir tanrıçaya yaraşır bir şekilde başını eğdi. "İlk görevini sabırla beklemeye çalışacağım."

Küçük ruh zıplayarak ayağa kalktı. "Ah! İlk görevim!"

ede ede kapıyı açmaya gitti.

"Iapis!" diye bağırdı coşkuyla. "Persephone onun özel ressamı olduğumu ilan etti!"

Lina, Iapis'i dikkatlice inceledi. Gözlerini kızın yüzünden hiç ayırmadan, sıcak ve açık bir ifadeyle Eurydike'yi tebrik ediyordu. Lina'nın büyükannesi görse, onun iyice ve gerçekten âşık olma yolunda ilerleyen bir adam olduğunu söylerdi. Küçük ruhun heyecanla olanları anlatırken iki kez Iapis'in koluna dokunduğunu fark etti. Kızcağızın vücut dili Iapis'in ilgisine karşılık verdiğini açıkça gösteriyordu. *Hayır,* diyerek kendini düzeltti; onun genç bir kız veya çocuk olduğunu düşünmeyi bırakmalıydı. Eurydike mutsuz bir evlilik geçirmiş genç bir kadındı. Aslında Lina'nın şu an içinde olduğu beden de ondan daha yaşlı sayılmazdı.

"Tanrıçam, sanatçılar konusundaki mükemmel zevkinizi takdir edebilir miyim?" dedi Iapis centilmence.

Eurydike sırıtarak etrafında dolandı.

"Teşekkürler, Iapis. Sanırım Eurydike'nin yeteneklerini keşfetmeye başladık."

Iapis sevgiyle Eurydike'ye gülümsedi. "Size katılıyorum, Tanrıçam."

Sonra Lina'nın önünde eğildi. "Hades sizi ahırlarda bekliyor. Orion'un sabırsızlandığım iletmemi istedi."

Tanrı'dan bahsedilince Lina'nın midesi kasıldı. "Şey, o zaman iyi ki hazırım. Korkunç atlardan birini bekletmek istemem."

"Beni korkutuyorlar," dedi Eurydike.

"Unutma, onları büyük birer köpek olarak düşünmelisin," dedi Lina.

Şimdi mutlulukla dans edenin kendisi olduğunun farkındaydı. Koridordan aşağı hızlıca yürüyüp avluyu geçerken küçük ruh ve Iapis de onu izledi.

"Dünkü banyonuz hoşunuza gitti mi, Tanrıçam?" diye sordu Iapis.

Lina onların önünden yürüdüğü için mutluydu. Yüzündeki ifadeden dün gecenin nasıl da tatmin edici bir hâle dönüştüğünü anlayacaklarını biliyordu.

"Evet, harikaydı. Teşekkürler."

"Persephone iyi uyuduğunu söyledi," diye ekledi Eurydike.

Lina gülümsedi. Hades'in peleriniyle sarmalanmış, erotik rüyalar görerek uyumuştu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Iapis, Eurydike'ye. "Özellikle de efendimin huzursuz geçirdiği bir geceden sonra. Sanırım Hades hiç uyuyamadı."

"Belki de onu benim Persephone'yi yıkadığım gibi yıkama-

yı denemelisin," dedi Eurydike.

Lina avludaki tatlı rüzgârın kızarmış teninde dolaşmasına izin vererek adımlarım sıklaştırdı. Vücudunu fazla kurulmuş bir zemberek gibi hissediyordu. Hades'in çıplak vücudunun yıkanıp yağlandığını hayal etmenin sırası değildi kesinlikle.

Ortadaki çeşmeyi ve heykelleri hızlıca geçip dövme demir kapılara ulaşınca rahatladı.

Eurydike arkasından, "Sanırım ben burada kalacağım, Persephone," diye seslendi. Küçük ruh bir *narcissus* kümesini gösteriyordu.

"Sen Hades'le ata binerken ben de bazı taslaklar hazırlayayım."

Iapis, gözlerini Eurydike'den hiç ayırmadan, "Ve ben de ressamınız için gerekli malzemeleri temin etmeliyim," dedi

"Uslu durun. Birazdan geri döneceğim," dedi Lina.

Onu el sallayarak uğurladılar ve Lina birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüp bakınca çoktan kafa kafaya vermiş olduklarını gördü. Eurydike'nin çocuksu kahkahalarım Iapis'in derin gülüşü takip etti. Hades'le bu ikisi hakkında konuşmayı unutmamalıydı. Iapis iyi bir adama benziyordu -bir yarı tanrıdan bahsederken adam kelimesini kullanmak ne kadar uygunsa- ama niyeti tam olarak neydi?

Eurydike, yeni ölmesi bir yana, kötü bir ilişkiden de yeni yeni kurtuluyordu. Bu onu iki kez hassaslaştırıyordu. Değil mi? Ne olursa olsun ondan Lina sorumluydu ve incinmesini de istemiyordu. Iapis'e biraz ağırdan almasını söylemeliydi. Eurydike'ye çok dikkatli ve saygılı davranmak gerekiyordu.

Kulakları rahatsız edici bir kişneme, kendisiyle yaptığı konuşmayı sonlandırıp durmasına neden oldu. Orion ahırın dışın-

da duruyordu. Yelesi taranıp, tıpkı dizginlerinin üzerine iliştirilmiş *narcissus* gibi, ay ışığı renginde kurdelelerle örülmüştü.

Lina'nın gözlerine bakıp boynunu dikleştirdi ve ona gösteriş yapmak için yana doğru birkaç neşeli adım atıp homurdandı. Yanında, ikizi olabilecek başka bir aygır duruyordu. Aralarındaki tek fark, bu aygırın gece rengi tüylerinin, alnındaki yamuk bir yıldız şeklinde olan beyaz bir lekeyle bozulmasıydı. Her iki aygır da neredeyse dizginlerini tutan Tanrı kadar muhteşemdi. Hades sert ve etkileyici bir şekilde kaşlarını çatarak öncü aygırına baktı.

"Sakin ol, seni koca aptal hayvan! Bak, Dorado senin gibi yaygara koparmıyor."

Lina hızla yanlarına yürüken, Orion'u sakinleştirmeye çalışan Tanrı'nın kol ve omuz kaslarma baktığını belli etmemeye çalıştı. Kol kaslarının ve bacaklarının önemli bir kısmını ortaya çıkaran kısa bir tunik giymişti yine.

Siyah pelerini dalgalar hâlinde etrafını sarmıştı. Batman. Bruce Wayne'in nefis, antik bir versiyonu.

Lina kendini yelpazelememeye çalıştı.

Kalbi hızla çarparken, "Onu azarlama. Orion'un uslanmaz ama sevimli bir at olduğuna karar verdim," dedi. Gözlerini Tanrı'dan ayırıp, yanağım, burnuyla dürterek onu selamlamaya çalışan Orion'un yumuşak burnuna yasladı. "Sadece beni gördüğün için mutlu oldun, öyle değil mi, yakışıklı çocuk?"

Hades aygırın tam olarak neler hissettiğini biliyordu; onu her gördüğünde kasıla kasıla yürümek ve bağırmak için kendisi de aptalca bir istek duyuyordu. Persephone, ata binerken rahat etmek için bol, keten bir kumaşla sarmalanmıştı. Yarı şeffaf kumaş, esintiyle birlikte vücuduna iyice yapışıp, göğüslerinin dol-

günlüğünü ve belinin nefis kıvrımını ortaya çıkarıyordu. Hades daha şiddetli bir rüzgâr çıkartabilmeyi istedi. Bir atı kıskandığı için kendini sığ bir ahmak gibi hissetse de Orion'u okşayan Tanrıça'yı kıskançlıkla izliyordu.

Oldukça üzgün gözüken Dorado, Tanrıça'ya kişnedi. Hades de aynı şekilde kişnemek yerine, "Persephone, daha önce Dorado'yla tanıştırıldığını sanmıyorum. Senin Orion'un gibi öncü aygır olmasa da, dördünün arasında en atik olanıdır," diyerek, atin parlak boynunu şefkatle okşadı.

Lina, Dorado'nun başım sıvazladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dorado. Orion'dan daha hızlısın, ha?" Hades'e arsız bir bakış fırlattı. "Bu da senden kaçamayacağımızı gösteriyor sanırım."

Hades aniden boğazında beliren sertlik yüzünden yutkundu. Ona bu kadar yakın olmak bile güçlü ve çaresiz, sıcak ve soğuk, hepsini bir arada hissetmesine neden oluyordu. Muhtemelen çıldırmak üzereydi, ama umurunda değildi. Bedenleri birbirine dokunabilecek kadar yakınlaştığında yüzündeki alaya bakışı gördü. "Hayır, benden kaçamayacaksınız."

Lina onun gözlerinin içine aktığım hissediyordu. Ondan kaçmak? Mümkün değil. Teninin içine girmek istiyordu.

Orion kafasıyla Tanrıça'nın sırtına dokunup homurdandı. Lina, aralarındaki büyüyü bozarak güldü.

"Tamam, sabırsız çocuk!"

"Hayvan sabırsız değil. Kıskanç," dedi Hades. Orion, Tanrı'run fırlattığı kızgın bakışı görmezden gelip, masumca Tanrıça'nın omuzlarma dudaklarım değdirdi.

"Kıskandın mı?" Lina mahsuscuktan şaşırmış gibi davrandı. "Dorado'yu sevdiğim için mi? Bu çok aptalca," diye cıvıldadı ata.

Hades, "Ne kadar aptalca olduğunu bilemezsin," diye mırıldandı, ama Orion'dan bahsetmiyordu.

"Gel." Lina'nın dirseğini tutup onu atın sol tarafına götürdü ve üzerine çıkmasına yardım etti. "Elysia Bahçeleri Bahar Tanrıçası'nı bekliyor."

Siyah mermer yolu takip ederek, yan yana ilerliyorlardı. At toynaklarının sabit adımları, yollarını çevreleyen gösterişli selvi ağaçlarının dallarından birbirlerine seslenen ötücü kuşların şiirsel sesleriyle karışıyordu. Havayı *narcissus* çiçeklerinin güzel kokusu kaplamıştı. Sık sık, bazen gruplar hâlinde, bazen tek başına yürüyen ruhların yanından geçiyorlardı. Tepkiler hep aynıydı. Ruhlar önce korkunç atlardan çekinerek yoldan ayrılıyor, sonra atları kimlerin sürdüğünü fark ediyorlardı. Ölüler, esmer Tanrılarının önünde merasimle eğilirken kocaman açılmış gözlerini Persephone'den ayırmıyorlardı. Erkekler Tanrıça'ya gülümseyip önünde eğiliyor, hatta bazıları ona iyi dileklerini de iletiyordu, ama Lina'yı esas etkileyen kadınların tepkisi oldu. Bahar Tanrıçası'nın huzurunda olduklarını fark eden kadınların yüzleri neşeyle aydınlanıyordu. Pek çoğu ona ismiyle hitap ediyor ve onları kutsamasım istiyordu. Lina bu isteklerini hemen yerine getirdi. Bazıları Tanrıça'nın giysisinin eteğine dokunabilmek için Orion'a yaklaşmayı bile göze aldı.

Lina varlığının onlar üzerinde yaptığı değişime inanamadı. Demeter'in haklı olduğunu itiraf etmeliydi; sebebi ne olursa olsun, ölülerin ruhlarının bir tanrıçanın onları hâlâ önemsediğini bilmeye ihtiyaçları vardı. Bu korkunç bir sorumluluktu, ama Lina'ya istenilen ve değer verilen biri olduğunu hissettiriyordu. Eğer sadece görünerek mutluluk ve umut dağıtabiliyorsa Ölüler Diyarı'nda olmaktan çok mutluydu.

İlk başta, gördüğü ilgiden dolayı Hades'in üzüleceğinden, hatta tehdit altında hissedeceğinden endişelendi. Ama fazla konuşmasa da memnun ve rahat tavırları çok şey ifade ediyordu.

Belli ki esmer Tanrı, ölülerin ona neşeyle yaklaşmasından memnundu.

Az sonra yol keskin bir şekilde yukarı doğru tırmanmaya başladı. Bir tepeye çıktılar ve Lina, Orion'un dizginlerini çekerek atı durdurdu.

"Sanki biri ortadan ikiye ayırmış ve sonra da boyamış gibi; bir taraf koyu, bir taraf açık." Gözlerinin onu yanıltmadığını bilse de, inanmaz bir şekilde başım salladı. Üzerinde durdukları yol, iki farklı araziyi ortadan ikiye bölerek önlerinde uzanıyordu. Bu, Lina'nın gördüğü en garip şeydi.

"Farklı renklerde boyanmış, koyu ve açık; bu en doğru açıklaması," dedi Hades. Etrafı bir ateş hattıyla çevrelenmiş engin bir karanlığa ulaşan, sol taraflarındaki araziyi gösterdi. "Bu, karanlığın hüküm sürdüğü Tartarus'u çevreleyen alevli Phlegethon Nehri." Diğer eliyle de sağ taraflarındaki aydınlığı gösterdi. "Ve burası da ışığın ve mutluluğun mükemmel bir uyum içerisinde varolduğu Elysia'dır. İçinde barındırdığı tek karanlık, ruhların huzur içinde dinlenmesi için gerekli olan karanlıktır."

Lina aceleyle Persephone'nin hafızasına ulaştı. Zihnindeki ses *Tartarus,* diye fısıldadı. *Ölüler Diyarı'nda sonsuz cezalandırmanın sunulduğu bölge. Burası ümitsizliğin ve ıstırabın yeridir. Burada sadece kötülük yaşar.*

Bu Cehennem'di. Lina gözlerini karanlık uçurumdan ayıramadı. Aniden bedeni ürperdi. Karanlık, kötü bir yaratığın kolları gibi âdeta ona uzanmak istiyordu.

"Persephone!" Hades'in keskin sesiyle dikkatini Tartarus'un

boşluğundan ayırabildi. Ona dönünce bakışlarının yoğunluğuyla karşılaştı.

"Ben yanında olayım veya olmayayım, âlemimin her yerinde rahatlıkla dolaşabilirsin; Tartarus dışında. Buraya ne girebilir, ne de yakınlarında dolaşabilirsin. Burası, sakinlerinin yıpratıcı doğalarıyla bozulmuştur."

"Berbat bir yer, öyle değil mi?" Yüzündeki kan çekilmişti.

"Öyle olmalı. Biliyorsun, dünyada büyük bir kötülük dolaşıyor. Sen bunları cezasız bırakır miydin?"

Lina kendi ölümlü dünyasını düşündü. Küçük gazete haberleri hafızasında âdeta birer kâbus gibi canlandı: Oklahoma şehrinin bombalanması, masum çocukları öldüren yetişkin erkek ve kadınların dehşeti ve tabii ki 11 Eylül olayı ile teröristlerin alçaklığı.

"Hayır. Cezasız bırakmazdım," dedi kararlılıkla.

"Ben de öyle. Sana sınırlarından içeri girmemeni söylememin nedeni de bu zaten."

Lina titredi. "Oraya gitmek istemiyorum."

Hades'in sert ifadesi yumuşadı. Yolun sağ tarafını aydınlatan parlaklığı işaret etti.

"Sana Elysia'nın güzelliğinden bir parça göstermek isterim."

Lina sırtını kasten Tartarus'un dehşetine dönüp Hades'e gülümseyerek, Orion'un sıcak boynunu okşadı.

"Tek yapman gereken bize yolu göstermek. Seni takip edeceğiz."

Tanrı parıldayan gözlerle Dorado'nun dizginlerini eline aldı.

"Beni takip etmen iyi olur. Sen yavaş olan atı sürüyorsun."

Lina gözlerini kısarak ona baktı ve güzel bir John Wayne taklidi yaptı, "Atımdan bu şekilde bahsedemezsin, yolcu." Sonra da tepeden aşağıyı gösterip, "Çayırlığın köşesindeki şu büyük çam ağacını görüyor musun?" dedi.

Hades sırıtıp, başıyla onayladı. "Oraya ilk Dorado ve ben varacağız. O senin atından daha hızlı."

"Daha hızlı olabilir, ama kesinlikle daha ağır bir yük[23] taşıyor," dedi Lina iğneleyici bir tonla. "Tüh, bu Ölüler Diyarı için kötü bir benzetme oldu sanırım, ama... Dehh!" diye bağırdı sırıtmakta olan Tanrı'yı gafil avlayarak. Orion hemen tepki vererek, öne fırlayıp toprak setten aşağı uçarak Dorado'yu geçiverdi. Aygır koşarken, rüzgâr ıslık çalarak Lina'nın yanaklarını yalıyordu.

Lina aygırın boynuna doğru eğilince, etraflarını saran âlem bulanıklaşana kadar hızlandılar. Hemen arkalarından Dorado'nun onlara yetişmek üzere olduğunu duyabiliyordu. Lina, Orion'un geriye yatmış kulaklarına, "Bizi yakalamasına izin verme!" diye bağırınca, atın yeniden hızlandığım hissetti.

sonra uzun ve yeşil bir şeklin yanından geçtiler; bu, çam ağacıydı ve Orion durmadan önce homurdanarak tırısa geçince Lina eyerin üzerinde sırtını dikleştirip bir zafer çığlığı attı.

Zorlukla nefes alan Dorado da kayarak arkalarında durdu.

Lina, Hades'in yüzündeki ifadeyi görünce kahkahalarla güldü.

"En hızlı at, ha? Becerikli bir kadının gücünü hiçbir zaman hafife alma."

Hades kahkahasını gizlemeye çalışarak, alaycı bir ciddiyetle, "Bence hile yaptın," dedi.

23 Buradaki *ağır yük* ifadesi, İngilizcedeki *dead weight* ifadesinin çevirisi olup, *dead* kelimesi aynı zamanda ölü demek olduğu için yazar burada ironi yapmıştır, (yay. n.)

"Bunu hile olarak değil de tüm yeteneklerimi kullanmak olarak değerlendirmeyi tercih ederim."

"Bu kadar hırslı olduğunu bilmiyordum."

Lina hâlâ aygırın boynunu okşuyordu. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Ölüler Diyarı'nın Efendisi," dedi. "Ben senin bildiğin tanrıçalardan değilim."

Hades homurdandı. Orion da Tanrı'ya homurdandı. Dorado başını arkaya savurdu.

Tamı atına birkaç kez hızlıca vurdu. "Üzülme, yaşlı aygır. Bir gün biz de zafer kazanacağız." Sonra da fısıldayarak, "Ona çok dikkat etmeliyiz; Tanrıça çok hilebaz," dedi Dorado'dan çok kendisine.

Lina, "Hı-hı," diye onaylayınca ikisi de güldü.

"Persephone!" diye seslendi genç bir ses. Lina kim olduğunu görebilmek için arkasına döndü.

"Ah, bu Bahar Tanrıçası! Biliyordum!" Atların durduğu hoş ve küçük çayırlığı çevreleyen çam ağaçlarının arasından kıvrak bir şekil fırladı. Onu, Lina'yı görünce hoplayıp zıplamaya başlayan diğerleri izledi. Grubun tamamı genç ve güzel kadınlardan oluşuyordu. Uçuşan giysileri, güçlü ve genç bedenlerinin üzerinden cezbedici bir şekilde dökülüyordu. Ölüler Diyarı'nın ruhları olduklarını belli eden yarı saydam görünümleri olmasaydı, Lina bir kızlar harmani partisinin içinde olduğunu düşünecekti.

Hades, Dorado'yu Orion'a yakmlaştırıp, Tanrıça'nın kulağına sessiz bir şekilde, "Bunlar evlenemeden ölen bakireler. Lethe'nin suyundan içmeye karar vermeden önce güzelce eğlenme eğilimindedirler," dedi.

Grup, iki ata doğru yürüdü, ama korkutucu atlara çok fazla yaklaşmamak için heyecanlarını belirgin bir şekilde kontrol al-

lina almaya çalıştılar. Lina'nın ismini söyleyen ruh, önünde nazikçe yerlere kadar eğildi ve diğer bakireler de onu izledi. Ayağa kalktıklarında da ilk o konuştu.

"Seni gördüklerini söylediklerinde buna tüm kalbimle inanmak istedim. Ah, Tanrıçam! Yanımızda olmanız harika bir şey."

Bu kısa konuşmasımn ardından diğerleri de koro hâlinde, "Evet! Çok memnunuz!" dediler.

"Şey, teşekkür ederim. Benim için harika bir ziyaret," dedi Lina.

İlk bakire kaşlarını çattı. "Sadece ziyaret mi? Yani bizden ayrılacak mısınız?"

Çayırlıktaki her ot ve ağaçlardaki her yaprak onun cevabım bekliyormuş gibi, etraf bir anda sessizleşti.

Lina ne diyeceğini bilemedi.

"Persephone Ölüler Diyarı'nda istediği kadar kalabilir." Hades'in duygu yüklü sesi, sessizliği böldü.

Hades'in sözlerinin verdiği hazla Lina'nın nefesi kesildi. Zihnindeki, ona sadece altı ay için burada olduğunu ve daha fazla kalamayacağım hatırlatan çok-ciddi-ve-sorumluluk-sahibi düşünceyi bir kenara itti. Onun yerine Tanrı'ya gülümseyip onu tekrar öpmeyi ne kadar çok istediğini düşündü.

"Öyleyse acele etmene gerek yok. Gel ve bizimle dans et, Tanrıça!" diye çağırdı bakire.

Lina gözlerini Hades'ten ayırdı. "Sizinle dans etmek? Ama müzik yok ki," diye yanıtladı genç ruhu.

"Bu küçük detayın çaresine rahatlıkla bakılır," diye atıldı Hades. Gösterişli bir hareketle, "Tanrıçamız müzik istiyor!" diye emretti. Esinti sözünü dinleyip, şiddeti gittikçe artan ve beklenmedik bir şekilde müzik enstrümanlarının melodik sesine dönü-

şen tuhaf bir ıslık sesi çıkardı. Tanrı, başını zarif bir şekilde ona doğru eğdi. "Şimdi müzik var."

"Öyle gözüküyor." Lina'nın kalbi öyle gürültülü çarpıyordu ki, müzik sesinin arasından onun da duyabileceğinden neredeyse emindi. Dans? Bu kızlarla nasıl dans etmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Evet! Ah, lütfen."

"Şimdi bizimle dans edebilirsin!"

"Neşeyle Müzik Tanrısı'na gel, Persephone!"

"Ama... ben... şey..." Lina çaresizce etrafına bakındı. Bocalayarak, "Orion'u ne yapacağım?" diye sordu.

Çoktan attan inen Hades, "Onu ben ve Dorado'yla birlikte burada bırakacaksın," diye yanıtladı. Orion'un tarafına geçip, Lina'ya aralarına girmekten başka şans tanımayacak şekilde kollarını ona doğru uzattı. Bir müddet ona sarıldı ve sonra fısıldadı, "Lütfen burada, Elysia'da, benim için dans et. Şimdiye kadar hiçbir tanrıça bunu yapmadı."

Lina gözlerine baktığında içlerindeki arzu ve kırılganlığı gördü ve başka şansı olmadığını anladı. Onun için dans etmeliydi.

"Senin için dans etmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Korkunç atlarım ve ben seni bekleyeceğiz." Duraksayıp ekledi: "Sabırsızlıkla."

"Tamam. Peki." Zaten düzgün olan elbisesine, sanki onu yeniden düzeltiyormuş gibi dokundu. "Hemen döneceğim."

"Persephone! Halkayı oluşturduk bile!" diye seslendi bir bakire.

"Ah, güzel," dedi Lina kendisini bekleyen gruba doğru yü-

riiyerek. Gerçekten de çayırın orta yerinde geniş bir halka oluşturmuşlardı.

Lina öylesine gergindi ki midesinde belli belirsiz bir bulantı hissetti. Ölü bakirelerden oluşan bir grupla dans etmek? Yaşam deneyimleri onu böyle bir şeyle karşılaşmaya hazırlamamıştı. Avuçlarının içi terledi. Bu nektar toplamaktan farklıydı; önünde izleyebileceği bir örnek yoktu. Tam tersi, karşısındakiler onu izlemek için bekliyordu. John Travolta'nın *Bir Cumartesi Gecesi Ateşi* filmindeki disko sololarından birine mi başlamalıydı? Her şeyi berbat edecekti. Kendini komik duruma düşürecekti. Hades'le birlikte herkes gerçek bir tanrıça olmadığım anlayacaktı. Bir düzenbaz olduğu ortaya çıkacaktı.

Hemen kes bu saçmalığı!

Zihninin içinde yankılanan ses onu öylesine korkuttu ki neredeyse bir çığlık atacaktı.

Bedenin nasıl dans etmen gerektiğini biliyor. Rahatla ve güven...

Lina şöyle bir kendine baktı. Artık, kırk üç yaşındaki bir bedeni taşımadığım unutmuştu. Genç, kıvrak ve öylesine formdaydı ki günlerce durmaksızın Godiva çikolatalarından yese bile kot pantalonunun fermuarını nasıl kapatacağını düşünmesine gerek yoktu.

"Tanrıçam?"

Lina, başını kaldırınca tüm bakirelerin güzel yüzlerinde açık bir merak ifadesiyle keridisini seyretmekte olduklarım gördü. Muhtemelen orada durmuş, kendi kendini seyreden bir morona benziyordu.

Lina gülümsedi, omuzlarım dikleştirdi ve bacaklarının tekrar yürümesine izin verdi.

"Sadece... şey..." Tekrar aşağıya doğru baktı. "Bu çayırlık-

taki yoncaların ne kadar güzel olduğuna bakıyordum. Sizce de öyle değil mi?"

Tüm başlar, Lina'ya arabaların arkasında sallanan oyuncakları hatırlatan bir şekilde hızlıca onayladı.

"Bu bizim özel çayırlığımız. Yoncaları, yeşili ve büyüyen şeyleri sevdiğimizden, çayır bizi memnun etmek için kendini buna göre düzenledi," dedi ilk bakire.

Lina halkaya katılırken, "Evet, ben de çok beğendim," diye yanıtladı.

Sen ortaya geç. İç sesi onu yönlendirdi.

Derin bir nefes alarak halkanın ortasına geçti. Sonra aklına gelen tek şeyi yaptı. Gözlerini kapatıp konsantre oldu. Müzik içini doldurunca bedeni otomatik olarak sallanmaya başladı. Kolları kalktı ve ağır, yavaş bir daire çizerek dönmeye başladı. Müzik muhteşemdi. Ona vahşi ve kadınsı bir şeyleri hatırlatıyordu. Uzun ve esnek bacaklarıyla karmaşık adımlar attıkça, bedeni müziğe uyum sağladı. Kalçalarını döndürüp sallamaya başladı. Kolları havada şekiller çizdi. Artık kırk üç yaşındaki bir fırıncı değildi. Bir tanrıça da değildi. O müzikti.

Lina gözlerini açtı.

Bakireler, zevkle parlayan yüzleriyle etrafını çevrelemiş, onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorlardı. Çok güzeldiler ve belli ki pek çoğu yetenekli birer dansçıydı, ama yaptıkları ölümlü dansı Persephone'nin dansından farklıydı; bunu Lina bile kolayca fark etmişti. Persephone, bir tanrıçanın insandışı zarafetiyle hareket ediyordu. İçindeki gücü hissedince Lina'nın kalbi mutlulukla kabardı. Bir baş balerin kariyerinin doruk noktasında aynen böyle hissediyor olmalıydı. Hoplayıp döndü ve mutlulukla bağırdı.

Sonsuza kadar böyle dans edebilirdi, ama bakirelerden biri tökezleyip, kahkahalar arasında bir yonca yatağının ortasına düşüverdi. Çok geçmeden, kızlardan birkaçı dansı devam ettirmeye çabaladı. Lina hayal kırıklığını bastırıp, son bir görkemli dönüş ve hareketle dansı bitirdi. Kızlar neşelenip el çırparken bir baş balerin gibi yerlere kadar eğilerek onları selamladı. Ardından ruhlar etrafım çevreleyerek, coşkuyla teşekkürlerini dile getirip bir daha ne zaman eğlencelerine katılacağım sordular.

Onlar kıkırdayıp konuşurken, Lina belli ettirmeden arkasındaki Hades'i aradı. Önce Orion ve Dorado'yu gördü. Az önceki yarışlarının bitiş noktası olarak seçtikleri çam ağacının yakınlarında mutlulukla otluvorlardı. Lina, gözlerini daha uzaklarda dolaştırdı. Hades ağacın altında duruyordu. Rahatlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sakin bir şekilde ağaca yaslanıyordu. Ama gözleri parıldıyordu ve ateşli bakışlarım Lina'ya kilitlemişti. Dudakları sanki gülümseyecekmişçesine yukarı kıvrılmıştı. Lina'nın onu izlediğini fark edince, elini yavaşça dudağına götürüp, sanki bir öpücük gönderiyormuş gibi ona doğru uzattı.

Bu şimdiye kadar bir erkeğin onun için yaptığı en tatlı ve romantik şeydi.

"Evet, bayanlar, sizlerle dans etmek harikaydı. En kısa zamanda bunu tekrarlamalıyız, ama şimdi Hades ve ben gitmek zorundayız" dedi Lina kendini hayranlarının çemberinden kurtarırken.

Bazıları beklemekte olan Tanrı'ya utangaç bakışlar fırlattı ve etrafta Lina'nın sadece *Persephone* ve *Hades* kelimelerini ayırt edebildiği fısıldaşmalar başladı. Bakireler, kıkırdayıp el sallayarak çam ağaçlarının içinde gözden kayboldular.

Hades ağacın altından ayrılıp, Tanrıça'nın yanına gelebilmek için çayırlığın ortasına doğru yürüdü. Bir an ikisi de hiç ko-

nuşmadı. Sonra Hades ona uzanıp yüzüne düşen ıslak bir saç tutamını kaldırdı.

"Şimdiye dek hiç senin dansın kadar zarif bir şey izlememiştim," dedi.

Lina birden nefesinin, müzikle birlikte hoplayıp dönerken olduğundan daha fazla kesildiğini hissetti.

"Susamış olmalısın," dedi Hades.

O ana kadar farkına varmamış olsa da Lina hem terlemiş, hem de susamıştı.

"Çok."

"Buralarda bir yerlerde bir pınar olmalı." Hades elinden tutup, çayırlığın diğer tarafına doğru yöneldi. "Elysia'daki şeyler hiçbir zaman aynı yerde durmaz, ama aynı elementleri yansıtma eğilimindedirler."

Lina elini çayırlığın sonundaki diz boyunda bir yoncanın üzerinde gezdirerek, "Yani değişken bir hayal gibi mi?" diye sordu.

Aniden yonca yapraklarının arasında beyaz çiçek kümeleri belirdi ve etrafa yaz ve yeni biçilmiş çimenlerin kokusu yayıldı.

Hades gülümseyerek, "Evet, biraz," dedi. "Elysia farklı bölümlere ayrılmıştır, ama bu bölümler ruhların istekleri doğrultusunda birbirleriyle karışıp değişebilir."

"Farklı bölümler? Yani çok çok iyi olmuş insanlar için bir bölüm, kısmen iyi olmuş insanlar için bir bölüm ve sıradan iyilikte insanlar için de ayrı bir bölüm mü demek istiyorsun?"

Hades'in kahkahasının sesi tüm çayırlığa yayıldı. "Hiç beklenmedik şeyler söylüyorsun, Persephone. Hayır, Elysia farklı âlemlere ayrılmıştır. Biri savaşçılar için. Biri burası... "eliyle etrafı gösterdi,"... bakirelerin gelip eğlenmesi için. Ve birkaç tane

daha. Birinde hükümdarlık mevcut. Diğeri çobanlar için." Çarpık bir şekilde gülümseyince Lina onun on iki yaşında gibi göründüğünü düşündü.

"Garip, ama çobanlar diğerleriyle karışmayı sevmezler."

"Bu kimin aklına gelirdi ki?"

"Kesinlikle."

"Yani birbirleriyle karışamıyorlar mı? Mesela bir savaşçı bir bakireye asılırsa ne olacak? Eminim en fedakâr savaşçı bile bir süre sonra hep erkeksi işler yapmaktan sıkılacaktır."

Hades bir süre düşündükten sonra, "Birbirleriyle karışabilirler, ama bu oldukça zor," dedi. "Ama belki de o kadar zor olmamalı. Belki de uzun zamandır mahrum oldukları için neleri kaçırdıklarının farkında değiller." Tanrı düşünceli bir şekilde uzaklara baktı.

Lina, "Elysia'yı kendi isteğin doğrultusunda değiştirmen mümkün mü?" diye sordu.

Hades bakışlarım ona çevirdi. "Evet."

"Öyleyse dans eden bakirelerin çayırlığını savaşçıların talim alanının yanına yerleştir. Gerisi kendiliğinden gelecektir."

Hades bir kahkaha attı. "Sanırım haklısın."

Çam ağaçlarından oluşan bir ormana girdiler ve Hades biraz araştırdıktan sonra küçük bir yol buldu. Düzgün kayaların üzerinden çağıldayarak akan bir pınara ulaşana dek bu yolu izlediler. Hades yoldan ayrılıp Lina'yı, suyun, kayalıklı çıkıntıların bir ucundan gürültülü bir şekilde sıçrayarak yoluna devam etmeden önce toplandığı kum tabanlı bir havzanın kenarına ulaştırdı.

"Yeme ve içmede her şeyin en iyisi sadece senin için, Tanrıçam," dedi uçarı bir gülümsemeyle.

Lina, çukurun yanına çömelmek için hızla yürürken, "Şaka yapıyor olmalısın, ama tüm bu danslar beni inanılmaz susattı ve şu anda su, *ambrosia'd*an çok daha iyi gözüküyor."

Avuçlarının içiyle berrak sudan içti. Öyle soğuktu ki dişleri sızladı. Mutlulukla iç geçirip bir avuç dolusu daha içti. Susuzluğunu giderdikten sonra, yumuşak deri terliklerini bir kenara fırlatıp bacaklarım buz gibi suyun içine sarkıttı. Hades yuvarlanmış bir kütüğe abanarak yanına yaslandı. Rüzgâr üzerlerindeki ağaçların arasından eserek etraflarını çam ve bitki kokularıyla dolduruyordu. Ölüler Diyarı'nın gizemli göğü her şeyin üzerinde donuk bir parıltı oluşturmuştu. Lina, pembe gözlük takmanın böyle bir şey olduğunu düşündü.

"Demeter, Ölüler Diyarı'nın sihirli bir yer olduğunu söylemişti, ama bu kadar çok güzellik barındırabileceğini hiç düşünmemiştim. Eğer tanrılar buranın ne kadar harika bir yer olduğunu bilseydi sürekli ziyaretçi akınına uğrardınız."

Hades huzursuzca omuzlarım silkti. Lina ona dikkatlice bakı: ca neredeyse konunun üzerine gitmekten vazgeçecekti. Sonra bıı gece önce söylediği sözleri hatırladı. Ondan seksten fazlasını bekliyordu. Bunu biliyordu ve aralarında daha fazlasının olabilmesi için de birbirleriyle konuşabilmeleri gerekiyordu. Herhangi bir şey ve her şey hakkında. Ve açıkçası aralarındaki sessizlikler ve yanlış anlaşılmalarla sürüp giden okul çağı flörtü için çok yaşlıydı. O yetişkin bir kadındı ve zihnindeki şeyleri söyleyebilmesi gerekirdi.

"Eğer ziyaretçi istemiyorsan, neden her tarafında doldurulmayı bekleyen boş odaları olan kocaman bir saray yaptın?"

Hades bu soru üzerine düşündü. Ona ne kadarım itiraf etmeliydi? Şimdiye kadar bir tanrıçayla ne cinsel açıdan ne de baş-

ka türlü hiç yakınlaşmadığını ve diğer ölümsüzleri tatmin eden eğlencelerden fazlasını isteyerek koca bir sonsuzluk geçirdiğini anlatmak istemezdi, şüphesiz. Olimpos Dağı'na yaptığı son ziyareti hatırladı. Aphrodite açık bir seks davetiyle onu baştan çıkartmaya çalışmış, ama davetine olumlu bir cevap alamamıştı. Sonraları Aphrodite'in Athena'yla, âlemindeki ölülerle birlikte bedeninin hangi organının da ölmüş olduğu hakkında gülüşerek konuştuklarım duymuştu. Acı verici sözlerini düşününce içi öfkeyle doldu. Bedeni ölmemişti. Sadece ruhuyla bir bütündü ve ruhu bencil bir tanrıçanın samimiyetsiz ilgisinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Ondan uzaklaşmaması için ne söyleyebilirdi? Yüzüne baktı. Büyük bir dikkatle cevabını bekliyor gibiydi. Ona karşı mümkün olduğunca dürüst olmalıydı. Yalan söyleyemez, gerçeği gizleyemezdi. Kalıcı bir ilişki yalanlar üzerine kurulamazdı. Derin bir nefes aldı.

"Bazen ben de neden böyle bir saray yaptığımı merak ediyorum. Belki de günün birinde..." doğru kelimeyi bulabilmek için çabaladı "...farklılığımın üstesinden gelebileceğimi düşündüm."

"Farklılık? Ne demek istiyorsun?"

"Diğer ölümsüzlerle ilişki kurmakta hep zorlandım," dedi Hades yavaşça. "Ölülerin Efendisi olduğum için dışlandığımı biliyor olmalısın."

Lina bunu inkâr etmek istedi. Ama sonra Demeter'in Hades hakkında konuşurken takındığı ifadeyi ve önemsiz biri olduğunu belirtmek için farkında olmadan yaptığı hareketi hatırladı... *Sıkıcı biri.* Bunu hatırlamak birden öfkelenmesine neden oldu.

"Sadece senin aslında nasıl biri olduğunu bilmiyorlar."

"Peki ben aslında nasıl biriyim, Persephone?"

Lina ona gülümseyerek tam olarak aklından geçenleri söyledi. "İlginç, komik, seksi ve güçlüsün."

Hades ona bakıp başım salladı. "Sen her zaman hayret vericisin."

"Bu iyi mi, yoksa kötü mü?"

"İnanılmaz derecede iyi bir şey."

Lina işte şimdi yanmıştı. Ona karşı koyamıyordu ve bunu istemiyordu da. "Buna sevindim."

"Sen diğer ölümsüzlere hiç benzemiyorsun. Diğerlerinin nasıl olduğunu bilirsin... Kendi saygınlıklarıyla öylesine meşguldürler ki sürekli birbirlerinin üstesinden gelmek için uğraşır, sahip olduklarıyla hiçbir zaman tatmin olmazlar." Başını sallayıp öne doğru eğilerek parmaklarını Tanrıça'nın yanaklarında gezdirdi. "Sen dürüst ve samimisin; gerçek bir tanrıçanın olması gerektiği gibi."

Dürüst ve samimi? Gerçek bir tanrıça? Lina kayalardan birinin altına saklanmak istedi. Şu anda kendisi bile değildi.

"Ben... sen... ben..." Ne söylemesi gerektiğini bilemeden geveledi.

Hades, Lina'ya düşüncelerini toparlayabilme şansı vermedi. Öne doğru kayıp onu kollarına aldı. Tanrıça'nın ağzı hâlâ pınarın suyu gibi soğuktu. Hades onun içinde kaybolmak istedi. Dudaklarının yumuşaklığına daldı. Keşke onu daha önce tanısaydı. Bugüne kadar onsuz nasıl zaman geçirmişti? Tanrıça kollarını boynuna dolayıp, göğüslerini ona yasladı. Hades inledi. Onun için duyduğu ihtiras, erimiş ve titreyen bir istekti.

Lina irkilerek bir çığlık attı. Her tarafa su sıçratarak, uzun çıplak bacaklarım küçük havzadan çıkartmak için çabalıyor-

du. Yukarı doğru fırlayıp, suyun kenarından uzaklaşmak için Tanrı'nın arkasına doğru koştu.

"Bana bir şey sürtündü." Zihninde Oklahoma'da rastladığı zehirli su yılanları ve ısıran su kaplumbağaları dolaşıp durduğu için sesi titriyordu.

Hades düşüncelerini toparlamaya çalışarak, Tanrıça'nın omzuna sardığı ellerini okşadı. Göğüslerinin baskısını üzerindeki esnek deri kıyafette hâlâ hissedebiliyordu ve bedeni hâlâ dayanılmaz bir arzuyla dalgalanıyordu.

"Persephone, Elysia'daki hiçbir şey sana zarar veremez."

"Orada!" Lina ciyaklar gibi bağırdığı için utandı. Suyun altında hızla süzülen koyu renkli bir şekli işaret etti. "Havzada bir şey var."

Hades iç geçirerek ayağa kalkıp kıyıya doğru birkaç adım attı. Çömelip berrak suyun içine baktı.

bilir," dedi.

Tanrı omzunun üzerinden ona doğru şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden yılandan korkasın ki?"

Lina saçlarından kalın bir tutamı parmağına doladı. *Yılanlar Demeter'in dostudur. Onlardan korkmana gerek yok.* İçindeki ses onu azarlıyordu.

"Aptalca olduğunu biliyorum, ama yılanları hiçbir zaman sevemedim," dedi çaresizce.

Aklı karışan Tanrı kalın kaşlarım çattı, ama havzanın içinden gelen bir su sesi dikkatini çekti. Lina kayarak ilerleyen bir sürüngen görmek istemediği için geriye doğru sindi.

Hades dudaklarında küçük bir gülümsemeyle tekrar ona baktı. "Bu yaratıktan korkuyor olamazsın."

Lina, az önce havzanın içinde ortaya çıkmış olan koyu renkli şekle bakmamaya çalışarak, "Kaplumbağaları da sevmem," dedi çabucak. "Özellikle de ısıranları."

Hades gülerek, yanına gelmesini işaret etti. "Gel. Sen hayvanları seversin."

Lina yaklaşmadı. "Severim. Memelileri severim. Kuşları severim. Balıklara bile hayır demem. Ama sürüngenleri sevmem. Belki sabit fikirlilik gibi gözükecek ama..."

Suyun içinden garip bir havlama sesi duyuldu. Lina, Hades'in yanından bakınca, suyun üzerinde yüzen küçük bir yaratık gördü.

Soluğu kesildi. "Sen bir yılan değilsin!"

Su samuru, inanılmaz tatlı, perdeli ayaklarıyla suyu iterek tekrar ona doğru havladı.

Lina hızla Hades'in yanma yürüdü. Ona yaslanarak çömeldi. "Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey."

"Orion'a bahsetme," dedi Hades. "Gözdenin kendisi olduğunu sanıyor."

Lina, Hades'in omuzlarım iterek, su samurunun belini gıdıklamak için eğildi. "Orion benim gözde atım. Bu çocuk da benim favori su samurum olabilir."

Ona dokunduğunda su samuru yavru bir köpek gibi çılgınca havlamaya ve hırıltılı sesler çıkarmaya başlayıp öyle çok kıpırdandı ki kıyıdan yüzerek, küçük şelalenin içinde gözden kaybolana kadar her tarafı su içinde bıraktı.

"Onu korkutmak istemedim."

Hades, Tanrıça'nın hayal kırıklığına uğramış ifadesine bakıp gülümsedi ve yanaklarındaki su damlalarını eliyle sildi.

"Onu korkutmadın, tatlı şey. Elysia'daki su samurları utangaçlıklarıyla ünlüdür. Ben bile bu kadar yakınlaşanı hiç görmemiştim. Hatta hiç su samuruna dokunmadım."

Lina tatlı yaratığın arkasından özlemle baktı. "Onun geri gelmesini sağlayamaz mısın? Sen bir tanrısın."

Hades güldü. "Bilge bir tanrı olarak doğanın dengesine karışmamam gereken zamanları iyi bilirim. Ayrıca küçük canavarı ikna etmede senin bana göre daha fazla şansın var. Hayvan büyücüsü olan sensin, ben değil."

"Aslında ben büyücü değilim," dedi Lina. "Sadece hayvanları seviyorum ve onlar da beni seviyor."

Hades, Tanrıça'nın yüzüne dökülen bir tutam saçı kaldırırken, "Memeliler," diye düzeltti.

Lina yanaklarını Hades'in eline sürtüp, başını salladı.

"Belki de sadece beni büyüledin." Hades başparmağım Tanrıça'nın dolgun alt dudağının üzerinde dolaştırıyordu.

Lina, Tanrı'yı öpmek için eğilirken ağzından, "Büyü yapmayı isteyebileceğim tek kişi sensin," sözlerinin çıktığım duydu.

Bir şeyin sırtını dürttüğünü hissettiğinde bu sefer korkuyla irkilip çığlık atmadı. Sadece uzanıp Orion'un burnunu okşadı.

"Bilgilendirilmemiş biri Ölüler Diyarı'nın huzur ve sessizlik için ideal bir yer olduğunu düşünürdü."

Hades aygırı azarladı. "Kesinlikle yanılmış olurdu."

Orion homurdarup başını Tanrı'ya doğru savurdu, sonra da Lina'ya sürtünmeye devam edip sıcak nefesiyle boynunu gıdıklayarak, kıkırdamasına neden oldu. Lina, yelesine tutunup Orion'un kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Hâlâ düşmanca ata bakmakta olan Tanrı'ya döndü. Eği-

lip elinden tutarak çekti ve Hades de istemeye istemeye ayağa kalktı.

"Elysia'nın diğer kısımlarını da görmek ister misin?" diye sordu Hades.

Lina parmaklarının ucunda kalkarak Tanrı'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Âleminin diğer kısımlarını da görmek isterim."

Sözleri Hades'in içini mutlulukla doldurdu ve onu ata bindirmeden önce eğilip hızlıca ve sahiplenircesine öptü.

Bölüm Yirmi

O gün harika geçti. Elysia, güzellik ve uyumun mükemmel bir şekilde harmanlandığı sonsuz bir serüvendi. Ve gittikleri her yerde, ölülerin ruhları Persephone'nin varlığına karşılık verdi. Ölüler Diyarı'nda bir tanrıçanın bulunduğu söylentisi yayıldıkça, ruhların yüzünde oluşan mutluluğu görmek Lina'yı inanılmaz derecede etkilemişti.

Hades ona dokunabilmek için Dorado'yu sürekli yönlendirerek hep yanında durdu. Ruhların Persephone'nin varlığına gösterdiği tepki Hades'in içini acı tatlı bir zevkle dolduruyordu. Ölüler Tanrı'ya saygı duyup, ondan korkarlardı. Hatta bazıları ona aşırı derecede sadıktı, ama hiçbir zaman Persephone'nin içlerinde yarattığı sevgi ve neşeyi yaratamamışta. Tanrıça'nın âleminde yarattığı etkiyi kıskanmıyordu. Bunu anlayabiliyordu. Nasıl anlamasındı ki? Tanrıça aynı duyguları kendisinde de uyandırmıştı. Onsuz bunca zamanı nasıl geçirdiğini düşündü tekrar. Eğer oradan ayrılmaya karar verirse âlemine ve kendisine neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Sonunda sarayın arka bahçelerine ulaştıklarında gün ışığı solup, gece göğü Hyades yıldızlarının ruhlarıyla ışıldamaya baş-

lamıştı. Hades, Dorado'yu Orion'a yaklaştırıp Persephone'nin elitle uzandı. Lina gülümsedi. Hades'in elleri sıcak ve güçlüydü.

tanıdık çam ağacı ormanına girerlerken onun elini tutup, gün boyu yaşadıkları harikaları düşünmek mutluluk vericiydi. Bahçelerin alt sekisine ulaştıklarında Hades, Dorado'yu durdurdu ve arkasından Orion da homurdanarak durdu.

"Bugün, eğer sen de istersen, göstermek istediğim son bir şey daha var."

"Tabii isterim."

Hades fısıldarmış gibi yaparak, "Yürümemiz lazım," dedi.

Lina sesini sanki gizli bir iş yapıyorlarmış gibi alçaltıp, "Onları-.." parmağını kulaklarım arkaya dikmiş, onları dinleyen iki aygıra doğru sallayarak "...ne yapacağız?" diye sordu.

"Bana bırak."

Sportif bir şekilde Dorado'nun üzerinden atlayıp, attan inmesine yardım etmek için Tanrıça'ya elini uzattı. Lina, bir tarafında kaslı at bedeni, diğer tarafında sert ve sıcak bir tanrının bedeninin hissettirdiği seksi duygudan memnun, attan indi. Hades öne doğru eğilip kulağına fısıldamadan önce hassas kulak memesini yavaşça ısırdı. "Sanırım refakatçilerimizden kurtulmanın zamanı geldi." Sonra doğrulup, atlara ahırlara geri dönmelerini öylesine güçlü bir sesle emretti ki, etraflarındaki ağaçların yaprakları çılgınlar gibi sallandı. Orion ve Dorado hemen sarayın arazisine girerek gözden kayboldular.

Lina kaşlarını kaldırdı. "Etkilendim. Bu kadar çabuk gideceklerini düşünmemiştim."

Hades'in dudakları kıvrıldı. "Sadece şaşırdılar. Onlara nadiren emir veririm. Aslında çok fazla şımartıldılar."

"Öyleyse daha sonra sana kızacaklar."

"Muhtemelen." Hades güldü ve Tanrıça'nın elini tuttu. "Sana göstermek istediğim şey bu tarafta." Bahçelerin kenarını çevreleyen bir patikaya doğru yöneldiler. Kıvrık konilere benzetilerek şekil verilmiş çitlerin yanından yürüyorlardı. Uyuyan çiçekler çitleri gölgeliyordu. Lina parmaklarını kapalı çiçeklere dokundurmamaya özen gösterdi. Hades patikadan ayrılıp bahçeleri çevreleyen selvi ağaçlarının arasına girince Lina merakım daha fazla gizleyemedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Fazla uzağa değil. Şuradaki çayırlığa." Öne doğru işaret etti.

dukça yakınındaydılar ve o nedenle etraftaki arazi düzenliydi. Ağaçların altında böğürtlen ve çalı yoktu, otlarla doluydu. Gece ormanı ötücü kuşlarm titrek seslerinden yoksundu ve Lina engin sessizlikten korkmaya başladı.

Fısıltıyla, "Çayırda ne var?" diye sordu.

Hades elini sıktı. "Bu akşam sessiz olmana gerek yok."

"Ah," dedi Lina biraz bozularak. Sesini normal seviyesine yükseltip tekrar sordu. "Çayırda ne var?"

"Ateşböcekleri."

"Ateşböcekleri?"

Tanrı başını sallayarak onayladı.

Ölüler Diyarı'nın gizemiyle ilgili ona göstermek istediği son şey ateşböcekleri miydi yani? Daha önce de ateşböceği görmüştü. Pek çok kez.

Hades yüzündeki ifadeyi fark ederek muzipçe gülümsedi. "Bu ateşböceklerini çok farklı bulacağından eminim."

Lina omuzlarını silkip sustu. Belki gerçek Persephone ateşböceklerinin farklı olduğunu düşünebilirdi, ama Oklahoma'da büyümüş bir bayanın kaşlarını kaldırabilmek için yaz böceklerinden daha fazlasına ihtiyaç vardı; özellikle de bugün tanık olduğu harikalardan sonra.

"Ah, işte ağaçların arasındaki boşluk. Adımlarına dikkat et, öncelikle bu hendeği aşmamız lazım."

Lina hendekte düzgünce yürümeye konsantre olduğu için çayırın içine girene kadar başını kaldırıp etrafına bakmadı. Sonunda başını kaldırdığındaysa gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Çayırlık ışıkla doluydu, ama peşinden koşarak büyüdüğü ateşböceklerinin bilindik tereyağı sarısı renginde değillerdi. Bu ay ışığı, dantel ve...

"Narcissus çiçekleri!" dedi nefesini tutarak. *"Misericordioso madre di Diol* Bunlar *narcissus* çiçekleri yapıyor."

Hades kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı. "Ölüler Diyarı'nın dışından çok az kimse buna şahit olmuştur. Evet, Bahar Tanrıçası, hoşuna gitti mi?"

Lina gözlerini çayırlığa dikti. Deliler gibi çalışan binlerce ateşböceği. Ve çiçek oluşturuyorlardı. Sıradan görünümlü yeşil yaprak demetlerinin ortasından sürüler hâlinde çıkıyor, sonra da parlak kuyrukları şekillenip, tamamen açmış bir *narcissus* çiçeği hâline gelene dek ışıldayan bir kıvrım hâlinde, minyatür kuyruklu yıldızlar gibi dönüp duruyorlardı.

"Bu inanılmaz. Bütün *narcissuslat* bu şekilde mi oluşuyor?"

"Ölüler Diyarı'nda bulunanların hepsi. Kimi zaman aklı karışan bir grup ateşböceği ölümlüler dünyasına açılan kısma çok yaklaşırlar. Bazen yukarıdaki dünya için çiçek yaratırlar. Bunu engellemeye çalışıyorum. Farkettiysen benim *narcissus* çiçekleri-

miri kokusu Yaşayanlar Dünyası'ndakilerden farklıdır. Ölümlüler bu kokuyu çok baş döndürücü bulurlar."

Lina garip görünüşlü *narcissus* çiçeğini koklamak için eğildiği o geceyi hatırladı.

"Bunun ne tür sorunlara yol açabileceğini gayet iyi biliyorum," dedi sessizce.

Yakınlarındaki birkaç ateşböceği grubu, Tanrıça'nın sesi sanki küçük zihinlerine ulaşmışcasına çiçek yapmayı bıraktı. Sonra da hepsi birden aynı şeyi düşünmüş gibi parlak bir sürü hâlinde Lina'ya doğru uçtular. Lina'nın soprano şarkı söyleyen cırcır böceklerininkine benzettiği cırtlak bir ses çıkartarak, ışıldayan halkalar hâlinde dönerek önünde uçuştular.

Lina ağzının kenarından fısıldayarak, "Ne istiyorlar?" dedi.

Tanrı başını eğip gülümsedi. "Onlarla birlikte çiçek yapmanı istiyorlar."

Lina, nasıl davranmasını gerektiğini bilemeyerek, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten," dedi Hades. Tanrıça'nın elini bıraktı. "Onların yanına git. Seni bekleyeceğim."

Bahar Tanrıçası olarak yanlarına gitmesi gerekiyordu. İş tanımında kesinlikle çiçek yapmak da olmalıydı. Orada durmuş, ne yapması gerektiğini düşünürken onlara katılmayı çok ama çok istediğini fark etti.

Sadece onlara dokun ve çiçeğin oluşmasını iste. Çiçek açacaktır, dedi iç sesi.

Çayırlığa yürüdü. Uzun çimenler hafifçe baldırlarına sürünüyordu. Ateşböcekleri mutlulukla cıvıldayıp, başdöndürücü halkalar hâlinde etrafında dönüyorlardı. Lina ne ota ne de çiçeğe benzeyen bir yeşilliğe yaklaştı. Biraz duıaksadıktan sonra, çiçek

açmasını ne kadar çok istediğini düşünerek, geniş ve düz yapraklara parmak uçlarıyla hafifçe vurdu. Havai fişek gösterilerini andıran parlak bir ışık yağmuru altında, bitkinin ortasından muhteşem bir beyaz çiçek açtı.

Eğilip çiçeğin farklı kokusunu içine çekti. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Gençliğin ve yeni başlangıçların neşesi içini doldurdu. Hiç düşünmeden bedeninin sesini dinledi ve parmaklarının ucunda dönüp küçük bir zıplamayla bir sonraki yeşillik kümesine ulaştı. Bu çiçeğe de hayat verip bir diğerine geçerken ateşböcekleri bir ışık halkası hâlinde bedenini sardı.

Hades çayırlığın köşesinde durmuş, gözlerini ondan ayırmıyordu. Nasıl bu kadar sevgi dolu olabilirdi? Ona sahip olabilmek ve sonunda gerçek aidiyete ulaşabilmek için vahşi bir istek duydu; defalarca tanık olduğu, ruh ikizlerinin gözlerinden yansıyan aidiyet.

Dönüyor, dans ediyor ve *narcissus* çiçeklerinin açması için sesleniyordu. Aynısını ona da yapmıyormuydu sanki? Ölülerin Efendisi, aşka karşı bağışıklık kazandığını düşünen Tanrı, Bahar Tanrıçası'na âşık olmuştu. Ne kadar aptalca veya ironik olursa olsun, bu gerçekti. Ve bitmesini de istemiyordu. Kararım vermişti. Aşk hayaletlerini seyretmekten fazlasını yapacaktı; aşkı kendisi de denemek istiyordu.

Yanmasını umarak göğsünü ovuşturdu, ama bir şey hissetmedi. Persephone bedenini acıtıp, kan akışını hızlandırsa da öfkesini alevlendirmiyordu. Durup, en son ne zaman göğsünde bir yanma hissettiğini düşündü. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Onu gücendirdiği ve yemeği terk ettiği geceydi. Ondan sonra hiç olmamıştı. Gülümsedi. O sadece ilkbaharın soluğu değil, aynı zamanda yıpranmış bir ruhun ilacıydı. Belki de artık yalnızlığının sona erme zamanı gelmişti.

Lina, Hades'in bakışlarını üzerinde hissetti ve bir *narcissus* çiçeği daha oluşturduktan sonra dönüp ona baktı. Çayırlığın köşesinde, uzun, esmer ve sessiz bir şekilde durup ona bakması kanını heyecanla dolduruyordu.

Ama neden hep sadece onu seyrediyordu? Birden Lina onun için daha fazlasını istedi. Aklına harika bir fikir geldi. Buraya geldiğinden beri bakirelerle ve orman perileriyle gülüp oynuyordu. Şimdi sıra kesinlikle Hades'teydi. Mutlulukla gülümseyip dans ederek, beraberinde ışıltılı bir ateşböceği sisiyle yanına gitti. Elini tuttu.

"Hadi! Benimle birlikte çiçek yap."

Hades'in gözleri üzüntüyle gölgelendi. "Ben Ölülerin Tanrısı'yım. Hayat veremem."

Lina kolundan çekiştirerek, "Sana yardım edersem yapabilirsin," dedi, hissettiğinden daha büyük bir güvenle.

"Hayır, ben..." İçini çekti. "Persephone, sana hiç karşı koyamıyorum." İstemeden de olsa Tanrıça'nın onu çayırlığa doğru sürüklemesine izin verdi.

Lina, Hades'i, parıldayan ateşböceği sisinin arasından, henüz *narcissus* olmamış bir yeşilliğe doğru götürdü. Hades'i arkasına alıp, kolları arkadan bedenini saracak şekilde ellerini tuttu. Sanki az önce top atmış gibi parmaklarını kocaman açtı.

"Parmaklarım benimkilerle birleştir." Hades'in ona bu kadar yakın olması sesinin kısık bir mırıltı gibi çıkmasına neden oldu. "Ve *narcissus*'un çiçek açmasını ne kadar çok istediğini düşün."

sine izin verdi. *Narcissus*'un açmasını gerçekten istiyordu, ama ondan daha çok, Tanrıça'ya sahip olmayı, onun hep yanında olmasını ve bir sonsuzluk boyu süren yalnızlığını dindirmesini istiyordu.

Persephone'nin bedenindeki sihir kendi bedeniyle birleştiğinde parmaklarında bir karıncalanma hissetti. İnanmayan gözlerle, birleştirdikleri ellerinin arasından muhteşem *narcissus* çiçeğinin ortaya çıkmasını seyretti.

Lina neşeyle bağırdı; dönüp Hades'e baktığmda yüzü mutlulukla parlıyordu. "Başardık!"

Hades onu kollarına alıp alev alev yanan gözlerinin içine baktı. "Birlikte, Persephone. Bahar Tanrıçası olmadan yapamazdım. Dünyamı seninle paylaşmanın bana verdiği zevki anlatabilecek kelimeleri bulabilmeyi isterdim."

Sesi ciddi, ifadesi içtendi ve Lina onun gözlerinde kaybolduğunu hissetti. Hades kısa bir öpücükten, hatta kısa bir ilişkiden çok daha fazlasını bekliyordu. Küçük bir şaka yaparak ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Onunla beraber olmayı en az onun kadar çok arzuluyordu. Bedenini Hades'in sertleşmiş erkeklik organına bastırıp onu öptü.

Hades birdenbire öpüşmeyi durdurdu. Alnını alnına dayayıp nefes alışım kontrol etmeye çalıştı. Onu tekrar çimenlere yatırıp taciz etmeyecekti. Persephone bundan fazlasını hak ediyordu. Ona verebileceği her şeyi hak ediyordu.

Nazikçe alnını öperek, "Çok geç oldu. Artık saraya dönmeliyiz," dedi.

Tanrıça ona baktı. "Yorgun değilim."

"Ben de."

"Ve günü sonlandırmaya da hazır değilim."

"Öyleyse sonlandırmayalım." Hades derin bir nefes aldı. "Henüz özel konutumu görmedin. Görmek ister misin?"

Lina onun bunu istemekte ne kadar zorlandığını fark etti. Kalbi hızla atmaya başladı; aslında ona ait olmayan bir beden-

deki, onun olmayan kalbi. Ama ruhu kendisinindi ve Hades'i arzulayan sadece bedeni değildi. Onun tatlılığım, espri anlayışını seviyordu. Kahkahasının sesini seviyordu. Gücünü, ihtirasını ve âlemindeki ruhlarla ilgilenirken gösterdiği şefkati ve bilgeliği seviyordu. Yanağına dokundu ve gerçeği kendine itiraf etti. Ona âşıktı.

"Evet. Çok isterim."

Hades'in yüzü önce neşe, sonra da arzuyla doldu ve eğilip onu bu sefer sert ve hızlı bir şekilde tekrar öptü. Sonra istemeye istemeye Tanrıça'yı bırakıp elini tuttu ve yürümeye başladılar. Lina arkasında çok tiz bir vızıldama sesi duydu ve Hades'le birlikte dönüp baktılar.

Ateşböcekleri kocaman bir grup hâlinde çayırlığın köşesinde uçuşuyordu. Hepsi de Lina'ya doğru dönmüştü.

Tanrı güldü. "Persephone geri gelecek. Ölüler Diyarı'ndan ayrılmıyor."

Çılgınca vızıldamaları bir nebze azaldı.

Lina onları rahatlatmak için, "Geri gelip sizinle daha çok çiçek yapmayı isterim," deyince vızıltıları mutlu cıvıldamalara dönüştü. Lina ve Hades gülümseyerek yollarına devam etti. "Benden bu kadar hoşlanmaları çok güzel."

"Tüm âlemim sana bayılıyor, Persephone."

Lina başını kaldırıp ona baktı. "Sadece âlemin mi?"

değil."

Lina elini sıkarak, "Güzel," dedi.

Ağaçlıkların arasından süs bahçesine girdikleri an Lina bir hıçkırma sesi duydu.

"Biri ağlıyor." Hafif karanlığın içinden etrafa dikkatlice bakarak, kim olduğunu bulmaya çalıştı.

"Orada," dedi Hades.

Sarayın önünden geçip Elysia'nın içine doğru uzanan önlerindeki yolu işaret ediyordu. Lina yolun köşesinden hayal meyal, insan boyutlarında bir parıltının geçtiğini gördü.

"Sanırım neler olup bittiğine bakmamız lazım." Başını kaldırıp Tanrı'nın onaylamasını bekledi. "Öyle değil mi?"

"Evet. Elysia'daki bir ruhun ağlaması gerçekten garip," dedi Hades ışığa doğru ilerlerken. "Ölüler, Yaşayanlar Dünyası'ndaki ailelerini ve sevdiklerini özleyebilirler, ama Styks üzerinden Elysia'ya ulaştıklarında ruhları neşeyle ya da en azından huzurla dolar. Yaşayana duyulan özlemi dindirmek -ya da en azından tüm ayrılıkların geçici olduğunu anlama kabiliyeti- ölümlülerin ruhlarda mevcuttur. Elysia'da sonsuza kadar var olma hakkını elde edenler bundan mutluluk duyarlar."

Biraz daha yakınlaştılarında parıltı şekillendi. Lina bunun uzun siyah saçları tepede toplanmış, balıketli, hoş ve genç bir kadın olduğunu görebiliyordu. Yolun köşesinde oturmuş, yüzü ellerinin arasında, öyle içten ağlıyordu ki yanına yaklaştıklarını bile fark etmedi. Lina içgüdüsel olarak Hades'in geride kalmasını işaret etti ve kadının yanına gitti. Tam omzuna dokunacakken ruhun garip bir şekilde yoğun bir bedeni olduğunu fark etti. Eğer yüzünde ölülerin bildik ışıltılı solgunluğu olmasaydı, Lina onun bir şekilde kaybolup, yanlışlıkla Ölüler Diyarı'na girmiş yaşayan bir kadın olduğunu düşünecekti.

"Tatlım neyin var?" diye sordu yavaşça.

Kadın yerinden sıçradı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp, telaşlı kahverengi gözlerini Lina'ya dikti. O anda

Tanrıça'yı tanıdı ve başını eğerek onu selamlamak istedi. Ama Hades'i de fark edince elini ağzına götürdü. Bu sefer ona doğru eğilmek istedi ve sonunda hangi ölümsüze öncelik vermesi gerektiği konusunda şaşkına dönüp, ileri geri sallanmaktan başka bir şey yapamadı.

"Tanrıları rahatsız etmek istemedim!" diye haykırdı gözlerini silerek. Beceriksizce ayağa kalkıp, telaşla Lina'dan uzaklaşmaya çalıştı. "Lütfen beni affedin."

Lina, "Hayır," diyerek onu rahatlatmak için elini uzattı. Kadın, gergin bir şekilde irkilip duraksayarak, gözlerini Lina'nın eline dikti. Lina onun korkak bir fareye benzediğini düşündü. Derin bir nefes alıp yavru hayvanları rahatlatmak için kullandığı ses tonuyla, "Gitme. Bizi rahatsız etmedin. Hades ve ben yürüyüşe çıkmıştık ve senin ağladığını duyduk. Kızmadık, sadece endişelendik," dedi.

Kadın biraz rahatlamış gözüküyordu.

Hades, Eurydike için kullandığı hoş ve babacan ses tonuyla, "Adın ne?" diye sordu.

Ruh gergin bir şekilde ona baktı. "Alcetis."

"Neden ağladığını bize anlat, Alcetis," dedi Lina nazikçe.

Alcetis aşağıya bakıp kendi ayaklarına konuştu. "Çok yalnızım. Kocamı ve ailemi çok özlüyorum." Hıçkırıklarım engellemek için, elinin tersiyle ağzım kapatmaya çalıştı.

hun sözleri karşısında onun da şaşkınlığa düştüğünü gördü. Sonra başım yana eğip, dinleme pozisyonuna geçtiğim fark etti.

Bir anda gözleri koyulaştı ve ruhla konuşmadan önce dudaklarım birbirine bastırdı.

"Senin zamanın gelmemişti, Alcetis," dedi Hades üzüntüyle gölgelenmiş bir sesle.

Ruh çaresiz ve hıçkırıklarla dolu bir nefes daha aldı. "Hayır, gelmemişti. Ama gelmek zorundaydım."

Hades kaşlarım çattı. "Gelmek zorunda değildin. Bu senin seçimindi."

Alcetis yaşlarla sırılsıklam olmuş yüzünü kaldırdı. "Anlamıyor musunuz? Diğerlerine de sordu. Onlar gelmeyecekti. Ben gelmek zorundaydım."

Kafası tamamen karışan Lina, başını salladı. "Durun. *Anlayamıyorum.* Siz neden bahsediyorsunuz? Bir hata mı yapıldı?"

"Alcetis, Persephone'ye neden Ölüler Diyarı'na girdiğini anlat," dedi Hades.

Alcetis derin bir nefes alıp, kefeninin koluyla yüzünü sildi. "Sadece kısa bir süre önce evlendim. Kocamın adı Admetus." İsn söylediğinde ruhun ıslak yüzü aydınlandı, neredeyse gülür seyecekti. "Dün şafak vakti, kâhinler Admetus'un gün doğm; dan öleceğini söylediler. Kocam hemen Apollon'a yalvardı ve Işığın Tanrısı da yakarışını kabul etti. Kader, Admetus'un hayatını örmeyi bitirmişti, şafakta ölümlü ipleri kesilecekti. Ama kocam uzun zamandır Işık Tanrısı'nın gözdelerindendi ve Apollon onun ağlamalarını duydu. Admetus'a yeni bir kader bahşetti. Eğer bir başkası onun yerine ölmeyi kabul ederse bağışlanacaktı. Admetus önce, sağlıkları pek yerinde olmayan yaşlı anne ve babasına gitti, ama onlar kabul etmediler. Sonra erkek kardeşlerine gitti. Onlar da yerine ölmek istemediler. Ailelerine çok iyi bakacağım temin ederek en yakın arkadaşlarına sordu, ancak cevap hep aynıydı. Hiç kimse onun yerine ölmek istemiyordu. Çaresiz, eve dönüp kaderini beklemeye başladı." Alcetis duraklayıp dikkatle Lina'ya baktı. "Onun ölmesine izin veremezdim."

Hades dişlerini sıktı, ama konuştuğunda ses tonunda öfke yoktu. "Ve o da onun yerine ölmene izin verdi."

Ruh kocaman ıslak gözlerini Tanrı'ya çevirdi. "Ağlayıp üstünü başını paraladı. Üzüntüsü büyüktü."

"Ama seni durduracak kadar büyük değildi," dedi Hades.

"Başka şansım olmadığım anlamalısınız. Onun yerini almam gerekiyordu." Alcetis tekrar ağlamaya başladı.

Hades sanki koca bir yük sözlerini eziyormuş gibi ağır bir sesle, "Bu kadar yalnızlık ve acı duymanın nedeni bu. Senin zamanın gelmemişti. Yaşamının ipleri hâlâ örülüyor. Ruhun bunu biliyor ve bu yüzden huzur bulamıyorsun," dedi.

"Bu doğru olamaz," dedi Lina. "Ona bir bak; bedeni bile diğer ruhlarınkinden farklı."

"Çünkü o diğer ruhlardan farklı. Onun için belirlenmiş kaderinin dışında, farklı bir yerde."

"O zaman bence bunu düzeltmen gerek," dedi Lina kararlılıkla.

"Burada bulunmasının nedeni, çoğu zaman olduğu gibi, bir tanrının çok bencilce nedenlerle ölümlülerin yaşantısına karışması. Ölümlülerin hayatına karışılmaması gerektiğine inanıyorum."

"Ama o şu an senin âleminin bir parçası. Teknik olarak onun yaşantısına karışmıyor, işini yapıyorsun."

Hades dişlerini gıcırdatıp, "Persephone, en son bir ruhu tekrar Yaşayanlar Dünyası'na gönderme kararı verdiğin zamanı hatırlamıyor musun?"

Lina, Hades sanki onu tokatlamışçasına geri çekildi. "Bu farklı ve bu durumu görmeye dayanabilecek kadar kalpsiz olduğuna inanamıyorum." Sesi buz gibiydi.

"Ah, lütfen!" Alcetis kendini iki ölümsüzün arasına atıp dizlerinin üzerine çöktü. "Ölüler Diyarı'nın Kral ve Kraliçesi arasında bir kavgaya neden olmak istememiştim."

"Persephone için ne dedin sen?" diye sordu Hades hızlı ve sertçe. "Kim olduğunu söyledin?"

Ruh titreyerek cevap verdi, "Ona Ölüler Diyarı Kraliçesi dedim, ama ona bu ismi veren ben değilim, efendim. Yukarıdaki dünyada kendisine hep böyle diyorlar." Lina'ya utangaçça gülümsemeye çalıştı. "Artık sizinle birlikte hükümdarlık yaptığı biliniyor."

gerçekten de böyle mi adlandırmıştı? Hades'e baktığında, onun da kendisine bakmakta olduğunu gördü. Gözleri alev alevdi ve yüzü açık bir neşeyle yanıyor gibiydi. Konuştuğunda, Lina bakışlarım ondan alamadı ve bir an için nefes almayı unuttu.

"Kararım bildir, Persephone. İsteğinin önünde saygıyla eğiliyorum."

Ve sonra, önünde belli belirsiz eğildi. Lina gözlerini ondan ayırmaya çabaladı. Sarsılmış bir şekilde Alcetis'e gülümsedi. "Öyleyse kararım, ölümlülerin dünyasına geri dönmen ve kocanın senin kaderim yaşamaya son vermesi. Kocana artık kaderinin yeni ipler öreceğini ve bu ipleri izlemeye devam edebileceğini söyle."

Alcetis mutluluk dolu bir çığlık atarak ayağa kalktı ve Lina'nın elini tutup öptü; sonra da ıslak yanağına götürdü. Parıldayan gözlerle Lina'ya baktı.

"Teşekkürler, Ölüler Diyarı Kraliçesi. Çocuklarım ve çocuklarımın çocukları sonsuza dek, her ilkbaharda size kurbanlar sunacaktır."

"Çok naziksin, ama benim için toprağa biraz şarap ve bal dökmeniz yeterli. Kanlı kurbanları sevmem," dedi Lina çabucak.

Alcetis yerlere kadar eğildi. "İyilikseverliğinizi her zaman hatırlayacağım, Tanrıçam."

Bölüm Yirmi Bir

Alcetis, onu ölümlü dünyaya geri götürecek olan yolda gözden kaybolunca, Hades bir anda sessizleşti. Lina gözünün ucuyla onu izliyordu. Elini tutuyordu, ama yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bu hâli Lina'nın sinirlerine dokundu. Hâlâ odasına mı gidiyorlardı? Ona Ölüler Diyarı Kraliçesi denildiğini duyduğunda verdiği tepkiyi yanlış mı anlamışta? Şiddetli bir sevinç olarak gördüğü duygu başka bir şey olabilir miydi? Öyleyse kesinlikle karşı olduğu bir karar almasına nasıl izin vermişti? Zihninde âdeta ateşböcekleri uçuşuyordu.

Saraya arka avludan girdiler ve Lina'nın odasının tersi yönde, sola doğru döndüler. Yemek salonunun girişini geçtiler. Sonunda Hades, üzerinde şaha kalkmış Orion'un ve Büyük Salon'daki miğferin oyulu olduğu devasa bir kapının önünde durdu.

Lina gergindi ve kapıyı gösterdi. "Orion'un iyi bir kopyası. Çok vahşi gözüküyor."

Hades homurdandı. "Sanırım yeni bir kopyaya ihtiyacımız var; onu Tanrıçasına tatlı tatlı kişnerken gösteren bir kopyaya."

Yaptığı şakayla rahatlayan Lina, omzuyla muzipçe onu dürt-

tü. "Hadi ama, o hâlâ korkunç at olarak biliniyor. Eurydike kesinlikle ondan çok korkuyor."

Hades başını salladı. "Korkarım sert ve yalnız bir canavar olarak yaptığı ün sonsuza dek yok oldu." Ona dönüp çenesini tutarak yüzünü yukarı kaldırdı. "Ama onun umurunda değil. Kazancı kaybettiğinden çok daha fazla." Yavaşça dudaklarından öpüp mırıldandı. "Odamda bana eşlik edecek misin?"

"Evet." Lina'nın midesi kasılmıştı.

Hades devasa kapıyı açtığında, Tanrı'nın özel dünyasının içine giriverdi. İlk gözüne çarpan, odanın ortasındaki muazzam yatak oldu. Üzerinde, etrafına gösterişli katlar hâlinde dökülen hafif ve ince ipekli kumaştan bir cibinlik vardı. Kalın beyaz çarşafları, yatağı gökyüzündeki yerini kaybetmiş bir buluta benzetmişti. Gösterişli, seksi ve çok ama çok davetkârdı. Lina yatağa bakmanın hayal gücünü harekete geçirdiğini fark edince, yanaklarının kızarmaya başladığım hissetti.

Gözlerini hızla yataktan ayırıp, kubbe şeklindeki tavandan sarkan etkileyici bir çift avizeye çevirdi. Siyah camdan yapılmışa benziyorlardı ve yüzlerce mumdan yansıyan ışık, sıra dışı avizenin üzerinde âdeta dans ediyordu.

"Avizelerin her zaman çok güzel. Bunlar gerçekten de siyah camdan mı yapılmış?"

"Obsidiyen." Elini bilerek sırtının en dar kısmına bastırıp, onu odanın içine doğru götürdü. "Kesilip, cilalandığında cama benzer gerçi."

Lina gülümsedi. "Özellikleri nedir? Odan için seçtiğine göre çok özel bir taş olmalı."

"Obsidiyen, koruma, sezgi ve huzurun taşıdır." Titreyen ışığa baktı. "Ve ben bu taşı çok rahatlatıcı buluyorum."

Lina geniş odanın geri kalan kısmını işaret ederek, "Hmm... Renk düzenine kesinlikle uyum sağlıyor," dedi. Odadaki hâkim renkler siyah, beyaz ve gümüş rengiydi. Ama sanki Tanrı açık ve koyu renkleri rahatlıkla bütünleştirmenin bir yolunu bulmuş gibi, renklerin çarpıcı farklılıkları birbirleriyle uyum sağlayıp odanın soğuk ve ciddi görünmesini engellemişti.

"Şarap ister misin?" diye sordu Hades. Gergindi ve kalp atışlarını duyup duymadığını merak ediyordu.

Persephone başım sallayınca saten kaplı iki koltuğun arasındaki alçak sehpaya yönelerek, önceden açılıp buz kovasına konulmuş bir şişedeki şaraptan iki kadeh doldurdu.

Lina gülümseyerek teşekkür edip, altın rengi sıvıyla dolu kadehi aldı. Lezzetini hissettiğindeyse gülümsemesi genişledi.

"Ambrosia!"

"Ambrosia'yı çok sevdiğine dair söylentiler var." Dudakları seğirdi.

"Bazen gereğinden fazla sevdiğime dair söylentiler de var."

"Bu bizim sırrımız." Gülümsedi. Sonra boğazım temizleyip kadehini Tanrıça'ya kaldırdı. "Yeni başlangıçlara."

"Yeni başlangıçlara," diye tekrarladı Lina kadehini onunkine dokundurarak. İçkilerini yudumlarken gözleri birbirine kilitlendi.

Hades kadehini sehpaya bıraktı. Hiç tereddüt etmeden Lina da aynısını yaptı. Esmer Tanrı derin bir nefes aldı. Ardından iyice yanma sokulup onu kollarının arasına aldı.

"Aklımı başımdan alıyorsun, Persephone. Seni düşünmeden bir an bile nefes alamıyorum."

İstekli bir öpücükle Tanrıça'nın dudaklarım hapsetti. Vücutları birleşti. Lina sadece, *ah-çok-şükür-en-sonunda,* diye düşüne-

bildi. Hades'in sertliği bedeninde nabız gibi atıyor, Lina'nın kanı ateş gibi yanarak ona karşılık veriyordu. Ellerini Tanrı'nın deri kitonunun üzerinde gezdirdi ve duyduğu hayal kırıklığıyla küfretmek istedi. Bu şeyi üzerinden nasıl çıkartabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tanrı'nın derin öpüşleri kanım kaynatırken, sonunda deri kitonu alttan vücuduna bağlayan kayışları buldu. Kayışları çekiştirerek gevşetti ve parmaklarını arasından sokup belindeki ve karnındaki güçlü kasları okşadı.

Hades, Tanrıça'nın ağzının içinde inledi. Vücudunu sıkıca kendi vücuduna bastırırken, bir yandan da elleriyle kıvrımlı kalçalarım kavradı. Tanrıça'nın sürtünerek karşılık verdiğini hissedince bedeni ateş gibi yanmaya başladı. Lina onu tahrik edercesine alt dudağını yavaş yavaş ısırıyordu.

Ardından başını geriye atıp Tanrı'nın gözlerine baktı.

"Beni yatağa götür, Hades," dedi nefes nefese.

Hades kuruyan boğazını rahatlatmak için yutkundu ve başını salladı. Sonra onu yatağına götürdü. Onun için ipekli perdeleri açtı, ama kendisi yatağa girmedi. Yastıklarının arasına uzanmış Persephone çok güzel ve inanılmaz çekici gözüküyordu. Hades'in duraklamasına şaşıran Tanrıça gülümseyerek soru sorar gibi ona baktı.

"Önce sana bir şey söylemem lazım." Hades'in sesi yaşadığı yoğun duygularla kalınlaşmıştı. "Daha önce bunu hiç yapmadım."

"Yani daha önce yatağına hiç kadın girmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Daha önce buraya hiç ölümlü kadın getirmediğim doğru, ama daha önce yapmadığım şeyler sadece bununla sınırlı değil."

Lina'nın gözleri büyüdü. "Daha önce hiç sevişmedin mi?"

Hades kendim zorlayarak gergin bir kahkaha attı. "Daha önce seviştim, sadece bir tanrıçayla hiç sevişmedim."

Lina doğruldu. İçinde bulundukları durumdaki ironiyi ona itiraf edebilmeyi isterdi. Hades'i rahatsız eden şey, midesinde sanki bir sürü kelebek kanat çırpıyormuş gibi hissetmesine neden olan şeyle aynıydı.

"Aslında ben de uzun zamandır biriyle beraber olmamıştım." Uzanıp eline dokundu. Tanrı parmaklarım eline doladı. "Ve hiçbir tanrının bana senin gibi hissettirmediğine yemin edebilirim."

Hades yanına oturup, birleştirdikleri ellerine baktı.

"Alcetis senin için Ölüler Diyarı Kraliçesi dediğinde tarifsiz bir gururla doldum. Başkalarının senin bana ait olabileceğini, benim yanımda hükümdarlık yapmaktan mutluluk duyabileceğini düşünmesi... Bundan daha mutluluk verici bir şey düşünemiyorum."

Lina derin bir nefes aldı. "Ölüler Diyarı Kraliçesi olarak adlandırılmaktan gurur duyarım, ama bilemiyorum..." Demeter'e verdiği sözle Hades'e gerçekleri anlatma ihtiyacı arasında bocaladı.

Tanrı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şimdilik bu düşüncenin sana itici gelmediğini bilmek bana yeter. Geri kalanı zaman halledecektir."

Lina ellerini tuttu. "Senin bu harika âlemin nasıl itici gelebilir ki? Buraya bayılıyorum," dedi boğuk bir sesle.

Hades'in gülümsemesi baş döndürücüydü ve Lina diğer tanrıların nasıl olup da onu böyle göremediklerini merak etti. I Şirden öyle görmedikleri için sevindi. Eğer nasıl biri olduğunu

anlasalardı ona ait olmazdı; diğerlerine benzerdi. Hades onu nazikçe öpse de kollarındaki kasların şişkinliğinden, bedenini saran gerginliği hissedebiliyordu.

Tanrı nefes nefese olduğu için, boğuk bir sesle konuştu. "Sana nasıl zevk verebileceğimi göster bana. Sadece seni düşünmek, tenini bir an için görmek bile kanımı kaynatıyor. Ama ihtirasın kadınlar için bu kadar basit olmadığını biliyorum." Gergin sinirlerine rağmen küçük bir kahkaha atmayı başardı. "Ve sınırlı deneyimlerimle bile tanrıçaların tanrılara göre gerçekten çok daha karmaşık olduklarını öğrendim. İhtirasım nasıl ateşleyebileceğimi öğret bana, Persephone."

Lina'nın ağzı kurudu ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde Hades'in gözlerini dudaklarına diktiğini görmek içini zevkle titretti.

"Soyunarak başlayabilirsin," dedi nefes nefese.

Hades hiç tereddüt etmeden zaten gevşetilmiş olan kitonunu çıkarttı, altındaki kısa tuniği ve demir ocağındayken de üzerinde olan, Lina'nın çok baştan çıkarıcı bulduğu keten peştemali çözdü. Tüm giysilerini çıkartmış, çırılçıplak karşısında duruyordu. Muhteşemdi. Teninin yoğun ışıltısı kaslarını ortaya çıkarıyor, daha esmer ve daha egzotik görünmesine neden oluyordu. Hiç bu kadar güzel bir erkek görmemişti. Gözlerini vücudunda dolaştırdığında soluğu boğazım tıkadı. Çoktan sertleşmişti bile.

Şu an bir tanrımn gücünün kendi idaresi altında olduğunu fark edince, içi baş döndürücü bir keyifle doldu. Ayağa kalkıp ellerini çıplak göğsüne koydu. Sonra göğüs ve kollarındaki sert, belirgin çıkıntıların tadına vararak yavaşça teninde gezdirdi. Ellerini kasıklarına doğru indirdiğinde bedeninin ürperdiğini hissetti.

"Tüm kadınların hoşuna giden şey, dokunuşlarının uyarıcı

olduğunu bilmektir," dedi boğuk bir sesle. "Bedenlerimiz sizinki kadar güçlü olmasa da bir erkeği küçük bir dokunuşumuzla titretip inletebileceğimizi bilmek bize haz verir."

Sertleşmiş erkeklik organım eline alıp yavaşça okşamaya başladı. Hades'in boğazından neredeyse acı dolu bir inilti koptu.

Lina baştan çıkarıcı bir alaycılıkla gülümsedi. "Canını mı yakıyorum?"

"Hayır!" Güçlükle nefes alıyordu. "Tek bir dokunuşunla beni öldürebileceğini bildiğim hâlde... Tek ihtiyacım olan şey seni düşünmek... seni görmek... seni koklamak ve sonra bana dokunman için yanıp tutuşuyorum."

Lina'nın vücudu bu sözleriyle alev alev yandı. Onu bırakıp, elbisesini tutan sol kolundaki bağcığı çözdü. Üzerindeki giysiyi çıkartınca göğüsleri çırılçıplak ortaya çıktı. Bir dakikadan kısa sürede kalçalarının üzerindeki bağları gevşetti ve üzerindeki kumaş kayarak yere düştü. Sonra da Hades'in kollarına girdi.

Öpüşmelerinin arasında, "Ne kadar sıcaksın. Teninin dokunuşunun yarattığı duyguya bayılıyorum," dedi.

Hades elleriyle kalçalarının kıvrımlarını keşfederken, dudaklarına, "Seni arzulamak bana yanıyormuşum gibi hissettiriyor," diye fısıldadı. Sonra dönüp kendini yatağa bıraktı ve onu da üzerine doğru çekti. "Bana daha fazlasını göster, Persephone. Seni de nasıl ateşlendirebileceğimi öğret bana."

Lina üzerinden yana kaydı ve yan yana, birbirilerinin yüzlerine bakarak yattılar. Nereden başlayacağım bilemiyordu. Şimdiden kendini o kadar sıcak ve ıslak hissediyordu ki neredeyse onu üzerine çekecekti. Sonra derin bir nefes alıp, bu dürtüyü uzaklaştırdı. Hayır, o eski kocası veya diğer ilgisiz sevgilileri gibi değildi. Bu seferki farklı olacaktı. Hades farklıydı. Onda her ka-

dinin arzu ettiği şey vardı; ona gerçekten zevk vermek isteyen ve bu zevki hissetmesi için onu dinleyip, öğrenmeye hevesli bir adam. Tek yapması gereken, arzuladığı şeyi ona göstermekti.

Ve bu tahmin ettiğinden çok daha zordu. Neyi arzuluyordu? Gözlerini kapatıp düşüncelerini toparladı. Tüm hayatı boyunca kendi zevki kadar onun zevk almasını da önemseyen, ona değer veren bir adam istemişti. Hem kendine hem de Hades'e karşı dürüst olmalıydı. Daha önceki sevgilileriyle beraberken ördüğü duvarları yıkmalıydı. Titredi. Hazırdı. Gözlerini açtı.

Boynunun omzuyla birleştiği noktaya hafifçe dokundu ve utangaç bir ses tonuyla, "Benim için önemli olan küçük detaylardır. Mesela buramdan öpülmesinden hoşlanırım," dedi.

Hades dirseklerinin üzerinde doğrulup, boynundaki kıvrımı öpmek üzere eğildi. Bedenini nazikçe öpüp ısırırken dilini de hassas bölgelerde gezdiriyordu.

"Öperken beni okşaman da hoşuma gider. Bedenimin dokunuşlarına alışmasına izin ver," diye fısıldadı Lina.

Nefes alıp verişi hızlandığında Hades, omuzlarının baştan çıkarıcı çizgisinden aşağılara kayıp, göğüslerini nazikçe avuçladı.

Yumuşak tepecikleri öpücüklere boğarken Lina, "Ah, evet, orası da," diye inledi.

"Göğüs uçlarını yalayıp öpmem hoşuna gider mi?" Hades'in sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

"Evet," diyerek ellerini koyu renkli saçlarının içine geçirdi.

Hades bir yandan göğüslerini emerken bir yandan da ellerini aşağılara doğru kaydırdı. Önce kıvrımlarına bastırarak bacaklarım okşadı. Küçük detaylara önem vermediğini söylediğini hatırlayıp, dizinin arkasındaki kadife gibi yumuşak bölgeyle oy-

nadı. Sonra bedenindeki keşfedilmemiş ipuçlarını izleyerek, kasıklarının arasında ateşli daireler çizmeye başladı. Lina, Tanrı'nın elini vajinasına doğru yönlendirip, hassas bölgesini nasıl okşaması gerektiğini gösterdi ve dokunuşları ritmik bir hâl aldıkça ona cesaret verici sözler fısıldadı.

Doyuma ulaşması hızlı ve şiddetli oldu. İçinin derinliklerinden kopup tüm vücudunu saran mükemmel zevk dalgasıyla birlikte Hades'in ismini haykırdı.

Hades onu kendine çekti. Tanrıça'da yarattığı böylesi ihtiraslı bir tepkinin şaşkınlığı içinde bir an kendi arzularım unutmuştu. Mutlulukla haykırmak istedi. Onun kim olduğunu biliyordu ve onu arzulamış, kendini ona teslim etmişti.

Lina gözlerini açıp ona baktı. Tanrı ona gülümseyip yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. Daha nefes alıp verişi normale dönmeden yeniden öpüşmeye başladılar.

"Sanırım en iyi sevişme karşılıklı zevk alınandır," dedi Lina nefes nefese, onu tekrar yatağa iterken. "Bu bir alıp verme dansı; her ne kadar eşinin aldığı zevk senin zevkin olsa da, kendi arzu ve ihtiyaçlarını ihmal etmemen gerekir."

Kaslı vücudunu okşayıp öperek nefesi kesilene dek teninin tuzundan tattı. Tanrı'nın bedeni terle parlamış ve ihtirasım kontrol etmek için çabalarken tüm kasları gerilmişti. Lina kollarını hızlıca ona doladı.

"Artık geri çekilme. Seni içimde istiyorum ve tüm ihtirasım hissetmek istiyorum."

Hades hırıldayarak Tanrıça'nın üzerine çıktı. Elleriyle destek alarak doğruldu ve içine girerken gözlerine baktı. Tanrıça'nın ıslak ateşi onu sarmaladı ve serbest kalmak için kuduran patlamayı geri çekme iradesini yok etti. Ona sahip olmak fantezilerin-

den, hayal edebileceği her şeyden daha güzeldi. Kontrolünü tekrar sağlayabilmek için bir an hareketsiz kaldı. Sonra Tanrıça inleyerek kendini yukarı kaldırdı ve Hades sadece ve sadece onu hissedene dek kendi arzusunu onunkiyle birleştirdi. Tanrıça'nın ritmik kasılmalarını hissettiğinde kontrolünü bıraktı. İçine yayılan zevk kasılmalarıyla birlikte, sürekli aynı kelimeyi söyleyerek yüzünü saçlarına gömdü.

"Persephone..."

Lina, tatlı ve bildik bir kokuyla uyandı. Hades yatağın kenarında durmuş, gülümsüyordu. Belinin altına dolanmış daracık peştemal dışında çıplaktı. Bir elinde bir bardak soğuk altın sıvı,, diğer elindeyse ipekli bir giysi tutuyordu.

"Günaydın," dedi Lina uykulu bir sesle.

"Günaydın. Susamış olabileceğini düşündüm." Elindeki kri tal kadehi işaret etti. "Ayrıca Eurydike sana bunları getirdi." O) ızunun üzerinden, narla ve ağız sulandırıcı peynir ile ekmek çe itleriyle dolu masayı işaret etti.

Lina onun, sanki yatağında her zaman bir tanrıça görmeye alışıkmış gibi gözükmeye çalışarak gergin bir şekilde yanında durmasından daha sevimli bir şey düşünemiyordu.

"Teşekkür ederim." Kalkıp gerindi. Yatak çarşafı beline düşünce, tanrı çıplak göğüslerini âdeta gözleriyle yiyip yuttu. Hades büyülenmiş bir şekilde kadehi masaya koyup önünde diz çöktü ve göğüslerini avuçlarının içine alarak, uçlarını öptü. Dokunuşu nazik de olsa Lina irkilmesine engel olamadı. Bedeni inanılmaz bir şekilde tatmin olmuştu, ama canı çok yanıyordu.

Tanrı geri çekildi. "Canını mı yakıyorum?"

"Sadece biraz... hasassım. Bir gecede yedi kere, şey, pek alışıldık bir şey değil."

Hades ipekli giysiyi Tanrıça'nın omuzlarına örtüp saçlarım düzeltirken kızardı. Persephone gerçekten de dağılmış gözüküyordu ve boynunda kırmızı bir ısırık lekesi vardı. Ona çok mu sert davranmıştı? Dün akşam ona zevk verdiğini düşünmüştü, ama bu sabah neredeyse üzgün görünüyordu. Tanrıça dikkatlice ayağa kalkıp elbiseye sarındı. Tanrı aşkına! Onu incitmiş miydi?

Lina ona şaşkın bir bakış fırlatıp masadaki yemeklere saldırmadan önce yavaşça oturdu. Fiziksel rahatsızlığı karşısında Tanrı'nın ne kadar çok irkildiğini fark etmemişti. Hades deneyimsiz bir aptal olduğunu düşünerek sessizce kendi kendini lanetliyordu.

Lina yemek yediğinde enerji düzeyinin normale döndüğünü ve yıpranmış vücudundaki ağrıların dağılmaya başladığını hissetti. Keyfinin yerine gelmesi karşısında Hades'in gerginliği de uçup gitti ve birbirlerini kendi tabaklarındaki yiyeceklerle besleyerek iki sevgili gibi diz dize kahvaltı yaptılar.

Tam Hades ona tavandan nazikçe sarkan avizeleri nasıl tasarladığım anlatacakken kapıya iki kez sertçe vuruldu.

"Evet! Girin," dedi Hades.

Elindeki kare şeklinde düz bir kutuyla Iapis içeri girdi. Önce Hades'in, sonra da Lina'nın önünde eğildi.

"İyi günler, Hades, Persephone." Gözleri fıldır fıldır dönüyor, mutluluk dolu gülümsemesini engellemeye çalışıyordu. "İstemiş olduğunuz şeyi getirdim, efendim." Kutuyu Hades'e uzattı.

"Harika. Teşekkürler, Iapis."

Lina, Iapis'i görünce uzun süredir Eurydike'yi ihmal ettiğini hatırladı ve birdenbire içini suçluluk duygusu kapladı.

"Iapis, Eurydike'ye benim için bir mesaj iletir misin?" diye sordu.

"Tabii ki, Tanrıçam."

"Ona çizmekte olduğu şeyi görmekten mutluluk duyacağımı söyle."

Iapis gülümsedi. "Bu çok hoşuna gidecek, Tanrıçam."

"Güzel. Gün içinde çizimlerini odama getirmesini sağla. Ve lütfen yarattıklarını ve onu görmek için sabırsızlandığımı söyle. Son zamanlarda onu çok özledim."

Lina bir an için, eğilip gülümseyerek odayı terk etmesinden önce Iapis'in yanaklarında ispiyoncu bir kızarıklık gördüğünü düşündü.

"Keyfi kesinlikle yerinde," dedi Lina masada parmaklarıyla bir ritim tutturarak.

Hades elini öperek, "Benim mutlu olduğumu görmek hoşuna gidiyor," diye yanıtladı.

Lina kendisinin de Iapis gibi aptalca sırıttığını fark etti. Sonra zihnini toparladı.

"Neşeli ifadesinin tek nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Onunla ilgili seninle konuşacaktım."

Hades kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım Eurydike'ye ilgi duyuyor," dedi Lina.

Hades'in sırıtışı ona eli kurabiye kavanozunun içindeyken yakalanmış küçük bir çocuğu anımsattı. "Sanırım haklısın."

"Öyleyse niyetini bilmek isterim," dedi Lina kararlılıkla.

Birden Hades'in ifadesi ciddileşti ve başını salladı. "Anlıyo-

rum. Tabii ki kaygılanıyorsun. Sanırım Iapis adına konuşabilirim. Küçük ruhu kesinlikle çok önemsiyor."

"Ona yeterince dikkatli davranmasını sağlayacak mısın? Zor bir dönem geçirdi. Bir kadının incindikten sonra tekrar sevebilmesi zordur."

Hades nazikçe yanağına dokunurken birden Tanrıça'nın sadece sadık ruhu kastedip etmediğini merak etti.

"Bana güvenebilirsin. Her zaman. Eurydike'yi sanki Bahar Tanrıçası oymuş gibi gözeteceğim."

"Teşekkür ederim, lapis'i sevmediğimden değil; seviyorum. Sadece Eurydike için endişeleniyorum."

"Sen, sevenlerini gözeten iyi kalpli bir tanrıçasın," Hades elinde tuttuğu kare kutuya baktı. Kutuyu masanın üzerinden Persephone'ye uzattı.

"Bu ilk geldiğin gece senin için hazırladığım bir şey. Uyuyamamıştım. Tek düşünebildiğim sen, gülüşün ve gözlerindi." Kutuyu açmasını işaret etti.

Kutunun küçük kancası kolayca açıldı ve Lina kapağım kaldırdı. İçindeki siyah kadifenin üzerinde zarif, gümüş bir zincir ve zincirin ucunda da nefis bir *narcissus* çiçeği şeklinde oyulup cilalanmış bir ametist taşı duruyordu.

Lina gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ah, Hades! Bu şimdiye kadar bana verilen en güzel şey."

Hades ayağa kalktı, kolyeyi kutusundan çıkartıp boynuna takmak üzere Tanrıça'nın arkasına geçti. Kolye tam göğüslerinin yuvarlaklığının başladığı yerde duruyor ve mükemmel görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Her zaman sevgiyle taşıyacağım."

Tanrı onu kollarının araşma aldı. "Onu yaptığım gece büyük

bir boşluk ve özlem içerisindeydim, ama şimdi sen yanımdasın ve içimdeki kara delik artık yok. Ölümlüler çok iyi düşünmüş; sen Ölüler Diyarı Kraliçesi'sin. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Ölüler Diyarı'na ve efendisinin kalbine sonsuz bir Bahar getirdin. Sana âşığım, Persephone."

Lina'nın gözlerinde biriken yaşlar akmaya başladı ve hiçbir şey söyleyemedi.

Hades yanaklarını eliyle sildi. "Neden ağlıyorsun, sevgilim?"

"Her şey çok karmaşık."

Hades'in kaşları çatıldı. "Bahar Tanrıçası olduğun için mi?"

"O da bir parçası."

"Bana doğru söyle, Persephone. Ölüler Diyarı'nda kalamayacağın için mi ağlıyorsun?"

Tanrı ses tonunu kayıtsız tutmaya çalışsa da Lina gözlerinden yansıyan acıyı görebiliyordu.

"Seninle beraber olmak istiyorum," dedi kaçamak bir yanıt veriyormuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Öyleyse birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz bir zorluk olabileceğini düşünemiyorum."

Tanrıça'yı sıkıca kollarının arasına aldı.

Lina onun güçlü kollarının arasında, gözyaşlarının dinmesini umarak gözlerini sıkıca kapattı. Ağlamak hiçbir işe yaramazdı.

Onu seviyordu, ama bu onun bilmesi gereken gerçeklerin sadece küçük bir parçasıydı. Her şeyi anlatmak istedi. Anlatmalıydı. Ama bir söz vermişti ve önce Demeter'le konuşmalıydı.

Bölüm Yirmi İki

"Odasında olmadığım mı söylüyorsun?" diye haykırdı Hades, Iapis'e.

"Hayır, efendim. Tanrıça gitmiş."

"Eurydike nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır, efendim. Eurydike, Tanrıçasına bugün göstereceği resimlerle uğraşıyormuş."

Hades odanın içinde volta atıyordu. Persephone ona sıcak bir banyo yapıp sonra da biraz uyuyacağım söylemişti. Evet, biraz aklı karışmış gözüküyordu, ama Tanrıça'mn sadece yorulmuş olduğunu düşünmüştü. O günkü ölülerin isteklerini dinleme toplantısında aklı başka yerde olsa da, âleminin yönetimiyle ilgilenmeye çalışmış, Tanrıça'nın da kendine zaman ayırmak istediğini düşünmüştü. Ölülerin çoğu Persephone'yi görmeye gelmiş, Tanrıça olmadığı için de gözle görülür bir hayal kırıklığına uğramıştı. Çenesi kasıldı. Onları suçlamıyordu; kendisi de onu görmekten başka bir şey istemiyordu. Teninde kokusunu duyabiliyor, zihninde yumuşak sıcaklığım hâlâ hissedebiliyordu.

Nereye gitmişti? Ve neden ona haber vermemişti? Ne düşün-

müştü? Ellerini saçında gezdirdi. Yüzyıllar süren yalnızlığından sonra ihtirası çok güçlü olmuş ve ona karşı kaba davranmıştı. Belki de onu incitmişti.Veya belki de sevişmesi onu tatmin etmemişti. Onu diğer ölümsüz sevgilileriyle karşılaştırıp yetersiz olduğunu mu düşünmüştü? Yumruklarını sıktı. Başka bir tanrımn ona dokunduğunu düşünmek bile onu hasta ediyordu.

"Onu bul, Iapis," diye gürledi.

Iapis önünde eğilip, kayboldu.

Lina, *tamam*, diye itiraf etti kendi kendine; biraz tedirgindi. Alt dudağını ısırdı.

"Merdal Neden her şey kadar karmaşık olmak zorunda?" Orion sözlerini anlayabilmek için kulaklarını arkaya yatırdı ve hafifçe kişneyerek karşılık *verdi.*

"Onu seviyorum," dedi yüksek sesle. "O hâlde şimdi ne yapacağız?"

Ne yapması gerektiğini biliyordu; zaten o yüzden Orion'u da alarak Hades'ten gizlice kaçmıştı.

"Gerçi sanırım uydurduğum hikâye harikaydı," dedi Orion'a. "Ve eminim Iapis, Burydike'nin ona ağzına kadar doldurttuğu koca şarap tulumunun Kerberos için olduğunu öğrendiğinde fazla kızmayacaktır."

Üç başlı köpekten bahsettiğini duyan Orion tiksintiyle homurdandı.

"Ah, Kerberos o kadar da kötü değil. Belki gizli bir alkolik olabilir, ama en azından çok sevimli. Her neyse, en çok seni sevdiğimi biliyorsun." Atın parlak tüylerini okşadı. Orion başını kaldırıp yürüyüşünü yavaşlattı- Siyah yol, altlarında hızla akıyordu. Lina'nın sadık ışık topu sağ omzunda asılı durarak, atın

hızına ayak uyduruyordu. Uzaklarda, hayalet ağaçlarından oluşan korunun süt beyaz silüeti görünmeye başladı.

Hades'in yokluğunu henüz fark edip etmediğini merak etti. Fark etmediğini umdu, ama eğer onu arayacak olursa Eurydike, Persephone'nin Kerberos'a söz verdiği ziyafeti götürmeye gittiğini ve seyisler de Orion'u gezmeye çıkardığını söyleyeceklerdi. Hades endişelenmemeliydi. Endişe duymasını istemiyordu. Ona acı vermek istemiyordu.

Birlikte geçirdikleri gece Lina için yeni bir deneyim olmuştu. Hades onun içinde, şimdiye kadar sadece rüyalarının ve fantezilerinin birer parçası olan duyguları uyandırmıştı. Ve sadece seks değildi. İçini çekti. Öyle olsaydı üstesinden gelmek kolay olabilirdi. Onunla ihtiraslı ve şehvetli bir ilişki yaşayabilir ve ayrılma zamanı geldiğinde tatmin olmuş, kendinden memnun bir şekilde ayrılabilirdi.

Hayır, sadece seks değildi.

Ruh ikizlerinin anısı ve ona âşık olduğunu söylerken Hades'in yüzündeki ifade geldi aklına. Aynı kelimelerle karşılık vermek isterdi, ama -henüz- Demeter'le görüşene kadar ona karşılık verebilme özgürlüğüne sahip değildi. Bu durum kalbini kırıyordu.

Lina ona âşık olmayı düşünmemişti. Ölüler Diyarı'na iyi niyetle gitmişti; yerine getirmesi gereken bir görev vardı. O kadar. Romantizm, aşk veya seksle ilgilenmemişti. Ve dürüst olmak gerekirse Ölüler Diyarı bu üçünden birini bulabilmeyi düşüneceği en son yerdi. *Merda!* Demeter, Hades için aseksüel ve sıkıcı biri demişti. Lina gerçek Hades için çok hazırlıksızdı.

Orion hayalet ağaçlan korusuna yönelince, Lina hayvanın saten yelesinden bir tutamı parmağına doladı. Tam bir karmaşanın içindeydi. Onu seviyordu -bundan emindi- ama rahatsız

edici bir düşünce peşini hiçbir zaman bırakmıyordu. Onun yarandayken, ona dokunabilirken, gözlerinin içine bakarken onun da kendisini sevdiğini düşünmek kolaydı. Uçarı, genç bir tanrıçayı değil, *onu-,* Carolina Francesca Santoro'yu. Hem gerçek aşkın bedenden çok ruhla ilgili olduğunu söyleyen o değil miydi? O zaman gerçek bedeninin kırk üç yaşında bir ölümlü olması onun için neden önemli olsundu ki? Teoride önemli olmamalıydı.

Orion karanlık tünelden, yukarıdaki dünyadan sızan geniş aydınlığa doğru fırladı. Hades'e yalan söylediği inkâr edilemez bir gerçekti. Tanrı'yı ona âşık olması için kandırmak gibi bir niyeti olmasa da, Hades gerçeği öğrendiğinde ona inanacak mıydı? Onu anlayabilecek miydi?

Orion tünelden dört nala fırlayıp serin sabahın hafif aydınlığına çıktı. Lina Orion'u durdurdu, gideceği yönü bulup, atı Demeter'in küresinin bulunduğu mermer çukura doğru yönlendirdi. Attan indi.

"Burada bekle ve uslu dur. Umarım çok uzun sürmez."

"Kerberos'a ziyafet götürmek için Orion'u mu almış?"

Iapis başım salladı, biraz sinirli gözüküyordu. "Şarap tulumunu kendi ellerimle doldurdum. O canavara *ambrosia* götürdü!"

Başka zaman olsa Hades bu duruma gülerdi. Ama şimdi şüpheler kalbine birer bıçak gibi saplanıyordu. "Ama bana çok yorgun olduğunu söylemişti. Banyo yapıp dinlenecekti. Neden onun yerine ata binmeye gitsin ki?"

"Buna sadece Persephone yanıt verebilir, efendim."

Giderek artan huzursuzluğu sabahtan beri içini kemiriyordu. Onu incitmiş olmalıydı. Yoksa onu korkutmuş muydu? Veya

aşkını çok mu erken ilan etmişti? Yüreği daraldı. Aşkını ilan ettiğinde ona karşılık vermemişti. Gözyaşlarını hatırladı. Deneyimsizliğine sessizce küfrederek Iapis'e döndü.

"Bana Görünmezlik Miğferi'ni getir!" diye emretti.

Lina küreyi inceledi. Hareketsiz ve tehlikesiz, süt rengi, sıradan bir cam küreydi. Ama aynı zamanda geleceğe yön verebilme gücüne sahip bir tanrıçayla iletişim kurma aracıydı. Lina gözlerini kapatıp kendi kendine sadece tedirgin olmadığını, aynı zamanda korktuğunu da itiraf etti. Nasıl olacaktı? Başka bir zaman ve mekândan gelen bir ölümlüydü. O ise eski bir tanrıydı. Kapalı gözlerinin çaresizlik gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti.

Kes şunu! Kendine gel! Demeter'e her şeyi anlatmalıydı. Buna daha fazla engel olamazdı.

Kerberos onun için getirdiği şarap tulumunu mutlulukla yalıyor olsa da Persephone köpeğin yanında değildi. Saraya dönüş yolunda yanından da geçmemişti, o yüzden Hades yola devam etti. Kayıkçının yanma ulaştığında Charon, Tanrıça ve aygırını Styks'in karşı kıyısına geçirdiğini söylemişti.

Hades olabileceklerin en kötüsünü kendine itiraf etti. Persephone kesinlikle Yaşayanlar Ülkesi'ne dönüyordu. Göğsünde tanıdık bir yanmanın başladığını hissetti. Onunla vedalaşmadan mı gidiyordu? Buna inanmak istemedi. Tanrıça'yla yüzleşip, bunu kendisi söyleyene kadar da inanmayacaktı. Hades, bir tanrının hızıyla onu yukarıdaki dünyaya ve Bahar Tanrıçası'na ulaştıracak karanlık yolu izledi.

Lina derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Düşüncelerini Tanrıça'ya yoğunlaştırarak ellerini üç kez kürenin üzerinde gezdirdi.

"Demeter, konuşmamız gerek."

Kürenin içi girdap gibi dönmeye başladı ve neredeyse o anda Demeter'in etkileyici yüz hatları ortaya çıktı.

"Bir kız, annesini çağırırken ses tonu ümitsiz değil, davetkâr olmalıdır," dedi Demeter serzenişini küçük, anaç bir gülümsemeyle yumuşatarak.

"Saygısızlık yapmak istemedim, ama kendimi gerçekten de ümitsiz hissediyorum."

Demeter kaşlarını çattı. "Seni rahatsız eden nedir, kızım? Yaptığın işle ilgili sadece olumlu haberler alıyorum. Ruhlar Bahar Tanrıçası'nın Ölüler Diyarı'nda bulunmasından memnuniyet duyuyorlar."Ve bu gerçekten de doğruydu. Tanrıça geldiğinden beri herkes Persephone'nin Ölüler Diyarı'nda olduğuna inanmış, ölü yakınlarının Demeter'e ulaştırdıkları bitmek bilmez, rahatsız edici istekler sona ermişti. Onun yerine şükran kurbanları çoğalmıştı. Ölümlü kadın varlığını her yerde gösteriyor ve bir tanrıçanın yerine geçme görevini mükemmel bir şekilde yapıyor olmalıydı. Demeter canım neyin sıkmış olabileceğini bilemiyordu.

"İşler beklenmedik bir hâl aldı."

Demeter kaşlarını daha da derin çattı. "Senin aslında kim olduğunu keşfettiklerini söyleme sakın."

"Hayır! Hayır, hâlâ herkes Persephone olduğumu zannediyor." Lina duraksayıp alt dudağını kemirdi. "Ama sorunum da bu konuyla ilgili."

"Anlat," dedi Demeter.

"Hades'e âşık oldum, o da beni seviyor ve gerçekte kim

olduğumu ona söyleyip bu karışıklığı düzeltmem gerek," dedi Lina hızlıca.

Demeter'in gözleri taş kesildi. "Bu siz ölümlülerin yaptığı şakalardan biri mi?"

Lina içini çekti. "Hayır, bu hiç de komik bir durum değil."

"Sen gerçekten de bana Hades'le birbirinize âşık olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Öyleyse bir tanrı senin gösterdiğin yakınlıkla dalga geçiyor." Demeter başını üzgün bir şekilde salladı. "Bu benim suçum. Bir ölümlüyü bir tanrının heveslerine teslim ettim. Affet beni, Carolina Francesca Santoro, niyetim sana acı çektirmek değildi."

"Hayır," diye itiraz etti Lina. "Öyle değil. Benden faydalanmıyordu. *Biz* âşık olduk... birbirimize."

"Âşık olmak? Birbirinize?" Demeter'in sesi sertleşti. "Böyle bir şey nasıl olabilir? Hades senin Bahar Tanrıçası Persephone olduğunu zannediyor. Ölümlü bir kadına âşık olduğunun farkında değil. Düşün, Carolina! Gerçekte seni sevdiğine nasıl inanabilirsin?" Kaba bir ses çıkardı ve güzel yüzünü buruşturdu. "Aşk! Gerçekten bu kadar saf mısın? Ölümsüzlerin *aşkı* ölümlülerinkinden farklıdır. Senin dünyanda bile ölümsüzlerin *aşkının* abartılı olduğu biliniyordur mutlaka."

Lina çenesini yukarı kaldırıp gözlerini kıstı. "Ben çocuk değilim. Benimle deneyimsiz bir genç kızın kararsız duygularına sahipmişim gibi konuşma. Aşk ve heves arasındaki farkı biliyorum. Bir adamın beni kullandığını anlayabileceğim gibi bana karşı dürüst davrandığını da anlayabilirim. Bana pahalıya patlasa da deneyimlerim sayesinde aradaki farkı öğrendim."

"O hâlde daha akıllıca davranmalıydın," dedi Demeter.

Lina, Demeter'in sakince söylediği sözler yüzüne çarpmış gibi kızardı. "Onu tanımıyorsun. O sizler gibi değil."

"Diğer ölümsüzler gibi değil mi? Bu safça bir saçmalık. O bir tanrı. Hades'le diğer tanrılar arasındaki tek fark, onun münzevi bir hayat sürmesi ve ölüleri yaşayanlardan üstün tutmasıdır."

"Ve bu da onu farklı kılan şeylerin bir parçası." Lina derin bir nefes aldı; Hades'in güvenine ihanet etmek istemiyordu, ama Demeter'i de ikna etmeliydi. "Ben âşık olduğu tek tanrıçayım."

Demeter gözlerini kıstı. "Sana böyle mi söyledi? Öyleyse işte ölümsüzler dünyasındaki ilk dersin; bir tanrıçayı yatağa götürmek isteyen bir tanrının söylediklerine asla inanma. Kendini ona teslim etmen için sana sadece duymak istediğin şeyleri söyledi."

Demeter'in sözlerine inanmak istemeyen Lina başını salladı, ama Tanrıça umursamadan laf bombardımanına devam etti.

"Neye inandın? Onunla sonsuza kadar birlikte olacağınıza mı? Unut bunu, çünkü sen bir ölümlüsün. Unut bunu, çünkü sen farklı bir dünyaya aitsin. Gerçek Bahar Tanrıçası olsan bile gerçekten de Persephone ve Hades'in birbirlerine ait olduğunu ve isimlerinin sonsuza dek birlikte anılacağını mı düşündün? Ne kadar saçma bir düşünce! Ölülerin Ülkesi'nde İlkbahar'm ne işi var?"

"Öyleyse İlkbahar'm orada olması gerekmez. Ben orada olacağım. Ben, ölümlü Carolina Francesca Santoro, Ölüler Diyarı'nda kalacağım ve Ölüler Diyarı Tanrısı'nı seveceğim. Sadece beni tekrar değiştir. Bana bedenimi geri ver ve bunu..." kendisini gösterdi "...kızına geri ver."

"Bunu yapamam. Sen bu dünyaya ait değilsin, Carolina."

Demeter'in yüzünden öfke akıyordu. "Orada geçici bir süre kalacağım biliyordun. Sana bunu açıkça belirtmiştim."

"Bir yolu olmalı."

"Hiçbir yolu yok. Her ikimiz de verdiğimiz sözleri tutmak zorundayız."

"En azından ona gerçekte kim olduğumu söyleyemez miyim?"diye sordu Lina çaresizce.

"Aklım kullan, Carolina, kalbini değil. Ölüler Diyarı Tanrısı Bahar Tanrıçası yerine ölümlüler dünyasından orta yaşlı bir kadınla beraber olduğunu öğrenirse ne yapar? Yalancılığın karşısında sana kollarım mı açar?" Demeter, Lina'nın itirazlarım susturmak için elini kaldırdı. "Gerçekte onu kandırmayı düşünmemiş olmanın önemi yok. Hades'i iyi tanımadığımı söylüyorsun, ama tüm ölümsüzler onun hakkında şu kadarım biliyor: Ölülerin Tanrısı doğrulan her şeyin üstünde tutar. Yalanın karşısında ne yapacak?"

"Ama beni seviyor."

"Eğer Hades gerçekten seviyorsa, onun ilgisini kazanan sen değil, Bahar Tanrıçası Persephone'dir," dedi Demeter son olarak. "Ve bir an için düşün; Ölüler Diyarı'ndaki ruhlar kendilerine böylesi mutluluk getiren tanrıçanın aslında kılık değiştirmiş bir ölümlü olduğunu öğrenseler ne hissederlerdi?"

Lina irkildi. "Kalpleri kırılırdı."

"Evet, kalpleri kırılırdı."

"Kimseye söyleyemem."

"Hayır, kızım, söyleyemezsin." Lina gözlerini kapattı ve Demeter, kızının bedeninin içindeki bu kadının, sözleri karşısında hissettiği acıyla boğuşmasını izledi. "Şunu unutma, sen ait olduğun yere döndüğünde *Persephone* için Hades sadece oynaştığı

tanrılardan biri olacak. Ve aranızda geçtiğini düşündüğün şey her ne olursa olsun, Hades de zamanla aynı şeyleri hissedecek. İçindeki sesi dinle; ölümsüzler arasında işlerin böyle yürüdüğünü hatırlayacaksın."

Lina gözlerini açtığında bakışları kararlıydı.

"Ölüler Diyarı'na dönüp yarım kalan görevimi tamamlayacağım. Zamanımın neredeyse dolmak üzere olduğunu mu söylemiştin?"

Demeter başım sallayarak onayladı.

"Güzel. Ne zaman istersen dönebilirim."

"Seni seçmekle akıllık ettiğimi biliyordum." Tanrıça'nın görüntüsü solmaya başladı. "Tüm iyilikler seninle olsun, kızım," dedi ve gitti.

Lina küreye arkasını döndü. Gözleri muhteşem Avernus Gölü'nün üzerinden geçti, ama aslında hiçbir şey göremiyordu. Ağlamadı. Sanki hareket etmezse daha fazla acı çekmezmiş gibi hiç kıpırdamadan durdu.

Görünmezlik miğferinin altındaki Hades, önce tünelin ağzında durdu. Persephone'yi gördüğünde verdiği ilk tepki rahatlama oldu. Onu terk etmiyordu. Sadece annesinin küresiyle konuşuyordu. Ne söylediğini duyamıyordu, ama onu izledikçe rahatlama duygusunun yerini endişe aldı. Persephone üzgün, hatta korkmuş gözüküyordu.

Bu yüzden mi Demeter'le konuşmaya gittiğini ona söylememişti? Aşklarına annesinin vereceği tepkiden mi korkuyordu? Onu korumaya mı çalışmıştı? Kendine göre güçlü bir tanrı olduğunu biliyor olmalıydı. Ama belki de bilmiyordu. Persephone çok gençti; öyle olgun davranıyordu ki bazen onun genç olduğu-

nu unutuyordu ve kendisi de uzun zamandır diğer ölümsüzlerden ayrı kalmıştı. Gücünü sadece kendi âleminde kullandığım mı düşünmüştü?

yordu. İçini öfke kapladı. Başında Görünmezlik Miğferi, hızlı adımlarla sevgilisine doğru yürüdü.

Demeter'in sert sesi kürenin içinden etrafa yayılıyordu.

"Şunu unutma, sen ait olduğun yere döndüğünde Persephone için Hades sadece oynaştığı tanrılardan biri olacak. Ve aranızda geçtiğini düşündüğün şey her ne olursa olsun, Hades de zamanla aynı şeyleri hissedecek, içindeki sesi dinle; ölümsüzler arasında işlerin böyle yürüdüğünü hatırlayacaksın."

Aniden durdu. Doğru mu duymuştu? Onun için sadece oynaştığı tanrılardan biri miydi?

İnanamayarak Persephone'nin cevabını dinledi.

"Ölüler Diyarı'na dönüp yarım kalan görevimi tamamlayacağım. Zamanımın neredeyse dolmak üzere olduğunu mu söylemiştin?"

Onun için sadece bir görevden mi ibaretti?

"Güzel. Ne zaman istersen dönebilirim."

Persephone onu terk etmek istiyordu. Hades ona gözükmeden, âşık olduğu Tanrıça'nın küreye arkasını dönüp uzaklara dalışını seyretti. Gözleri kuruydu. İfadesi taş gibi sertti. Bir yabancı gibiydi.

Hayır! Buna inanmayacaktı. Konuşmalarının sadece bir kısmım dinlemişti. Yanlış anlamış olmalıydı. Persephone'yi tanıyordu. Onun Persephone'si onu aldatamazdı. Tam başındaki Görünmezlik Miğferi'ni çıkartacakken bir ses dikkatini çekti. Persephone'vle birlikte dönüp baktıklarında, Avernus Gölü'nü dolaşan patikadan yürüyerek gelen Tanrı'yı gördüler.

Apollon'un yakışıklı yüzü zevkle aydınlanmıştı. Dudakları sıcak bir karşılama gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Ah, Persephone, davetimi kabul etmen beni çok mutlu etti. Hepimiz biliyoruz ki Ölüler Diyarı'nda çok fazla zaman geçiren İlkbahar Çiçeği, güneşin özlemiyle yanıp tutuşur."

Hades, Persephone'nin hiç direnmeden Apollon'un kollarına girmesini izlerken, gittikçe artan bir uyuşma hissetti.

Ölüler Diyarı'nın Efendisi, daha fazla izlemeye dayanamayarak iki âşığa arkasını dönüp, sessizce ölüler âlemine döndü.

Bölüm Yirmi Üç

Apollon çok geçmeden Persephone'yi tutmanın bir cesedi tutmaktan farksız olduğunu fark etti. Geri çekilip Tanrıça'nın solgun yüzünü inceledi.

"Ne oldu? Yine mi Demeter'le problem yaşadın?"

Persephone hayır anlamında başını salladı. Gözlerini kırpıştırınca iki damla yaş süzülüp yanaklarında parlak bir iz bıraktı. Apollon tam onu öpmesinin mi, yoksa onun için bir içecek yaratmasının mı daha doğru olacağım düşünürken, patikadan siyah bir canavar fırlayıp aralarına daldı.

Tanrı, "Defol, Cehennem hayvanı!" diye bağırdı ve düşmemek için çabalayarak geriye çekildi.

Aygır ona doğru dönüp sarı dişlerini gösterdi.

"Tamam, Orion. Apollon bana zarar vermek istemedi."

Sesindeki üzgün ton, Tanrı'yı etkilemişti. Arkasına dönüp Persephone'yi burnuyla dürten siyah canavara baktı. Tanrıça dalgın bir şekilde atı okşuyordu. Gözlerinden akmakta olan yaşların farkında değildi.

"Orion! Sahibenle konuşmam gerek." Gözleri alev alev ya-

nan at, başını Apollon'a çevirdi. Tanrı barış istediğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı. "Sadece ona yardım etmek istiyorum."

Orion dikkatle Tanrı'ya baktı, sonra da burnundan soluyup dudaklarını Tanrıça'nın yanağına değdirdi ve otlanmak üzere patikaya doğru uzaklaştı, ama gözü hâlâ Işık Tanrısı'nın üzerindeydi.

Apollon, Persephone'nin güçsüz kolundan tutup kayadan oyulmuş bir banka götürdü. Elini döndürerek yaptığı hareketle, kıvılcımlar arasından birdenbire içi berrak sıvıyla dolu bir kupa çıktı. Kupayı Persephone'ye uzattı.

Persephone tereddüt edince, "Sadece kaynak suyu," dedi. "Ferahlamak isteyeceğini düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Tanrıça donuk bir ifadeyle. Su soğuk ve tathydı. Kana kana içti, ama içinde yanan susuzluğu gidermeye ye nemişti.

Apollon yanına oturdu.

"Sana bu kadar acı veren şey ne?"

Uzun süre cevap vermeyince, Apollon hiç cevaplamayacağını düşündü. Sonra öylesine umutsuz bir ses tonuyla konuştu ki, Tanrı kendi göğsünün de sıkıştığını hissetti.

"Kendi aptallığım; bana acı veren şey kendi aptallığım."

Apollon elini tuttu. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

O an Tanrıça yüzüne baktı ve Apollon, gözlerinin, ruhunun içini görebildiğini düşündü.

"Benim için bir soruya yanıt ver. Âşık olan hangisidir; beden mi ruh mu?"

Apollon gülümseyip esprili bir yanıt vermek istedi, ama yapamadı. Samimiyetiyle onu yine şaşırtmıştı. Bahar Tanrıçası son

buluşmalarından beri sürekli düşüncelerindeydi. Gözleri buluştu- Acısını küçümseyemezdi, o yüzden dürüstçe yanıt verdi.

"Persephone, bu soruyu yanlış tanrıya soruyorsun. Biliyorsun ki bedeni zevkler üzerine pek çok deneyimim oldu. Arzu ederim ve arzularımı doyururum. Ama aşk? Hissedilmesi en zor duygu? Yenilmez bir savaşçıyı dizlerinin üzerine çöktürdüğünü ve yalnız bir bakireye Herkül'ünkinden daha büyük bir güç kullandırdığını gördüm, ama gerçek anlamda aşkı yaşadığımı söyleyemem." İstekle yanağına dokundu. "Ama sana bakınca farklı düşünüyorum."

Işığın giderek artması şafak vaktinin geldiğini gösteriyordu. Apollon'un at arabası birazdan gelecekti ve zamanı azalmıştı. Yanında olsa da, onu teselli edip şefkat gösterse de Persephone yüzüne bile bakmıyordu. Tanrıça gözlerini Hades'in hükümdarlığına giden tünelin ağzına dikmişti. Apollon ellerini yüzünden çekti.

"Sen Hades'e âşıksın!" Sesindeki şaşkınlığı saklamaya gerek görmemişti.

Persephone birden yüzüne baktı. "Ve bu seni neden bu kadar çok şaşırttı? Ben İlkbahar, o da Ölüm olduğu için mi? Yoksa ölümsüzler gerçekten sevmeyi bilmedikleri için mi?"

"Sadece bunun mümkün olamayacağını düşündüm."

"Belki olamaz." Sesindeki heyecan yok olmuş, yerini ümitsizliğe bırakmıştı. Sendeleyerek yürümeye başladı. "Orion!" Aygır olağanüstü bir hızla yanına koştu. Başka bir şey söylemeden atın üzerine atlayıp topuklarını vurdu. Orion ileri fırladı ve Apollon, toynaklarından çıkan toza ağzı açık bakakaldı.

"Persephone ve Hades? Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandı.

Hades demir ocağındaydı. Ateşi neredeyse dayanılamayacak ka-

dar harlamış ve üzerinde sadece peştemaliyle kalmıştı. At nalı yapmayacaktı. Bu onu tatmin etmeye yetmezdi. Daha başka bir şey yapmaya, daha büyük bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. En sert metalden dövülmüş bir kalkanı süsleyecekti. Ruhu olmasa da bedeni koruyabilecek bir şeyi.

Ocağı artık sıcaktan haykıracağı kadar çok kömürle besledi. Sonra şekilsiz metal tabakasını içine koyup, hazır olduğunda çıkardı. İstediği şekilde dövmeye başladı.

Çalıştı, çalıştı. Darbeler bedeninden akıp giderken omuzları acıdı, ama ruhundaki acıyı dindiremedi. Onu suçlamıyordu. O sadece genç bir tanrıçaydı. Akıllıca davranması gereken kendisiydi. Kendini ölümsüzlerin arasından soyutlamakla iyi yapmıştı. Tanrıça ne kadar iyi yaptığını ona tekrar göstermişti. Bu taktiği yıllardır işe yaramıştı. Yine bu taktiği uygulamamakla aptallık etmişti.

Tanrıça ocaktan içeri girer girmez, varlığını hissetti. Yanma her yaklaştığında onu hissedip hissetmeyeceğini düşündü farkında olmadan. Tanrıça onu sevmediği hâlde ruhu onunkine nasıl böyle bağlı olabilirdi? Bu konuyu düşünmesi gerekiyordu. Sonra. Yeniden yalnız kaldığında, onu düşünürken böyle bariz bir özlem hissetmediğinde. Şimdi buna bir son vermeliydi. Kendini daha fazla komik duruma düşürmeden eski günlerine geri dönmeliydi. Ve ona onarılmaz acılar vermeden önce.

"Keşke demir ocağında çalışırken ne kadar yakışıklı göründüğünü bilseydin."

O içeri girdiğinde Hades, metali dövmeyi bırakmıştı ve Tanrıça'nın sesi sessizliğin içinde büyük bir şiddetle yankılandı. Hades kendini konuşmaya zorlayamadı.

"Hades?" Tanrıça boğazını temizleyip, o cevap vermese de

konuşmaya devam etti. "Bugün Elysia'mn diğer yerlerini de görmek isterim. Bana eşlik eder misin?"

Sesi. Çok genç ve tatlıydı. Bir an verdiği karardan vazgeçecekti. Sonra Apollon'un onu kollarına almasına nasıl itiraz etmeden izin verdiğini hatırladı. Ona bakmak için döndüğünde Persephone gözlerine bakmadı. Hades ruhundan bir parçanın daha dağıldığını hissetti.

"Korkarım gezilerimiz sona erdi. Gördüğün üzere bitirmem gereken bir iş var."

Lina midesinin bulandığını hissetti. Onunla konuşan adam sevgilisi değildi. Ölüler Diyarı'na ilk geldiğinde karşılaştığı soğuk, otoriter Tanrı'ydı. Hayır, onu daha dikkatli inceledi ve ilk izleniminin yanlış olduğunu fark etti. O kadar bile tanıdık değildi.

"Ama bana âlemini tanıtmaktan hoşlandığım düşünmüştüm," dedi anlamsızca.

Hades bir kahkaha attı, ama sesinde sıcaklık yoktu; gözleri manasız ve soğuktu.

"Persephone, bırakalım bu..."

"Ama," başını sallayarak onu durdurdu. "Dün akşam... anlayamıyorum."

Yüzündeki saf şaşkınlık Tanrı'nın içini parçaladı. Her şey acımasız bir oyundu! İçindeki acıyı hayırmak istedi ve bir tanrının öfkesiyle elindeki çekici ocağın diğer tarafına doğru fırlattı. Çekiç kıvılcımlar çıkartarak yere düştü ve altlarındaki zemin sallandı. Gözleri alev alevdi ve sesi gürledi.

"Sessizlik! Ben alçakgönüllü bir öğretmen değil, Ölülerin Efendisi'yim!"

Lina yüzündeki tüm rengin çekildiğini hissetti. "Bunca zaman sadece rol mü..."

"BANA ROL YAPMAKTAN BAHSETME!" Ocağın duvarları çılgına dönmüş Tanrı'nın sesinin şiddetiyle titredi. Hades, içinde bulundukları odayı yerle bir etmemek için öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Sıkı sıkı kenetlediği dişlerinin arasından iğneleyici sözler savurdu. "Sen burada *tatil yapmıyor muydun,* Persephone? Sahte Ölüler Kraliçesi olarak?" Kahkahası soğuk ve acımasızdı. "Genç olabilirsin, ama her ikimiz de biliyoruz ki hiç de deneyimsiz değilsin. Evet, *derslerimiz* eğlenceliydi, ama artık bu saçmalık bitti ve ziyaretinin bitmek üzere olduğunu hissettiğime göre zamanlamam mükemmel. Maalesef, oynaşmamız yüzünden işlerimi ihmal ettim. Ayrılmadan önce görüşemezsek, şimdiden Yaşayanlar Ülkesi'ne yapacağın dönüş yolculuğunun güzel geçmesini dilerim. Belki bir başka zaman Ölüler Diyarı'na tekrar gelirsin, belki de gelmezsin."

Kayıtsızca omuzlarını silkip arkasını döndü ve titreyen elleriyle başka bir çekiç alıp ritmik bir şekilde metal dövmeye devam etti. Oradan ayrılırken onu görmek istemediğini hissediyordu. Yüzünden akmaya başlayan ter, sessiz gözyaşlarıyla birleşti ve kollarındaki acı, ruhundaki acıyı yansıtana dek dilsiz metali dövmeye devam etti.

"Buraya ait değilim." Lina dudaklarını hissedemiyor ve hâlâ hareket edebildiklerinden emin olabilmek için sesli konuşuyordu. Demeter'in haklı olduğunu, Hades'in davranışının ölümsüzler için olağan olduğunu düşünmek bir işe yaramıyordu. O gerçek bir tanrıça değildi ve bu yüzden ölümlü ruhu acı çekiyor, olanlara bir anlam veremiyordu.

Nereye gittiğine aldırmadan, kaçarcasına ocaktan ayrıldı. Sadece oradan uzaklaşmak istiyordu. Ahırların etrafından dola-

şıp hızla süslü çalıların arasından geçti, ama Hades'in bahçelerindeki yolu izlemek yerine etrafındaki ormanlık alana girdi. En sonunda, zihnindeki karmaşanın çırasında, ateşböcekleri çayırlığına doğru ilerlediğini fark etti ve hemen yolunu değiştirdi. Zihni o akşam yaşadıkları tatlı anılarla yüzleşmekten korkuyordu. Oraya gitmeye dayanamazdı.

Etraftaki ruhların varlığını, adını fısıldayan belli belirsiz, uzak şekiller olarak fark etti. Henüz dökülmeyen gözyaşlarıyla gözleri bulanıklaşmış, görüşü de tıpkı düşünceleri gibi dağılmıştı. Ruhların yanına yaklaşmamasına sevindiğini hissetti. Bugün onların Tanrıçası olamayacaktı.

Ölüler, o geçerken duraksıyordu. Persephone'nin bir sorunu vardı. Yüzü solgundu. Gözleri donuktu ve ona söylediklerini duymuyor gibiydi. Yeni ölmüş birinin hissiz adımlarıyla yürüyordu. Tanrıçaları için duydukları endişe tüm EIysia'ya yayıldı.

Lina yürümeye devam etti. İyi olacaktı. Üstesinden gelecekti. Zamanla bu kadar acı hissetmeyecekti. Bu üç cümleyi daha önce de tekrarlamıştı. Kocası onu, kendisine çocuk verebilecek, daha muhteşem genç bir kadın için terk ettiğinde de sürekli bu cümleleri tekrarlamıştı. Darmadağın olmuş hayallerine, uykusuz geceler boyu bu cümleler ona destek olmuştu. Sonradan yaşadığı moral bozucu ilişkilerde de onun güçlü olmasını sağlamıştı. Belki de bir daha hiç âşık olamayacağım fark ettiğinde de onu rahatlatmışlardı. İyi olacaktı. Üstesinden gelecekti. Zamanla bu kadar acı hissetmeyecekti.

Sinsi bir esinti *narcissus* çiçeklerinin büyüleyici kokusunu taşıdı ve Lina önündeki çiçek bahçesini görünce irkildi. Güzel çiçeklerin arasından geçerek yönünü değiştirdi ve daha az çiçeğin bulunduğu bir patikaya yöneldi. Elini, gümüş zincirinin ucunda sallanan *narcissus* şeklindeki ametist taşa götürdü. Hediyesinin

gerçek anlamı neydi? Hades demir ocağında söylediği sözlerle, aşkının sembolü olmadığım göstermişti.

Lina hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Zihninde hâlâ Tanrı'nın söylediği umursamaz sözler yankılanıyordu. Parmaklarını nefis bir şekilde işlenmiş *narcissus'*un üzerinde gezdirdi. Hizmetinin karşılığı, tüm ödülü buydu. Hades... Farklı bir tanrı? Kendi kendisiyle alay ederek güldü, ama kahkahası bir hıçkırık gibi çıktı. Ametist taşı hızla çekip ince zincirini koparttı.

"Demeter haklıydı. Daha akıllıca davranmalıydım." Kolyeyi yere fırlaüp yürümeye devam etti. Arkasına bakmadı. İyi olacaktı. Üstesinden gelecekti. Zamanla bu kadar acı hissetmeyecekti.

Arazi yapısının değiştiğini ilk fark ettiğinde artık *narcissus* çiçeklerine rastlamayacağı için bir rahatlama hissetti. Etrafında dolanan daha az ölü ruh olması da onu rahatlattı. Ağaçlar öyle uzun ve sıktı ki, havanın kararmakta olduğunu hayal meyal fark etti. Ağaçlar Ölüler Diyarı'nın pastel gün ışığını engelliyor olabilirdi. Ve uzun zamandır yürüyordu; en azından epey bir zaman geçtiğini düşündü. Yorgun hissetmiyordu. Aslında pek bir şey hissetmiyordu. Bu düşünce neredeyse gülümsemesine neden oldu. Demeter'in endişelenmesine gerek yoktu. Tanrılar ölümlü ruhların dayanıklılığını küçümsüyordu.

Belki de saraya geri dönmenin zamanı gelmişti. Eurydike çizimlerini göstermek için onu bekliyordu. Küçük ruhun eğlenceli arkadaşlığının tadım çıkartıp, uzun bir banyo yapacaktı. Balkonda alman bir duş değil -zihnini bu düşünceden uzaklaştırdı- sadece uzun ve rahatlatıcı bir banyo. Ölüler Diyarı'nda kalan zamanı boyunca Hades'ten uzak duracaktı. Zor olmayacaktı. Hades zaten onunla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunu söylemişti. Tanrı'nın özlemini çekmek yerine Eurydike'yle zaman geçirecek ve geçici ziyareti konusunda küçük ruha dürüst ola-

çaktı. Iapis'e âşık olması konusunda da onu uyaracaktı. Güvenilir biri gibi görünüyordu, ama o da öyle görünmüştü…

Zihni düşüncelerinden kaçtı.

Orion'la Elysia'ya gidecek ve ruhların Bahar Tanrıçası'nı görmesini sağlayacaktı. Ama onlarla da dikkatli olacaktı. Geçici bir ziyaret için orada olduğunu bilmeyi hak etmişlerdi. Onlara, Persephone'nin yukarıdaki dünyadan da onları kollamaya devam edeceğini söyleyebilirdi ve gerçek Bahar Tanrıçası'nın bu sözlerine uygun davranmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yapacağı şeylere karar vermek iyi gelmişti ve öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki, ağaç sıralarının arasından çıkana dek ormanın ucuna kadar geldiğini fark etmemişti. Aklı karıştı, gördüklerine bir anlam kazandırmak üzere etrafına bakındı. Hem ağaçlar hem de çimen ve eğrelti otlarıyla dolu arazi sona ermişti. Üzerinde çatlaklar olan tarçın rengi toprak aşınmıştı. Tam önünde, koyu karanlığın içinde mükemmel bir görüntü oluşturan ve fokur fokur kaynayan bir ateş nehri akıyordu.

Lina nefesini tuttu. Tartarus; Cehennem'in ucuna gelmişti.

Geri dön. Yolu tekrar bul. Zihni mantıken yapması gereken şeyi biliyordu, ama afallamış bedeni onu dinlemiyordu.

Sonra ateş nehrinin ötesindeki karanlıktan gelen fısıldaşmaları duydu. Ona seslenerek, nefret iplikleriyle karanlık hatıralarını ördüler; yaptığı her hatayı, söylediği her yalanı, sözleri ve hareketleriyle diğerlerini kırdığı her ânı. Ölümlü ruhu korkuyla sindi. Yaptığı hataların ağırlığıyla sersemleyip hıçkıra hıçkıra ağladı. Dizlerinin üzerine çöktü.

Karanlık, alev alev yanan nehrin kıyısından yağ gibi aktı. Nefret filizleriyle yüzüne çarptı.

O bir tanrıça değildi. O, ilişkilerinde başarısız, orta yaşlı, sıradan, ölümlü bir kadındı. Hiçbir erkek onu sevmedi. Neden sevsindi ki? Çocuklara bile katlanamıyordu. Bir kadın ve bir eş olarak tam bir başarısızlık örneğiydi. Yalnızlığı hak ediyordu.

Ruhu yavaş yavaş Persephone'nin bedeninden ayrıldı ve Lina çözülmeye başladığını hissetti.

"Hades, buraya gelmelisin." Iapis, durmaksızın devam eden dövme sesinin arasından kendini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldı.

Hades doğrulup, yüzündeki teri sildi. "Sorun her neyse kendin halletmelisin. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Sorun ölüler. Seninle konuşmak istiyorlar."

Hades'in ifadesi karanlık ve tehlikeliydi. "O hâlde dinleme gününde isteklerini sunabilirler."

"Söylemek istediklerini dinlemek için dinleme gününü beklemek isteyeceğini sanmam," diye diretti Iapis.

"Beni rahat bırak! Söylemek istedikleri bugün beni ilgilendirmiyor," diye hırıldadı Hades.

Tanrı'nın öfkesinden etkilenmemiş gözüken Iapis gözlerine baktı. "Persephone'yle ilgili bir sorun olduğunu söylüyorlar."

Hades, demir ocağından dışarı fırlarken bir yandan da tuniğini giymeye çalışıyordu. Gördükleri bir an için durmasına neden oldu. Bahçelerinin muntazam sekilerine sayısız ölü ruhu yayılmıştı. Yan yana sessizce duruyorlardı: genç kızlar, bakireler, anneler, evli kadınlar, kocakarılar.

Hades'in, Persephone'yle birlikte çayırlıkta dans ettiklerini hatırladığı çok yaşlı bir kocakarı ve bir bakire, grubun ön tarafın-

dan ayrılıp ona doğru yaklaştı. Kadınlar yerlere kadar eğilerek Tanrı'yı selamladılar. Önce yaşlı kadınlar konuştu.

"Yüce Tanrı, sana gelmemizin nedeni Bahar Tanrıçası'na duyduğumuz sevgidir. Yanlış giden bir şeyler var. Tanrıça çok farklı görünüyor."

"Onu ormanın içinde yürürken gördük," dedi bakire. "İsmini seslendik, ama bizi ne duydu ne de gördü."

"Âdeta ölmüş gibiydi," dedi yaşlı kadın.

Bir korku duygusu Tanrı'nın kalbine hançer gibi saplandı. "Onu en son nerede gördünüz?"

Kocakarı ve bakire aynı anda dönüp, "Orada," diyerek onu gördükleri yönü işaret ettiler.

Tartarus'u gösteriyorlardı.

"Orion'u hazırlayın!" diye emretti Hades. Sesi ahırlara kadar uzandı.

Sonra gözlerini kapatıp rahatlamak için derin bir nefes aldı. Ölülerin seslerini engelleyip, tüm benliğini Persephone'ye odakladı. Önce demir ocağına girdiği, sonra da oradan ayrıldığı ânı hissetmesini sağlayan, onları birbirine kenetleyen bağı buldu. Ama bu bağ kesilmiş bir iplik gibiydi. Birbirlerine olan bağları yara almıştı. İçini korku kapladı.

"Kerberos'u getirin," diye emretti Iapis'e. Iapis başını sallayıp ortadan kayboldu.

Hades kadın ruhlara döndü. "Bana gelmekle en doğrusunu yaptınız."

Kocakarı ve bakireyle birlikte diğerleri de başlarım eğdi.

Hades bakışlarıyla etrafındaki kalabalığı taradı.

"Eurydike! Bana Persephone'nin giysilerinden birini getir. Son zamanlarda giydiği bir şey olsun."

Küçük ruh, isteğini anında yerine getirmek yerine yanma yaklaştı. Gözlerine baktı ve Hades kolunda, ellerinin yumuşak dokunuşunu hissetti.

''Onu bize geri getirmelisin, Hades," dedi boğuk bir ses tonuyla."

"Getireceğim." Hızla ahırlara doğru ilerledi.

Orion, Kerberos'un hemen arkasından ormana daldı. Üç başlı köpek sessizce Tanrıça'nın kokusunun izini sürüyordu. Hades'in terden sırılsıklam olmuş elleri aygırın dizginlerini sıkı sıkıya kavramıştı. Hiç tereddüt etmeden Tartarus'un karanlık âlemine doğru ilerleyen köpeği takip etmek için aygırın mahmuzlanmasına gerek yoktu.

Hades'in zihninde düşünceler dolaşıyordu. Karanlık âleme gitmesine neden olmuşsa onu gerçekten çok kötü incitmiş olmalıydı. Onu kırmak istememişti. Acısı ve kıskançlığı onun ne kadar genç olduğunu unutmasına neden olmuştu. Persephone neyle karşılaşacağının farkında olamazdı. Tanrıça olması bile onu Tartarus'ta hüküm süren umutsuzluk çığlıklarına karşı koruyamazdı. Çaresizce, onu son gördüğünde ametist *narcissus'u* takıp takmadığını hatırlamaya çalıştı. Evet, takmış olmalıydı. Bir parça rahatlama duygusu endişesini yatıştırdı. Ametist onu korumaya yardımcı olacaktı. Onun için özel olarak tasarladığı güçlü bir mücevherdi. Koruyucu özellikleri sınırsızdı.

Persephone'nin başına neler gelmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Ölüler Diyarı Tanrısı olarak Tartarus'un dehşetini çok iyi bilirdi. Lanetlenmişlerin sonsuza dek ikâmet ettiği yerdi. Sadece karanlığı tümüyle bağrına basan ölümlülerin ruhları buraya mahkûm edilirdi. Buradan nefret ediyordu, ama iflah

olmaz şeytanların tutulduğu bir yerin olması gerektiğinin de bilincindeydi.

Ve sevgilisinin gittiği yer burasıydı.

Orion köpeğin arkasında durdu. Kerberos kurumuş yaprakları kokluyor ve loş ışık altında gümüş gibi parlayan bir şeyi eşeliyordu. Hades attan inip yerdeki şeyi aldı. Bu Persephone'nin ametist kolyesiydi. Üzerinde onu koruyabilecek bir tılsım yoktu.

"Daha hızlı, Kerberos!" diye emretti.

Köpek çabalarını artırdı ve Orion da ona ayak uydurdu. Ağaçların arasından ileri fırladılar. Kerberos, Phlegethon'un kızgın kıyısında durakladı. Köpeğin ağlaması yürek parçalayıcıydı ve üç başı birden Hades'in ölü bir hayvan bedeni olduğunu düşündüğü bir şeyi dürtüyordu. Sonra Orion yürekleri dağlayan bir çığlıkla, köpeğin yanına, kıyıya indi. At durduğunda Hades yerde yatan bedeni tanıdı.

"Hayır!"

Kendini Orion'un üzerinden atıp, Kerberos'un iri bedenini kenara itti. Persephone topraktaki yarıktan içeri düşmüştü. Kollarıyla bacaklarını sarıp dizlerini göğsüne bastırmış, kaskatı bir top gibi yerde yatıyordu. Gözleri açıktı, ama gözbebekleri tamamen genişlemişti ve görmeyen gözlerle alev alev yanan nehrin ötesindeki karanlığa doğru bakıyordu.

Hades bakışlarını takip etti. Tartarus'un siyahlığı ateş nehrinin kıyılarından sızıyordu. Sonra aşağıya doğru baktı. Karanlığın parmaklan Phlegethon Nehri'nden uzanmış, Persephone'nin etrafındaki toprağı emiyordu.

Öfke, Tanrı'nın içinde bir nabız gibi attı. Hızla eğilip, kırık zinciri Persephone'nin karşı koymayan boynuna taktı. Ametist

taş ışıldamaya başladı. Sonra kollarını kaldırdı ve etrafında bir girdap oluşturdu. Öfke ve aşkla büyüyen bir sesle açgözlü karanlığa haykırdı.

"Defol! Bu tanrıçaya zarar vermeye hakkın yok!"

Karanlığın filizleri dalgalandı, ama Persephone'yi serbest bırakmadılar.

"Ben Karanlıkların Efendisi Hades, sana emrediyorum. Ona dokunma!" Tanrı tüm korkutucu gücünü şeytanın uğursuz parmaklarına doğru savurarak kükredi.

Karanlık geri çekilip tıslayarak tıpkı gecenin içine dalan bir hırsız gibi yok oldu.

Hades, Persephone'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Tanrıça'yı omuzlarından kavrayıp kaskatı bedenine baktı.

"Persephone!"

Tanrıça yanıt vermedi. Onun yerine sabit gözlerle Phlegethon'un ötesindeki karanlığa bakmaya devam etti. Yüzü bir ölü gibi solgun, teniyse soğuktu. Sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi kısa ve kesik kesik soluyordu.

"Her şey geçti. Artık sana zarar veremez. Yüzüme bak, Persephone."

Tanrıça hâlâ Hades'in orada olduğunun farkında değildi.

"Persephone! Beni dinlemek zorundasın." Başı omuzlarının üzerinde sallanana dek bedenini sarstı. Kerberos üzüntüyle inliyordu.

Tanrıça'nın dudakları kıpırdadı.

"Evet! Konuş benimle," diye bağırdı Hades.

"Çok fazla hata. Yapamam..." Çatallaşan sesi sözlerinin duyulmasına engel oldu.

"Neyi yapamazsın?" diye ısrar etti Hades onu tekrar sarsarak.

"Yolumu bulamıyorum. Bedenim burada değil. Yok oldum."

Sesindeki anlamsızlık Hades'i korkuttu. Yüzü ifadesizdi. Gözleri donuktu. Bu onun tanıdığı Persephone değildi. Sanki ruhu, bir kabuğun içinden yankılanarak konuşuyordu.

Ve birdenbire onu geri getirmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Onu, annesinin tamamlamasını istediği bir görev gibi görmesi umrunda değildi. Apollon'un sevgilisi olması da umrunda değildi. Onu terk edecek olmasının bile önemi yoktu. Şu an tek önemli olan Tanrıça'nın kendine gelmesiydi.

Hades, Persephone'nin soğuk yüzünü ellerinin araşma aldı. "Senin yolun burası. Seni sevenlerin arasına geri dönmelisin."

Persephone gözlerini kırpıştırdı.

"Bize geri dön, aşkım. Bana geri dön."

Hades, Tanrıça'nın derin ve sesli bir nefes alarak, parıldayan ametist taşından çiçeği sıkı sıkı tutmasını izledi. Sonra gözlerini kırpıştırıp, Tanrı'nın yüzüne bakmaya çalıştı.

"Hades?" dedi boğuk bir sesle.

Hissettiği rahatlama duygusuyla başı dönen Hades onu kollarının arasına aldı. "Evet, sevgilim. Sana âşık, aptal ve küstah Tanrı Hades."

"Götür beni buradan," dedi Tanrıça hıçkırarak ve yüzünü Hades'in göğsüne gömdü.

Bölüm Yirmi Dört

Ölülerin Efendisi, Tanrıçalarım saraya taşırken kadınlar sessizce onu izliyordu. Tanrı'nın suratı asık olsa da, Persephone kollarım sıkı sıkıya onun geniş omuzlarına dolamış, yüzünü boynuna gömmüştü. Ruhlar arasında bir rahatlama dalgası yayıldı. Tanrıça kendine gelecekti. Tanrı'nın duyduğu aşk onlara bu güveni veriyordu. Söğüt dallarının arasında esen rüzgâr gibi yavaşça birbirleriyle fısıldaşarak, saraydan ayrıldılar.

Hades saraya girer girmez, "Eurydike!" diye haykırdı. Küçük ruh yanında Iapis'le birlikte hemen ortaya çıktı. "Tanrıça için küveti doldurun. Su çok sıcak olsun."

Eurydike, "Evet, efendim," diyerek ortadan kayboldu.

Iapis, Hades'in yanında yürümeye başladı. "Ben ne yapabilirim?'

"Bacchus'e git. Ona en etkili şarabına ihtiyacım olduğunu söyle. Bir tanrıçanın ruhunu rahatlatacak kadar etkili."

"Tamam, efendim." Iapis gitmeden önce Persephone'nin başına dokundu. "İyileşin Tanrıçam," dedikten sonra ortadan kayboldu.

Hades, Persephone'yi çabucak odasına götürdü. Banyodan dışarıya mis kokulu bir buhar sızmaya başlamıştı bile ve Hades buharın içine dalınca, Eurydike'nin kalın havluları raflardan indirip yumuşak sabun kalıplarım seçerek telaşla oradan oraya koşturduğunu gördü.

Aynalı duvarın dibinde bol yastıklı bir sandalye vardı. Hades, Persephone'yi istemeye istemeye sandalyenin üzerine bıraktı. Tanrıça'nın :ansız kolları omuzlarından kopup yanlara düştü ve hiç kıpırdamadan oturdu. Gözleri kapalıydı. Hades yanına diz çöktü.

"Persephone, artık evindesin," dedi.

"Aşkım beni duyuyor musun?"

Gözlerini açıp ona baktı.

"Seni duyabiliyorum." Sesi donuk ve ifadesizdi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Senin sarayındayım."

Hades, Tanrıça'nın cansız ses tonuna aldırmadan, "Evet," diyerek cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

O sırada Iapis odanın ortasında belirdi. Elinde yakut rengi şarapla dolu kristal bir şişe ve bir kupa tutuyordu. Şarabı doldururken etrafa baş döndürücü bir koku yayıldı. Dolunay altındaki yaz geceleri, olgunlaşmış buğday ve üzümle birlikte çayır gibi kokuyordu.

Iapis kupayı Persephone'ye uzattı. "İçin, Tanrıçam. Sizi canlandıracaktır."

Tanrıça kupayı tutmaya çalıştı, ama elleri öyle şiddetli titriyordu ki neredeyse düşürecekti. Hades ellerini tutup, şarabı du-

daklarma götürmesine yardım etti. Kana kana içti. Ölümsüzlerin sihirli şarabı neredeyse anında tesir edip içini ısıttı. Kısa zamanda ellerinin titremesi, kupayı tek başına tutabilecek kadar azaldı.

"Şimdi gidin," dedi Eurydike kontrolü eline alarak. "Tanrıça'nın banyo yapabilmesi için yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Hades ayağa kalktı, ama odayı terk etmek konusunda tereddüt etti.

Eurydike, "Hazır olduğunda size sesleneceğim, efendim," diye söz verdi.

Hades yine de tereddüt ediyordu. "Persephone, çok uzağa gitmeyeceğim."

Tanrıça başım kaldırdı. "Endişelenmene gerek yok. Artık geri döndüm."

Sesi ifadesiz olsa da Hades, Iapis'le birlikte istemeye istemeye odadan ayrıldı.

Hades odadan ayrıldıktan sonra koridorda volta atmaya başladı. Bir banyo yapmak neden bu kadar uzun sürmüştü? Yoksa ruh ona seslenmeyecek miydi? odanın kapışım sonuna kadar açıp Eurydike'yi dışarı çıkartmak istiyordu. Sonra da Persephone onu dinleyecekti. Özürlerini duyması lazımdı. O aptal, deneyimsiz, kıskanç bir ahmaktı. İçini çekti. Persephone'yi tanıyordu. Onu, böylesine korkunç bir hata yapabileceğine ikna etmek zor olmayacaktı.

Kapı açıldı ve Eurydike koridora çıktı. Kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

"Nasıl?" diye sordu Hades.

Eurydike, cevap vermeden önce Tanrı'nın yüzünü inceledi. Sesi yaşından çok daha olgun çıktı.

"Çok üzgün, efendim."

Hades elini saçlarının arasından geçirdi. "Buna ben sebep oldum."

"Evet," dedi Eurydike sadece.

Hades başını sallayıp kapıya döndü. Eurydike'nin solgun eli onu durdurdu.

"Sabırlı olun. Ona dikkatli davranın. Bir kadının incindikten sonra tekrar sevebilmesi zordur."

Iapis, Eurydike'nin yanında ortaya çıkıverdi. Kollarıyla onu sardı ve küçük ruh da ona doğru yaslandı.

"Bir kadının incindikten sonra tekrar sevebilmesi zordur, ama imkânsız değildir, efendim" dedi Iapis.

Hades ikisinin birlikte yürüyerek uzaklaşmalarım izledi. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Arkasını dönüp derin bir nefes aldı ve Persephone'nin odasına girdi.

nezon vardı. Pencerelerin bulunduğu duvarın önündeki koltuğa kıvrılmıştı. Kadife perdelerin bir bölümü açılmıştı. Bacchus'ün şarabından yudumlarken gecenin karanlığıyla örtülü bahçeleri seyrediyor gibiydi.

"Bahçelerin gerçekten çok güzel," dedi Hades'e bakmadan.

Hades yanına gelip koltuğunun önünde durdu.

"Teşekkür ederim. Beğendiğine..." Sözleri uçup gitti. Onunla saçma sapan bir konuşma yapmak istemiyordu. Eurydike sabırlı ve dikkatli olması konusunda uyarmıştı ve onu dinleyecekti. Ama aynı zamanda kalbini ona açması da gerekiyordu. Koltuğa, yanına oturdu.

"Lütfen beni affet. Ben bir ahmağım," dedi.

Tanrıça dönüp yüzüne baktı.

"Beni terk edeceğini biliyordum, o yüzden ilk önce ben seni bırakmak istedim. Öyle yaparsam daha az acı çekeceğimi düşündüm. Seni sevmeden önceki hâlime dönebileceğimi düşündüm. Hatalıydım. Bencildim. Senin duygularını önemsemedim. Yaşlı ve yalnız bir canavar gibi sadece kendimi düşündüm."

Lina elini kaldırarak sözlerini kesti. "Başka bir şey söyleme. Sen bir tanrısın. Sadece bir tanrı gibi davranıyordun."

Hades onun elini kavradı. "Hayır! Ben diğerleri gibi değilim. Demir ocağında sana söylediğim her şey yalandı. Kızgındım. İncinmiştim. Benimle beraberken Apollon'la görüşmeni anlayışla karşılamak benim için çok zor. Ben..." duraksadı. "Ölümsüzlerin kendilerine sevgili seçip, sonra da onu terk etme âdetlerine alışık değilim."

"Hades, Apollon benim sevgilim değil."

Tanrı dikkatlice onun yüzünü inceledi. "Seni kollarının arasına aldığını gördüm."

Lina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sen orada mıydın?"

"Seni takip ettim. Demeter'in sana ölümsüzlerin nasıl sevdiklerini hatırlattığını duydum, sonra da Apollon'un seni kucaklamasını izledim."

"Eğer biraz daha fazla izleseydin bundan başka bir şey olmadığım görürdün. Apollon'u istemiyorum, Hades. Eğer Demeter'in söyledikleri beni o kadar çok üzmeseydi, bana dokunmasına asla izin vermezdim."

Hades eliyle kaşlarını düzeltti. "Apollon'u arzulamıyor musun?"

"Hayır."

Başını öne eğdi. "O hâlde sana verdiğim acı tamamen boşu-

naymış. Beni affedebilir misin, bilmiyorum, ama seni sevdiğimi söylediğimde lütfen bana inan, Persephone."

Tanrıça başını çevirdi. "Sen beni sevmiyorsun, Hades. Ben olduğumu düşündüğün kişiyi seviyorsun. Beni hiç tanımıyorsun bile."

"Bunu bana nasıl söylersin?" Çenesini kaldırıp yüzüne baktı.

"Sen Tanrıça'yı seviyorsun, ruhundaki kadını değil."

"Yanılıyorsun, Persephone, ama karar vermen için sana neyi sevdiğimi anlatayım. Her konudaki merakını seviyorum. Âlemime hayret dolu gözlerle bakmam seviyorum. Espri anlayışını seviyorum. Nazikliğini ve dürüstlüğünü seviyorum. Gem vurulmamış ihtirasım seviyorum. Hayvanları büyülemeni seviyorum. Sadakatini seviyorum. Özellikle de inatçılığını seviyorum, çünkü yaşlı bir tanrı kendi yalnızlığının ve inkârının tuzağına düşmekten senin inatçılığın sayesinde kurtuldu." Persephone'nin gözlerinden süzülen yaşları eliyle sildi. "Şimdi bana söyle sevdiğim şey ne; Tanrıça mı, ruhu mu?"

"Ama bilmiyorsun... gerçekten bilemezsin," dedi Tanrıça kesik kesik.

"Seni görmeden varlığını hissebildiğimi biliyorum. Bana bir şeyler oldu ve bu sadece fiziksel bir şey değil. Sonsuzluğun içerisinde ilk kez, ruh ikizlerinin öldükten sonra bile neden hiç ayrılamadıklarını anlıyorum. Çünkü kalpleri birlikte atıyor. Seni dışarıda beklerken, yaşadığın kalp kırıklığım hissedebiliyordum. Bırak kalbini iyileştireyim, Persephone; onu iyileştirdiğimde kendimi de kurtarmış olacağım."

"Gerçekten benim ruhumu seviyor olman mümkün mü?" diye fısıldadı Lina.

İçindeki korkunun çözülmeye başladığım hisseden Hades

ona gülümsedi. "Ölüm, İlkbahar'a âşık oldu. Eğer bu mümkünse, o zaman her şey mümkündür, sevgilim."

Tanrıça'yı kollarının arasına aldı, dudakları birleşti. Hades rahatlatıcı ve yumuşak bir öpücük vermek istedi, ama Persephone ağzını açıp, daha fazlası için bedenini ona yasladı. Hades'in ona duyduğu arzu alevlendi ve neredeyse çıplak olan bedenini göğsünde ezerken, inleyerek adını söyledi.

"Seviş benimle," dedi Tanrıça soluk soluğa, "seni içimde hissetmek istiyorum."

Hades onu kollarına alıp yatağa taşıdı, ama tam giysilerini üzerinden çıkaracakken, Tanrıça onu durdurdu.

"Bırak ben çıkartayım."

Hades karşısına geçti ve Tanrıça onu soyarken ellerine hâkim olmaya çalıştı. Üzerinde kısa, ama her zamanki gibi çok katlı giysilerinden biri vardı ve Lina, onun kaslı bedenindeki kumaşı yavaş yavaş çözmeye başladı. Elini Tanrı'nın göğsünden aşağıya doğru kaydırdı; teni sıcak ve kaygandı. Karnına ulaştığında ellerinin yerini ağzı aldı. Tanrıça'nın dili bedeninde dolaşıp, tüm hislerini ayaklandırırken Hades nefesini tuttu. Lina ona doyamıyordu. Sanki ölümden dönmüştü ve hayatta kalması için onun ihtirasına, onun sevgisine ihtiyacı vardı. Peştemalini çözüp kalçalarından aşağı indirdi. Bir yandan sertleşmiş erkeklik organını serin elleriyle okşarken, bir yandan da ağzım yavaş yavaş aşağılara kaydırmaya başladı. Organını ağzına aldığında Hades'in bedeni kasılarak titredi.

d»

"Ağzın beni içine alan ipek bir tuzak gibi," diye inledi. Dizlerinin çözüldüğünü hissediyordu.

Tanrıça geri çekilip gözlerine baktı. "Özgür kalmak ister misin?"

Hades onu kollarının içine çekip sıkıca bedenine bastırdı.

"Asla" dedi saçlarının arasından nefes alarak, "asla, sevgilim."

Lina onu yatağa çekti. Organını okşarken Hades de onun bedenini keşfediyordu. Üzerindeki kombinezon sanki bir sisin içindeymiş gibi inceydi. Göğüs uçlarıyla oynayıp, kombinezonunun üzerinden emdi. Ona zevk veren dokunuşları hatırladı; ellerinin yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Tanrıça sanki yüzyıllardır sevgililermiş gibi karşılık veriyordu.

Birden ayağa kalktı ve üzerindeki kombinezonu çıkarttı. Hades onu tekrar kollarına almak için hamle yaptığında onu durdurdu.

"Ne oldu, sevgilim?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen."

"Benimle gözlerin kapalı sevişmeni istiyorum. Bedenimi görmüyormuşsun gibi davran." Sanki vereceği cevap yüzünde yazılıymış gibi ona baktı. "Bana bakmadan sevişebilir misin benimle?"

Hades gülümseyerek gözlerini kapattı. Gözleri kapalı, kollarım ona açtı ve Lina kendini ona bıraktı.

Hades,. Persephone'nin kokusu ve dokunuşlarıyla onun duygularından oluşan bir dünyaya daldı. Onu göremediği için çıkardığı seslere, kalçalarının kabarıklığına, bedeninin hareketlerine daha çok dikkat etmesi gerekiyordu. Tanrıça'nın nefes alıp vermesi hızlandığında dudaklarından ismi döküldü; verdiği zevki hissetmesi için yüzüne bakmasına gerek yoktu. Ruhunda kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu hissetti ve ona defalarca sarıldı. Sonra içine girdi ve birlikte, görüntü veya sese değil, sadece

duygulara ihtiyaç duyulan klasik bir ritimle ileri geri sallanmaya başladılar.

Tanrıça başını omzuna koyup kollarının arasına yerleşti. Kendisi farkında olmasa da, Lina'nın karar vermesine yardımcı olup onu rahatlatmıştı. Daha sonra ne olursa olsun, üstesinden gelecekti. Hiçbir şey Tartarus'un kara hiçliğinden daha kötü olamazdı. En kötü kâbustan Hades'in yardımıyla uyanmıştı ve artık hayatında hiçbir yalan kalmamalıydı. Gerçekleri ondan daha fazla saklamak istemiyordu. Demeter'in öfkesinin cam cehenneme; ona her şeyi anlatacaktı. Bilmeyi hak ediyordu. Ruhunu seviyordu.

"Hades, sana bir şey anlatmalıyım."

Tanrı gülümsedi. "Gözlerimi açık tutabilir miyim?"

Lina güldü.. "Evet."

İpek kumaşı çıplak vücuduna sararak, yüzünü görebilecek şekilde doğruldu. Hades, darmadağın olmuş yataktan birkaç yastık alıp, yumuşak yatak başına yaslandı. Koyu renkli kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Tartarus'a gitmeyi planlamamıştım. Bir kazaydı. Artık çok geç olana dek, nerede olduğumu fark edemeyecek kadar üzgündüm."

Hades kaşlarım çattı. Ruhunu kaybetmeye ne kadar çok yaklaştığını hatırlayınca midesi kasıldı.

"Biliyorum, sevgilim. Anlatmana gerek yok. Benim hatamdı. Seni incitmeseydim..."

"Şşş..." Lina eğilerek parmağım dudaklarına götürdü. "Bırak bitireyim."

Tanrı huzursuzlandı, ama bir şey söylemedi.

"Tartarus..." Lina titredi "...korkunçtu. Bana seslendi. Benimle ilgili şeyleri biliyordu; şimdiye kadar yaptığım her kötü şeyi, hatta yapmayı düşündüklerimi bile. Yaptığım her hatayı. Kendimi kaybettim. Ruhumu hapsettiğini hissedebiliyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Hades'in elini parmaklarının arasına aldı. "Sonra seni duydum. Beni geri çağırdın. *Beni,* Hades. Gerçek beni; bedenin içindeki ruhu."

"Seni geri getirmeliydim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama bilmen gereken daha başka şeyler var. Ben düşündüğün kişi değilim. Ben..."

"Yeter, Persephone!" Demeter'in sesi Lina'nın sözlerini kesti. "Buradaki süren doldu. Geri dönmelisin."

Dehşete kapılan Hades, Persephone'nin yatağından fırladı. Çıplak olmasına aldırmadan, sevgilisinin odasının ortasında beliren Demeter'e kafa tuttu.

"Bu davetsiz ziyaretinle ne yapmaya çalışıyorsun? Burası senin âlemin değil. Buraya izinsiz giremezsin."

"Benim kızımla oynaşıyorsun, Ölülerin Efendisi ve onu geri almaya geldim. Ben onun annesiyim. Başka bir hakka ihtiyacım yok."

"Sen benim annem değilsin." Lina herhangi bir yanlış anlaşılmayı engellemek için kelimelerin üzerine basa basa konuştu. Hades'in yanında durup çarşafı göğüslerine bastırdı.

Demeter iç geçirdi. "Bu çocukça oyunları bırakalım,- kızım. Maceran sona erdi. Gerçek âlemine dönme zamanı geldi."

"Kalamayacağımı biliyorum, ama gerçeği ona söylemeden buradan ayrılmayacağım. Bilmeyi hak ediyor. *Beni* seviyor."

"Genç bir ahmak gibi davranıyorsun," dedi Demeter.

"Genç olmadığımı sen de çok iyi biliyorsun. Ve bir kez daha hatırlatayım, ahmak da değilim."

Hades'e dönüp gözlerinin içine baktı. "Ben gerçek Persephone değilim. İsmim Carolina Francesca Santoro, ama çoğu kimse bana Lina der. Ben Tulsa, Oklahoma'da bir fırını olan, kırk üç yaşında ölümlü bir kadınım. Demeter ruhumu kızınınkiyle değiştirdi." Demeter'e baktı ve tekrar Tanrı'ya dönmeden önce ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir sorunumla ilgili bana yardımcı olacağını söyledi; ben de karşılığında Ölüler Diyarı'nda küçük bir görev üstlenecektim."

Tanrı'nın gözleri büyüdü.

"Demeter'in ölümsüzlerin nasıl âşık olduklarım bana hatırlattığını duymuştun, hatırlıyor musun? Bana *hatırlatmıyordu,* bana açıklıyordu, çünkü ben bir ölümlüyüm. Bütün anlattıklarını ilk defa duyuyordum."

"Sen Bahar Tanrıçası değil misin?"

"Hayır, kesinlikle Bahar Tanrıçası değilim." Sonunda gerçeği açıkladığı için öylesine rahatlamıştı ki, Hades'in yüzündeki ifadesizliği fark etmedi.

"O hâlde her şey bir yalandı," dedi Hades.

"Sana söylemek istedim, ama gerçek kimliğimi saklı tutacağım konusunda Demeter'e söz vermiştim." Lina koluna dokunmak istedi, ama Hades ondan kaçtı.

"Bana söylediklerin... birlikte yaptıklarımız. Hepsi oyun muydu?"

"Hayır!" Hades'in ondan kaçtığını gördükçe, midesinin düğümlendiğini hissetti. Ona tekrar uzanmak istedi, ama Hades yine uzaklaştı. "Söylediğim her söz, yaptığım her hareket ger-

çekti. Yalan olan tek şey bu beden. Onun dışındaki her şey gerçekti. Seni seviyorum; bu gerçek."

"Aşk bir yalan üstüne nasıl kurulabilir?" dedi soğuk bir şekilde.

"Lütfen bunu yapma." Tanrı'nın içindeki erkeğe ulaşmaya çalışarak yalvardı. "Bu şekilde ayrılmayalım. Beraber olamayız. Kendi dünyama dönmem gerekiyor, ama ayrıldıktan sonra birbirimizi kırıcı sözlerle hatırlamayalım."

"Sıradan bir ölümlü gibi aşk için yalvarma, Carolina." Lina'nın sözleri, Demeter'in sesiyle bölündü. "İçinde yeterince tanrıçalık var; daha gururlu olmalısın."

Lina ona bakabilmek için döndü. "Olanların sebebi sensin! O beni seviyor; sadece bir yalanı sürdürmedeki ısrarın yüzünden kendini kandırılmış hissediyor. Onu suçlamıyorum; şu an başka bir şey hissetmesi mümkün mü?"

Demeter kaşlarını kaldırdı. "Seni sevdiğine inanıyor musun, Carolina Francesca Santoro? O hâlde senin ölümsüzlerin aşkına olan inancını bir test edelim."

Bileğinin ani bir hareketiyle Lina'yı altın rengi kıvılcımlar içinde bıraktı. Lina tüm bedeninin titrediğini hissetti ve birdenbire korkunç bir şekilde başı döndü. Gözlerini kapatıp, mide bulantısına karşı koymaya çalıştı. Sonra, sanki az önce çok rahat bir kot pantolon giymiş gibi garip bir rahatlama duygusu hissetti. Gözlerini açmadan, ne göreceğini biliyordu.

Odanın karşı köşesindeki boy aynası -daha o sabah kendine çekidüzen verdiği ayna- artık yeni bir görüntüyü yansıtıyordu. Lina'nın bedeni tekrar eski hâline dönmüştü. Tanrıça'nın genç ve zayıf bedeniyse yok olmuştu. Lina'nın kıvrımları daha dolgundu, daha yaşlıydı ve kesinlikle mükemmel değildi.

"Sen bir ölümlüsün." Tanrı'ran sesi boğuk çıkmıştı.

Lina bakışlarını aynadan ayırıp Hades'e çevirdi. Yüzündeki şok ve kuşku ifadesiyle ona bakıyordu.

"Evet, ben bir ölümlüyüm." Kendi bedenini göstermek için omuzlarını dikleştirip üzerindeki çarşafı attı. "Ve aynı zamanda seni seven kadınım."

Hades başını çevirip, ona bakmayı reddetti. "Bunca zaman nasıl yalan söyleyebildin?"

"Doğruyu söylese ne fark ederdi?" diye böldü Demeter öfkeli bir şekilde. "Tıpkı şimdi olduğu gibi ondan kaçacaktın." Sesi alaycı bir ton aldı. "En azından sonunda bir tanrıçanın bedenine sahip oldun, Ölülerin Efendisi. İşin komik yanı, bunun için bir ölümlüye teşekkür etmen gerekiyor. Hiçbir gerçek tanrıça seni istemezdi."

Hades çenesini sıktı. Demeter konuşurken yüzü solgunlaştı. Lina gözlerine baktığında, koyuluğunun içinden sadece öfke ve inkârın yansıdığım gördü.

"Âlemimi terk edin," diye emreti Lina'nın tüylerini diken diken eden bir sesle.

"Gel, Carolina. Buradaki zamanın doldu." Demeter, Lina'nın yanına gelip, onu peleriniyle sarmaladı. Başka hiçbir söz söylenmeden, Hades'in sarayı yok oldu.

Bölüm Yirmi Beş

Pani Del Goddess'ın ön kapısındaki çan neşeyle çalarak, dışarıdaki soğuk havayla birlikte içeri girmekte olan yeni bir müşteri akınım haber verdi.

"Brrr." Anton abartılı bir şekilde titredi. "Ah, kahretsin! Kış gerçekten de geliyor. Tenimi mahvetti."

"Meteroloji bu sene mevsim normallerinin dışında bir karlı kış olacağım söyledi. Biraz nemlendirici stoklayıp, mevsime uygun ayakkabılar alsan iyi olur," dedi Dolores, Anton'un ayaklarını göstererek.

Anton suratım astı. "Bunların nesi varmış?" diyerek, fırındaki herkesin sahte yılan derisi, yuvarlak burunlu, altı santimetre topuklu siyah kovboy çizmelerini görebilmesi için ayaklarım bir o yana bir bu yana çevirdi. "Lina," diye seslendi odanın diğer köşesine. "Sence yeni ayakkabılara ihtiyacım var mı?"

Lina, kapuçino makinesinden kafasını kaldırıp baktı. Hiçbir şeyin umurunda olmadığım söylemek istedi; ayakkabılarının veya havanın veya... Ama Anton'un umut dolu ifadesi ona rol yapması gerektiğini hatırlattı. Nasıl hissederse hissetsin rol yapmaya devam etmeliydi.

"Tatlım, bence çizmelerin mükemmel. Ama unutma, sigorta fırının dışındaki düşmeleri kapsamıyor."

Pani Del Goddess'ı kahkaha sesleri kapladı. Müşteriler sırıtarak siparişlerini verdi. Herkes mutluydu. İşler çok iyi gidiyordu. Lina döneli iki hafta olmuştu ve Persephone'nin son altı ayda yaptığı değişiklikler karşısında hayrete düşmüştü. Bahar Tanrıçası gerçek bir sihir yapmıştı. Reklam kampanyası olağanüstüydü. Fırın gece gündüz yeni müşterilerle doluyor, pek çoğu sadece Pani Del Goddess'ta sunulan *ambrosia* krem peynirini sürebilecekleri bir şeyler istiyordu. Persephone'nin buluşu hedefi tam ortasından vurmuştu. Ve Tanrıça'nın değiştirdikleri sadece bununla sınırlı değildi. Lina'nın yapmayı düşündüğü gibi dışarıya yemek hazırlamak yerine, Pani Del Goddess'ı internet aracılığıyla yepyeni bir iş alanına taşımıştı. Özel ekmekleri *gubana*'nın büyük bölümünü paketlemiş, yanına küçük birer kutu *ambrosia* krem peynirinden ekleyip Amerika Birleşik Devletleri'nin her köşesine göndermişti. Çok yüksek bir fiyata. Yeni internet hizmetleri almış başım gidiyordu. Persephone sadece internet siparişlerini hazırlayan tam zamanlı yeni bir eleman bile tutmuştu.

Tüm bunlar Lina'yı hayrete düşürmüştü. İnternet gibi modern bir araçtaki potansiyeli keşfetmek, eski dünyadan gelen bir ianrıçaya nasip olmuştu. İRS borcunun tam üç katı kazanılmıştı. Aynen Demeter'in söz verdiği gibi. Her şey yolundaydı.

Ve Lina öylesine perişandı ki, öleceğini düşündü.

Hayır ölmeyi veya ölüleri veya ruhları veya Ölülerin Efendisi'ni düşünemezdi...

Kapının üzerindeki çan tekrar çaldı.

"Selam, yakışıklı," diye takıldı Anton.

"Selam, Anton. Güzel çizmeler," dedi derin, erkeksi bir ses. Anton mutlulukla kıkırdadı.

Lina dişlerini sıkarak kendini hazırladı. Aralarında kapuçino makinesi olmasına sevindi. En azından ona merhaba öpücüğü veremeyecekti.

"İyi akşamlar, Lina."

"Selam, Scott." Derin bir nefes alıp yakışıklı genç adama baktı. Uzun boylu ve kaslıydı. Düzgün kesilmiş sarı saçları vardı. Derin mavi gözleri belirgin bir hayranlıkla ona bakıyordu. Mükemmel dikilmiş takım elbisesi kırmızı kravatıyla tamamlanmıştı. Takımı, muhteşem vücudunu saklamakta yetersiz kalıyordu.

Aslında uzun İtalyan hatları genç adamın muhteşem fiziğini vurguluyordu. Daha önce de olduğu gibi Lina yine onun genç bir Apollon olabileceğini düşündü; eğer Işık Tanrısı dünyaya geleceği parlak bir avukat olarak gelmiş olsaydı.

Persephone'nin ondan neden etkilendiğini anlamak zor değildi. Bu Lina'yı şaşırtmamıştı. Anlayamadığı tek şey, neden Scott'ın da ona ilgi duyduğuydu.

"Elimde hâlâ *Aida*'ya ön sıra biletler var. Fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünerek bir uğrayayım dedim. Sensiz gitmek istemiyorum gerçekten de," dedi Scott.

"Teşekkürler, ama hayır. Gerçekten gidemem."

"Neden, Lina? Hiç anlamıyorum. Sadece iki hafta önce..."

Lina, "Burada olmaz. Şimdi değil!" diyerek onu durdurdu. Fırının aniden sessizleşip, herkesin bakmıyormuş gibi yaparak aslında onları izlediğini fark edince dehşete düştü.

"O zaman nerede ve ne zaman, Lina? İki haftadır benden kaçıyorsun. Bir açıklamayı hak ediyorum."

Haklı olduğunu bilmek, berbat hissetmesine engel olmadığı gibi kararını da değiştirmedi. Scott yakışıklı ve inanılmaz seksiydi. Üstelik gerçekten iyi birine benziyordu. Ama ona karşı bir şey

hissetmiyordu. Ona ilgi duysaydı her şey daha kolay olabilirdi. Onun aşkında kaybolmak iyi bir fikir gibi gözüküyordu. Hatta sadece bir kez de olsa onunla çıkmayı bile denemişti. Ona dokunduğunda, içindeki anlamsız acıdan başka bir şey hissetmemişti. Scott, unutmasına yetmiyordu.

"Gel benimle," dedi Lina. Tezgâhın arkasından fırlayıp, kolundan tutarak onu kapıya götürdü. Fırından çıkarken Anton'un acı çeker gibi iç geçirdiğini ve, "Ne büyük bir kayıp..." dediğini duydu.

Gece serindi ve Lina fırının önünde, dışarıda duran masa ve sandalyeleri çoktan içeri almış olmalıydı, ama aralarına koyabileceği bir engel olduğu için sevindi. Bir masaya oturdu ve Scott da karşısındaki sandalyeyi çekti. Lina bir şey diyemeden sandalyeyi yanına çekip oturdu. Titrediğini görünce, ceketini çıkartıp omuzlarına koydu. Ceket sıcacıktı ve pahalı tıraş losyonuyla, gü< lü genç erkek kokuyordu. Scott elini tutmak istedi, ama Lina eli rini ulaşamayacağı şekilde kucağına saklamıştı.

"Scott," diye başladı. Gömleğinin içinden fark edilen seksi ve kaslı göğsünün, içinde estetik beğeniden fazlasını uyandırmasını isterdi gerçekten de. "Sana daha önce de söyledim. İlişkimiz sona erdi. Buna saygı duymanı ve artık peşimi bırakmanı isterim."

Scott başını salladı. "Yapamam. Bunun için bir neden yok. Sadece iki hafta önce her şey yolundaydı. Hatta harikaydı. Ve bir gün uyanıyorum ve *küt!* Her şey sona erdi. Açıklama yok. Altı ayın sonunda beni terk ediyorsun ve nerede hata yaptığımı bile söylemiyorsun."

"Çünkü *sen* hata yapmadın. *Merda!* Daha önce de söyledim; sorun sende değil, bende." Lina sessizce *Mükemmel bir adam,* diye ekledi. Genç, yakışıklı, başarılı ve nazikti. Kendine genç ve güzel

bir kadın bulmalı, 2 çocuk ve bir köpekle, pahalı bir banliyö evine yerleşmeliydi.

"Bana tekrar anlat. Birdenbire nasıl bu kadar değiştiğini anlayamıyorum. Ne oldu?"

"Benim için çok gençsin, Scott," dedi Lina içtenlikle.

"Lütfen şu saçmalığa bir son verebilir misin! Ben yirmi beş yaşındayım, on beş değil. Çok genç değilim."

"Tamam, o hâlde çok genç olmadığım varsayalım. Sorun benim çok yaşlı olmam diyelim."

"Değilsin." Eğilip, kucağına koyduğu elini ellerinin arasına aldı. "Kırk üç yaşında olman umurumda değil. Güzel ve seksisüı, ama bundan fazlası da var. Kalbin genç. Göz kamaştırıcısın, Lina. Beraberken kendimi bir tanrı gibi hissetmemi sağladın."

Lina üzgünce gülümsedi. "Artık değil. Artık öyle değilim." Elini çekip ayağa kalktı. sonra omuzlarının üzerindeki ceketi çekip geri verdi. "İhtiyacın olan şeyi sana verememem. Artık içimde ondan kalmadı. Lütfen sadece beni rahat bırak."

Scott başım salladı. "Yapamam. Sana âşığım."

"Tamam o zaman, işte gerçek, Scott. Ben başkasına âşığım."

Scott sandalyesinde doğruldu; yüz hatları gerilmişti.

"Başkasına?"

"Evet. Böyle bir şey olmasını istemezdim, ama oldu. Üzgünüm. Seni incitmek istemedim."

Scott'ın yakışıklı yüzü kızardı ve Lina aralarına bir gurur bariyeri kurmasını izledi. Genç adam ayağa kalktı. Çenesini sıkmıştı, ama gözleri üzgündü.

"Başka biri olduğunu fark etmemiştim, ama sanırım bilmeliydim. Yalnız kalamayacak kadar muhteşemsin. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hoşça kal, Lina."

"Hoşça kal, Scott," dedi uzaklaşmakta olan adama.

Kırk üç yerine yetmiş üç yaşında hissederek tekrar firma girdi.

Anton, Dolores ve fırındaki hemen hemen tüm yüzler ümit dolu bakışlarını ona çevirmişti, ama yalnız olduğunu görünce herkes başka tarafa bakmaya başladı.

"Sanırım bugün biraz erken kaçacağım," dedi Lina.

"Ah, sorun değil, patroniçe." Anton ona gülümseyerek, anaç bir tavırla kolunu okşadı.

"Evet, fırını biz kapatırız," dedi Dolores. "Senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Gerçekten çok çalıştın."

Anton başım salladı. "Neden yarın geç kalkıp, sonra da güzel bir masaj veya cilt bakımı yaptırmıyorsun? Birkaç ay önce keşfettiğin o yerde mesela. Hatırlasana, sana bir tanrıça gibi hissettirmeyi iyi bildiklerini söylemiştin."

"Senin için bir randevu almamı ister misin?" diye sordu Dolores.

"Hayır, ben hallederim." Çantasını ve ceketini aldı. "Ama haklısınız. sanırım yarın geç kalkmalıyım." Onlara gülümsemek için çabaladı, ama suratım buruşturmaktan fazlasını yapamadı.

"Ah, bu arada *ambrosia* krem peynirimiz bitmek üzere. En kısa zamanda yenisini yapsan iyi olur. Ya da... bize gizli tarifini verebilirsin," dedi Dolores kaşlarını oynatarak.

"Evet, tarifi teröristlere ya da Hostess'e[24] satmayacağımıza söz vermiştik zaten. Gerçi o iğrenç Twinkies'lerine[25] biraz renk katardı." Anton abartılı bir şekilde titredi.

24 ABD'de çok bilinen ve hazır kek, kurabiye gibi hamur işleri bulunan bir markadır. (yay. n.)

25 Hostess tarafından üretilen, içi krema dolu bir çeşit hazır kek. (yay. n.)

Lina mizah gücünü harekete geçirdi. "Her genç kızın bazı sırları olmalı." Anton'a göz kırpıp çantasını omzuna astı. "Yarın öğleden sonra görüşürüz. Yanımda bir fıçı yeni krem peynir getireceğim." Kapıdan çıkarken neşeli görünmeye çalıştı.

Çalışanları arkasından baktı. Gözden kaybolur kaybolmaz da tezgâhın arkasına geçip kafa kafaya verdiler.

"Bir sorunu var," dedi Dolores.

"Evet, tabii ki bir sorunu var, o genç damızlık adamdan ayrıldı."

"Başka bir şey daha var." Dolores içini çekti. "Scott'tan hoşlanıyordu, ama hiçbir zaman onun için güzel zaman geçirmekten fazlası olduğunu düşünmedim. Ayrılmalarına bu kadar üzülmüş olamaz."

Anton bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Haklısın. Başka bir şey var. Kendisi gibi değil; yine. Geçen ilkbaharda da ne kadar garip davrandığını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum, ama fırını kaybetmekten korkuyordu."

"Eh, Pani Del Goddess'ı kurtarması ona iyi gelmişti. İmajım tümüyle değiştirdi. Yeni giysiler aldı, nehir boyunca paten kaymaya başladı. En az beş kilo verdiğine yemin edebilirim."

Dolores onayladı. "Saç şeklini bile değiştirdi."

"Ve genç adamlarla çıkmaya başladı. Hoş ve genç adamlarla," dedi Anton

"O hâlde ne demek istiyorsun? Bunların hepsi eski haber. Bütün bunların şu andaki hâliyle ne ilgisi var?" diye sordu Dolores.

Anton omuzlarını silkti. "Bir çeşit ertelenmiş stres reaksiyo-

nu olabilir. Ya da belki orta yaşa girdiği için trajik bir bölünmüş kişilik sendromu yaşıyordur."

Dolores ona bakıp gözlerini yuvarladı. "Çok fazla Discovery Sağlık Kanalı seyrediyorsun. Şuna ne dersin: Çok yoğun çalıştı ve şimdi bir tatile ihtiyacı var."

"Ah, kahretsin! Tüm dramatik etkiyi mahvettin/' dedi Anton.

"Onu sürekli takip edip, omuzlarından mümkün olduğunca fazla yük alalım. Tamam mı?"

"Tamam."

Bölüm Yirmi Altı

"Evet! Evet! Evet! Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Lina aşırı heyecanlı ve salyalı buldok köpeğini aşıp, kapıdan içeri girebilmek için mücadele ediyordu. "Edith Anne, biraz uslu olur musun? Paltomu çıkartıp çantamı bırakayım." Buldok mızırdanıp, kıpırdanmaya devam ederek yarım adım geri çekildi. Yamalı Pati de oturduğu koltuktan atlayıp bacaklarına sürtünerek, ona yeterince ilgi göstermemesinden şikâyet edercesine miyavladı.

"Çılgın hayvanlar," diye mırıldandı Lina paltosunu asarken. "Tamam, buraya gelin." Holün orta yerine oturunca Edith kucağına zıpladı, bir yandan da Yamalı'nın çenesini kaşıyordu. Buldok onu mutlulukla yaladı. Kedi mırladı. Lina içini çekti. "Eh, en azından siz ikiniz gerçek beni özlemişsiniz." Hayvanlar, Demeter'in onu uzaklaştırdığı günkü kadar iyi beslenmiş ve sağlıklı gözüküyordu, ama oturma odasında yeniden ortaya çıktığı andan beri ikisi de yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Gittiği her odaya peşinden geliyorlardı. Hatta, Yamalı Pati, banyoya girdiğinde kapının önüne dikilip, onu içeri almadığın-

da miyavlayacak kadar ileri gitmişti. "Sizin biraz rahatlamaya ihtiyacınız var," dedi sevimli yaratıklara.

Ama aslında geri dönüşüne bu kadar sevinmeleri hoşuna gidiyordu. Diğer herkes ona sanki aniden üçüncü bir gözü çıkmış gibi bakıyordu. Hayır, tam olarak öyle değildi. İnsanlar ona garip bir şey yapıyormuş gibi değil, sanki ondan bekledikleri bir şeyi *yapmıyormuş* gibi davranıyordu.

Persephone kendi olduğundan daha fazla Lina olmayı nasıl başarmıştı? İçini çekip, Edith'i kucağından yavaşça indirdi. Persephone bir tanrıçaydı. Herkes Lina'nın onun gibi olmasını isterdi tabii ki. Kim bir tanrıçanın yanında olmak istemezdi ki?

Hades... Kendine engel olamadan, düşünceleri adım fısıldadı. Hades bir tanrıçayla beraber olmaktansa onunla beraber olmayı sevmişti.

Başını salladı.

"Hayır," diye hatırlattı kendine. "Bu doğru değil. Sadece Persephone olduğumu düşündüğü sürece benimle beraber olmak istedi." Gerçekte kim olduğunu gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi hatırladı.

"Hayır!" Lina kendini engelledi, bunu düşünmeyecekti.

Kendini toparlamalıydı. İki haftadır ortalarda terk edilmiş liseli bir kız gibi dolaşıyordu. Daha önce de incinmişti; bu seferki neden farklı olsundu ki? Yeniden boşanacak değildi. Dalgın bir şekilde koridorun ucuna doğru baktı. Boşanma gibi değildi. Daha da kötüsüydü. Neden bir parçası -en iyi parçası- kopmuş gibi hissediyordu?

Ruh ikizlerinin Lethe Nehri'nden su içtikleri geceyi hatırladı. Hades ona, ruh ikizlerinin birbirlerini her zaman yeniden bulacaklarım söylemişti. Ama ya farklı zaman ve farklı dünya-

lara ayrılırlarsa? Kalpleri birer çöle mi dönüşürdü? Mutlu olma kudretleri, sadece günlük hayatlarım sürdüren, ama gerçekte yaşadıklarım hissetmeyen birer iskelet hâline dönüşene kadar tükenir miydi?

Ona böyle olmayacaktı. Hades ruh ikizi olamazdı. Onu reddetmişti. Yapmak için çok yaşlı olduğu bir şey yapmıştı. Hiçbir zaman sahip olamayacağı birine âşık olmuştu. Bir hata yapmıştı. Üstesinden gelecek ve eski hayatına geri dönecekti.

İyi olacaktı. Üstesinden gelecekti. Zamanla bu kadar acı hissetmeyecekti.

Yamalı Pati endişeli bir şekilde bacaklarının arasında dolanırken, Edith Anne de mızırdanıyordu.

Lina içindeki üzüntüyü bir kenara atıp, omuzlarım dikleştirdi. "Tamam, siz ikiniz. Hadi biraz *ambrosia* krem peyniri yapalım."

Kaç kez okursa okusun yine de içini garip bir duygu kaplıyordu. Not ve tarif, özel bir mektup kâğıdına çok sevdiği yazı karakteriyle yazılmıştı. En sevdiği mavi renkli tükenmez kalem kullanılmıştı ve el yazısı kendisininkiyle aymydı. Ama yazan o değildi. Notu, Demeter'in onu geri getirdiği gün Edith Anne'in köpek maması kutusunda bulmuştu. Neredeyse gözünden kaçacaktı. Ne de olsa kendi el yazısıydı. Köpek mamasını, ödül mamasını veya köpeklerle ilgili başka bir şeyi almayı unutmamak için kendisine daha önce yazdığı bir not olduğunu düşünmüştü. Sonra hitap cümlesini fark etmişti. *SEVGİLİ LINA...* Ve gözleri hızla notun sonuna kaymıştı: *SANA NEŞE VE SİHİR DİLİYORUM, PERSEPHONE.*

Notu oturma odasına götürüp okumuştu. Tıpkı şimdi olduğu gibi o zaman da Persephone'yle yazılarının aynı olmasının ne kadar garip olduğunu düşünmüştü.

SEVGİLİ LINA,

ALTI AY NEREDEYSE DOLMAK ÜZERE. SANKİ DAHA UZUN ZAMANDIR BURADAYMIŞIM GİBİ HİSSEDİYORUM; ZAMAN SİZİN DÜNYANIZDA DAHA FARKLI AKIYOR. YAKINDA ANNEM BENİ ÇAĞIRACAK VE AMBROSİA'NIN TARİFİNİ ALDIĞINDAN EMİN OLMAK İSTEDİM. MÜŞTERİLERİMİZ ONA BAYILDI VE HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMALARINI İSTEMEM.

NE GARİP! ONLARA, "BİZİM" MÜŞTERİLERİMİZ DEDİĞİMİ FARK ETTİM, AMA GERÇEKTEN DE ÖYLE HİSSEDİYORUM. SİZ ÖLÜMLÜLER İYİ İNSANLARSINIZ. HEPSİNİ ÇOK ÖZLEYECEĞİM.

LANET OLASI KEDİNİ VE O İĞRENÇ SALYALI KÖPEĞİNİ HİÇ ÖZLEMEYECEĞİM. GERÇİ SİYAH BEYAZ CANAVAR SONUNDA BENİMLE YATMA LÜTFUNDA BULUNDU VE KÖPEK DE DÜN BEN NEHRİN KIYISINDA GEZİNİRKEN YANIMA YAKLAŞAN BİR YABANCIYA HAVLADI. BELKİ DE HER ŞEYE RAĞMEN ONLARI DA ÖZLERİM.

HAYATINDAN ZEVK ALMAYI UNUTMA, LİNA. ÇOK ŞANSLISIN.

SANA NEŞE VE SİHİR DİLİYORUM,

PERSEPHONE.

Notun arkasına düzgün bir şekilde krem peynirin tarifi yazılmıştı. Lina notu tekrar inceledi. Tarifi denemeyi düşünmemişti, ama Persephone haklıydı; müşterileri peynire bayılmıştı ve

kendisi de onları hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Kendine bir bardak daha *pinot grigio* doldurdu ve şişeyi, içi yumuşak krem peynirle dolu çanağın yanına bıraktı. Dolunay olup olmadığından emin olmak için takvime bakmasına gerek yoktu. Başım mutfak penceresinden uzatması yeterliydi. Kaçışı yoktu. Berrak gökyüzünde yuvarlak beyaz bir ay asılı duruyordu.

"Sadece yap ve kurtul. Sihre yabancı değilsin." Dolaptan bir ölçü kabı aldı. "Ve kendi kendine konuşmayı da kes."

Tarifi tezgâhın üzerine koyup, *ambrosia* krem peyniri yapmak için gereken adımları uygulamaya başladı.

Persephone'nin tarifi uzundu. Şaraptan bir yudum alıp okumaya başladı.

O sevimli sarı kabı -yabani hanımeli renginde olanı- krem peynirle doldur. Peyniri yumuşamaya bırak. (Ve Lina, sakın başkalarının kullandığı o iğrenç kalorisi düşük karışımdan kullanma. Berbat bir tadı var.)

Lina gülümsemesine engel olamadı. Düşük kalorili malzemeler kullanma konusunda Persephone'yle aynı görüşü paylaşıyorlardı.

Sonra krem peynire bir bardak en sevdiğin şaraptan ekle ve iyice karıştır. Çok tatlı olmadığı sürece şarabın çeşidi önemli değil. (Lina, buzdolabında bulduğum Santa Margherita Pinot Grigio'ya bayıldım. Umarım annem geri dönmeden önce stoklarını yenilemem için yeterli zamanı tanır. Eğer bu mümkün olmazsa stoklarını tükettiğim için beni affet.)

Lina kıkırdayarak, "Özrün kabul edildi," dedi. Döndüğünde dolabında hiç beyaz şarap bulamamıştı.

Şarabı krem peynire ekledikten sonra şişede kalanı iç (Lina, bu adımın önemini küçümseme.)

Lina krem peynire şarap ekledikten sonra, kendine de bir kadeh daha doldurdu. Hızlı içmemeye çalıştı, ama tarifi de bir an önce tamamlamak istiyordu.

İçtikçe Persephone'nin eğlenceli biri olduğunu düşünmeye başladı. Tarifin geri kalanını şarabın da etkisiyle gülümseyerek okudu.

Dolunaylı bir gecede karışımı al ve eski meşe ağacının altına koy. Hangisi olduğunu biliyorsun. Çeşmenin yanındaki avluda. Oraya biraz İlkbahar sihri septim (birkaç peri görürsen şaşırma, gerçi sizin dünyanızda görünmekten çok çekiniyorlar.) Karışımı orada bırakmadan önce düşüncelerini gecenin tatlı güzelliğine yoğunlaştırıp dans ederek, ağacın etrafında üç kere dönmelisin. (Lina, yapman gereken belli bir dans adımı yok. Sadece ruhunu dinle ve eğlenmene bak! Sanırım bedenin seni şaşırtacak... Beni kesinlikle şaşırttı.)

Lina sızlanarak cümleyi tekrar okudu. *Beni kesinlikle şaşırttı.* Persephone'nin bu sözlerle neyi kastettiğini tahmin etmek bile istemiyordu, ama Scott'ın yakıcı bakışları ve ondan bir türlü vazgeçememesi, ne demek istediği hakkında yeterli fikir veriyordu.

Eh, kendisi de Persephone'nin bedenindeyken pek uslu durmamıştı. Gerçi bunları hatırlamak istemiyordu. Dikkatini tarifin son bölümüne çevirdi.

Ertesi sabah, hazır olan karışımı al. Ölümlülerin tüketebilmesi için karışımı on defa sulandırmaksın. (Lina, dikkatli ol. Anton karışımı sulandırmadan denerse olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum.)

"Hadi canım," diye mırıldandı Lina. "Herhâlde kanat çıkarıp uçardı." Bir kahkaha attı.

Sonra bir şey fark etti. Persephone onu güldürmüştü; hem de iki kez. Üstelik yanında bile değildi. Herkesin onu bu kadar sevmesine şaşmamak lazımdı.

"Evet, çocuklar," dedi Yamalı Pati ve Edith Anne'e. "Son şarabımı da içeceğim, sonra bu hanımeli renkli çanağı alıp, eski bir ağacın altına bırakacağım ve kendimi yatağa atmadan önce biraz hopltyıp zıplayacağım." Ne zaman çok fazla içtiğini anlıyor gibiydiler.

Kabı alıp uykulu bir hâlde kapıya yöneldi. Tabii Edith Anne de hemen önüne geçti.

"Endişelenme, koca kız. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." Köpeğinin ona bu kadar bağlı olmasının güzel tarafı buydu; tasmayla uğraşmasına gerek kalmıyordu. Hem kibirli hem de endişeli gözlerle onlara bakan Yamalı Pati'ye, "Birazdan döneceğiz. Saz," dedi. Gece soğuktu ve paltosunu giymiş olmayı diledi, ama Persephone'nin gardırobuna eklediği, boğazlı pembe yün kazak rahat ve sıcacıkta; her giydiğinde övgüler alsa bile, Lina bu rengin orta yaşlı bir kadındansa genç bir kıza daha çok yakışacağım düşünüyordu.

Unut gitsin, dedi kendi kendine. Gardırobu hakkında endişelenecek kadar enerjisi yoktu ve kalabalık alışveriş yığınlarının arasına karışmayı da istemiyordu. Bu konuda yapabileceği bir *şey* yoktu. Persephone altı ay içerisinde gardrobundaki her şeyi değiştirmişti. Her şeyi. Ayakkabıdan ceketlere, yepyeni seksi ipekli külot ve sutyen takımlarına kadar.

"Bu kadar çok zamanı nereden buldu bu kız?" diye sordu Edith Anne'e. Köpek bir yandan ona ayak uydurmaya çalışırken, bir yandan da hırıltılı sesler çıkartıyordu.

Lina başını salladı. "Ben de bilmiyorum. Bence ona Bahar Tanrıçası yerine Alışveriş Tanrıçası denmesi gerek."

Kıkırdadı. Açıkça söylemek gerekirse biraz sarhoş olmuştu. Bir an önce gitmeliydi.

Dairesinden çıkıp, ortadaki avluya uzanan tuğla döşeli kü-

çük yolu takip etti. Çeşmenin kendisini görmeden önce sesini duydu.

Altı ay, iki hafta önce bu çeşmenin sesi onu rahatlatırdı. Ama şimdi avluya yaklaştıkça midesi kasılıyordu. Neyse ki etrafta kimse yoktu. Dolunayın ışığım yakalayıp, saatini görebilmek için bileğini döndürdü. 22:45. Nasıl bu kadar geç olmuştu? Kendini toparlayıp, yaşlı meşe ağacına yöneldi; altında güzel *narcissus* çiçeğini keşfettiği meşe ağacına.

Tıpkı altı ay önceki gibi gözüküyordu. O zaman açılmayı bekleyen küçük tomurcuklar dışında dalları neredeyse çıplaktı. Şimdi dallar yine neredeyse çıplaktı. Sadece kese kâğıdı rengi birkaç yaprak sarkıyordu. Lina gözlerini aşağıya çevirdi. Kalın ve budaklı kökler karmaşık bir şekilde altındaki toprağı kaplıyordu.

Lina gölgeleri inceleyerek yavaşça ağacın altına doğru sokuldu. Ağacın altı, çamur ve kökler dışında temizdi. îlk öpücükler, ay ışığı ve ilkbahar zamanı gibi kokan gizli bir çiçek falan yoktu. Ne bekliyordu ki? Kendi kendine kaşlarım çatarak, krem peynir ve şarapla dolu çanağı ağacın gövdesine yakın bir yere, iki kökün arasındaki biraz düzgün bir çukura koydu. sonra geri çekildi.

Zihninde Persephone'nin talimatlarını görebiliyordu. *Karışımı orada bırakmadan önce düşüncelerini gecenin tatlı güzelliğine yoğunlaştırıp dans ederek, ağacın etrafında üç kere dönmelisin.* Tamam, ellerini birbirine sürttü. Gecenin ne kadar güzel olduğunu düşüneceğim, ağacın etrafında dans edeceğim ve işim bitecek.

Etrafına bakındı. Birkaç metre uzaktan dikkatlice onu izleyen Edith Anne dışında avlu hâlâ bomboştu.

"Güzel," diye mırıldandı. "Görseler deli olduğumu zannederler."

Edith homurdandı.

"Merak etme, uzun sürmeyecek."

Gecenin güzelliğini düşün, dedi kendi kendine. Başım kaldırdı. Ay gerçekten çok güzeldi; içeriden aydınlatılmış parlak gümüş bir levha gibi duruyordu.

Kararsız bir adım atıp kollarını başının üstüne kaldırarak biraz döndü. Ay ışığı ağacın dallarının arasından süzülüp, kollarını kaplayan yün kazağa çarpıyor ve tüylerini, Lina'ya bir güvercinin göğsünü anımsatan gümüş kızıl bir renkte parlatıyordu. Bir kökün üzerinden atladığında bedeninin nazikçe kıvrılmasına şaşırdı.

Yaşlı meşe ağacının dalları arasından yumuşak bir rüzgâr esti ve kuru yapraklar bir sonbahar melodisi fısıldadılar. Lina kollarını kaldırıp döndü. Yüzünü gökyüzüne kaldırarak, ayın tenini okşamasına izin verdi. Gece yoğun, güzel ve sihir doluydu.

Ağacın etrafında iki kez döndü.

Ayağının ucunu uzatıp, bacağım öne doğru savurdu. Yaprakların sesiyle birlikte, mırıldanan kadın sesleri duyar gibi oldu. Gözünün ucuyla bakınca tanıdık şekillerin dansına katıldığım fark etti. Parıldayıp ışıldıyor ve kanatlarıyla melodik vızıltılar çıkartıyorlardı. Lina, kollarını açarak, zıplayıp dönüyor ve gecenin güzelliğinin keyfine varıyordu.

Ağacın etrafından üçüncü kez geçti.

Durdu. Soluk soluğa kalmıştı ve soğuk hava yüzünden nefesi, sihirli küçük dumancıklar gibi çıkıyordu. Etrafına bakındı, ama periler gitmişti. Edith Anne, paytak paytak yürüyerek yanından geçti ve meraklı bir şekilde ağacın altını kokladı. Kulaklarım dikip, meşe ağacının dallarına baktı.

"Gittiler," dedi Lina. "Hadi, koca kız. Biz de gidelim."

Dans etmek onu iki haftadır hissetmediği kadar canlı hissettirmişti. Belki de daha fazla dans etmeliydi. Anton ve Dolores birdenbire neden nehrin çevresinde paten kaymayı bıraktığını defalarca sormuştu. Lina bunu düşündü. O hiçbir zaman paten kaymazdı, hiçbir zaman.

Ama belli ki Persephone sık sık kayıyordu. Ve bunu Anton ve Dolores söylemeden de pekâlâ anlayabilirdi. Bir beden küçüktü. Bacakları formunda, kalçaları kendisinin yirmi yaşındaki hâlinden çok daha sıkıydı.

Lina dairesine döndü. Fikrini değiştirmeden önce hemen banyoya gitti; ayakkabılarım fırlatıp elbiselerini yırtarcasma çıkarttı ve sonunda boy aynasının önünde çırılçıplak kaldı.

Kırklı yaşlardaki bir kadın için oldukça güzel gözüküyordu. Gözlerinin altındaki koyu lekeler dışında, teni sıkı ve sağlıklıydı. Saçını hâlâ Persephone gibi yapıyordu; omuz hizasındaki karmaşık ve dağınık bukleler. Göğüsleri mükemmel ve diri değildi, ama dolgun ve kadınsıydı. Beli hoş bir şekilde kıvrılıyor, kalçaları sıkı basenlerine ve belirgin hatlı baldırlarına dek genişliyordu.

Aynadaki yansımasına gülümsedi. Hoş ve akıllı, seksi ve başarılıydı; bir erkeğin isteyebileceği her şey.

"Onu unutmanın zamanı çoktan geldi, Lina," dedi kendine.

Bir karar verebildiği için rahatlayıp, banyonun ışığını kapattı ve yatağa girdi. Yamalı Pati, her zamanki yerine, poposunun yanına kıvrılıp yatarken yatağın sallandığını hissetti. Edith Anne de iki kez dönüp kendi yatağına çökerek iç geçirdi. Lina gözlerini kapattı ve uykuya dalmadan önce kendi kendine bir söz verdi. Yarından itibaren her şeye yeniden başlayacaktı. Persephone haklıydı; o çok şanslıydı.

* * *

Persephone, sihir karışımının kullanıldığını hissettiği sırada kara kara düşünmekteydi. Mümkün olduğunca belli etmemeye çalışarak, Hermes ve Aphrodite'in iznini isteyip sıkıcı sohbetlerinden kaçtı. Ölümsüzler gitmesini önemsemeyerek, çiçekli çayırların perileri Limonyatların mı, yoksa vadilerin perileri Napaeae'lerin mi daha güzel olduğunu tartışmaya devam ettiler. Genç Bahar Tanrıçası'nın sohbetlerine katılmaması umurlarında değildi. O, sadece orman perileri konusunda uzmandı. Üstelik gereğinden fazla ketumdu ve bu konuda söyleyebileceği ilginç hiçbir şey yoktu. Gittiğini neredeyse fark etmediler bile.

Ama Demeter fark etti.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Persephone duraksayıp, annesine dönmeden önce yüzüne masum bir sıkıntı ifadesi kondurdu.

"Ah, anneciğim, biliyorsun ki çiçekler açarken içeride durmaya dayanamam. Çayırlar beni çağırıyor."

"Pekâlâ, çocuğum. Seni bu akşamki Chloaia Festivali'nde[26] görmeyi umuyorum."

"Tabii, anneciğim." Persephone annesini eğilerek selamlayıp, taht odasından ayrıldı.

Demeter bir annenin keskin bakışlarıyla kızının arkasından baktı. Ulu Tanrıça, kızım bir ölümlüyle değiştirme kararının yanlış olduğunu itiraf etmeye hazırdı. Ah, aslında planı işe yaramıştı. Persephone olgunlaşmıştı. Hatta artık şaşırtıcı bir şekilde, Ölüler Diyarı Kraliçesi olarak anılıyordu ve ölülerin akrabalarının bitmek bilmeyen istekleri sona ermişti.

Ama hangi bedele? Bahar Tanrıçası'nın yüzü döndüğünden

26 Çayırlıkların yeşillenmesi nedeniyle Demeter'i onurlandırmak için düzenlenen festival, (ç. n.)

beri hep asıktı. Eskisi gibi ziyafetler hazırlamıyor ve yarı tanrılarla arkadaşlık etmiyordu. Aynı zamanda aksi ve dalgındı. Tanrıça'nın eski ışıltısı sönmüştü. Demeter onun için endişeleniyordu. Ölümlü kadın için de endişeliyordu.

Carolina Francesca Santoro, Tanrıça'nın hafızasına bir ısırgan otu gibi yerleşmişti ve bu durum Demeter'i çok rahatsız ediyordu. Hades onu reddettiğinde ölümlü kadının yüzüne yerleşen saf acı ifadesini unutamıyordu. Her ne kadar niyeti bu olmasa da, Carolina'nın çok acı çekmesine neden olmuştu. Bir de rahatsız edici dedikodular vardı. Ölümsüzler Hades'in delirmiş olduğunu konuşuyordu. Kimseyle görüşmüyordu. Hatta Zeus karanlık âlemini ziyarete geldiğinde, onu huzuruna kabul etmeyi bile reddetmişti.

"Eirene." Kadim dostunu yanına çağırdı. "Hades'le ilgili bir şeyler yapmak lazım."

"Yine mi?"

"Yine."

Persephone annesinin küresine bakıp, Lina'nın, meşe ağacının etrafında dans etmesini izledi. Küçük perilerin de ona katıldığım görünce gülümsedi. Lina'nın bedeni, Persephone'nin tamamıyla ölümlü olmadığım düşündüğü bir zarafetle kıvrılıp dönüyordu.

"Bedeni hatırlıyor," diye fısıldadı Bahar Tanrıçası küreye. "Bedeninde bir tanrıça var oldu ve hiçbir zaman eskisi gibi olamayacak..."

Tıpkı benim hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağım gibi, diye düşündü sessizce. Carolina bedenini terk etmişti, ama arkasında kendinden bir parça bırakmıştı. Farkında olmadan, göğüslerinin arasındaki ametist taşı *narcissus'a* dokundu. Zinciri kırılmıştı,

ama tanrıça onu düğüm yaparak boynuna bağlamıştı. Çıkartabilir veya tamir edilmesini emredebilirdi, ama ondan ayrılmak istemiyordu. Dokunuşu bir şekilde onu rahatlatıyordu.

Lina dansım bitirip evine döndü. Persephone, onun aynanın karşısında çırılçıplak duruşunu izledi. Bir ölümlü gibi gülümsedi. Lina'da yarattığı değişikliklerle gurur duyuyordu. Yorgun kaslarının yanmasını ve Lina'nın bedeni forma girip, sertleştikçe duyduğu hazzı hâlâ anımsıyordu.

Bedenini tanrıçalara yakışır bir şekle sokmuştu. Lina yatağa girdiğinde, Persephone kedinin sıcak, yumuşak bedeninin kendi poposuna yaslandığını neredeyse hisseder gibi oldu.

Küre bulanıklaştı ve görüntü yok oldu.

"Ne oldu, kızım? Sen ve ölümlü kadın neden bu kadar mutsuz gözüküyorsunuz?" Demeter'in sesi Persephone'nin suçluluk duygusuyla sıçramasına neden oldu. "Hayır," diye hızla devam etti Demeter kızının sıradan bir cevap vermesine izin vermeyerek, "beni rahatlatmak için söyleyeceğin boş sözleri istemiyorum. Gerçeği istiyorum."

Persephone annesinin gözlerine baktı. Eğer Demeter bunu istiyorsa, gerçeği ona söylemeliydi. "Orayı özlüyorum, anne. Böyle olmasını istemezdim, ama Lina'nın dünyasına âşık oldum. Öyle hareketli, karmaşık ve *canlı ki.* Ve benim bir tanrıça olduğumu bilmiyorlardı. Senin kızın olduğumu bilmiyorlardı, ama yine de beni sevdiler."

"Sevdikleri Carolina değil miydi?" diye sordu Demeter nazikçe.

"Hayır. Onun bedenindeydim, ama içindeki ruh benimdi."

Demeter üzgün bir şekilde başını salladı. "Carolina da bana aynı şeyleri söyledi, ama ben onu dinlemedim. Sanının hata yaptım."

"Hatanı düzeltmenin bir yolu olsaydı?"

"Bu sefer dinlerdim."

Persephone annesine sevgiyle gülümsedi. "Güzel. Bir fikrim var."

Bölüm Yirmi Yedi

"Erken çıkmamı istediğinden emin misin? Gerçekten de kalabilirim," dedi Dolores.

"Hayır, tatlım," dedi Lina elindeki keten peçeteyi sallayarak. "Israr ediyorum. Yoğun değil ve yarım saat içinde kapatıyoruz. Anton'la birlikte idare edebiliriz."

"Şey, eminseniz..." dedi Dolores kuşkuyla.

Anton, "Ah, hadi! Lina'yla hallederiz. Kim olduğumu zannediyorsun, Bay Yeteneksiz mi?" diyerek homurdandı.

"Sana hiçbir zaman Bay Yeteneksiz demedim; en azından sen duymadın." Dolores kendi esprisine kahkahalarla güldü.

Anton, güneyli güzeli edasıyla, "Ahhh! Bir daha sana iyi davranmiyciğim!" dedi.

Lina güldü. "Bence Scarlett bu çizmelerden giymezdi."

"Gay olsaydı giyerdi," dedi Anton bilmiş bilmiş.

"Tamam, gidiyorum." Dolores kapıyı açtıktan sonra duraksayıp, gülümseyerek Lina'ya döndü, "Tekrar güldüğünüzü görmek çok güzel, patron," diyerek Oklahoma akşamında kayboldu.

Dolores'in sözlerine şaşıran Lina kapalı kapının ardından bakakaldı.

Anton, koluna dokunarak, "Gerçekten de öyle," dedi.

"Teşekkürler," dedi Lina elini okşayıp. "Tekrar gülmek güzel." Birbirlerine bakıp gülümsediler. "Ben burada kalıp fırını kapatayım. Sen de arkaya geçip hamuru hazırlamaya ne dersin? Hazırlanıp, ekmek kalıplarına boşaltılması lazım."

Anton başım sallayıp hızla, mutfakla kafeyi birbirinden ayıran döner kapılardan geçti. Ön kapıdaki çanın sesi duyulduğunda Lina, bir sonraki günün spesiyalini yazmak için duvardaki "pizza del giorno" yazışım indiriyordu.

"Hemen geliyorum!" diye seslendi arkasına bakmadan. "Şanslısınız; günün pizzasından hâlâ bir dilim var. Üç çeşit peynir, sarımsak, fesleğen ve güneşte kurutulmuş domateslerden oluşan harika bir pizzadır."

"Favorilerimden biri, ama üzerine tereyağı sürülmüş, kaim bir dilim sıcacık *gubana* yemeyi hayal ediyordum."

Lina donup kaldı. Bu ses... Bu kadının sesini de kendisini de tanıyordu. Arkasına döndü ve Tanrıça'nın güzelliği karşısında tekrar çarpıldı. Üzerinde kot pantolon ve dar, örgü bir kazak vardı. Uzun saçlarım kalın bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Ama üzerindeki sıradan kıyafetlere rağmen eşsiz bir güzelliğe sahipti.

"Merhaba, Lina."

"Merhaba, Persephone."

Persephone gülümsedi. "Emin olabileceğimiz bir şey var; mahşeri bir kalabalık içinde olsak bile birbirimizi tanırız."

"Ben..." Lina, zihnindeki karışıklığı dağıtmak ister gibi elini almna götürdü. "Seni görmeyi ummuyordum. Sürpriz oldu."

Persephone cevap veremeden kapıdaki çanın sesi tekrar duyuldu. İçeriye bir kraliçe edasıyla uzun boylu ve etkileyici bir kadın girdi.

Persephone iç geçirip omzunun üzerinden arkasına baktı.

Kadın ön cama yakın bir masa seçti. Sanki bir duruşmayı yönetmeye hazırlanıyormuş gibi oturdu.

"Annemin beni takip edeceğini tahmin etmiştim," dedi Persephone.

Anton mutfaktan koşarak çıktı.

"Ah, Tanrım. Tam kapatmadan önce müşteri akınına uğrayacağımızı kim bilebilirdi?"

Bir kuş tüyü gibi Demeter'e doğru uçtu. "Bir şey alır mısınız?"

Tanrıça kaşlarından birini kaldırdı. "Şarap. Kırmızı."

Anton düşünüp başım salladı. "Ev yapımı Chianti uygun mu?"

"Eğer Carolina'nın seçimiyse uygundur."

"Ah, hayatım, bu konuda haklısın. Lina'mız şarapları iyi bilir," dedi Anton cilveli bir şekilde. "Başka bir şey?"

"Anton!" dedi Lina aniden kendine gelerek. "Sen hamurla uğraşmaya devam edebilirsin. Bu bayanlarla ben ilgilenirim."

Demeter elini kaldırıp onu susturdu. "Hayır. Ben bu genç adamın ilgisinden..." Anton'un düşünceli bakışlarına döndü "...çok keyif aldım. Siz ikiniz konuşun. Anton bana eşlik eder."

Anton, Lina'ya, *Bak, gördün mü?* der gibi baktı.

"Size şaraptan farklı bir şeyler önerebilir miyim? Bugün muhteşem ötesi bir pizzamız var. Zambak beyazı ellerimle ısıtacağıma söz veriyorum."

"Pizza?" Tanrıça kelimeyi yabancı bir dildeymiş gibi telaffuz etti.

"Peynir, domates, sarımsak, fesleğen; uğruna ölünesi bir lezzet."

"Benim için yap," dedi Demeter emir verici bir el hareketiyle.

Anton kibirli bir şekilde gülümsedi. Arkasına dönmeden önce, "Hayatım, adınız nedir? Daha önce sizi buralarda gördüğümü hatırlamıyorum," dedi.

Lina ağzını açtı, ama Persephone başım sallayıp onu susturdu.

"Bana Robin Greentree[27] diyebilirsin."

"Evet, Bayan Greentree, başkasının üzerinde ipekli muumuu[28] gibi gözükebilecek bu elbise sizi bir tanrıça gibi göstermiş. Çok gösterişlisiniz."

"Tabii ki öyleyim," dedi Demeter.

Anton, "Şarabı hemen getiriyorum," diyerek hızla mutfağa döndü.

Lina ve Persephone'nin yanından geçerken alçak sesle, "Yaşlı bir kraliçeye karşı koyamam," dedi.

Persephone kahkahasını hafif bir öksürükle saklamaya çalıştı. Lina ise sert sert baktı.

"Robin Greentree mi?" diye fısıldadı Lina, Anton mutfağa gittikten sonra.

"Annemin oldukça değişik bir espri anlayışı vardır, özellikle de isimler söz konusu olunca. Benim ismimin de bazı dillerde 'mısır' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

27 *Robin,* Kızılgerdan kuşudur ve *Greentree* kelimesi *yeşil ağaç* anlamına gelmektedir, (ç. n.)

28 Haıvai'ye özgü bir giysi. (ç. n.)

"Odanın diğer tarafında olabilirim ama sizi duyabiliyorum."

"Tabii ki, anneciğim," dedi Persephone.

"Affedersin, Demeter," dedi Lina.

İki kadın da bilmiş bilmiş birbirlerine bakıp gülümsedi.

Persephone meraklı bakışlarla fırını inceledi. "Dolores yok mu?"

"Bugün erken çıkmasına izin verdim."

Persephone başını salladı. "Çok çalışıyor. İzni hak ediyor."

Lina ve Persephone aynı anda, "Onu kendine biraz zamana ayırmaya ikna etmek çok zor," dedi.

Birbirlerine bakakaldılar.

"Evet..." dedi Persephone.

"Evet," dedi Lina da.

"İşte Chianti ve baharatlı zeytinyağlı ekmek." Anton Demeter'in önüne bir kadeh kırmızı şarap ve ekmek sepeti koydu.

"Pizzanız hemen geliyor." *Kral ve Ben* filminden *Shall We Dance?*[29] şarkısını mırıldana mırıldana hızla Lina'nın yanından geçti ve parmaklarım sallayarak Persephone'ye hoş bir hareket yaptı.

Persephone güldü. "Anton'u özledim."

"O da senden hoşlanmış belli ki."

"Oyalanıp durmayın!" dedi Demeter öfkeyle.

"Anne! Lütfen. Şarabım iç. Pizzan henüz hazır değil. Lütfen biraz sabırlı olmaya çalış."Persephone iç geçirip tekrar Lina'ya döndü. "Bir tanrıçanın kızı olmak hiç de kolay değil."

"Biliyorum," dedi Lina.

29 (İng.) Dans edelim mi? (yay. n.)

"Evet, biliyorsun." Persephone tezgâhın üzerine bakıp, derin ve rahatlatıcı bir nefes aldı. "Buraya geri dönmem lazım."

Tanrıça gözlerine baktı. "Mutlu değilim. Fırınımı -fırınımızı- ve dünyanızı özlüyorum," dedi geveleyerek.

Lina, kızının sözlerine tepki vermesini bekleyerek Demeter'e baktı, ama Tanrıça sessizce şarabını yudumlamaya devam ediyordu.

"Anlamıyorum."

"Senin Ölüler Diyarı'yla ilgili özlediğin bir şey yok mu?" diye sordu âdeta yalvararak.

Lina gerildiğini hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Persephone ölümlü kadının gözlerine dikkatle baktı. "Birbirimize yalan söyleyemeyiz."

"Sana yalan söylemeye çalışmıyorum, sadece..."

"Acı veriyor," diye tamamladı Persephone. "Biliyorum. Özlediğim şeyleri aklımdan çıkarmak için ben de uğraştım. Hatırlamazsam daha kolay olacağım düşündüm."

Lina duygularını kontrol altına almaya çalışarak başım salladı.

"Ben saymaya başlıyorum." Persephone hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Fırını özlüyorum..."

Yoğunluğunu, kokusunu ve sesini ve farklı birçok ölümlüyü bir araya getirmesini. Ve bazı küçük şeyleri de özlüyorum; mesela Tess Miller'ın beyaz şarabım her gün hep aynı saatte içmesi gibi. Küçük köpeğini de özlüyorum, gerçi bana saldırınca Tess şoke olmuş ve onu hayvan psikologuna götürmekle tehdit etmişti. Hayvanlar bana, sana davrandıkları gibi davranmıyorlar."

Alnını kırıştırdı. "Hayvanlarla arandaki bağ çok garip, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Sanırım en çok özlediğim, herkesin sorunları çözmede bana güvenmesi. Beni annemin daha genç ve beceriksiz hâli olarak görmüyorlar. Bir karar verdiğimde, akıllıca olup olmadığını anlamak için kimse anneme koşmuyor. Bana saygı duyuyor ve verdiğim kararlara güveniyorlar."

"Mükemmel kararlar vermişsin, Persephone," dedi Lina. "Fırın çok başarılı. Herkes çok mutlu. *Merda!* Beni bile forma sokmayı başarmışsın."

Persephone garip bir şekilde ona baktı. "Bedeninde yaşamak çok huzurluydu, Lina. Kendi güzelliğini küçümseme." Tanrıça'nın gülüşü Lina'nın aklına, koca bir tabak kremanın önünde duran bir kediyi getirdi. "Özlediğim bir şey daha var. Ölümlü erkekler *değer biliyorlar."*

"Scott," dedi Lina kayıtsızca.

"Scott," diye mırıldadı Persephone. "Oldukça ilginç bir flörttü."

"Sana âşık olmuş."

Persephone omuzlarım silkti. "Tabii ki oldu. Bu deneyim sayesinde kendine çekidüzen verip daha iyi bir adam olacak. Her erkek bir tanrıçanın nasıl memnun edilebileceğim öğrenmeli."

Bu düşünce Lina'yı gülümsetti.

Persephone, "Seninle yaşayan o iki yaratığı bile özledim, özellikle de kediyi," diye itiraf etti.

Lina güldü. "Yamalı Pati berbattır, ama sevimlidir."

"Korkunç hayvan," dedi Persephone alaycı bir şekilde.

Lina başını sallayarak onayladı.

"Şimdi hatırlama sırası sende. Ölüler Diyarı'ndan özlediğin şeyler neler?"

Lina, kısacık bir duraksamadan sonra, "Eurydike'yi özlüyorum," dedi. "Küçük ruh âdeta kızım gibiydi. Onun için endişeleniyorum."

"Başka?"

"Orion'u özlüyorum. Korkunç atlardan biri olması gerektiğini biliyorum, ama ben onu daha çok siyah bir labrador yavrusuna benzetiyorum."

"Ve?"

"Gökyüzünün görüntüsünü özlüyorum. Gün ışığı, canlanmış bir suluboya tablosu gibiydi. Ölüler Ülkesi'nden bahsettiğim için garip geldiğini biliyorum, ama orası karanlık ve kasvetli bir yer değildi; en azından Elysia'ya gittikten sonra. Aslında şimdiye kadar gördüğüm ve hayal ettiğim en ama en muhteşem yerdi." Lina zihnindeki gezintiye devam etti. Konuşmaya başlamıştı bir kere ve susmak istemiyordu. "Geceleri gökyüzünün Hyades'in ruhlarıyla aydınlandığını ve o yüzden Elysia'da gece olduğunda her şeyin inanılmaz güzellikteki unutulmuş bir rüya gibi gözüktüğünü biliyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum."

"Ve ölü ruhlar hiç de korkunç veya iğrenç değiller. Sadece bedenleri önemsiz hâle gelmiş insanlar. Hâlâ seviyor, gülüyor ve ağlıyorlar."

Persephone elini tuttu. "En çok neyi özlüyorsun?"

dı. "Sen benim dünyama âşık oldun, bense Ölüler Diyarı'nın Efendisi'ne."

Persephone, "Güzel!" diyerek mutlulukla Lina'nın elini sıktı.

"Nasıl güzel olabilir? Ben Hades'i seviyorum, ama o seni seviyor."

Persephone'nin neşeli kahkahası, fırındaki ışıkların daha parlak yanmasına neden oldu. "Eğer *beni* seviyorsa neden beni görmeyi reddediyor?"

"Hades'i görmeye mi çalıştın?"

"Tabii ki. Senin dünyanın özlemiyle perişandım. Sonra Hades'in delirmiş olduğuna dair dedikodular duydum. Ölüler Diyarı Kraliçesi âlemini terk ettiği için, ruhlar da kargaşa içindeymiş; vesaire, vesaire."

"Dur! Hades delirmiş mi?" Lina yüzündeki rengin çekildiğini hissetti.

"Ah, önemli değil. Sadece somurtuyor." İncecik elleriyle umursamaz bir hareket yaptı. "Ama dedikodular, sadece benim mutsuz olmayabileceğimi düşünmeme neden oldu. O yüzden de Ölüler Diyarı'na gittim."

"Ve?" Lina içinde, Tanrıça'yı hızlıca sarsma ihtiyacı hissetti.

"Ve ilk önce o üç kafalı iğrenç köpek geçmeme izin vermedi." Ürperdi. "Edith Anne çok daha terbiyeli."

"Kerberos sana kötü mü davrandı?"

"Kötü davranmak? Homurdanıp salyalar akıtarak yolu kapattı. Yanına yaklaşmaya korktum. Yardım istemek zorunda kaldım." Tiksintiyle başım salladı.

"Ve Hades yardımına gelmedi mi?"

Tanrıça kaşlarım çattı. "Onun yerine uşağı geldi. O iğrenç siyah atla birlikte."

"Orion da mı sana kötü davrandı?"

"Kulaklarım yatırıp dişlerini gösterdi."

"Olanlar için üzgünüm. Orion'a uslu durmasını söylemiştim. Herhâlde senin ben olduğumu sandı, ama yanıldığım görünce, şey... her neyse, daha nazik olmalıydı."

"Evet, öyle olmalıydı. Neyse, uşağa Hades'le konuşmak istediğimi söyledim. Bana Bahar Tanrıçası mı yoksa ölümlü kadın Carolina mı olduğumu sordu." Persephone sinirlenmiş gözüküyordu. "Sanki bilmiyormuş gibi! Ölü ruhlar bile bunu anladı. O kasvetli siyah yolda yürürken durmadan bana baktılar. Önce mutlu olmuş gibiydiler, sonra onlarla konuştuğumda -sadece kibar olmaya çalışıyordum- benden kaçtılar. Hatta arkamdan 'Birisi Ölüler Diyarı Kraliçesi'nin kılığına girmiş dediklerini duydum." At kuyruğundan çıkmış bir tutam saçı sinirli bir şekilde arkaya itti. "Sana şu kadarını söyleyeyim, kesinlikle çok rahatsız edici bir deneyimdi."

Devam etmeden önce duraksayıp, manikürlü parmaklarım inceledi. Lina tekrar onu sarsmak istedi.

"Eh, uşağı bedenimin ve ruhumun aynı olduğuna ikna ettim. Kayboldu ve geri döndüğünde efendisinin *Persephone'yi* görmeyi reddettiğini ve âleminden ayrılıp, bir daha onu rahatsız etmememi istediğini söyledi."

"Ve seni sevmediğini nasıl anladın? Hades çok inatçıdır." Lina, bardağına bakıyormuş gibi gözükmeye çalışan Demeter'e baktı. Eğilip, sesini alçalttı. "Bazen onu rahatlatıp konuşturabilmek için çok uğraşmak gerekir. Aslında romantik ve tutkuludur. Tekrar denemelisin. Bir dahaki sefere seni görmeyi kabul edecektir."

külmez pişman oldu. Hades'in Persephone'yle görüşmesini istemiyordu. Kendisi, dışında kimseyle görüşmesini istemiyordu.

"Bence *sen* denemelisin" dedi Persephone kararlılıkla.

"Ben mi?" Lina şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

"Bedenlerimizi tekrar değiştirebiliriz." Demeter'i gösterdi. "Annem bize yardım edecek. Planının istediği gibi işlemediğinin farkında."

Lina, Demeter'e baktı. Tanrıça zarif bir hareketle, hafifçe başını eğdi. "Kızımın tüm söylediklerini kabul ediyorum. Bu durumu ele almak konusunda hata yaptım."

"Bunu kabul etmene sevindim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Yanlış bir karar verdiğin için perişan bir hâlde küreme geldiğin günü hatırlıyor musun, Carolina?" dedi Demeter.

"Evet, düşünmeden verdiğim karar yüzünden neredeyse Eurydike'ye çok fazla acı çektirecektim."

"O zaman sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Hatalarımdan ders almayı öğrenmemi söylemiştin."

"Evet ve şimdi aynı şeyi kendime söylüyorum. Ben de kararımı fazla düşünmeden vermiştim. Bu hatam sayesinde, kızlarının yaptıklarıyla tanrıçaların bile şaşkına dönebileceğini öğrendim." Demeter iki kadına ender gülümsemelerinden birini bahşetti. Sonra tüm dikkatini Lina'ya çevirdi. "Hades sana karşı dürüst oldu. O her zaman diğer ölümsüzlerden farklıydı. Bence Ölüler Diyarı'nın Efendisi sana gerçekten âşık oldu, Carolina."

"Ve sana bir teklifim var," dedi Persephone. "Sen Hades'i seviyorsun. Ben de fırınını ve dünyam seviyorum. Neden sonsuza dek sevdiklerimizden ayrı kalalım?"

"Ama Hades..." diye başladı Lina.

Persephone onu durdurdu. "Sözlerimi sonuna kadar dinle.

Bahar Tanrıçası olarak altı ay boyunca kendi dünyamda olmalıyım, sonra, sizin dediğiniz gibi, 'görevim' sona erecek. O arada buraya gelebilirim. Ve ben buradayken sen de kraliçe olarak Ölüler Diyarı'na dönebilirsin."

Lina'nın başı dönüyordu. "Yine senmişim gibi mi davranacağım?"

"Hayır." Persephone gizemli bir şekilde gülümsedi. *"Senin* benmişim gibi davranmana gerek yok. Hayvanlardan ruhlara kadar herkes benim sen olmadığımı anladı. Rol yapmayacaksın, Carolina, sen onların kraliçesisin. Sadece geçici olarak benim bedenimde olacaksın, çünkü benim burada senin bedenine ihtiyacım var. Rol yapması gereken ben olacağım."

"Hayır," dedi Lina.

"Neden hayır?" Persephone sabırla içini çekti. "Ah, sen dönene kadar tüm 'Scott'lardan kurtulacağıma söz veriyorum."

"Onun için değil," dedi Lina.

"O hâlde niçin?"

"Beni istemiyor, Persephone. Ruhumu sevdiğini söyledi, ama gerçek bedenimi görünce beni reddetti."

"Lina, sadece çok şaşırmıştı," dedi Persephone.

"O andaki yüzünü görmedin."

"Ben gördüm," diye itiraz etti Demeter. "Ve orada gördüğüm şey küçümseme veya reddetme değil, gerçekten de şaşkınlık ve acıydı."

"O hâlde sen benim görmediğim bir şey görmüşsün," dedi Lina.

"Belki sadece bir hata yapıyorsun, Carolina," diye yanıtladı Demeter.

"Belki de... Ama ya hata değilse?" Hades'in kendisini red-

dettiği an hissettiklerini anımsayınca Lina'nın içi bir acı dalgasıyla doldu. Öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. "Bana bir daha o şekilde bakarsa buna dayanamam. Peki ya bakmazsa? Bu daha da kötü olur. İstediğinin sadece senin bedenin olmadığını nasıl anlayacağım?"

"Bir sonsuzluk boyu onsuz yaşamaya katlanabilecek misin?" diye sordu Persephone usulca.

Yaşlar, Lina'nın yanaklarında parlak izler bırakarak akmaya başladı. "Dayanamayacağım şey, onun beni yeniden reddetmesinin ruhuma vereceği acı ya da beni sadece olmadığım biri olmamı isteyerek kabul etmesi."

"İyice düşünmeden karar verme," dedi Demeter.

"Evet, lütfen teklifimi iyice düşüneceğine söz ver. Burada sonbahar yeni başladı. İlkbahar başlayana kadar zamanın var, vereceğin kararı duymak için geri döneceğim."

Persephone, Lina'nın yüzündeki yaşları sildi. Sonra da acı tatlı bir gülümsemeyle kazağının altında saklı gümüş zinciri buldu. Hiçbir şey söylemeden zinciri boynundan çıkarttı. *Narcissus* şeklindeki ametist taş, fırının ışıklarının altında parıldadı.

"Bu sana ait," diyerek zinciri dikkatle Lina'nın boynundan geçirdi.

"Zincir kırılmış, sonra düğüm yapılmış. Tamir ettirmedim. Aynen bıraktığın gibi duruyor."

"Ah," dedi Lina hıçkırarak. Parmaklarım, onun için sevgiyle oyulmuş çiçeğin üzerinde gezdirdi. "Bunu tekrar görebileceğimi düşünmemiştim. Getirdiğin için teşekkürler."

Anton, içinde dumanı tüten leziz bir pizza olan tepsiyle birlikte, *Çingene* filminden bir şarkı mırıldana mırıldana hızla döner kapılardan geçti. Lina'yı görünce bir anda durdu.

"Neden ağlıyorsun?" Gözleri alev gibi yanarak Persephone'ye döndü.

"Küçük Bayan Sevimli Şey, eğer onu sen ağlattıysan, seni..."

"Hayır, Anton, kötü bir şey yok." Lina gözyaşları arasında gülümseyip, elinin tersiyle yüzünü sildi. "Persephone bana bu kolyeyi verdi ve bu öyle güzel bir şey ki beni ağlattı."

Anton rahatladı. "Persephone mi? Tanrıça gibi mi?"

"Aynen," dedi Persephone.

"Daha önce seni de hiç buralarda görmemiştim. Lina'mızı nereden tanıyorsun?"

Persephone gülümsedi. "Lina büyümemde bana yardımcı oldu."

Anton'un aklı karışmıştı.

"Persephone," dedi Demeter fırının diğer köşesinden. "Gitme amanımız geldi."

"Anton, pizzayı paketler misin? Yanına bir dilim *gubana* da koyar mısın?"

"Tabii ki. Majesteleri için yapabileceğim başka bir şey var mı?" dedi Anton, Demeter'e.

Persephone güldü. "Sadece hesabı alalım."

"Ben ödeyeyim," dedi Demeter. Ciddi bir şekilde yerinden kalkıp, hızlı adımlarla kasada beklemekte olan Anton'un yanma gitti.

"Neyle ödeyecek?" diye fısıldadı Lina.

Persephone omuzlarım silkti.

"Anton!" diye seslendi Lina.

Anton ona baktı.

"Bu bayanlar parayla değil, ellerinde ne varsa değiş tokuş yaparak ödeyebilirler. Sadece güzel bir pazarlık yap."

Anton'un gözleri büyüdü. "Nasıl istersen, patron." Yanına yaklaşmakta olan Tanrıça'ya baktı. "Evet, Kraliçe Greentree, pizza, *gubana* ve şarap karşılığında ne öneriyorsunuz?"

Demeter kibirli çenesini kaldırdı. "Bana Tanrıça denilmesini tercih ederim. Kraliçelerin âlemleri çok sınırlıdır."

"Peki, *Tanrıça* Greentree. Ne öneriyorsun?"

Demeter kurnazca gülümsedi. "Konuşan bir kuşa ihtiyacın var mı?"

"Hayır, tatlım." Anton gözlerini yuvarladı. "Etrafta çok fazla hayvan var. Tekrar deneyin."

Persephone, Lina'yı kolundan çekiştirdi. "Bırak onlar pazarlığa devam etsin. Sana sormam gereken bir soru daha var."

"Nedir?"

"Apollon'a ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Lina şaşırarak.

"Hiçbir şey?"

"Hiçbir şey."

"Işık Tanrısı'nı ret mi ettin?" Persephone doğru duyup duymadığından emin değildi.

"Tabii. Bir seferde sadece tek bir tanrıyla ilgileniyorum."

"Gerçekten mi?" Persephone kusursuz çenesine dokundu. "Ne kadar ilginç bir düşünce."

"Sattım! Altın bir taca. Muhtemelen sahte, ama *bayıldım!"* diye bağırdı Anton.

Bölüm Yirmi Sekiz

Hades kara kara düşünüyor ve küçük ruhun ona verdiği çizime bakmaktan kendini alamıyordu.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Eurydike.

"Nereden anladın?" Hades'in sesi kendisine bile kaba ve yabancı gelmişti. Biriyle doğru düzgün sohbet edeli ne kadar zaman olmuştu? Hatırlayamadı.

"Sık sık onu düşünüyorum. Hatta rüyalarıma bile giriyor. Rüyalarımda burada olduğundan farklı gözüküyor. Ama rüyalarımdaki hâli, -anlatması çok zor- rüyalarımdaki hâli gerçekte *olması gerektiği* gibi. O yüzden onu bu şekilde çizdim. Iapis'e gösterdiğimde size getirmemi söyledi."

"Umarım haddimi aşmamışımdır efendim," dedi Iapis.

Hades gözlerini çizimden ayıramıyordu. "Hayır, kadim dostum, haddini aşmadın. Bana göstermekle iyi yaptın." Gözlerini resimden ayırıp Eurydike'ye baktı. "Teşekkür ederim. Bende kalabilir mi?"

"Tabii, efendim. Yarattığım her şey sizindir."

"Hayır, küçüğüm," dedi Hades üzgün bir şekilde. "Yarattığın her şey hâlâ ona ait."

"Bize geri dönecek mi?" diye sordu Eurydike.

Hades, Carolina'nın resmine tekrar baktı. Ölümlü hatları hoş ve kibar, bedeni dolgun ve kadınsıydı. Sadece resmine bakmak bile içini kıpırdatıyordu ve gözlerini kapatıp resmi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ona güvenmeye gücü yoktu ve sırf bu yüzden Carolina Tartarus'ta neredeyse ruhunu kaybedecekti. Ama savaşmış, uçurumun kenarından dönmüştü. Sadece tedbirsiz ve düşüncesiz sözleriyle ihanete uğramak ve incinmek için. Onun sevgisini hak etmiyordu.

"Hayır," dedi. "Bize geri döneceğini sanmıyorum."

Eurydike üzgün bir ses çıkarttı ve Hades gözlerini açtığında Iapis'in onu kollarına aldığını gördü.

"Sakin ol," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Nerede olursa olsun seni unutmadı. Seni seviyordu."

"Lütfen beni yalnız bırakın," dedi Hades sinirli bir şekilde.

Iapis, Eurydike'ye gitmesini işaret etti, ama kendisi efendisinin odasından ayrılmadı. Duyduğu endişe içini kemiriyordu. Artık öfke içinde volta atmıyordu. Öfkesini demir ocağında çalışarak boşaltmıyordu. Yemek yemiyor ve çok az uyuyordu. Duruşmalarda kararlarını, sanki o da hüzünlü ölülerden biriymiş ve sonsuza dek Matem Nehri Cocytus'un kıyılarında dolaşmaya mahkûm edilmiş gibi veriyordu.

Persephone, Tanrı'yı görmek istediğinde Iapis, Hades'in içini boşaltacağım düşünerek umutlanmıştı. Ama bu umut fazla sürmedi. Bahar Tanrıçası Ölüler Diyarı'ndan ayrılır ayrılmaz Tanrı tekrar içine kapandı. Bu şekilde devam edemezdi, üstelik Iapis gelecek için de bir ümit ışığı göremiyordu. Zaman, Tanrı'nın yarasını iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyordu.

"Iapis, ruh ikizlerinden biri diğerinden ayrıldığı zaman ne olur biliyor musun?" diye sordu Hades birden. Elysia'nın ormanıyla birleşip Lethe Nehri'ne ulaşan bahçelere bakan pencerelerden birinin önünde duruyordu.

"Ruh ikizleri birbirlerini her zaman bulur," dedi Iapis. "Bunu zaten biliyorsunuz, efendim."

"Ama ya içlerinden biri telafisi mümkün olmayan bir hata yaptığî için birbirlerini bulamazlarsa?" Hades başım çevirdi ve boş boş Iapis'e baktı.

"Onu affedemiyor musun, Hades?"

Hades gözlerini kırpıştırıp dikkatlice Iapis'in yüzüne baktı. "Onu affetmek? Tabii ki onu affettim. Sadece Demeter'e verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Carolina gururludur, aşk için bile olsa verdiği sözden dönmez. Affedemediğim o değil, benim."

"Siz mi? Nasıl yani, efendim?"

"Carolina Francesca Santoro bir tanrıçanın cesaretine sahip ölümlü bir kadın ve onu çok gereksiz bir sebeple, kendi gururumu kurtarmak için incittim. Bu yüzden kendimi affedemiyorum. Onun beni affetmesini nasıl beklerim?"

"Belki de bu durum ona hakaret ettiğiniz geceye benziyor," dedi Iapis sakince. "Sadece sormalı, sonra da bekleyip cevabını dinlemeye istekli olmalısınız."

Hades başım sallayıp tekrar pencereye döndü. "Ruhunu bana açtı ve ben ona ihanet ettim. Artık ona ulaşamam."

"Ama Persephone'yi görmeyi kabul ederseniz..."

"Hayır!" diye gürledi Hades. "Bir zamanlar bedeninde olan ruhu taklit eden uçarı bir kabuğu görmek istemiyorum."

"Hades, Tanrıça'nın Carolina'yı taklit edip etmediğini bilmiyorsun."

"Kerberos onu istemedi. Orion da aynı şekilde. Ölüler onun bir şarlatan olduğunu söylediler. Bu kadarı bana yeter."

"O çok genç bir tanrıça." diye hatırlattı Iapis.

"O Carolina değil."

"Hayır değil," dedi Iapis üzgün bir şekilde.

"Şimdi beni yalnız bırak, Iapis," dedi Hades.

"Önce banyonuzu hazırlayıp sizin için temiz giysiler çıkartayım." Hades itiraz etmeye kalkışınca Iapis dayanamadı. "En son ne zaman banyo yapıp, kıyafetlerini değiştirdiğinizi hatırlamıyorum bile! Yeni ölmüşlerden bile kötü görünüyorsunuz "

Hades'in güçlü omuzları çöktü, lapis'e bakmadan, "Eğer banyo yapıp giysilerimi değiştirirsem beni rahat bırakacak mısın?" diye sordu.

"Bir süreliğine, efendim."

Hades gülümser gibi oldu. "O hâlde öyle olsun, dostum."

* * *

Hades sıcak suyun içine yerleşti. Siyah mermer havuz banyonun zeminine yapılmıştı. Havuzun yan tarafındaki geniş çıkıntıya doğru yaslandı. Elini uzattığında ulaşabileceği bir yere, bir kadeh kırmızı şarap ve nar ile peynirlerle dolu gümüş bir tepsi bırakılmıştı. Havuzun kenarında yakılmış birkaç mumun ışığı, yükselen su buharının ardından sislerin arkasındaki ay ışığı gibi parlıyordu. Şaraptan büyük bir yudum aldı. Hiç iştahı yoktu, yiyeceklere bakmadı bile, ama şarap beyninde rahatlatıcı bir sersemlik bırakmıştı. Belki de sadece bu gece, istediği kadar içmeliydi. Sonra rüyalarına o girmeden deliksiz bir uyku çekerdi. Tek

bir yudumda kadehteki şarabı bitirdi ve daha fazlası için etrafına bakındı. Iapis şarap sürahisini, suyun rahatlatıcı sıcaklığından ayrılmadan kadehini doldurabileceği bir yere bırakmıştı.

"Iapis her şeyi düşünüyor," diye mırıldandı.

"Her şeyi değil."

Hades duyduğu sesle sıçrayıp, elindeki kadehi düşürdü. Kadeh mermer zemine çarpıp yuvarlandı.

Persephone buharın üzerinde esti. Sis ayrıldı ve Persephone Hades'in önünde beliriverdi. Karşısındaki çıkıntıya yerleşmişti ve omuzlarına kadar suyun içinde olmasına rağmen Hades, çırılçıplak olan vücudunu görebiliyordu, tıpkı onun da Hades'inkini gördüğü gibi. Tanrıça gözlerini şaşkınlıkla büyüdü. Carolina hiç de aptal değildi. Tanrıça, Ölüler Diyarı'nın asık suratlı efendisinin bu kadar muhteşem olacağını hiç düşünmemişti.

"Merhaba, Hades. Daha önce tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Bahar Tanrıçası Persephone."

Hades gözlerini ondan ayırıp, yalpalayarak havuzdan çıktı ve hızla bornozunu giydi. Tanrıça çenesinin kasıldığım görebiliyordu ve dişlerini gıcırdatarak konuşmaya başladı.

"Yanımdan hemen defol! Seni görmek istemiyorum."

"Biliyorum, ama bir sorunum var ve senden çok daha misafirperver olan Apollon bu işte bana seve seve yardımcı olmak istese bile, bu sorunu çözebilecek tek tanrı sensin." Parmaklarını neşeyle sıcak suyun üzerinde gezdirdi. "Lina'yla konuştuktan sonra yardım isteyebileceğim tek kişinin sen olduğu anlaşıldı."

"Apollon!" dedi Hades kızgınlıkla. "Apollon'un Carolina'yla ne ilgisi var?"

"Apollon tam tersini arzu etse de hiçbir ilgisi yok."

Hades şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra Tanrıça'nın diğer söylediklerini fark etti. "Carolina'yla mı konuştun?"

"Evet, konuştum. Aslında az önce onun fırınındaydım," dedi Persephone hava atar gibi.

Hades derin bir nefes aldı. "O iyi mi?"

"Bedeni mükemmel bir formda ve işleri çok iyi gidiyor."

Hades kadehten yerlere saçılan şarap damlalarına baktı. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim..."

"Henüz bitirmedim," diye böldü Persephone. Parmaklarını suyun üzerinde dolaştırıp, Hades'e su sıçrattı.

Hades ona baktı. "Öyleyse bitir."

"Söylemek istediğim, vücudu güzel, işleri iyi, ama *perişan* bir hâlde."

"Ben... o..." Hades durdu. Elini nemli saçlarının arasında gezdirdi.

"Ben... o... ne?" diye tekrarladı Persephone. "Lina bazen seni rahatlatmanın zor olduğunu, ama yeterince inatçı olursam seni konuşturabileceğimi söylemişti."

Hades yüzünün kızardığını hissetti. Sonra dik dik Tanrıça'ya baktı. "Benimle konuşmanı mı istedi? Neden?"

"Ah, gerçekte seninle konuşmamı istediğini sanmam. Bunu bana âşık olduğunu düşündüğü için söyledi."

Hades homurdandı. "Bu çok saçma."

"Teşekkür ederim, kibar Tanrı."

"Kimseyi gücendirmek istemedim," dedi Hades hızla.

"Ah, biliyorum, biliyorum."

Saçını arkaya doğru iterken göğüslerinden biri suyun üzerine çıkıp, leylak rengi göğüs ucu doğrudan Hades'i gösterdi.

Tanrı boğazını temizleyerek başını çevirip tabaktaki meyve ve peynirlerle ilgilenmeye başladı.

"Sanırım diğer odada konuşmamız daha uygun olacak." Yanındaki dolabı gösterdi. "Burada, çıplaklığım örtmen için bornozlar var."

"Bekle!" diye seslendi Persephone, Hades banyoyu terk etmeden. "Önce Lina ve benim bilmek istediğimiz bir şey var."

Hades sadece yüzüne bakmaya özen göstererek bekledi.

"Orada dur. İnan bu konu çok önemli; üçümüz için de."

"Öğrenmek istediğin nedir?"

"Bu," Persephone ayağa kalktı.

Sıcak su, kaygan teninden akıyordu. Göğüs uçları sanki az önce okşanmış gibi kabarıktı. Vücudu uzun ve esnek, en az Hades'in hatırladığı kadar muhteşemdi. Yavaş ve nazikçe sudan çıkıp baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru yürürken onu izledi. Tanrıça yanına ulaştığında durdu. Kollarım kaldırıp omuzlarını sardı. Sonra çıplak vücudunu vücuduna bastırıp, ağzına ulaşabilmek için onu kendine doğru çekti. Hades'in dudakları dudaklarına değdi ve kolları içgüdüsel olarak vücudunda dolaştı. Ama hiçbir şey hissetmedi. Bedeni kesinlikle tanıdıktı, ağzı sıcacık ve yumuşaktı, ama onu heyecanlandırmıyordu. Kendini demirden bir heykele sarılmış gibi hissetti. Nazik ama sert bir şekilde Tanrıça'nın bedeninden uzaklaştı. Persephone de kollarının arasından sıyrıldı.

"O hâlde arzuladığın gerçekten de bu beden değil."

"Arzuladığım şey değişmedi. Ben sadece bir kadını arzuluyorum. Sahip olduğu bedenin çok fazla önemi yok."

Hades bir an için Tanrıça'nın gözlerinde üzüntü gördüğünü

düşündü, ama bu bakışlar hemen yok oldu ve gülümsediğinde gençliğinin verdiği umursamazlık tekrar yerine geldi.

"Evet, bu soruyu yanıtladığın için teşekkürler."

"Hiç önemli değil."

Persephone, Hades'in dolaptan alıp uzattığı bornozu giydi. Tanrı eğilip yerdeki kadehini ve şarap sürahisini aldı.

"Şimdi tek yapmamız gereken Lina'yı buna inandırmak," dedi Persephone.

Hades'in yatak odasına girdiler.

Persephone etrafına bakındı. "Hades, burası nefis bir oda."

"Teşekkürler. Ben bir kadeh daha bulana kadar keyfine bak."

Persephone kadife perdelerle kaplı pencerelerden birinin önüne gitti. Perdeyi kenara çekip, heykeller, bakımlı yeşillikler ve yumuşak, değişik bir ışığın altında binlerce beyaz çiçekle dolu bahçelerin olağanüstü manzarasına baktı.

"Şarabın," dedi Hades.

Persephone ona döndü. "Lina haklıymış; burası inamlmaz güzellikteki unutulmuş bir rüyaya benziyor."

Sözleri Hades'in kalbini acıttı.

"Neden buradasın, Persephone?"

Tanrıça saçlarını geriye atıp gülümsedi. "Sana bir tekifim var..."

"Ne yapabileceğimi hâlâ anlayamıyorum! Carolina teklifini red-detmiş. Onu böyle bir değişim için zorlayamazsın," dedi Hades.

Tanrıça'nın önünde bir ileri bir geri dolanıp duruyordu.

Tanrıça kaşlarından birini kaldırdı. "Zorlayamaz mıyım?"

"Onu zorlamayacaksın." Hades'in sözleri kararlıydı, ama bocaladığını hissediyordu. Carolina geri dönebilirdi! Ona dokunup, onunla tekrar konuşabilirdi. Aşkını kesinlikle ona kanıtlayabilirdi. Kendini toparladı. Hayır! Yeterince sıkıntı çekmişti. Dayanabileceğine inanmadığı bir şey için onu zorlamayacaktı.

Persephone, "Siz ikiniz birer inatçılık abidesisiniz. Sen onu zorlamak istemiyorsun; o da kendi arzusunun peşinden gitmek istemiyor," diyerek içini çekti. "O hâlde onu zorlamadan geri dönmeye ikna etmenin bir yolunu bul."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Persephone üzgün bir şekilde. Hades'in yanına gidip koluna dokundu. "Eğer ihtiyacın olursa, bana annemin küresiyle ulaşabilirsin." Hiç düşünmeden yanağından öptü.

Hades elini okşayıp sevimli ve babacan bir şekilde gülümsedi. "Sana karşı yaptığım kabalığı bağışla. Yaşlı tanrılar bazen biraz huysuz oluyor."

Persephone, Carolina'ya deli gibi âşık olduğu her hâlinden belli olan Tanrı'ya gülümsedi. "Affedildin," dedi ve yok oldu.

Demir ocağı olağanüstü sıcaktı. Metalleri birbirine vururken, Tanrı'nın vücudundan terler boşanıyordu. Hades, etrafının farkında değildi.

Carolina onu hâlâ seviyordu.

Tekrar ona güvenebilmesi için, verdiği zararı telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama nasıl?

"Bana evde kalmış aptal bir kız kurusunu hatırlatıyorsun, Ölülerin Efendisi."

Hades alaycı sesin sahibini görmek için hızla arkasına dönüp bakınca karşılaştığı parlak ışık karşısında gözlerini kıstı.

"Apollon! Burada sana ve senin parlak güneşine ihtiyacımız yok," diye kükredi Hades.

"Ah, evet, unutmuşum." Apollon eliyle yüzünü kapatınca, yüzünün yaydığı parıltı azaldı. "Tamam mı?"

"Seni âlemime davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Uğrayıp, boşa gitmiş aşkın diğer yarısının ne hâlde olduğunu görmek istedim."

Hades öfkeyle doldu. "Sakın haddini aşmaya..."

"Ve burada gördüğüm," Işık Tanrısı'nın sesi Hades'in azarlamasını böldü, "ölümlü versiyonu kadar çekici değil."

"Hangi ölümlüden bahsediyorsun?" dedi Hades ısrarla.

"Carolina'dan tabii ki. Beni reddettiğini biliyor muydun? Atlarımla benden daha çok ilgilendi." Apollon kıkırdadı. "Persephone olduğunu düşündüğüm için hareketleri kafamı karıştırmıştı. Tanrıça'nın bedenine girmiş bir ölümlü olduğunu öğrendiğimde şaşkına döndüm. Ve sonra seni bana tercih ettiğini öğrenmek? Gerçekten inanılmaz."

Hades gözlerini kısarak Apollon'a baktı. "Pek de inanılmaz olduğunu düşünmüyorum."

Apollon sırıttı. "Düşünmelisin. Ölümlü kadınlar bana dayanamaz."

"Carolina pek çok ölümlü kadından daha bilgedir."

"Ve daha sadık. Kendi dünyasına döndüğünden beri en azından bir erkeği reddetti." Apollon dikkatlice Hades'e baktı.

"Gerçi ölümlü bir adam, ama senden daha genç olduğu kesin."

"Onu izliyor muydun?" diye gürledi Hades.

"Daha şimdi öyle demedim mi?"

"Hayır!"

"Sanırım senin kederli matemin duyma yeteneğini de etkilemiş. Çok iyi hatırlıyorum ki..."

Hades iki adımda Apollon'un yanına ulaştı. Tanrı'yı boğazından tutup havaya kaldırdı.

"Onu nasıl görebildiğini söyle!" diye bağırdı.

Apollon, "Demeter'in küresiyle," dedi ciyaklar gibi.

Hades, Işık Tanrısı'nı yere bırakıp hızla demir ocağından çıktı. "Orion'u hazırlayın!" diye bağırdı.

Demir ocağının içindeyse Apollon, boğazım ovuşturup buruşan giysilerini düzeltiyordu. "Görev tamamlandı. Bana borçlusun, Demeter," diye mırıldanarak ortadan kayboldu.

Bölüm Yirmi Dokuz

Lina mutlulukla içini çekerek, "Şubat ayındayız, ama hava nisan gibi. Böyle zamanlarda Oklahoma'nın havasına bayılıyorum," dedi salına salına yanında yürüyen Edith Anne'e.

Paten kaymaya alışması biraz zaman almıştı. Sorun bedeninin nasıl hareket etmesi gerektiğini bilmemesi değil, zihninin sürekli aynı şeyleri tekrarlamasıydı. *Evet, bu kaldırım çok sert* ve *Yavaşla, düşüp bir şeyler kıracağız,* gibi. O yüzden de birkaç aydır uğraşmasına rağmen, Arkansas Nehri'nin çevresindeki geniş beton kaldırımda, hâlâ yavaş ve kontrollü bir şekilde kayıyordu.

Kaldırımın sağ tarafına çok yaklaşınca arkasından biri, "Sola!" diye bağırdı.

"Teşekkürler," diye seslendi hızla yanından geçen yarış bisikletine.

Bisikletçi, "Önemli değil," dedi.

"Bunu yapmaları çok hoşuma gidiyor," dedi Lina, kaldırımın kenarında yeşilliklerin başlayacağının habercisi olan otların üzerinde yürümekte olan Edith Anne'e.

Edith homurdandı.

"Evet, biliyorsun, biri uyarmadan yanımdan geçtiğinde korkuyorum. Geçen haftaki o sarı bisikletli kocaman adam neredeyse beni yere düşürecekti." Lina eğilip Edith'in kulağına dokundu. Buldok soluyup, elini yalayarak karşılık verdi. "Sanırım daha dikkatli olmalıyım, özellikle bugünkü gibi sessiz akşamlarda, ama etraf öyle güzel ki..."

Lina gülümsedi. En çok akşamları paten kaymayı seviyordu. Oklahoma'da gün batımları muhteşemdi ve bazen güneş tam Arkansas Nehri'nin arkasına düştüğünde, pembe ve turuncu ile mavi ve gri ışık harmanı suyun üzerinde parıldıyordu; bu da ona Elysia'nın büyüsünü hatırlatıyordu. Artık üzülmüyordu. Zaman bu konuda ona yardım etmişti. Bu tür küçük benzetmeleri seviyordu. Boşluk hissini uzakta tutmasına yardımcı oluyordu.

Edith Anne, ilgi çekici bir ot yığınını koklamak için durdu.

"Hey, devam et! Eğer üzerine ot veya çamur bulaşırsa eve döndüğümüzde banyo yaparsın, ona göre."

Edith koşa koşa Lina'nın yanına gelmeden önce ot yığınına doğru birkaç kez homurdandı. Lina, köpeğin yetişebilmesi için yavaşladı. Uzaklarda bir atın toynak sesini duyar gibi oldu. *İlginç,* diye düşündü, *nehrin kıyısındaki ahır hava güzel diye erken açılmış herhâlde.* Güzel havalarda nehrin kıyısında ata binmek iyi bir işti, ama genellikle nisandan önce başlamıyordu. Gazetede bu duyuruyu nasıl olup da görmediğine şaşırdı. Fırında bu tür duyuruları asmayı severdi. Yarın kontrol etmeyi unut-, mamalıydı.

Buldok tekrar yanına gelince hızlandı. Dört kilometre gitmişti bile ve hâlâ rahat nefes alabiliyordu. Bacaklarının güçlendiğini hissetti. Haftalık programına paten kaymayı eklediği için mutluydu. Hem vücudu forma giriyor hem de düşünmek için zamanı oluyordu.

Ve Persephone'nin ziyaretinden sonra düşünecek çok şeyi olmuştu.

Merda! Tanrıça'nın teklifi aklını çelmişti. Nasıl çelmesindi ki? Ölüler Diyarı'na kraliçe olarak geri dönmek... hiçbir şeyi bu kadar çok istemezdi. *Hayır,* diye düzeltti. Daha da çok isteyeceği bir şey vardı; Persephone'nin teklifini kabul etmemesine neden olan şey. Uzun kış geceleri boyunca bu düşünceyle defalarca mücadele etmişti. Neredeyse büyükannesini arayıp onun fikrini alacaktı; ama kararını kendisi vermeliydi.

Zaman zaman, Demeter'in haklı olduğunu ve yanlış bir karar verdiğini düşünmüştü. Böyle zamanlarda gerçek kimliğini açıkladığında Hades'in ondan nasıl kaçtığını hatırlıyordu. Gerçek Carolina'yı gördüğünde verdiği tepki, *"Âlemimi terk et,"* demek olmuştu. Zaman Lina'nın yaralarını iyileştirmede yardımcı olmuştu, ama sözlerini hatırladığında ruhu hâlâ acıyordu.

Ve neredeyse ilkbahar geliyordu. Persephone cevabım duymak için yakında geri dönecekti. Lina, belki bininci kez cevabını düşünmek için derin bir nefes alıp, ritmini yavaşlattı. Eli farkında olmadan, her zaman boynunda taşıdığı ametist taşından *narcisuss'a* gitti.

Geri dönemeyecekti. Geri dönmeyi istiyordu. Hatta rüyalarına bile giriyordu. Ama yapamayacaktı. Belki de riske girmek istemeyen bir korkaktı. İyileşmesi çok uzun zaman almıştı. Yaralarının tekrar açılmasına izin veremezdi. Persephone'ye hayır diyecekti. Belki Persephone yer değiştirmek için başka bir ölümlü bulabilirdi. Dolores, Yaratıcı Tarih Hataları Topluluğu'nun aktif bir üyesiydi. Persephone ekmek yaparken, o Olimpos Dağı'na çıkıp, perilerle hoplayıp zıplamaya bayılırdı muhtemelen. Bu düşünce Lina'yı güldürdü. Hatta fırını Dolores ve Persephone'nin

yetenekli ellerine bırakıp uzun bir tatile çıkmayı bile düşünebilirdi. Baharda İtalya çok güzel olurdu...

Lina toynak seslerinin hızlanıp yakınlaştığını fark ettiğinde İtalya tatilini planlamakla meşguldü. Kaldırımın kenarına doğru çekilmeye çalışırken neşeli bir kişneme sesi duyuldu. Sesi hemen tanıdı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Arkasına döndüğünde karşısında kocaman siyah bir şekil belirdi. Siyah renkli bir burun yüzünü dürttü. Orion, omuzlarına ve saçlarına burnunu sürtüp onu yalarken bir yandan da homurdanıp, kişniyordu. Şaşkına dönen Lina sadece hayvanın eyerinden tutup, duyduğu heyecanla onu yere devirmeyeceğini umdu.

"Hades'in korkunç atına dokunmaya cesaret eden de kim?"

Sözleri uzun zaman önce ona söylediklerinin aynısıydı, ama bu sefer ses tonu bambaşkaydı.

Sesi aşk ve hasretle doluydu. Lina, Orion'un üzerine baktı. Batı tarzı, parlak bir eyer üzerine oturmuştu. Üzerinde modası geçmiş giysiler yerine, kolları kaslarını göstermek için kıvrılmış bir gömlek, kot pantolon ve Oklahoma kovboy çizmeleri vardı. Saçları arkaya doğru taranmış, gözleriyse ışıl ışıl parlıyordu.

Lina hiç konuşmadan ona baktı. Onu görmek, yeni iyileşen yarasını yeniden hissetmesine neden oldu. Karanlık kış ayları boyunca onu yarasıyla baş başa bırakmıştı. Onca zaman. Onca acı. İçini dolduran öfkenin şiddeti kendisini bile şaşırttı.

Hades gülümsemeye çalıştı, ama dudakları hafifçe kıvrılmaktan öteye gidemedi.

"Hades'in korkunç atma dokunmaya kimin cesaret ettiğini sordun." Lina'nın sözleri bir balyoz gibi indi. "İzin verirsen sana kendimi tanıtayım. Ben Carolina Francesca Santoro; Tulsa, Oklahoma'dan, fırın sahibi, orta yaşlı bir kadınım. Ve senin kor-

kunç atına dokunmak gibi bir niyetim yoktu; yüzünü ellerimin arasına koyan oydu. Yine,"

Sözleri Hades'in yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Öfkesi için onu suçlamıyordu. Onu anlıyordu, ama bunun vazgeçmesine neden olmasına izin vermeyecekti. Bacağını eyerden aşırıp attan indi. Ona yaklaşmak, onu kollarının arasına almak istiyordu, ama Lina hiç de davetkâr değildi; gözlerini hiç kırpmadan soğuk bir şekilde ona bakıyordu.

"Kendini tanıtırken bir şeyi atladın, Carolina." İsmini söylerken sesi, sanki kutsal bir şeyden bahsediyormuş gibi çıkmıştı.

"Hiç sanmam. Kim olduğumu gayet iyi biliyorum," dedi Lina. Hades ona hiç yaklaşmamıştı, ama o yine de bir adım geriye gitti.

"Sen Carolina Francesca Santoro, Tulsa, Oklahoma'dan, fırın sahibi, orta yaşlı bir kadınsın. Ama aynı zamanda Ölüler Diyarı Kraliçesi'sin," dedi Hades.

Lina içinden bir ürperti geçtiğini hissetti ve öfkesine sahip olmaya çalıştı, çünkü eğer bırakırsa kalbi paramparça olacaktı.

"Üzgünüm, efendim. Herhâlde kafanız karıştı. Ölüler Diyarı Kraliçesi Tanrıça Persephone'dir. Ben sadece geçici bir süre için onun yerine geçtim ve başarısız oldum."

Hades, "O senin gibi düşünmüyor, Carolina," diyerek, Lina burnunu okşarken, omzunu dişlemek için boynunu uzatmış olan Orion'u gösterdi.

"Hayvanlar beni sever." Edith Anne, sanki sözlerini ispat etmek istermiş gibi, ilgisini çekmek için bacaklarına sürtündü. Orion, köpeği kaçırmak için homurdanarak öne doğru eğildi.

"Bu beyefendi bana Kerberos'u hatırlatıyor," dedi Hades başarısız bir gülümseme çabasıyla tıknaz köpeği göstererek.

"O bir kız. Ve duyduğum kadarıyla Kerberos'tan daha terbiyeli." Lina dudaklarını ısırdı. Onunla zıtlaşmamalıydı.

"Kerberos'un terbiyesizlik etmesi gayet normal, çünkü tıpkı Ölüler Diyarı'nın diğer sakinleri gibi o da Kraliçe'nin eksikliğini hissediyor."

"Bir köpek veya at bir kraliçeye bağlı olamaz. Ve ben de bir kraliçe değilim. Ben ölümlü bir kadınım. Sorumlu olduğum kimse yok."

Hades, Orion'un eyerine uzanıp, altındaki rulo hâlindeki keten bezi aldı. "Sana vermek istediğim bir şey var. Eurydike bunu bana vermek istedi, ama ben ona yaptığı her şeyin sana ait olduğunu hatırlattım. Kendini hâlâ *Tanrıça'nın özel ressamı* olarak görüyor ve efendisini çok ama çok özlüyor."

"Ben... hayır, istemiyorum..." diye kekeledi Lina. Eurydike'yi düşününce içini bir özlem dalgası kaplamıştı. Hades ona doğru yaklaştı. Lina, ayrı oldukları süre boyunca onun ne kadar iri olduğunu unutmuştu. Sanki her tarafını sarıyordu. Modern giysiler içinde bile esmer ve çok yakışıklıydı. Onun Batman'i...

"Küçük ruh seninle ilgili bir rüya gördükten sonra bunu çizmiş. Seni böyle hissettiğini söyledi."

Hades öyle yakınındaydı ki, Lina bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Hiçbir şey söylemeden keten bezi aldı. Açıp baktığı anda soluksuz kaldı.

"Bu benim!"

Oydu; ölümlü kadın Carolina Francesca Santoro. Bedeni, yüzü, gülüşü. Persephone değildi. Eurydike'nin rüyalarındaki görüntüye bakarken, parmakları uyuşmaya başladı ve birdenbire keten bezden yayılan duygu dalgası tüm bedenini sar-

dı. Bu dalgayla birlikte sayısız ölümlünün sesini de duyabiliyordu. Hepsi ona sesleniyor, Kraliçelerinin geri dönmesi için yalvarıyordu. Elleri titredi ve içindeki öfke düğümünün yavaş yavaş çözülmeye başladığını hissetti.

"Halkın seni tanıyor ve seni çağırıyor, Carolina," dedi Hades yavaşça.

"Tanrılarının beni tanımamış olması çok kötü," dedi Lina ona bakmadan.

"Şu an burada ne bir tanrı ne de bir efendi var," dedi Hades titrek bir sesle. Devam etmeden önce duraksamak zorunda kaldı. Lina'nın çenesini tutup, yüzünü gözlerine bakacak şekilde kaldırdı. "Bu akşam her şeyi göze alıp ruh ikizini arayan bir adamım sadece. Ruh ikizim aptallığım yüzünden benden ayrıldı ve onu bulmadan önce kendimi affetmeliydim, sonra ona..."

"Ağlama, sevgilim."

"Bana sırt çevirdin," diye fısıldadı Lina hıçkırıklar arasında. "Gerçekte kim olduğumu gördüğünde beni istemedin."

"Hayır!" Onu kollarının arasına çekip bedenine bastırdı. "Sırt çevirdiğim kesinlikle sen değildin. Sözlerimi ve hareketlerimi yöneten gururumdu."

"Orta yaşlı, ölümlü bir kadını sevmek istemediğin için," dedi Lina.

Hades hıçkırır gibi bir kahkaha attı. "Hayır, sadece ruhumu tecrübesiz bir tanrıyla oynaşıp, bununla böbürlenmek isteyen bir kadına vermekten korktuğum için."

Lina başım kaldırıp ona baktı. "Demeter'e başka bir tanrıçayla beraber olmadığım söyledim, çünkü onu senin farklı olduğuna inandırmaya çalışıyordum."

"Biliyorum, sevgilim. Yaşlı ve yalnız bir tanrının gururunu affet." Sonunda gülümsemeyi başardı. "Ve lütfen eve geri dön."

Lina cevap vermek yerine onu kendine çekti.

Dudakları buluştuğunda Hades, "Carolina," diye inledi. "Ruhum senin için acı çekti, sonsuz aşkım."

Tam onu tekrar öpecekken, Orion arkasından itekledi. Kısa ve tıknaz buldok ayaklarının dibini kokluyordu. Hades aşağıya bakınca çizmelerinin üzerinde köpeğin salyalarını gördü.

"Orion, kes şunu," dedi Lina kocaman siyah başını iterek. "Ah, Edith Anne, sen de yapma. Çizmelerini mahvettin."

Hades başını geriye atarak bir kahkaha attı. Kraliçesini kucağına alıp Orion'un üzerine bindirdi, sonra da ölümlü bir adam olmadığını gösterir bir kuvvetle kendisi de arkasına atladı.

"Hades! Ne yapıyorsun?"

"Seni bu canavarların ulaşamayacağı bir yere çıkartıyorum." Kollarım Carolina'ya dolayıp, sertçe kendine doğru çekti.

"Ama Edith Anne..."

"Endişelenme. Orion yavaş gidecek. Köpeğini kaybetmeyiz." Lina'yı sıkıca tutarak, atı sürdü. Orion arkasına dönüp onlara baktı ve homurdandı, ama buldok onlara rahatça yetişebilsin diye yavaş yavaş yürümeye başladı. Tanrı dikkatini Carolina'ya çevirdi.

"İlkbahar dünyana gelmeden önce çok az vaktimiz var. Belki bana Tulsa denilen bu krallığı biraz göstermek istersin," dedi ensesindeki kahverengi yumuşacık buklelere dokunarak. Ona oracıkta tecavüz etmemek için kendim zor tutuyordu. Bu yeni bedenini çok çekici ve kadınsı bulmuştu. Yumuşak, mis kokulu ve çok davetkârdı.

Lina gülümseyerek arkasına döndü. "Persephone'nin planından haberin var mi?"

"Kimin yok ki?" dedi Hades masum bir şekilde.

"İşe yarayabileceğini düşünmeye başladım."

"Ben de." Dudaklarına ulaşmak için eğildi.

Lina onu itti. "Bekle, senin burada olmaman lazım; kesinlikle çok fazla kalamazsın. Ölüler Diyarı'nda yerine bakabilecek kimse yok."

"Hayır yok." Kraliçesine gülümseyince ruhunun hafiflediğini ve kendini genç hissettiğini fark etti. "Ama bazen ölülerin bile tatile ihtiyacı vardır."

Dudakları birleştiğinde güneş, nehrin kıyısına vurdu. Burada duraksadı ve gökyüzünde kaybolmadan önce âşıklara göz kırparak, son ışığını yansıttı.

Bugün Tulsa, yerei kahramanlarından Carolina Francesca Santoro'nun ölümüne ağlıyor.

Bayan Santoro fırın sahibi, insancıl ve hayvansever biriydi. Bayan Santoro'nun çocuğu yoktu, ama onu ailesinden biri gibi gören pek çok kişi tarafından çok özlenecektir. Sahip olduğu Pani del Goddes fırın zinciri, Oklahoma'lı pek çok topluluk için yıllar boyu önemli bir yere sahip oldu. Fırınları, *ambrosia* krem peynirleriyle ünlüdür. Bu nefis peynirin tarifi elli yıldan fazladır bir sır olarak kaldı. Pani Del Goddess'ın daimi müşterileri, sakın korkmayın. Bayan Santoro ölmeden önce tarifini İtalyan bir akrabasıyla, büyük yeğeni Persephone Libera Santoro'yla paylaştı. Persephone Libera Santoro, aynı zamanda Pani Del Goddess Şirkeîleri'nin en

büyük ortağı. Yeni Bayan Santoro, Oklahoma ve İtalya arasında mekik dokuyacağını duyurdu. İsminden de anlaşılacağı üzere ilkbaharı ve yazları bizimle birlikte Tulsa'da geçirecek. Teyzesinin hatırasını onurlandırmak üzere kendisine sıcak bir Oklahoma selamı gönderelim!

—*Tulsa Dünyası,*

21 Mart 2055

Son Söz

Lina nefes nefeseydi ve son derece ironik bir şekilde, kendini yer değiştirmiş gibi hissediyordu. Sonunda kendi bedeninin içindeydi.

"Yeni ölenlerden biri olmakla ilgili bir şey herhalde," diye mırıldandı kollarını uzatıp parıldayan bedenine şaşkınlıkla bakarak. Bedeni, görmeye alışkın olduğu ölülerinkinden çok daha sağlam gözüküyordu ve öldüğü zamankinden daha genç gözüktüğü için de mutluydu. Birdenbire kırk üç yaşındaki hâlinde olduğunu fark etti. Güldü. "Onunla ilk tanıştığım yaştayım."

Tünel önünde, simsiyah ve uçsuz bucaksız bir şekilde uzanıyordu, ama karanlığı onu korkutmadı. Dönüp, ölümlü dünyanın son ışığına bile bakmadan güvenle yürümeye başladı.

Birden omzunun üstünde küçük bir ışık topu belirince, şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. "Burada ne işin var?" Işık topu yavru bir köpek gibi kıpırdanarak oradan oraya dönmeye başladı. Aslında Lina'nın sormasına gerek yoktu, ışığı kimin gönderdiğini biliyordu. "Teşekkürler, Persephone," dedi kendisini dinleyen esintiye.

Artık Persephone'nin Koruluğu olarak bilinen nefis hayalet ağaçlarının arasından geçti. Her zaman olduğu gibi, pırıl pırıl parlayan yaprakların tadını çıkarttı. Korudan çıktığı anda gözle-

rini hayretle kırpıştırdı. Sevgilisinin sarayına giden oniks yol eskisi gibi fildişi kapılara uzanıyordu, ama bu sefer kapılar sonuna kadar açıktı ve arkalarında binlerce parlak, yarı saydam şekil duruyordu. Kalabalığın başında, bir yanında Orion, diğer yanında Eurydike ve Iapis'le birlikte Hades vardı.

Aygır, Lina'yı görür görmez mutlulukla kişnedi. Eurydike, bir eliyle solgun ağzını kapatırken diğeriyle de neşe içinde efendisine el sallıyor, yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu.

Ama Hades ona doğru yürümeye başladığı an, Lina için artık etrafında ondan başka hiçbir şey kalmadı. Gözleri duygularıyla parıldayarak, hızlı adımlarla yanma geliyordu. Sonunda tam önünde durduğunda, Lina'ya kendi yüreği gibi tanıdık gelen bir hareketle yanağını okşadı.

"Evine hoş geldin, sevgilim," diye fısıldadı.

Lina ruh ikizine gülümsedi

Hades kalabalığa doğru döndü. Pelerini uçuştu ve kollarını zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı.

"Geri geldi!" diye kükredi güçlü sesiyle.

Binlerce ölünün çığlığı Ölüler Diyarı'nı aşıp, bütün Olimpos'a yayıldı. *"Bayram edin! Kraliçemiz geri döndü ve artık bizi hiçbir zaman bırakmayacak!"*

Olimpos'ta, tahtında oturmakta olan Demeter, Persephone'yle kadeh tokuşturdu. Carolina'nın ulaştığı mutlu sonu, birbirlerine gülümseyerek karşıladılar.

"Tebrikler, kızlarım," dedi Demeter. "Tebrikler."